

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Michael Scott

SİMYACI

{
ÖLÜMSÜZ
NICHOLAS FLAMEL'İN
SIRLARI
}

1. KİTAP

TÜRKİYE \$ BANKASI

Kültür Yayınları

2. basım

Michael Scott

SİMYACI

ÖLÜMSÜZ

NICHOLAS FLAMEL'İN

SIRLARI

1. KİTAP

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

SİMYACI – ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI
MICHAEL SCOTT

Özgün Adı
THE ALCHEMYST – THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL

First published by Delacorte Press an imprint of Random House Children's Books
a division of Random House Inc. New York, USA

Text copyright © 2007 by Michael Scott
Cover illustrations copyright © 2007 by Michael Wagner

Türkiye'de yayın hakları: © 2014, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 29619

Çeviren
Filiz Emre

Editör
Nevin Avan Özdemir

1. Basım: Nisan 2014
2. Basım: Nisan 2015
Genel Yayın Numarası: 2966

ISBN 978-605-332-082-1

Bütün hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü önceden yayıncının onayı alınmaksızın herhangi biçimde ve herhangi yolla, elektronik ve mekanik araçlarla, fotokopiyle, kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, yeniden erişilebilir bir sistemde saklanamaz ve aktarılamaz.

BASKI

AYHAN MATBAASI

MAHMUTBEY MAH. DEVE KALDIRIMI CAD. GELİNCİK SOK. NO:6 KAT:3
BAĞCILAR İSTANBUL (0212) 445 32 38
Sertifika No: 22749

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Bu kitap kurgusal bir çalışmadır. Tanınan bazı tarihi kişilikler dışında; bütün olaylar, diyaloglar ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek değildir. Tarihi kişiliklerin yaptığı şeyler de yazarın hayal gücünün ürünüdür ve tarihi gerçeklerle alakası yoktur.

Michael Scott

SİMYACI

ÖLÜMSÜZ

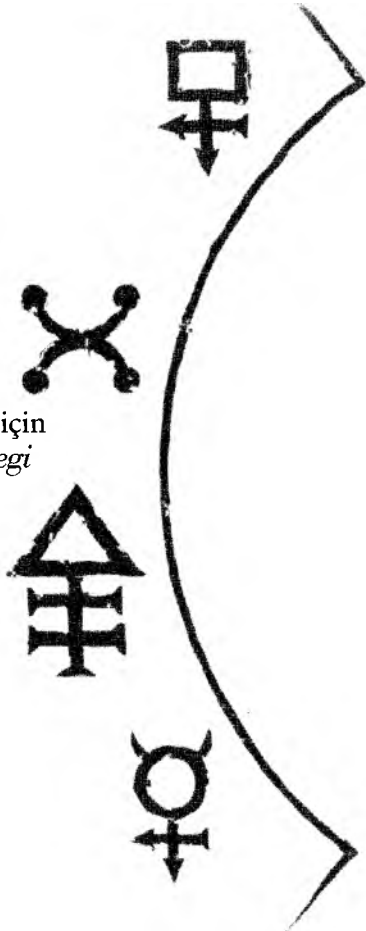
NICHOLAS FLAMEL'İN

SIRLARI

1. KİTAP

Elbette Claudette için
iamque opus exegi

KARAKTERLER

Josh Newman

Josh Newman 21 Aralık 1991'de, ikiz kız kardeşi Sophie'den ancak saniyeler sonra doğmuş. On beş yaşındaki Josh, bilgisayar oyunları oynamayı seviyor. Sarı saçlı, mavi gözlü olan Josh, yaşına göre uzun boylu ve yapılı. Spora hevesli, okulun futbol takımında yer alıyor ve tekvandoda kırmızı kuşak sahibi. Arkeolog olan anne babasının teşvikiyle birkaç yabancı dil öğrenmiş. Yılanlardan, sıçanlardan, örümceklerden ve akreplerden nefret ediyor, ayrıca zaman zaman kapalı yerlerde bulunma fobisinden çekiyor. Birçok ikizde olduğu gibi, Josh ile kız kardeşi arasında kuvvetli bir bağ var. O hayatlarını değiştirecek yazın başında, Josh ve Sophie satın almayı planladıkları araba için para biriktirmek üzere, yaz tatili süresince çalışmaya karar verdiler. Josh, Nick ve Perry Fleming'e ait Küçük Kitap Dükkâm'nda çalışıyor.

Sophie Newman

Sophie Newman da yabancı dil öğrenmiş ve tekvandoda kırmızı kuşak sahibi. Josh ile arasındaki doğal bağ, yıllar içinde, anne babalarının sık ve uzun yurt dışı seyahatleri sayesinde daha da kuvvetlenmiş. Sophie alışveriş yapmayı seviyor ve Josh ile birlikte almayı planladıkları araba için para biriktirmek üzere bu alışkanlığını bastırmak zorunda kalıyor. Yaz süresince, Josh'un çalıştığı Küçük Kitap Dükkânı'nın hemen karşısındaki Kahve Fincanı'nda çalışıyor.

Nicholas Flamel

Nicholas Flamel 1330 yılında Fransa'da doğmuş ve zaman içinde varlıklı bir yazar ve kitapçı hâline gelmiş. Güçlü bir simyacı olarak ün salmış. Tarih Flamel'in 1418'de öldüğünü ve Paris'te Aziz Jacques-de-la-Boucherie Kilisesi'ne gömülmüş olduğunu yazıyor. Ne var ki, Flamel ve karısı Perenelle'in sadece kurşunu altına dönüştürdüğüne inanılan efsanevi Felsefe Taşı'nı değil, ayrıca ölümsüzlük getiren o masalsı Yaşam İksiri'ni de keşfetmiş oldukları söylencesi yüzyıllardır ortalıkta dolaşmakta.

Perenelle Flamel

Perenelle Flamel, 1320 yılında Fransa'da doğmuş ve kimilerince bir yedinci kız evladın yedinci kızı olduğuna inanılıyor. Paris'teki yıllarında, varlığının bir kısmını kiliselere, yoksullar için okul ve hastanelere yatıran cömert bir hayırsevermiş. Kocasını Nicholas gibi, o da bir simyacı olarak tanımış ve güçlü bir efsuncu olarak ün salmış. Perenelle'in tam ölüm yeri ve tarihi bilinmiyor.

Dr John Dee

Kraliçe'nin büyücüsü olarak tanınan Dr John Dee, 1527'de İngiltere'de doğmuş. Saygın bir âlim ve Tudor Hanedanı Dönemi'nin kraliçesi I. Elizabeth'in danışmanı olmuş. Büyü ve astrolojiye olan merakı onu doğaüstü varlıkları çağıracak yöntemleri araştırmaya yöneltmiş. Nicholas Flamel gibi, John Dee'nin de, güçlü bir büyücü olarak ünü yüzyıllar içinde artmış. Ölümüne dair herhangi bir kayıt veya bir mezar taşı bulunamamıştır...

SİMYACI

Ben efsaneyim.

Ölümün üzerimde hükmü yok, hastalık dokunamaz bana. Bana şimdi bir baksanız, belli bir yaş biçmekte zorlanırsınız, ne var ki, altı yüz yetmiş yıldan uzun bir süre önce, Yüce Tanrı'mızın 1330'uncu yılında dünyaya geldim.

Hayatım boyunca pek çok farklı şey oldum: Doktor ve aşçı, kitapçı ve asker, yabancı dil ve kimya öğretmeni, hem bir kanun adamı hem de hırsız.

Ama tüm bunların da ötesinde bir simyacıydım. Ben 'O *Simyacı*'ydım.

Krallar ve prenslerin, imparatorların, hatta Papa'nın ta kendisinin pek rağbet ettiği bendeniz, tüm zamanların en müthiş simyacısı kabul edilirdim. Sıradan bir metali altına çevirebilir, alelade taşları kıymetli mücevherlere dönüştürebilirdim. Dahası, eski çağlardan kalma bir büyü kitabının derinliklerine saklanmış Ebedi Yaşam Sırrı'nı keşfetmiştim.

Sonra karım Perenelle kaçırıldı ve Kitap çalındı.

Kitap olmadan, o ve ben yaşlanacağız. Ay'ın bir dönüsü tamamlandığında sararıp solarak öleceğiz. Ölürsek, o vakit, bunca zamandır karşısında mücadele ettiğimiz kötülük zafere ulaşacak. Ata Irk bu dünyayı tekrar ele geçirecek, insanoğlunu bu gezegenin üzerinden silecek.

Ama savaşmadan çekilip gidecek değilim.

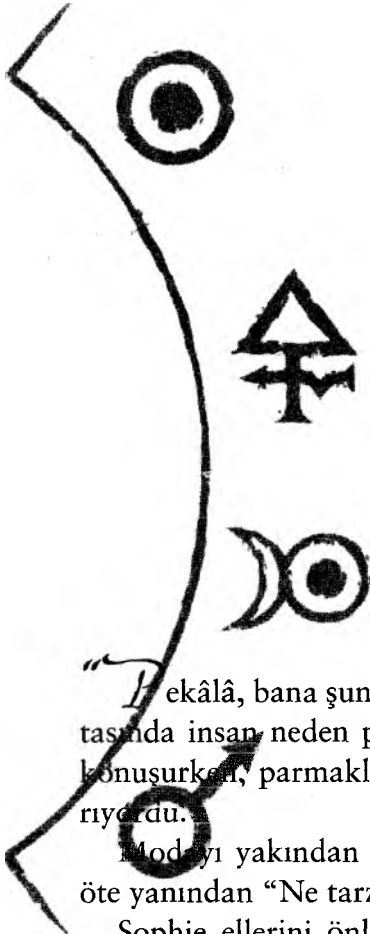
Çünkü ben Ölümsüz Nicholas Flamel'im.

simyacı Nicholas Flamel'in Güncesi'nden

31 Mayıs Perşembe günü

benimsemiğim şehrim San Francisco'da

31 Mayıs Perşembe

BİRİNCİ BÖLÜM

"İ ekâlâ, bana şunu söyle: San Francisco'da, yaz ortasında insan neden palto giyer ki?" Sophie Newman konuşurken, parmaklarını kablosuz kulaklığına bastırıyordu.

Modayı yakından takip eden arkadaşı Elle kıtanın öte yanından "Ne tarz bir palto?" diye sordu.

Sophie ellerini önlüğünün ipleri altına sıkıştırılmış beze silip, bomboş kafenin tezgâhının arkasından çıktı ve cama doğru ilerledi. "Kalın, siyah, yünlü bir palto." Yüzünü cama yapıştırdı. "Bu kadarı, bu şehir için bile fazla tuhaf."

Elle, "Belki cenaze levazımatçısıdırlar," diye fikir yürüttü. Cep telefonunda sesi cızırdıyor, tıkırdıyordu.

Sophie, arkada gürültülü, kasvetli bir şeyler çaldığını duyabiliyordu; belki *Lacrimosa* ya da *Amorphis*. Elle,

Gotik Rock Müzik dönemini bir türlü tam olarak atlatamamıştı.

“Belki de,” diye cevap verdi Sophie, gerçi sesi hiç de ikna olmuş gibi çıkmıyordu ya! Az evvel, tuhaf görünümlü bir araba gözüne iliştiği sırada, arkadaşıyla telefonda çene çalmaktaydı. Araba uzun ve gösterişliydi; eski, siyah-beyaz bir filmde fırlamış gibiydi. Araba pencerenin önünden geçerken, güneş ışığı karartılmış camları üzerinden yansımış, bir anlığına kafenin içini sıcak, altın sarısı bir ışıkla aydınlatarak Sophie’nin gözlerini kamaştırmıştı. Sophie, gözlerinin önünde dans eden kara noktalardan gözlerini kırpıştıra kırpıştıra kurtulurken, bir yandan da arabanın yokuşun dibinde bir dönüş yapıp geri gelişini seyrediyordu. Araba, sinyal vermeksizin, yolun hemen karşısındaki Küçük Kıtıp Dükkânı’nın önüne park etti.

Elle heyecanla “Belki mafyadandırılar,” diye akıl yürüttü. “Benim babam mafyadan birini tanıyor. Ama onun arabası Prius,” diye ekledi.

Sophie tekrar arabaya ve kalın paltolar, eldiven ve şapkalarla sarmalanmış, gözleri fazlasıyla büyük güneş gözlükleri ardına saklanmış iki iri kıyım adama bakarak “Bunun Prius olmadığı kesin,” dedi.

“Belki alt tarafı üşüyorlardır,” diye önerdi Elle. “San Francisco’da hava hiç mi serin olmuyor?”

Sophie Newman arkasındaki tezgâhın üzerindeki duvarda duran saate ve termometreye baktı. “Burada saat iki çeyrek ve sıcaklık yirmi yedi derece,” dedi. “İnan bana, üşüdüklerinden değil. Ölüyor filan olmalılar. Dur,” dedi kendi sözünü keserek. “Bir şey oluyor.”

Arka kapı açıldı ve ilk ikisinden de iri başka bir adam dimdik bir duruşla arabadan çıktı.

Kapıyı kapatırken, güneş ışığı bir anlığına yüzüne vurdu ve Sophie'nin gözüne adamın soluk, sağlıklı görünümlü, griye çalan bir beyazlıktaki teni ilişti. "Pekâlâ. Az önce arabadan inen tipi görmelisin. Gri tenli devasa bir adam. Gri tenli diyorum. Bu, hâllerini açıklayabilir; belki de bir tür cilt sorunları vardır."

"Güneşe çıkamayan insanlarla ilgili bir *National Geographic* belgeseli izlemiştim..." diye söze başladı Elle, ama Sophie'nin artık onu dinlediği yoktu.

Arabadan dördüncü bir kişi çıktı.

Ufak, epeyce şık görünümlü bir adamdı; hafiften eski moda duran, fakat Sophie'nin adamın üstüne özel dikildiğini anlayabildiği, kömür grisi, üç parça, muntazam bir takım giymişti. Demir grisi saçları köşeli yüzünden geri doğru taranıp, sıkıca at kuyruğu hâlinde toplanmıştı. Aralarında griler bitmiş, büyük kısmı siyah, düzgün, üçgen sakalı ağzını ve çenesini örtüyordu. Arabadan uzaklaşarak dükkânın dışındaki kitap dolu tablaları koruyan çizgili tentenin altına geçti. Parlak renkte karton kapaklı bir kitap alıp elinde çevirdiğinde, Sophie adamın ellerinde gri eldivenler olduğunu fark etti. Bileğindeki inci düğme ışıktaki parladı.

"Kitapçıya giriyorlar," dedi mikrofonlu kulaklık setine doğru.

Elle, "Josh hâlâ orada çalışıyor mu?" diye sordu hemen.

Sophie arkadaşının sesindeki ani ilgiyi yok saydı.

En iyi arkadaşının ikiz erkek kardeşinden hoşlanması epeyce tuhaf bir şeydi. “Evet. Arayıp ne olduğunu öğreneceğim. Sonra hemen seni ararım.” Telefonu kapattı, kulaklığını çekti ve ufak tefek adama şaşkınlık içinde bakarken bir yandan da dalgın dalgın, ısınmış kulağını ovuşturdu.

Bu adamda bir şey vardı... Tuhaf bir şey. ‘Belki bir moda tasarımcısıdır’ diye düşündü ya da bir film yapımcısı, yahut da bir yazar; bazı yazarların tuhaf giysilere bürünmeyi sevdiği dikkatini çekmişti. Dükkâna girmesi için ona birkaç dakika tanıdı. Sonrasında rapor almak için ikizini arayacaktı.

Sophie tam arkasını dönecekti ki, gri adam aniden yerinde döndü ve sanki gözlerini doğrudan ona dikti. Tentenin altında durduğundan yüzü gölgede kalıyordu, ama bir anlığına adamın gözleri sanki parlıyor gibi geldi Sophie’ye.

Sophie ufak tefek gri adamın onu görmesine imkân olmadığını biliyordu. Biliyordu işte. Sonuçta sokağın karşı tarafında, öğle sonrasının erken saatlerinde güneş ışığının yansımasıyla pırıl pırıl olan bir camın ardındaydı. Camın ardındaki karanlığın içinde görünemiyor olmalıydı.

Ne var ki...

Ne var ki o an göz göze geldiklerinde, Sophie ellerindeki ve kollarındaki minicik tüylerin diken diken olduğunu ve ensesine soğuk bir esintinin değip geçtiğini hissetti. Başını hafifçe bir yandan ötekine çevirerek omuzlarını yuvarladı; uzun sarı saçlarından tutamlar yanağı

üzerinde kıvrıldı. Bakışmaları sadece bir an sürdü ve ufak tefek adam gözlerini başka tarafa çevirdi, fakat Sophie adamın doğrudan kendisine baktığına dair bir izlenim edinmişti.

Gri adam ve aşırıya kaçmış giyimli üç refakatçisinin kitapçıya girip gözden kaybolmalarından hemen önceki an içinde, Sophie adamdan hiç de hoşlanmadığına karar vermişti bile.

Nane.

Ve çürük yumurta.

‘Tek kelimeyle iğrenç.’ Josh Newman kitapçının bodrum katının orta yerinde durmuş derin derin nefes alıyordu. Bu kokular nereden geliyordu? Etrafındaki, tepelere kadar kitaplarla dolu raflara bakıp ‘Acaba bir şey sürüne sürüne arkalarına girip de orada öldü kaldı mı?’ diye düşünmeden edemedi. Böyle fena bir kokunun sebebi başka ne olabilirdi? Ufacık, tıkış tıkış bodrum katı her daim kuru kuru küf kokardı; içerideki hava, kuruyup kıvrılmış kâğıtların, eski deri kaplamaların ve tozlu örümcek ağlarının daha yoğun aromasına karışan kokusuyla ağırlaşmış olurdu. Josh bu kokuya bayılır, Noel ile bağdaştırdığı tarçın ve baharat kokuları gibi sıcak ve rahatlatıcı bulurdu bunu.

Nane...

Keskin ve temiz koku, bodrumun boğuk havasını bıçak gibi kesiyordu âdeta. Yeni açılmış bir tüpteki diş macununun ya da kız kardeşinin sokağın karşı tarafındaki kafede müşterilere sunduğu bitkisel çayla-

rın kokusu gibiydi. Derinin ve kâğıdın ona kıyasla ağır kokusunu yarıp geçiyordu. Üstelik öyle kuvvetliydi ki, sinüslerini gıdıklıyordu; sanki her an hapşıracakmış gibi hissediyordu kendini. Derhal *ipod*'unun kulaklığını kulaklarından çıkardı. Kulaklıklarla hapşırmak hiç de iyi bir fikir değildi; kulaklarını sızlatıyordu.

Yumurta.

Bayatlamış, kokuşmuş... Çürük yumurtanın kükürtlü kokusunu hemen tanıdı. Nananin temiz kokusunu örtüyordu ve iğrençti. Bu pis kokunun dilini ve dudaklarını kaplayışını hissedebiliyordu; kafa derisiyse sanki üzerinde bir şeyler sürünüyormuşçasına kaşınmaya başlamıştı. Parmaklarını kabarık sarı saçlarının içinden geçirdi ve ürperdi. Kanalizasyon şebekesinde tıkanıklık vardı herhâlde.

Kulaklıkları omuzlarından sarkar hâlde bırakıp elindeki kitap listesini kontrol etti, sonra tekrar raflara baktı: *Charles Dickens'ın Bütün Eserleri*, yirmi yedi cilt, kırmızı deri ciltli. Şimdi nereden bulacaktı bunu?

Josh kitapçıda neredeyse iki aydır çalışıyordu ve hâlâ neyin nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bir dosyalama sistemi filan yoktu... Ya da daha doğrusu, bir sistem *vardı*, ama bu sadece Küçük Kitap Dükkânı'nın sahipleri Nick ve Perry Fleming'in anlayabildiği bir şeydi. Nick veya karısı, birkaç dakika içinde dükkânın üst katında ya da bodrumda, hangi kitap olursa olsun elleriyle koymuş gibi bulurlardı.

Bir nane dalgası daha ve derhâl peşinden çürük yumurta kokusu havaya tekrar yayıldı. Josh öksürdü ve

gözlerinin sulandığını hissetti. Olacak gibi değildi! Kitap listesini kot pantolonunun ceplerinden birine, kullaklıkları da bir diğerine sokuşturup kitap yığınları ve istiflenmiş kutular arasından yol alarak merdivenlere doğru ilerledi. Orada, aşağıda, o kokuyla bir dakika daha duramayacaktı. Bilekleriyle artık iyice cayır cayır yanmaya başlamış gözlerini ovuşturdu. Merdivenin tırabzanına tutunup kendini yukarıya doğru çekti. Temiz hava alması gerekiyordu, yoksa kusacaktı; fakat ne tuhaftır ki, basamakların tepesine yaklaştıkça, kokular da bir o kadar daha güçlü bir hâl alıyordu.

Başını bodrum katının kapısından çıkarıp etrafa baktı.

Ve o anda, Josh Newman, dünyanın bir daha asla aynı olmayacağını anladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Josh bodrum katının duvarı üzerinden dikkatle üst kata baktı. Gözleri kükürt ve nane kokusundan sulanıyordu. İlk izlenimi genelde sakin olan dükkânın içindeki kalabalıktı: Yüzlerini dükkân sahibi Nick Fleming'e dönmüş, üçü dev gibi iri kıyım, biri ise daha küçük tefek ve fesat tipli dört kişi. Josh anında dükkânın soyulmakta olduğu tahmininde bulundu.

Patronu Nick Fleming, yüzü diğerlerine dönük hâlde kitapçının orta yerinde duruyordu. Epeyce sıradan görünümlü bir adamdı Fleming. Orta boy ve yapıdaydı, neredeyse bütünüyle renksiz denecek derecede açık renkteki gözleri dışında doğru dürüst ayırt edici hiçbir özelliği yoktu. Siyah saçları kısacık kesimliydi ve her daim sanki iki gündür tıraş olmamış gibi kirli bir sakalı vardı. Her zamanki gibi sıradan siyah bir kot pantolon,

yirmi beş yıl kadar önce verilmiş bir konserin reklamını yapan siyah bol bir tişört ve haşadı çıkmış bir çift kovboy çizmesi giymişti.

Sol bileğinde ucuz bir dijital saat, sağda ise eski püskü, rengârenk iki dostluk bilekliğinin yanında ağır, gümüş bir zincir bilezik takılıydı.

Karşısında, yüzü ona dönük, şık bir takım elbise giymiş, ufak, gri bir adam duruyordu.

Josh konuşmadıklarını fark etti. Ne var ki –her nasılsa– aralarında bir şey yaşanıyordu. Her iki adam da kolları gövdelerine yakın, dirsekleri bedenlerine dönük, avuçları yukarı doğru açılmış hâlde kıpırdamadan duruyordu. Nick dükkânın tam ortasındaydı, gri adamsa çevresinde siyah paltolu üç refakatçisiyle, kapıya yakın bir yerde dikiliyordu. Ne tuhaftır ki, her iki adamın da parmakları, sanki klavyede yazı yazar gibi kıpırdıyor, seğiriyor, dans ediyor; başparmaklar işaret parmaklarına sürtünüyor, serçe parmaklar başparmaklara değiyor, işaret parmağıyla serçe parmak ileri uzanıyordu. Fleming’in avuçlarında filizler ve yeşil buhardan tutamlar toplanıyor, bunlar sonra havada gösterişli şekiller çizerek büyükülüyor ve yere doğru akıyorlar, burada da yılanlar gibi kıvrılıyorlardı... Pis, sarımsı bir duman da gri adamın eldivenli ellerinden damlaya damlaya dökülüyor, kirli bir sıvı gibi ahşap döşemenin üzerine saçılıyordu.

Leş gibi koku dumanı öteledi ve havayı keskin nane ve sülfür kokusuyla yoğunlaştırdı. Josh midesinin alt üst olduğunu hissederek güçlkle yutkundu; çürük yumurta kokusu onu öğürtmeye yetmişti.

İki adamın arasındaki hava yeşil ve sarı duman filizleriyle parlıyor, bunların birbirlerine değdikleri yerlerdeyse kıvılcımlar tıslıyor ve cızırdıyordu. Fleming'in parmakları kıpırdadı ve avcunun içinde yumruk kalınlığında, uzunca bir yeşil duman tutamı belirdi. Çabuk, tıs tıs bir nefesle bunu üfledi ve duman iki adamın arasında, göz hizasında kıvrılıp çözünerek havada döndü durdu.

Gri adamın kısa, kütük gibi parmakları kendi ritimlerini şakırdattılar ve sarı bir enerji topu ellerinden çözülüp kıvrılarak yükseldi. Yeşil duman demetine değdi ve duman hemencecik topun etrafını sarmaladı. Bir şey, kıvılcımlanarak çatırdadı ve bu görünmez patlama her iki adamı da odada boylu boyunca sırtüstü uçurup, onları kitaplarla kaplı masaların üzerine fırlattı. Ampuller patladı ve paramparça olan florasan lambalardan tuzbuz olmuş camlar yağdı. Pencerelerden ikisi dışarıya doğru patladı, öte yandan ufak kare şeklindeki pencere camlarının bir düzine kadarı da çatırdayarak örümcek ağı gibi bir görünüm aldı.

Nick Fleming yere, bodrum katı girişinin yakınlarına yuvarlandı; az kalsın basamaklarda donup kalmış, gözleri şaşkınlık ve dehşetle fal taşı gibi açılmış olan Josh'un tepesine çakılacaktı. Nick ayağa kalkarken Josh'u merdivenlerden aşağıya iterek "Aşağıda kal, ne olursa olsun, aşağıda kal," diye tısladı; İngilizcesinde tanımlanamayacak bir aksanın etkisi hafifçe hissediliyordu. Dönerken doğruldu ve Josh sağ avcunu yukarı kaldırdığını, yüzüne götürüp içine üflediğini gördü. Fleming, sonra odanın merkezine doğru, sanki bir topu savuruyormuşçasına, bir atış hareketinde bulundu.

Josh hareketi takip etmek için boynunu uzattı. Fakat görülecek bir şey yoktu... Ardından, sanki odadaki tüm hava emilip boşaltılmış gibi oldu. Kitaplar aniden çevredeki raflardan ayrılıp odanın merkezinde dağınık bir yığına sürüklendi, çerçeveli baskılar duvarlardan koptu geldi, ağır yün bir kilim yukarı doğru kıvrılıp odanın merkezine doğru emilirmişçesine çekildi.

Sonra yığın havaya uçtu.

Siyah paltolu iri yarı adamlardan ikisi patlamadan iyice nasiplerini aldılar. Josh, kimisi ağır ve ciltli, kimisi yumuşak ve sivri kitapların öfkeli kuşlar gibi adamların etrafında uçuşmasını izledi.

Adamlardan biri bir sözlüğü son sürat suratına yiyince, Josh da acısını hissedercesine irkildi. Darbe adamın şapkasını ve güneş gözlüklerini düşürdü ve açığa ölü gibi, bulanık, gri bir ten ve cılalı siyah taşları andıran gözler çıktı. Bir raf dolusu aşk romanı yanındaki adamın yüzüne çarpıp, ucuz güneş gözlüklerini ikiye kırdı. Josh, onun da taşı andıran gözleri olduğunu keşfetmiş oldu böylece.

Ve birden fark etti ki, adamın gözleri gerçekten de birer taşı.

Dudaklarında şekillenmekte olan bir soruyla Nick Fleming'e dönüyordu ki, patronu ona bir bakış fırlattı. "Aşağıda kal," diye komut verdi. "Golemleri getirmiş." Gri adamın odanın öte ucundan uzun, mızrak gibi üç sarı enerji bıçağı fırlatışıyla birlikte Fleming çömeldi. Enerji bıçakları kitap raflarını kesip geçerek ahşap yer döşemesine saplandılar. Değdikleri her şey anında çürümeye ve kokuşmaya başlıyordu. Deri kitap ciltleri yarıyor ve çatlıyor, kâğıtlar kararıyor, ahşap döşemeler ve raflar kuruyup toza dönüşüyordu.

Fleming odanın köşesine görünmez bir top daha fırlattı. Josh Newman, patronunun kolunun hareketini takip etti. Görünmez top havada süzülürken, bir güneş ışığı hüzmeleri topun üzerine düştü ve bir anlığına, Josh topun bir kristalinki andırır yüzeyiyle, zümrüt bir küre gibi yemyeşil parladığını gördü. Sonra top ilerleyerek güneş ışığının altından çıktı ve tekrar yok oldu. Bu seferki yere vuruşunda, etki daha da çarpıcıydı. Ses çıkmadı, ne var ki bina bütünüyle sarsıldı. Masalar dolusu ucuz, karton kapaklı kitap bir anda parçalanıp kibrit çöplerine dönüştü, kâğıttan şeritler havayı tuhaf bir konfetiyle doldurdu. Siyahlı adamlardan, yani Golemlerden ikisi sırtüstü raflara doğru uçup bunların üzerindeki kitapları devirdiler. Öte yandan en irileri olan üçüncü kapıya doğru öyle kuvvetle itilmişti ki, savrularak sokağa fırladı.

Bunu takip eden sessizliğin içinden eldivenli ellerin çırpılışı duyuldu. “Görüyorum ki, o yöntemi kusursuzlaştırmışsın Nicholas.” Gri adam İngilizceyi tuhaf bir ezgiyle konuşuyordu.

“Epeyce pratik yaptım, John,” dedi Nick Fleming, açık bodrum katı kapısına doğru kayıp Josh Newman’ı merdivenlerden daha da aşağıya iterek. “Er ya da geç bana yetişeceğini biliyordum.”

“Seni çok uzun zamandır arıyoruz Nicholas. Sende bize ait olan bir şey var. Ve onu geri istiyoruz.”

Sarı bir duman şeridi Fleming ve Josh’un başlarının üzerindeki tavanı âdeta ısırdı. Fokurdayan çürümüş siyah alçı, acımış kar taneleri gibi aşağıya süzülürdü.

“Yaktım onu,” dedi Fleming, “Uzun zaman önce yaktım.” Josh’u bodrumun daha da derinlerine itti, sonra sürgülü kapıyı çekip kapatarak ikisini birden içeri hapsetti. Soluk gözleri karanlığın içinde parlayadursun, “Sorma,” diye uyardı. “Şu anda olmaz.” Josh’u kolundan yakalayarak onu kitapçının bodrumunun en karanlık köşesine çekti, rafların bir kısmını her iki eliyle kavrayıp ileri doğru itti. Bir tıkırtı çıktı, raf düzeniği ileri savrularak arkasında gizli birtakım basamaklar ortaya çıkardı. Fleming, Josh’u karanlığın içine, ileri doğru itekledi. “Hızlı hızlı, hemen, hızlı ve sessizce,” diye uyardı. Aralığın içine doğru Josh’u takip etti ve tam da bodrum katı kapısı pis, siyah bir sıvıya dönüşüp olması en berbat kükürt kokusuyla merdivenlerden aşağıya akmaya koyulurken, rafları çekip ardından kapattı.

“Yukarıya.” Josh kulağında, Nick Fleming’in sesini ılıkça hissetti. “Bu, bizimkinin bitişiğindeki boş dükkâna çıkıyor. Acele etmemiz lazım. Neler olduğunu anlaması Dee’nin sadece birkaç saniyesini alacaktır.”

Josh Newman başıyla onayladı; dükkânı biliyordu. Kuru temizlemeci tüm yaz boyunca boş durmuştu. Yüzlerce sorusu vardı ve aklından geçen cevapların hiçbirisi tatmin edici değildi, çünkü çoğunun içinde tek bir korkunç kelime geçiyordu: Büyü. Daha az evvel, iki adamın birbirlerine bir şeylerden –enerjiden– yapılma toplar ve mızraklar fırlatışlarını izlemişti. Bu enerjilerin yol açtığı yıkıma tanık olmuştu.

Josh az önce büyüye tanık olmuştu.

Ama elbette herkes bilirdi ki, büyü diye bir şey yoktu, var olamazdı da.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu iğrenç koku da neydi?

Sophie Newman tam cep telefonunun kulaklığını kulağına tekrar yerleştirecekti ki, derin bir nefes aldı ve burun deliklerinin yanmasıyla durdu. Burnuna berbat bir koku gelmişti. Telefonunu kapatıp kulaklığını cebine tıktırdı, kapağı açık, koyu çay yapraklarıyla dolu kavanozun üzerine eğilip kokusunu içine çekti.

Erkek kardeşiyle beraber, yazı geçirmek için San Francisco'ya vardıklarından beri Kahve Fincanı'nda çalışıyordu. İdare eder bir işti, öyle özel bir şey değildi. Müşterilerin çoğu gayet sevimliydi; arada birkaç gör-güsüz ve düpedüz terbiyesiz olan bir-iki kişi çıkıyordu tabii. Ama çalışma saatleri uygundu, maaş iyi, bahşişler daha da iyiydi. Üstelik dükkânın, ikiz erkek kardeşinin çalıştığı yerin tam karşısında olması gibi bir artısı da

vardı. Geçen Aralık ayında on beş yaşına girmişler ve kendi arabalarını almak için para biriktirmeye o zaman başlamışlardı.

Bunun, en azından iki yıllarını alacağını hesaplamışlardı – tabii hiç CD, DVD, oyun, giysi veya ayakkabı almazlarsa; ki bu sonuncusu Sophie’nin en büyük zaafıydı.

Genellikle onunla beraber iş başında iki kişi daha olurdu, ama biri hasta olduğundan erkenden eve gitmişti, dükkânın sahibi olan Bernice ise öğle saati telaşı bitince, taze çay ve kahve stoklarını yenilemek için toptancıya gitmek üzere çıkmıştı. Bir saat sonra geleceğine söz vermişti, ama Sophie en azından bunun iki katı kadar süreceğini biliyordu.

Yaz süresince, Sophie dükkânda satılan değişik egzotik çay ve kahvelerin kokularına alışmıştı. Earl Grey’i Darjeeling’den ayırt edebiliyor, Java ve Kenya kahvelerinin farkını biliyordu. Acı tadından nefret etse de, kahvenin kokusu hoşuna gidiyordu. Çaya ise bayılıyordu. Son iki haftadır birer birer her çayın tadına bakmıştı – öncelikle de meyveli tatları ve alışılmadık kokularıyla bitki çaylarının.

Fakat şu anda bir şey, berbat, iğrenç kokuyordu.

Neredeyse çürük yumurta gibi.

Sophie çay yapraklarıyla dolu bir tenekeyi yüzüne yaklaştırıp derin bir nefes aldı. Assam çayının taptaze kokusu boğazını yaktı. Koku buradan gelmiyordu.

“İçmek için o, koklamak için değil.”

Sophie, Perry Fleming’in dükkâna girişiyle ona doğ-

ru döndü. Perry Fleming, yaşı kırk ile altmış arası herhangi bir sayı olabilecek, uzun boylu, zarif bir kadındı. Bir zamanlar güzel olduğu belliydi ve hâlâ da göz alıcıydı. Gözleri Sophie'nin gördüğü en parlak, en berrak yeşil rengindeydi ve kız, uzun bir süre Perry acaba renkli kontakt lens mi takıyor diye merak etmişti. Perry'nin saçları bir zamanlar kapkaraymışsa da, şimdi gümüş rengi tutamlarla doluydu. Saçlarını hep sırtı üzerinde neredeyse bel kemiğine kadar uzanan, karmaşık örgülerle bezeli bir at kuyruğu şeklinde topluyordu. Dişleri ufacık ve kusursuzdu, yüzü gözlerinin kenarlarında minicik kırışıklarla yol yol olmuştu. Her daim kocasından çok daha şık giyimliydi ve bugün de, gözleriyle uyumlu – Sophie'nin muhtemelen saf ipekten olduğuna kanaat getirdiği nane yeşili, kolsuz bir yazlık elbise giymişti.

“Tuhaf bir koku aldım da,” dedi Sophie. Çayı tekrar kokladı. “Şimdi burası gayet normal kokuyor,” diye ekledi, “Ama bir anlığına şey gibi... Çürük yumurta kokuyor gibi geldi.”

Konuşurken Perry Fleming'e bakıyordu. Kadının parlak yeşil gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce irkildi ve sokağın karşı tarafına bakmak için arkasına döndü. Tam da o sırada kitapçının küçük kare pencerelerinin her birinde aniden çatlaklar belirdi ve bunlardan ikisi patlayıp tuz buz oldu. Yeşil ve sarı duman demetleri kıvrılarak sokakta yükseldi ve hava çürük yumurta kokusuyla doldu. Sophie'nin burnuna başka bir koku daha geldi: Öncekine nazaran keskin ve taze, nane kokusu.

Perry'nin dudakları oynadı ve kadın "Ah, hayır... Şimdi olmaz... Burada olamaz," diye fısıldadı.

"Bayan Fleming... Perry?"

Kadın gözlerini Sophie'ye çevirdi. Gözleri çıldırmış gibi ve dehşet içindeydi. Genelde kusursuz olan İngilizcesindeyse şimdi hafiften bir yabancı şivesi vardı. "Burada kal, ne olursa olsun burada kal, burada ve yere yakın hâlde dur."

Sophie tam bir soru sormak üzere ağzını açıyordu ki, kulaklarının basınçtan tıkanıldığını hissetti. Güçlkle yutkunduu...

Sonra kitapçının kapısı ardına kadar itilerek açıldı ve Sophie'nin daha önce gördüğü iri kıyım adamlardan biri sokağa uçtu. Artık şapkası ve gözlükleri yoktu, Sophie'nin gözüne bir ölününkini andıran teni ve mermer gibi siyah gözleri ilişti. Adam sokağın orta yerinde bir anlığına çömeldi, sonra yüzünü güneş ışığından korumak için elini kaldırdı.

Sophie, karın boşluğuna soğuk ve katı bir şeyin çöktüğünü hissetti.

Adamın elinin üzerindeki deri hareket ediyordu. Yavaşça akıyor, bir sıvı gibi giysisinin kolundan içeri doğru kayıyordu: Parmakları eriyordu âdetâ. Gri, çamuru andıran bir şey sokağa yayıldı.

Perry soluk soluğa "Golemler," dedi. "Aman Tanrım, Golemler yaratmış."

"Gollum mu?" diye sordu Sophie. Ağzının içi kas-katı kesilmiş gibiydi ve kuruydu, sanki dili birdenbire büyümüştü. "Yüzüklerin Efendisi'ndeki Gollum mu?"

Perry kapıya doğru ilerliyordu. “Hayır. Golemler,” dedi dalgın dalgın. “Balçıktan adamlar.”

Bu isim Sophie’ye hiçbir şey ifade etmiyordu, fakat sokaktaki yaratığın –Golem’in– emekleyerek güneşin altından tentenin altına çekilişini dehşet ve kafa karışıklığı karışımı bir hisle seyretti. Devasa bir sümüklü böcek gibi, ardında ıslak, çamurdan bir yol bırakmıştı; bu da yakıcı güneş ışığı altında anında kurumuştı. Sendeleterek kitapçının içine girmeden önce, yüzü bir kez daha Sophie’nin gözüne çarptı. Yüz hatları erimiş balmumu gibi akıyor, çatlaklar incecik örülmüş bir ağ biçimiyle derisini kaplıyordu. Sophie’ye çöl toprağını anımsatmıştı bu.

Perry sokağa fırladı. Sophie, kadının karmaşık örgüsünü açıp saçlarını dağıtışını izledi.

Fakat düz olarak sırtına dökülmek yerine, saçları sanki hafif bir esintiyle uçuşurcasına çevresinde süzülmeğe başladı. Oysa esinti filan yoktu.

Sophie bir anlığına duraksadı. Sonra, süpürgenin tekinini kaptığı gibi Perry’nin peşinden yola fırladı. Josh hâlâ kitapçıdaydı!

Kitapçının içi tam bir keşmekeşti.

Bir zamanlar muntazam olan raflar ve üzerilerine kitapların özenle kümelenmiş olduğu masalar, yığınlar hâlinde odanın her yanına dağılmış ve fırlatılmıştı. Kitaplıklar çatlamış, raflar parçalanmıştı, süslü baskılar ve haritalar ezilmiş hâlde yerde duruyorlardı. Çürüme ve bozulma kokusu odayı kaplamıştı. Kâğıt hamuru ve

tahta kuruyup çürümeye başlamış, hatta tavan bile çentik çentik olup yırtılmış, alçı parçalanarak tahta kirişleri ve sarkan elektrik kablolarını açığa çıkarmıştı.

Ufak tefek gri adam odanın ortasında duruyordu. Golemlerinden ikisi bodrum katını incelerken, o da titizlikle paltosunun kolundaki tozları silkeliyordu. Güneşe maruz kalışından zarar görüp katılaşmış üçüncü Golem, sakil bir duruşla ezilmiş bir kitaplığa yaslanmıştı. Ellerinden geriye kalan çıkıntıların üzerinden gri, çamur gibi pul pul deri parçaları döne döne yere dökülüyorlardı.

Perry ve peşinden Sophie'nin kitapçıya dalışıyla, gri adam onlara döndü. Ufak, düzgün bir hareketle reverans yaptı. "Ah, Madam Perenelle. Ben de nerede olduğunuzu merak ediyordum."

"Nicholas nerede?" diye hesap sordu Perry. İsmi "Nicola" diye telaffuz ediyordu. Sophie, mavi ve beyaz kıvılcımların çıtırtısıyla kadının saçından durağan elektriğin yayılışını gördü.

"Aşağıda sanırım. Yaratıklarım da onu arıyorlar."

Sophie süpürgeyi her iki eliyle sıkı sıkıya kavrayarak, Perry'nin yanından kayıp geçti ve sinsice odanın diğer ucuna gitti.

Josh! Josh neredeydi? Neler olduğuna dair Sophie'nin hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Kardeşini bulması gerekiyordu, işte o kadar.

"Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun," dedi gri adam; gözleri Perry'nin üzerine sabitlenmişti. "Bir gün bile yaşlanmamışsın." Tekrar reverans yaptı; bu zor-

lanmaksızın yaptığı, eski moda, saraylardan fırlama bir hareketti. “Seni görmek her zamanki gibi çok hoş.”

“Keşke ben de aynısını senin için söyleyebilseydim, Dee.” Perry, gözleri bir yandan ötekine fırıl fırıl döne döne odada ilerledi. “O berbat kokunu tanıdım.”

Dee gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “Şahsen kükürt kokusu benim gayet hoşuma gidiyor. Son derece...” Duraksadı. “Çarpıcı.” Sonra gri gözleri iyice açıldı ve gülümsemesi kayboldu. “Kitap için geldik Perrenelle. Sakın bana onu imha ettiğinizi söyleme,” diye ekledi. “Fevkalade sağlığının bugüne dek sürmüş olması başlı başına onun varlığının bir kanıtı.”

Sophie odanın her yanına bakınıp, ‘*Hangi kitap?*’ diye merak etti; zira dükkân kitapla doluydu.

“Biz Kitap’ın koruyucularıyız,” dedi Perry. Sesindeki bir şey Sophie’nin dönüp ona bakmasını sağlamıştı. Kız duraksadı, ağzı ve gözleri dehşetle ardına kadar açıldı. Gümüş rengi bir sis, teninden ağ gibi iplikler hâlinde yükselerek Perry Fleming’i kuşatıyordu. Yer yer soluk ve şeffafsa da ellerinin üzerinde yoğunlaşıp sertleşiyor, sanki metal zırh eldivenleri giymiş gibi bir görünüm yaratıyordu. “Asla alamayacaksın onu,” diye çıktı Perry.

“Alacağız,” dedi Dee. “Yıllar içinde tüm diğer hazineleri biriktirdik. Geriye sadece *Kitap* kaldı. Şimdi, işi kendi iyiliğin için kolaylaştır ve bana nerede olduğunu söyle...”

“Asla!”

“Böyle diyeceğini biliyordum,” dedi Dee ve hemen sonra devasa Golem, Perry’e doğru harekete geçti. “İn-

sanların ne yapacağı da önceden çok kolay kestirilebiliyor canım!”

Nick Fleming ve Josh tam kuru temizlemecinin kapısını açıyorlardı ki, Perry ve peşinden Sophie’nin hızla sokağın karşı tarafına geçip kitapçıya girdiğini gördüler. Nick elini tişörtünün altına sokarken “Aç şu kapıyı,” diye çıkıştı. Boynundan sarkan basit, kare şeklinde bez bir çantadan bakır rengi bir metalle ciltlenmiş, görünüşe göre ufak bir kitap olan bir şey çıkardı.

Josh cıvataları geriye yapııştırıp kapıyı çekerek açtı ve Nick koşarak, bir yandan da kenarları pürüzlü sayfaları karıştırıp bir şey arayarak dışarı çıktı. Nick’in peşinden kitapçıya geri dönerken, Josh’un gözüne kalın, sararmış sayfaların üzerindeki süslü yazılar ve geometrik şekiller ilişti.

Nick ve Josh, tam zamanında gelip Golem’in Perry’e dokunuşunu gördüler.

Dokunmasını ve patlamasını...

İncecik, kum gibi bir toz havada yayıldı ve kalın siyah palto bumburuşuk hâlde yere düştü. Bir anlığına küçücük bir hortum havada belirdi, tozları toparlayıp karıştırdı, sonra kıvrılarak gözden kayboldu.

Ne var ki, Nick ve Josh’un içeri girişi Perry’nin dikkatini dağıtmıştı. Hafifçe onlara doğru döndü ve tam o anda Dee sol kolunu gözlerinin önünden geçirip uzatarak yere ufacık kristal bir top fırlattı.

Sanki Güneş, odanın içinde infilak etmişti.

Işık olağanüstüydü. Kör edici şiddetiyle odayı kor-

kunç parıltısına buladı ve ışığın beraberinde koku da geldi: Yanan saç ve fazla pişmiş yemek, tutuşan yapraklar ve kavrulmuş metalin keskin mazot dumanıyla karışımı berbat bir koku.

Josh tam da Dee kristali fırlatırken bir anlığına kız kardeşini görmüştü. Oğlanın önü, her ikisi de ışığın etkisiyle yere yapışmış olan Nick ve Perry tarafından kısmen kapanmıştı. Işığın, gözlerinin ardındaki çomak ve koni hücrelerini âdeta dağlayışıyla, ancak siyah-be-yaz durağan görüntülerden oluşan bir çiçek dürbününe bakar gibi görmeye başladı Josh çevresini. Nick'in metal ciltli kitabı yere düşürdüğünü gördü... Siyahlara bürünmüş iki şeklin Perry'yi kuşatışını gördü ve kadının çılgınlığını hayal meyal duydu... Nick kör gibi yeri yoklayadursun, Dee'nin kitabı bir zafer homurtusuyla kaptığını gördü.

“Sen kaybettin Nicholas,” diye tısladı Dee. “Her zaman kaybettiğin gibi. Şimdi senin için en kıymetli şeyleri alacağım: Senin biricik Perenelle'ini ve kitabını.”

Josh daha kendisi bile farkına varmadan harekete geçmişti. Dee'ye doğru atılıp ufak tefek adamı gafil avladı. Sadece on beş yaşında olsa da, Josh yaşına göre uzun boylu ve ağırdı: Defans oyuncusu olacak kadar iriydi, üstelik futbol takımının en genç oyuncusuydu. Dee'yi yere devirdi ve kitap döne döne adamın elinden uçtu. Josh ağır metal cildi parmak uçlarının altında hissetti ve yakaladı onu; tam da biri tarafından yerden kaldırılıp bir köşeye fırlatılırken. Düşüşünü yumuşatan bir kitap yığının üzerine yığıldı. Her göz kırpışında, gözü-

nün önünden siyah noktalar ve gökkuşağı renklerinde ışıklar geçiyordu.

Dee'nin gri silüeti Josh'un üzerine eğildi, sonra eldivenli eli aşağıya, kitaba uzandı. "Bu benim yanılmıyorsa."

Josh daha da sıkı kavradı kitabı, ama Dee yine de kitabı elinden çekip aldı.

"Sen. Kardeşimi. Rahat. Bırak." Sophie Newman, dört kez, yani her kelime için bir kere, süpürgeyi Dee'nin sırtına indirdi.

Dee ona doğru dürüst bakmadı bile. Kitabı eldivenli ellerinden biriyle kavrayıp diğeriyle süpürgeyi yakaladı ve tek bir kelime mırıldandı. Anında süpürge Sophie'nin elleri arasında kuruyup kırık bükük, hamur gibi bir kıymık yığınınna döndü. "Şanslısın ki bugün keyfim yerinde," diye fısıldadı. "Yoksa aynısını sana da yapardım." Sonra Dee ve geriye kalan iki Golem kapıyı arkalarından çarparak harabeye dönmüş kitapçıdan hızla çıktılar. Uzun bir sessizlik oldu ve ardından, bozulmamış son raftaki kitaplar da yere devrildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"H

erhâlde polisi aramak söz konusu bile olamaz diye tahmin ediyorum." Sophie Newman hiç de güvenli görünmeyen bir hâlde yan yatmış bir kitabığa yaslanıp, titremesini durdurmak için kollarını gövdesini doladı. Sesinin bu kadar sakin ve mantıklı çıkmasına şaşırmıştı. "Onlara Perry'nin kaçırıldığını söylememiz lazım..."

"Perry henüz tehlikede değil." Nick Fleming alçak bir ayaklı merdivenin alt basamaklarından birine oturmuştu. Başını elleri arasında tutuyor ve derin nefes alıyor, ara ara ciğerlerindeki toz ve kumu boşaltmaya çalışarak öksürüyordu. "Ama haklısın, polise gitmeyeceğiz." Bitkinlikle gülümsemeyi zar zor başardı. "Polise, onlara herhangi bir anlam ifade edecek ne diyebiliriz bilemiyorum."

“Bunların bize de pek bir anlam ifade ettiğini söylemeyeceğim ,” dedi Josh. Kitapçada kalan kırılmamış tek sandalyede oturuyordu.

Josh herhangi bir kemiğini kırmamışsa da, her yanı çürüklerle kaplıydı ve önlerindeki birkaç günde morun birbirinden ilginç birkaç tonuna bürüneceğini kestirebiliyordu. Kendini en son futbol sahasında üç kişi tarafından çiğnendiği zaman böyle hissetmişti. Aslına bakılırsa, bu seferki daha kötü gibi geliyordu. En azından öbür sefer neler olduğuna dair bir fikri vardı.

“Sanırım dükkânda gaz sızıntısı oldu,” diye dikkatle önerdi Nick. “Ve tanık olduğumuz her şey bir dizi sanrıdan başka bir şey değildi.” Durup sırasıyla Sophie ve Josh’a baktı.

İkizler ona bakmak için başlarını kaldırdılar, ikisinin de gözlerinde birbirinin aynısı kuşku ifadeleri vardı; parlak mavi gözleri şaşkınlık içinde hâlâ fal taşı gibi açıktı. “Uyduruk,” dedi Josh nihayet.

“Hem de çok uyduruk,” diye ona katıldı Sophie.

Nick omuz silkti. “Aslına bakarsanız ben epeyce iyi bir açıklama olduğunu düşünmüştüm. Kokuları, dükkândaki patlamayı ve her tür... Gördüğünüzü *sanmış* olabileceğiniz her tür *tuhaf* şeyi kapsıyordu,” diye sözünü aceleyle bitirdi.

Sophie, yetişkinlerin doğru dürüst bahaneler uydurmakta çok beceriksiz oldukları kararma uzun zaman önce varmıştı. “Biz o şeyleri hayal etmedik,” dedi kararlılıkla. “Golemleri hayal etmedik.”

“Neleri?” diye sordu Josh.

“O iri yarı tipler Golemlerdi; çamurdan yapılmalr,” diye açıkladı kız kardeşi. “Perry anlattı bana.”

Fleming “Ah anlattı demek, öyle mi?” diye mırıldandı. Harap olmuş dükkânın dört yanına bakınıp başını salladı. Bütünöyle yerle bir edilmesi dört dakikadan kısa sürmüştü.

“Yanında Golemler getirmesine şaşırdım. Bunlara genellikle sıcak ölkelerde hiç güvenilmez. Ama amacına hizmet ettiler. İstedğini aldı.”

“Kitabı mı?” diye sordu Sophie. Ufak tefek adam çekip almadan Josh’un elinde bir anlığına görmüştü onu. Her ne kadar o anda kitap dolu bir dükkânda duruyor olmasına, üstelik babalarının antika değerinde kitaplardan oluşan kocaman bir kütüphaneye sahip oluşuna rağmen o kitap gibisini daha önce hiç görmemişti. San ki kararmış metalle ciltlenmiş gibi görünmüştü kitap gözüne.

Fleming başıyla onayladı. “Uzun bir süredir onu arıyordun,” dedi usulca. Soluk gözleri uzaklarda kaybolup gitmişti adeta. “Çok uzun bir süredir.”

Josh yavaşça ayağı kalktı; sırtı ve omuzları ağrıyordu. Nick’e iki buruşmuş iki sayfa uzattı. “Eh, tamamını alamadı aslında. Herhalde kitabı elimden çektiğinde şunlara sıkıca tutunuyordum.”

Fleming sayfaları Josh’un elinden ne olduğu anlaşılmayan bir çığıkla kaptı. Yere çökerek ligme ligme kitapları ve paramparça rafları itti ve iki sayfayı yan yana yere koydu. Sayfaları düzeltirken, uzun parmaklı elleri hafifçe titriyordu. İkizler iki yanında diz çöküp

gözlerini sayfalara dikerek, gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştılar. “Ayrıca şu anda *şunu* hayal etmediğimiz kesin,” diye fısıldadı Sophie, işaret parmağıyla sayfaya hafifçe vurarak.

Bu kalın yapraklar, aşağı yukarı on beşe yirmi üç santimetre boyutlarında ve sıkıştırılmış ağaç kabuğu andıran bir maddeden yapılmaydılar. Liflerin köksüleri ve yapraklar yüzeyde açıkça görünüyordu, ayrıca her iki sayfa da köşeli, sivri bir yazıyla kaplıydı.

Her bir sayfanın sol üst köşesindeki harf kırmızı ve altın rengiyle çok hoş bir şekilde renklendirilmişti. Geri kalan sözcüklerse kırmızıya çalan siyah mürekkep ile yazılmıştı.

Ve sözcükler hareket ediyordu.

Sophie ve Josh harflerin, sayfanın üzerinde minicik böcekler gibi yer değiştirerek kendilerine tekrar tekrar farklı şekiller verişlerini, birer anlığına Latin ya da Eski İngilizce gibi fark edilebilir dillerde neredeyse anlaşılacak bir hâl alışlarını, fakat sonra anında dağılıp Mısır hiyerogliflerinden ya da Kelt alfabesinden çok da farklı olmayan çok eski görünümlü sembol dizileri hâline bürünüşlerini izlediler.

Fleming iç geçirdi. “Hayır, hayal görmüyorsunuz,” dedi nihayet. Tişörtünün yaka kısmından elini sokup siyah bir kordona tutturulmuş bir kelebek gözlük çıkardı. Bu, burun kemerinin üzerine oturacak şekilde tasarlanmış, sapsız, şu eski moda gözlüklerdendi. Nick, gözlüğü büyüteç olarak kullanarak kıvrılıp bükülen, yer değiştiren sözcüklerin üzerinde gezdirdi. “Ha!”

“İyi haber mi?” diye sordu Josh.

“Harika haber! *Son Çağırma* onda değil.” Josh’un çürümüş omuzunu sıkarak onu irkiltti. “Eğer kitabı işe yaramaz bir hâle getirmek için kasten içinden iki sayfa çekmek istemiş olsaydın, bunlardan daha iyisini seçemezdin.” Yüzündeki kocaman gülümseme kayboldu. “Dee bunu anlayınca geri gelecek ve sizi temin ederim ki, bir dahaki sefere beraberinde getirdikleri sadece Golemler olmayacak.”

“O gri adam kimdi sahi?” diye sordu Sophie. “Perry de ondan Dee diye bahsetmişti.”

Nick sayfaları toparlayıp ayağa kalktı. Sophie dönüp ona baktı ve bir anda adamın yaşlı ve yorgun, hem de çok yorgun göründüğünü fark etti.

“Gri adam Dr John Dee. Dünyanın en güçlü ve en tehlikeli adamlarından biri.”

“Adını hiç duymadım,” dedi Josh.

“Bu modern dünyada adım duyurmadan var olmayı sürdürmek gerçek güçtür zaten. Dee bir simyacı, bir büyücü, bir sihirbaz ve bir ölü diriltici. Siz sormadan söyleyeyim, bunların hepsi aynı şey değil.”

“Büyü mü?” diye sordu Sophie.

Josh alaycılıkla “Büyü diye bir şey yok sanıyordum,” dedi. Sonra az önce başından tüm o geçenleri düşünüp, aniden kendini tam bir budala gibi hissetti.

“Gel gör ki, daha az önce büyülü varlıklarla dövüş-tün: Golemler çamur ve balçıktan yaratılmış, kendilerine tek bir güç sözcüğüyle can verilmiş adamlardır. Bahse girerim ki, bu yüzyılda bırak içlerinden biriyle

bir kapişmadan canlı çıkmayı, bir Golem görmüş insan sayısı bile yarım düzineden azdır.”

Sophie, “Onları Dee mi canlandırmıştı?” diye sordu.

“Golemleri yaratmak kolaydır, sihiri insanlık kadar eskidir. Onları hareket ettirmek biraz daha zor, kontrol altında tutmaksa neredeyse imkânsızdır.” İç çekti. “Ama Dr John Dee için değil.”

“Kim ki o?” diye ısrar etti Sophie.

“Dr John Dee, İngiltere’de, Kraliçe I. Elizabeth’in saltanatı sırasında Saray Büyücüsü’ydü.”

Sophie sarsakça güldü, Nick Fleming’e tümüyle inanmalı mı, kestiremiyordu. “Ama bu yüzyıllarca önceydi; gri adamın yaşı o zamanlar elliden fazla değildi.”

Nick Fleming yerde emekleyerek içlerinden aradığını buluncaya dek kitapları karıştırdı – *Elizabeth Çağı’nda İngiltere*.

Kitabı açtı: Kraliçe I. Elizabeth’in bir resminin karşı sayfasında sivri yüzlü, üçgen sakallı bir adamın eski moda bir gravürü vardı. Giysileri farklıydı, ama bunun karşılaştıkları adam olduğuna şüphe yoktu.

Sophie kitabı Nick’in elinden aldı. “Burada Dee’nin 1527’de doğduğu yazıyor,” dedi usulca. “Bu da onu neredeyse beş yüz yaşında yapar.”

Josh gelip kız kardeşinin yanında durdu. Resme gözlerini dikti, sonra odanın etrafına bakındı. Derin bir nefes alırsa, o tuhaf kokuları, yani büyü kokularını hâlâ alabiliyordu. Burnuna gelen şey buydu, nane ve çürük yumurta kokusu değil, büyü kokusu. “Dee seni tanıyordu,” dedi yavaşça. “Seni iyi tanıyordu,” diye ekledi.

Fleming arada bir, bir şeyleri eline alıp sonra tekrar yere fırlatarak dükkânın içinde geziniyordu. “Elbette beni tanır,” dedi. “Perry’yi de tanır. Bizi uzun zamandır tanıyor, hem de çok uzun zamandır.” İkizlere baktı, neredeyse renksiz olan gözleri şimdi karanlık ve dertliydi. “Artık siz de işin içindesiniz ne yazık ki. O yüzden yalanlar ve dalavereler geçmişte kaldı. Bundan sağ çıkmak için gerçeği bilmeniz gerek.”

Josh ve Sophie birbirlerine baktılar. Her ikisi de “Bundan sağ çıkmak için...” kısmına takılmışlardı.

“Benim gerçek adım Nicholas Flamel. 1330’da Fransa’da doğdum. Perry’nin gerçek adı Perenelle. O benden on yıl daha büyük. Ama böyle dediğimi sakın kendisine söylemeyin,” diye ekledi hemen.

Josh midesinin altüst olduğunu hissetti. “İmkânsız!” deyip gülecek ve kendilerine böylesi aptal bir hikâyeye anlattığı için Nick’e sinir olacaktı.

Ama *bir şey* tarafından odanın öte yanında fırlatılmış olduğundan yara bere ve ağrı içindeydi. Sahi neydi *o şey*? Perry’ye – Perenelle’e ulaşan Golem’i ve kadının dokunuşuyla yaratığın nasıl da toza döndüğünü hatırladı.

Sophie, “Sen... Sen nisin?” diye ikizinin dudaklarının da belirmeye başlayan soruyu dillendirdi. “Sen ve Perenelle *nesiniz?*”

Nick gülümsedi, ama yüzü soğuk ve keyifsizdi; bir anlığına neredeyse Dee’yi andırıyordu. “Biz efsaneyiz,” dedi basitçe. “Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, sıradan insanlardık, ama sonra bir gün bir kitap satın

aldım. Büyücü Abraham'ın Kitabı, genellikle *Codex* denir. O andan itibaren işler değişti. Perenelle değişti. Ben değiştim. Ben *Simyacı* oldum.

Tüm zamanların en büyük simyacısı oldum, krallar ve prensler, imparatorlar ve hatta Papa bile peşimden koşuyordu. O çok eski büyü kitabının derinliklerinde saklı Felsefe Taşı'nın gizemini keşfettim: Sıradan metali altına çevirmeyi, alelade taşları değerli mücevherlere dönüştürmeyi öğrendim. Ama bunlardan öte, çok daha öte, hastalıkları ve ölümü uzak tutacak, bitkilerin ve büyülerin karışımı bir formülün tarifini buldum. Perenelle ve ben neredeyse ölümsüz olduk." Yırtık sayfaları havaya kaldırdı. "Bunlar, *Codex*'ten geri kalanların tümü. Dee ve onun cinsi yüzyıllardır *Büyücü'nün Kitabı*'nu arıyorlardı. Artık ellerinde. Tabii Perenelle de öyle," diye ekledi acı acı.

"Ama kitabın bu sayfalar olmadan işe yaramayacağını söylemiştin," diye hatırlattı ona Josh hemen.

"Bu doğru. Kitapta Dee'yi yüzyıllarca meşgul edecek kadar şey var, ama bu sayfalar hayati önem taşıyor," diye onayladı Nick.

"Dee onlar için geri gelecektir."

"Fakat başka bir şey daha var, öyle değil mi?" diye sordu Sophie hemen. "Bir şey daha." Nick'in bir şey sakladığını biliyordu, yetişkinler bunu hep yapardı. Josh ve ona, yazı San Francisco'da geçireceklerini söylemeleri anne babasının aylarını almıştı.

Nick ona keskin bir bakış attı ve Sophie bir kez daha Dee'nin kendisine attığı bakışı hatırladı. Soğuk ve insan

dışı bir şey vardı içinde. “Evet. Bir şey daha var,” dedi duraksayarak. “Kitap olmadan, Perenelle ve ben yaşlanacağız. Ölümsüzlük formülünün her ay yeni baştan demlenmesi gerekiyor. Ay’ın tam bir döngüsü tamamlandığında bizler kuruyup öleceğiz. Biz ölürsek de, o zaman çok uzun zamandır karşısında savaştığımız kötülük kazanacak. *Ata Irk* bu dünyayı tekrar ele geçirecek.”

“Ata Irk mı?” diye sordu Josh, sesi incelip çatlayıverdi. Güçlkle yutkundu, artık kalbinin göğsünde küt küt atışını hissedebiliyordu. Her şey sıradan bir perşembe öğleden sonrası gibi başlayıp tuhaf ve korkunç bir şeye dönüşmüştü. Bolca bilgisayar oyunu oynamış, birtakım fantastik romanlar okumuştı ve bunlarda *ata* sözcüğü her zaman çok eski ve tehlikeli gibi anlamlar çağırırtırdı. “Yaşlı anlamında mı ata?”

“Çok yaşlı,” diye onayladı Flamel.

“Yani senin gibi, Dee gibi daha başkaları da mı var?” diye sordu Josh, sonra Sophie’nin kaval kemiğini tekmeleyişiyle irkildi.

Flamel dönüp Josh’a baktı, renksiz gözleri şimdi öfkeyle bulanmıştı. “Dee gibi başkaları var, evet, benim gibi de. Ama Dee ve ben asla aynı şey olmadık,” diye acı acı ekledi Flamel. “Farklı yönlerde gitmeyi seçtik ve onunki kendisini bazı son derece karanlık yollara götürdü. O da ölümsüz; gerçi gençliğini nasıl koruduğunu ben bile bilmiyorum. Ama ikimiz de insanız.” Yerde kırılıp açılmış bir şekilde duran kasaya döndü ve konuşurken bir yandan da içindeki paraları çıkarmaya

başladı. Dönüp kendilerine baktığında, ikizler yüzündeki acımasız ifadeyle irkildiler. “Dee’nin hizmet ettiği kişilerse, insan ırkından değiller ve asla da olmadılar.” Paraları ceplerine sokuşturup, yerden haşat olmuş bir deri ceketi kaldırdı. “Buradan çıkmamız lazım.”

“Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?” diye sordu Sophie.

“Peki ya biz?” Josh, sık sık onun da kendisine yaptığı gibi ikizinin düşüncesini tamamladı.

“Önce, Dee sayfaların eksik olduğunu anlamadan önce sizi güvenli bir yere götürmeliyim. Sonra ben Perenelle’i aramaya gideceğim.”

İkizler birbirlerine baktılar. “Neden bizi güvenli bir yere götürmen lazım olsun ki?” diye sordu Sophie.

Josh, “Biz hiçbir şey bilmiyoruz,” diye ekledi.

“Dee kitabın eksik olduğunu keşfedince noksan sayfalar için geri gelecek. Ve sizi temin ederim ki, dünya üzerinde tek bir şahit bırakmayacaktır.”

Josh gülmeye başladı, ama kız kardeşinin yüzünde gülümseme dahi olmadığını görünce kendi gülüşü de boğazında kayboldu gitti. “Sen...” Aniden kurumuş dudaklarını yaladı. “Sen onun bizi öldüreceğini mi söylüyorsun?”

Nicholas Flamel bunu soruyu tartarak başını bir yana eğdi. “Yok,” dedi nihayet, “Öldürmez.”

Josh rahatlayarak bir oh çekti.

“İnanın bana,” diye devam etti Flamel. “Dee size çok daha kötüsünü yapabilir. Çok daha kötüsünü.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nick bir yerlerden bir anahtar çıkarırken, ikizler kitapçının dışındaki kaldırımında durup onu izlediler. Ayakları altındaki kırık camlar çatırdıyordu. “Ama buradan öylece ayrılamayız,” dedi Sophie kararlılıkla.

Josh başıyla onayladı. “Hiçbir yere gitmiyoruz!”

Nick Fleming ya da artık kendisini düşünmeye başladıkları adıyla Flamel, anahtarı kitapçının kilidine sokup çevirdi ve kapıyı sarstı. Dükkânın içinde, kitapların kayıp yere düşüşünü duyabiliyorlardı. “Bu dükkânı gerçekten çok sevmiştim,” diye mırıldandı Flamel. “Bana ilk işimi hatırlatıyordu.” Sophie ve Josh’a bir bakış attı. “Başka seçeneğiniz yok. Bugünün geri kalanından canlı çıkmak istiyorsanız, şimdi buradan ayrılmanız gerekiyor.” Sonra haşadı çıkmış deri ceketini üzerine geçirip arkasını döndü ve sokağın karşı tara-

fına, Kahve Fincanı'na doğru gitti. İkizler birbirlerine bakıp aceleyle peşine düştüler.

“Kapatmak için anahtarlar var mı sende?”

Sophie başıyla onayladı. Golden Gate Köprüsü anahtarlığına takılı iki anahtar çıkardı. “Bak, eğer Bernice gelip de dükkânı kapalı bulursa, herhâlde polisi filan arar...”

“Doğru diyorsun,” dedi Flamel. “Bir not bırak,” dedi Sophie’ye. “Kısa bir şey, birden çıkman gerekti, acil bir durum filan, öyle bir şey. Sana refakat ettiğimi söyle. Eğri büğrü yaz, acilen çıkman gerekmiş gibi gözükmesini sağla. Anne babanız hâlâ Utah’taki o kazıda mı?” İkizlerin anne babaları birer arkeologdu, o sırada da geçici olarak San Francisco Üniversitesi’nde görevliydi.

Sophie başıyla onayladı. “En azından bir altı hafta daha öyle.”

“Pacific Heights’ta Agnes Teyze’yle kalıyoruz,” diye ekledi Josh. “İzdirap Teyze de diyebiliriz kendisine.”

“Öylece ortadan kaybolamayız. Agnes Teyze bizi yemeğe eve bekliyor,” dedi Sophie. “Beş dakika dahi geç kalsak telaşa kapılıyor. Geçen hafta tramvay bozulduğu zaman bir saat geç kalınca, oraya vardığımızda çoktan annemlere telefon açmıştı.” Agnes Teyze seksen dört yaşındaydı ve her ne kadar bitmek bilmez telaşla ikizleri çıldırtsa da, onu çok seviyorlardı.

Hemen arkasında Sophie ile kafeye dalarken “O zaman ona da bir bahane bulmanız gerekecek,” dedi Flamel dolambaçsız bir biçimde.

Josh, Kahve Fincanı'nın serin, tatlı kokulu loşluğunun içine girmeden önce duraksadı. Kaldırımında, sırt çantası omuzunda, bir o yana bir bu yana bakarak durdu. Kitapçının önündeki kaldırıma saçılmış ısıll ısıll camları görmezden gelerseniz, her şey gayet normal, hafta içi bir günde sıradan bir öğleden sonra gibi görünüyordu.

Sokak sessiz ve sakindi, hava ağırdı; çok hafif bir okyanus esintisi vardı sadece. Körfezin öte yanında, balıkçı rıhtımının ötesinde bir geminin düdüğü öttü, uzaklardan gelen kayıp ve yalnız, derin bir gürültüydü bu. Her şey aşağı yukarı yarım saat önce olduğu gibi görünüyordu.

Ne var ki...

Ne var ki hiçbir şey aynı değildi. Asla da aynı olmayacaktı. Son otuz dakika içinde Josh'un özenle düzenlenmiş dünyası, geri döndürülemez bir şekilde yön ve biçim değiştirmişti. Normal bir lise iki öğrencisiydi; ne öyle çok parlaktı, ne de aptal. Futbol oynar, arkadaşının kurduğu müzik grubunda epey kötüce şarkı söylerdi, ilgilendiği birkaç kız olmakla beraber henüz gerçek bir kız arkadaşı yoktu. Arada bir bilgisayar oyunları oynar, Quake, Doom ve Unreal Tournament gibi birinci şahıs vuruş oyunlarını tercih eder, sürüş oyunları ile baş edemez, Myst'te ise kaybolurdu. Simpsons'a bayılır ve bölümlerinden bazı kısımları ezbere tekrarlayabilirdi, asla itiraf etmeyecek olsa da Şrek'i çok severdi, yeni Batman'in idare eder olduğunu, X-Men'inse muhteşem olduğunu düşünürdü. Başkaları ne derse desin, yeni Süpermen'i bile severdi. Josh sıradandı.

Fakat sıradan gençler kendileri bir anda iki inanılmaz derecede yaşlı büyücünün arasındaki kapışmanın orta yerinde bulmazlardı.

Dünyada büyü diye bir şey yoktu. Büyü filmlerdeki özel efektlerdi. Büyü tavşanlar, güvercinler ve bazen de kaplanlarla yapılan sahne gösterileriydi; ünlü büyücü David Copperfield'ın insanları testereyle ikiye kesmesi ve havada, seyircilerin üzerinde yükselmesi idi. Gerçek büyü diye bir şey yoktu.

Fakat o zaman kitapçada az evvel olanları nasıl açıklayacaktı? Rafların çürük tahta parçalarına dönüşmesini seyretmiş, kitapların eriyip hamur oluşunu görmüş, Dee'nin büyülerinden gelen çürük yumurta kokusunu ve Fleming -Flamel- büyüsünü işlettiğinde çıkan taze nane kokusunu almıştı.

Josh Newman parlak öğleden sonra güneşinde ürperdi ve Kahve Fincanı'na girdi, sırt çantasını açıp haşat olmuş dizüstü bilgisayarına uzandı. Kafenin kablosuz internet bağlantısını kullanması gerekiyordu; araştırmak istediği isimler vardı: Doktor John Dee, Perenelle ve özellikle de Nicholas Flamel.

Sophie bir peçetenin arkasına çabucak bir not karaladı. Sonrasında notu okurken bir yandan da kurşun kalemin ucunu çiğniyordu.

Bayan Fleming rahatsızlandı. Dükkânda gaz sızıntısı oldu. Hastaneye gidiyoruz. Bay Fleming bizimle. Bunun dışında her şey yolunda. Daha sonra telefon açacağım.

Bernice geri gelip dükkânı tam da akşamüstü kalabalığından evvel kapalı bulunca hiç de mutlu olmaya-caktı. Sophie işini kaybedebileceğini bile tahmin etti. İç geçirerek, notu kâğıdı yırtacak sertlikte bir hareketle imzalayıp kasaya ilişti.

Nicholas Flamel kızın omuzunun üzerinden bakıp notu okudu. “Bu iyi, çok iyi, kitapçının neden kapalı olduğunu da anlatıyor.” Flamel omuzunun üzerinden arkasına doğru, Josh’un oturmuş hışımla klavyeye vurduğu yere doğru baktı. “Haydi gidelim!”

“E-postalarımı kontrol ediyordum da,” diye mırıldandı Josh, bilgisayarı kapatırken.

“Böyle bir zamanda mı?” diye sordu Sophie inanamayarak.

“Hayat devam ediyor. E-postalar kimse için duracak değil.” Gülümsemeye çalıştı ve başarısız oldu.

Sophie çantasını ve klasik model kot ceketini kapıp, kafeye son bir bakış attı.

Birden aklına burayı uzun bir süre tekrar görmeyeceği düşüncesi geldi, ama elbette ki bu gülünçtü. Işıkları açtı, kardeşi ve Nick Fleming’i –Flamel’i– önündeki kapıdan geçirdi ve alarma bastı. Sonra kapıyı çekip kapattı, anahtarı delikte döndürdü ve anahtarlığı posta aralığından içeriye fırlattı.

“Ya şimdi?” diye sordu.

“Şimdi biraz yardım alacağız ve ikinizle ne yapacağımıza karar verinceye kadar saklanacağız.” Flamel gülümsedi. “Saklanmakta iyiyizdir biz, Perry ve ben yarım binyıldan uzun süredir bunu yapıyoruz ne de olsa.”

“Peki ya Perry?” diye sordu Sophie. “Dee ona zarar

verir mi?” Son birkaç haftada, kahveciye gelip giden bu uzun boylu, zarif kadını tanıyıp sevmeye başlamıştı. Onun başına bir şey gelmesini istemiyordu.

Flamel başını iki yana salladı. “Yapamaz. Perry bunun için fazla güçlü. Ben sihir sanatlarını hiç çalışmadım, ama Perry yaptı bunu. Şu anda, Dee’nin tek yapabileceği onu kontrol altında tutup güçlerini kullanmasını engellemek. Ama önümüzdeki birkaç gün içinde yaşlanmaya ve gücünü yitirmeye başlayacak. Herhâlde iki hafta içerisinde Dee’nin, güçlerini ona karşı kullanabileceği bir hâle gelecek. Yine de, temkinli davranacak. Onu *Vesayet Mührü* ardında tutacak...” Flamel, Sophie’nin yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü. “Büyülü duvarlar yani,” diye açıkladı. “Ancak zaferden emin olacağı zaman saldıracak. Ama önce Perry’nin sırlarla dolu bilgilerinin tamamını keşfetmeye çalışacak. Dee’nin bilgi arayışı her zaman onun en güçlü yanı olmuştur... Aynı zamanda da en zayıf noktası.” Dalgın dalgın bir şeyler arar gibi ceplerini yokladı.

“Benim Perry’m kendi başının çaresine bakabilir. Hatırlatın da bir ara size bir çift Yunan Lamia’yla kapıştığı seferi anlatayım.”

Sophie başıyla onayladı, gerçi Yunan Lamiaların ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ya!

Flamel sokakta büyük adımlarla ilerlerken, aradığını buldu: Ufak, yuvarlak çerçeveli bir güneş gözlüğü. Gözlüğü taktı, ellerini deri ceketinin ceplerine soktu ve sanki dünyada tek bir kaygısı yokmuşçasına ahenksizce ıslık çalmaya koyuldu. Omuzunun üzerinden arkasına bir bakış attı. “Eh, haydi ama.”

İkizler boş gözlerle birbirlerine baktılar, sonra aceleyle peşine takıldılar.

Josh, hemencecik kız kardeşine bakıverip “İnternette araştırdım onu,” diye mırıldandı.

“Demek yaptığın şey buydu. E-postalarının o kadar mühim olabileceğini düşünmemiştim zaten.”

“Dediği her şey doğru çıktı: Vikipedi’de var, ayrıca Google’da aradığında onun hakkında neredeyse iki yüz bin sonuç çıkıyor. John Dee için de on milyonun üzerinde sonuç. Perenelle bile orada, üstelik kitabın ve diğer her şeyin de bahsi geçiyor. Hatta öldüğünde, define arayan birtakım kişilerin mezarını açtıkları ve içini bomboş buldukları yazıyor – ne ceset, ne de define. Yazılanlara göre, evi Paris’te hâlâ duruyormuş.”

“Hiç de ölümsüz büyücüye filan benzemiyor!” diye mırıldandı Sophie.

“Bir büyücü neye benzer onu da bildiğimi sanmıyorum ya,” dedi Josh usulca. “Tek bildiğim büyücüler, şu televizyona çıkıp duran illüzyonistler – Penn ve Teller.”

“Ben büyücü değilim,” dedi Flamel, onlara bakmadan. “Ben bir simyacıyım, bir bilim adamıyım, gerçi muhtemelen sizin alışık olduğunuz tür bilimde değil.”

Sophie yetişmek üzere koşturdu. Koluna dokunup onu yavaşlatmak üzere uzandı, ama durağan elektrik gibi bir kıvılcım parmak uçlarında çatırdadı. “Aaah!” Elini hızla geri çekti, parmak uçları karıncalanıyordu. Bu da neydi şimdi?

“Affedersin,” diye açıkladı Flamel. “Bu bir ikincil etki, şeyin... Sizin büyü dediğiniz şeyin. *Auram*, yani

bedenimi çevreleyen elektrik alanı hâlâ yüklü. Senin *aurana* çarpınca etkileşime giriyor o kadar.” Kusursuzca dizilmiş dişlerini göstererek gülümsedi. “Ayrıca tabii senin güçlü bir *auran* olduğu anlamına da geliyor.”

“*Aura* da ne?”

Flamel kaldırımında birkaç adım daha cevap vermeden ilerledi, sonra dönüp bir vitrini gösterdi. Üzerine, florasın ışıktandırmayla DÖVME yazılmıştı. “Şurayı görüyor musun? Kelimelerin etrafında nasıl bir parıltı var görüyor musun?”

“Görüyorum.” Sophie başıyla onayladı, hafifçe gözlerini kısıarak. Her harf cızır cızır sarı bir ışıkla çevriliydi.

“Her insanın da, bedeninin çevresinde benzer bir ışıltı vardır. Geçmişte, insanlar bunu rahatlıkla görebilirlerdi ve buna *aura* ismini vermişlerdi. Yunancadaki nefes sözcüğünden gelir. İnsanlar, evrildikçe, *aura* görebilme yetisini kaybettiler. Tabii kimileri hâlâ görebiliyor.”

Josh alaycılıkla homurdandı.

Flamel omuzunun üzerinden bir bakış attı. “Bu doğru. Hatta *aura* Kirlianlar adında bir Rus çift tarafından fotoğraflandı bile. Elektrik sahası, yaşayan her organizmayı çevreler.”

“Neye benziyor?” diye sordu Sophie.

Flamel parmağını dükkânın vitrinine vurdu. “Aynen böyle işte: Vücudun etrafında bir parıltı. Herkesin *aurası* eşsizdir; farklı renkler, farklı güçler.. Kimisi kesintisiz bir ışıkla parıldar, kimileriye titreşir. Bazıları beden

kenarlarında belirir, bazı *auralarsa* bedeni bir zarf gibi örter. Bir insanın *aurasından* çok şey çıkarabilirsiniz. Hasta veya mutsuz, öfkeli ya da korkmuş olduğunu anlayabilirsiniz.”

“Ve sen bu *auraları* görebiliyorsun, öyle mi?” dedi Sophie.

Flamel başını iki yana sallayarak onları şaşırttı. “Hayır, ben göremiyorum. Perry görebiliyor, o da bazen. Ben göremiyorum. Ama enerjiyi yönlendirmeyi ve yönetmeyi biliyorum. Bugün, biraz evvel gördükleriniz de buydu işte: Saf *aura* enerjisi.”

Sophie “Ben de bunu yapmayı öğrenmek isterdim sanırım,” dedi.

Flamel hızla ona bir bakış attı. “Ne dilediğine dikkat et. Gücün her kullanımının bir bedeli vardır.” Elini uzattı. Sophie ve Josh, sessiz ara sokakta, onun önünde durdular. Flamel’in eli gözle görülür biçimde titriyordu. Ve Sophie yüzüne baktığında, gözlerinin kan çanağına dönmüş olduğunu fark etti. “*Aura* enerjisi kullandığınızda, bir maraton koşmuş kadar kalori harcıyorsunuz. Bir aküyü boşaltmak gibi düşünün. Orada Dee’ye karşı daha fazla dayanamazdım; buna pek ihtimal vermiyorum.”

“Dee senden daha mı güçlü?”

Flamel acı acı gülümsedi. “Sonsuz derecede.” Ellerini tekrar deri ceketinin ceplerine sokuşturarak, artık iki yanında yürüyen Sophie ve Josh ile birlikte, sokakta ilerlemeye devam etti. Uzaklarda, Golden Gate Köprüsü çatıların üzerinden görünmeye başlamıştı. “Dee son

beş yüzyılı güçlerini geliştirerek geçirdi, bense benimkileri saklayarak, sadece Perenelle ve benim hayatta kalabilmemiz için ihtiyacım olan bir-iki ufak şeyin üzerine yoğunlaşarak geçirdim.

Dee zaten her zaman güçlüydü; şimdi nelere kadar olduğunu düşünmek bile istemiyorum.” Tepenin eteğine geldiklerinde durdu, sola ve sağa baktı ve sonra aniden sola dönüp California Caddesi’ne saptı. “Daha sonra sorularınız için vaktimiz olacak. Şimdi acele etmemiz gerekiyor.”

Birtakım cevapları almaya kararlı olan Josh, “Dee’yi uzun zamandır mı tanıyorsun?” diye ısrar etti.

Nicholas Flamel tatsız tatsız gülümsedi. “John Dee, kendisini çırağım olarak yanıma aldığımda yetişkin bir adamdı. O zamanlarda hâlâ yanıma çıraklar alırdım, birçoğu da onlarla gurur duyacağım yerlere geldiler. Bir sonraki neslin simyacılarını, bilim adamlarını, uzay bilimcilerini, astrologlarını ve matematikçilerini yetiştirmek gibi hayallerim vardı. Bu insanlar, yeni bir dünya yaratacak erkekler ve kadınlar olacaktı. Dee herhâlde gelmiş geçmiş en iyi öğrencimdi. O yüzden, her ne kadar son birkaç on yılda tek tük karşılaşmış olsak da, sanırım onu neredeyse beş yüz yıldır tanıdığımı söyleyebilirim.”

Sophie “Onu ne sana düşman etti?” diye sordu.

“Açgözlülük, kıskançlık ve Codex – Büyücü Abraham’ın Kitabı,” diye yanıtladı Flamel. “Onda uzun zamandır gözü vardı, artık elinde.”

Josh, “Tamamı değil,” diye hatırlattı.

“Doğru, tamamı değil.” Flamel gülümsedi. İkizler iki yanında, yürümeye devam ettiler. “Dee Paris’te benim çırağımken, Codex’i öğrendi. Bir gün onu kitabı çalmaya çalışırken yakaladım ve işte o zaman Karanlık Atalarla işbirliği yaptığını anladım. Kitabın sırlarını onunla paylaşmayı reddettim ve şiddetli bir tartışma yaşadık.

O gece Perry ve benim peşimize o ilk kiralık katilleri yolladı. İnsanlardı ve kolayca üstesinden geldik. Bir sonraki gece, gönderdiği katillere insan demek apaçık daha zordu. O yüzden Perry ile ben kitabı aldık, birkaç eşyamızı toplayıp Paris’ten kaçtık. O zamandan beri de peşimizde.”

Dört yol ağzındaki ışıklarda durdular. İngiliz turistlerden oluşan bir üçlü trafik ışığının değişmesini beklemekteydi. Flamel sessizleşti. Sophie ve Josh’a attığı bir bakışla hiçbir şey dememeleri için onları uyardı. Işığın rengi değişti ve karşıdan karşıya geçtiler; turistler sağa, Nicholas Flamel ile ikizlerse sola doğru ilerlediler.

Josh, “Paris’ten ayrılınca nereye gittin?” diye sordu.

“Londra’ya,” dedi Flamel kısaca. “Dee orada, 1666’da neredeyse yakaladı bizi,” diye devam etti. “Peşimizden bir *Temel Ateş Gücü* salıverdi; yabancı, akılsız bir yaratık, şehri yuttu neredeyse. Tarihte buna Büyük Londra Yangını diyorlar.”

Sophie, Josh’a baktı. Her ikisi de Büyük Londra Yangını’nı duymuşlardı. Dünya tarihi dersinde öğrenmişlerdi bunu. Sophie, kendisini ne kadar sakin hissettiğine şaşıtı: Oracıkta durmuş, yaşının beş yüzden fazla olduğunu iddia eden, tarihsel olayları, olduklarında

oradaymış gibi anlatıveren bir adamı dinliyordu. Ve ona inanıyordu da!

“Dee 1763’de, Paris’te bizi yakalamaya çok fena yaklaştı,” diye devam etti Flamel, “Ve sonra 1835’te, Roma’da, iş bu ya, yine kitapçılık yaparken... Bu her zaman en sevdiğim meslek olmuştur,” diye ekledi. Parlak sarı bir şemsiyenin altında duran rehberlerini dikkatle dinleyen bir grup Japon turiste yaklaşırlarken sustu.

Turistlerin duyma menzilinden çıktıklarında sözlerine devam etti. Bir buçuk yüzyıldan uzun zaman önce olmuş olaylar belli ki hâlâ hafızasında taze ve acı vericiydi.

“Bizi Avrupa’nın ucundaki o adada asla bulamayacağını düşünerek İrlanda’ya kaçtık. Fakat peşimizden geldi. O sırada illetlerin kontrolüne hâkim olmayı başarmıştı ve bunlardan iki tanesini beraberinde getirdi: Hastalık İlleti ve Açlık İlleti. Şüphesiz niyeti bunları yolumuza çıkarmaktı. Bir noktada illetlerin kontrolünü yitirdi. Açlık ve hastalık o biçare toprakları kırdı geçti. 1840’larda, İrlanda’daki Büyük İrlanda Patates Kıtlığı’nda bir milyon insan öldü.” Nicholas Flamel’in yüzü, bir maske gibi kaskatı kesildi. “Dee’nin bir an durup da düşündüğünü bile sanmıyorum. İnsanoğluna karşı asla nefretten başka bir şey duymamıştır o.”

Sophie bir kez daha kardeşine baktı. Yüzündeki ifadeden anlatılanlara iyice odaklanmış olduğunu, bu bilgi tufanıyla baş etmeye çalıştığını görebiliyordu. İnternete girip bazı ayrıntıları kontrol etmek isteyeceğini biliyordu. Flamel’e “Ama sizi asla yakalayamadı,” dedi.

“Bugüne dek.” Omuz silkip üzgün üzgün gülümsedi. “Kaçınılmazdı herhâlde. Yirminci Yüzyıl boyunca giderek yaklaştı. Gittikçe güçleniyordu. Teşkilatı, kadim büyülerle modern teknolojiyi birleştirmeye başlamıştı. Perry ve ben uzun bir süre Newfoundland’de saklandık, sonra üzerimize Buzul Çağı’nın korkunç kurtlarını saldı, sonrasında 1901’de New York’ta, Doğu Yakası’ndan başlayıp adım adım batıya ilerleyerek şehirden şehre sürüklendik. Sanırım bize yetişmesi an meselesiydi,” diye ekledi. “Kameralar, videolar, telefonlar ve internet günümüzde saklanmayı çok daha zor kılıyor.”

“Şu kitap... Şu aradığı Codex...” diye söze girdi Josh. Flamel “Büyücü Abraham’ın Kitabı,” diye açıkladı. “Onu bu kadar özel yapan ne?”

Nicholas Flamel kaldırımın orta yerinde öyle aniden durdu ki, ikizler yanından geçip gittiler. Dönüp geriye baktılar. Epeyce sıradan görünen adam kollarını ardına kadar, sanki reverans yapacakmış gibi açtı. “Bakın bana. Bakın bana! Ben Amerika’dan daha yaşlıyım. İşte kitabı bu kadar özel kılan da bu.” Flamel sesini alçaltıp, aceleyle sözüne devam etti. “Ama bir şey diyeyim mi; ebedi yaşamın sırrı büyük ihtimalle Codex’teki gizemlerin *en basiti*.”

Sophie elini erkek kardeşinin elinin içine kaydırırken buldu kendini. Kardeşi elini hafifçe sıktı ve tek bir söz söylemese de, Sophie onun da kendisi kadar korkmuş olduğunu anladı.

“Codex elinde olunca, Dee dünyayı değiştirmeye koyulabilir.”

“Değiştirmek derken?” Sophie’nin sesi ham bir fısıltıydı âdeta. Ansızın Mayıs havası serin gelmeye başlamıştı.

Josh, “Nasıl değiştirmek?” diye ısrar etti.

“Yeniden yaratmak,” dedi Flamel usulca. “Dee ve hizmet ettiği Karanlık Atalar bu dünyayı hayal edilemeyecek kadar geçmişteki hâline çevirmek için baştan şekillendirecekler. Ve o dünyanın içinde insanlar ancak köle olarak varolabilecek. Ya da besin.”

ALTINCI BÖLÜM

*H*er ne kadar haberleşmek için kullanabileceği başka yollar olsa da, Dr John Dee bu yüzyılın gözde yöntemini tercih ediyordu: Cep telefonu. Linuz'un serin, deri koltuğuna yerleşerek telefonu açtı, Perenelle Flamel'in iki eriyen Golem'in arasına baygın bir şekilde yığılmış olduğu tarafa çevirdi ve çabucak bir resim çekti.

Madam Perenelle Flamel. Tutsağı. Eh, şimdi bu kesinlikle fotoğraf albümüne yaraşır bir şeydi.

Dee numarayı yazdı ve *gönder* tuşuna bastı, sonra başını yana eğip karşısındaki zarif kadına baktı. Perenelle'i esir alabilmesi, talihin olağan dışı bir şekilde yüzüne gülüyüdü; ama bunu ancak kadın onun Golem'ini mahvetmek için o kadar çok güç harcadığından başarabildiğini biliyordu. Ufak, üçgen sakalını sıvazla-

dı. Yakında yeni Golemler yapması gerekecekti. Karşı-
sındaki ikisine baktı: Öğle sonrasının erken saatlerinde
dışarıda kaldıkları kısa zaman içinde çatlayıp erimeye
başlamışlardı.

Perenelle'in solundaki iri olan, deri koltuğun üzerine
boyu boyunca kapkara dere çamuru akıtıyordu.

Belki de bir dahaki sefere Golemlerden farklı bir şey
seçmeliydi. Bu yabani yaratıklar daha nemli iklimlerde
iyi işliyordı, fakat bilhassa Batı Yakası yazı için hiç
de uygun değillerdi. Elinde hâlâ bir gulyabani yaratma
tarifi var mıydı acaba?

Ne var ki, onun için asıl sorun; ciddi bir sorun ola-
cak konu Perenelle'di. Açıkçası, kadının ne kadar güçlü
olduğundan emin olamıyordu.

Dee uzun boylu, zarif Fransız kadına her zaman hay-
ran olmuştu. Başlangıçta Simyacı Nicholas Flamel'in
çıraklığına girdiğinde, onu hafife alma hatasını yapmış-
tı. Kısa zaman içinde, Perenelle Flamel'in en az kocası
kadar güçlü olduğunu öğrenmişti. Hatta ondan daha
da güçlü olduğu bazı alanlar vardı. Flamel'i harikula-
de bir simyacı yapan, ayrıntılara gösterdiği özen, eski
dillere dair bilgisi ve sonsuz sabrı gibi özellikler, onun
zayıf bir sihirbaz ve felaket bir ruh çağırıcı olmasına yol
açıyordu. O işler için gerekli olan, hayalinde katıksız
canlandırmayı sağlayan imgesel kıvılcıma belli ki sahip
değildi. Öte yandan, Perenelle, Dee'nin hayatı boyunca
karşılaşmış olduğu en güçlü büyücülerden biriydi.

Dee gri deri eldivenlerinden birini çıkarıp yanın-
daki koltuğunu üzerine bıraktı. Perenelle'e doğru eğilerek

parmağını Golemlerin birinden damlayan çamur birikintisine sokup kadının sol elinin üzerinde gezdirerek kıvrımlı bir simge çizdi. Sonra simgenin bir yansımasını sağ eline de çizdi.

Elini yapışkan çamura tekrar batırdı; tam kadının alnına üç tane kıvrımlı çizgi çekmekteydi ki, Perenelle aniden parlak yeşil gözlerini açtı. Dee birdenbire koltuğun sırt kısmına yapıştı.

“Madam Perenelle, sizi tekrar görmenin ne büyük bir zevk olduğunu anlatamam.”

Perry konuşmak üzere ağzını açtı fakat herhangi bir sözcük çıkamadı. Hareket etmeye çalıştı; fakat Golemlerin kollarını sıkı sıkı tutması bir yana, kasları da onun isteğine boyun eğmeyi reddediyordu.

“Ah, kusuruma bakmayın, ama sizi bir vesayet büyüsüne maruz bırakma cüretini gösterdim. Basit bir büyü tabii, ama daha kalıcı bir şey ayarlayıncaya dek yeterli olacaktır.” Dee gülümsedi, fakat ifadesinde mizahi hiçbir şey yoktu. Cep telefonu *Gizli Dosyalar* dizisinin açılış müziğini çalarak titredi ve Dee telefonu açtı. Perenelle’e “Müsadenizle,” dedi.

“Fotoğrafı aldınız mı?” diye sordu Dee. “Evet, hoşunuza gideceğini tahmin etmiştim. Efsanevi Perenelle Flamel elimizde. Ah, Nicholas peşinden gelecektir, eminim. Biz de hazır olacağız. Bu sefer kaçamayacak.”

Perenelle telefonun öbür ucundaki kahkahayı rahatlıkla duyabiliyordu.

“Evet, tabii ki.” Dee bir iç cebe uzanıp bakır ciltli kitabı çıkardı. “Codex elimizde. Nihayet.” Konuşurken

bir yandan da kalın, kenarları pürüzlü sayfaları çevirmeye başladı. Sesi kalınlaştı, arayanla mı yoksa kendi kendine mi konuştuğu belli değildi. “On binlerce yıllık, sır dolu bilgiler, hepsi bir yerde...”

Sonra sesi bir anda kısıldı. Telefon elinden düştü ve arabanın yerinde sekerek yuvarlandı.

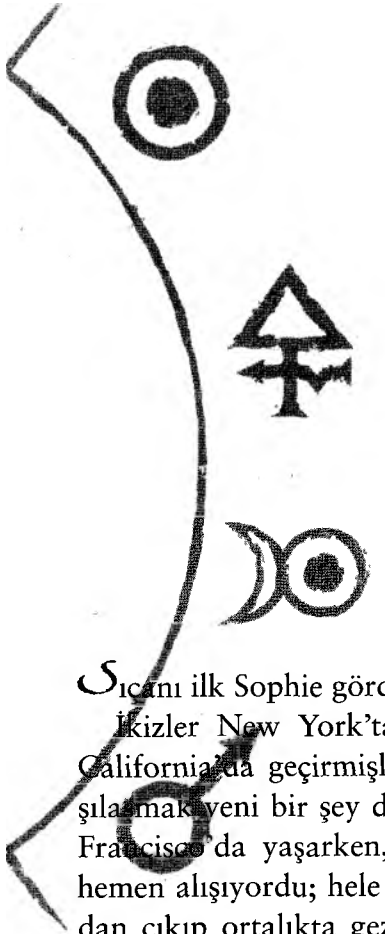
Kitabın arkasında iki sayfa eksikti, kabaca koparılmışlardı.

Dee gözlerini kapattı ve dudaklarını küçücük dilinin hızlı bir fırlayışıyla yaladı. “Oğlan,” diyerek soludu. “Oğlan, elinden çektiğim zaman.” Gözlerini açıp önceki sayfaları dikkatle gözden geçirmeye başladı. “Belki çok önemli değillerdir,” diye mırıldandı; hareket eden, yer değiştiren sözcükleri takip ederken dudakları kımıldıyordu. Her sayfanın tepesindeki, sonrasında neler geleceğine dair bir ipucu veren parlak renkli harflere yoğunlaştı. Sonra aniden durdu ve kitabı titreyen parmaklarıyla kavradı. “*Son Çağırma* eksik!” diye uludu. Başının etrafında sarı kıvılcımlar oynadı, arkasındaki cam beyaz çatlaklardan bir ağ ile gümbürdedi. Sarı-beyaz güç filizleri dişlerinden salya gibi damladı. “Geri dön!” diye kükredi şoföre. “Hemen geri dön. Hayır, iptal et o komutu. Flamel aptal değil. Çoktan gitmişlerdir.” Yerden telefonu kaptı ve Perenelle’in gözlerinden kaçınarak bir anlığına kendini toparlamak için duraksadı. Derin, tüyler ürpertici bir nefes aldı ve kendini gözle görünür bir şekilde sakinleştirdi, sonra da numarayı tuşladı. Telefona “Ufak bir sorunumuz var,” dedi açıkça; sesi sakin ve hissizdi. “Görünüşe göre kitabın arkasından

iki sayfa eksik. Eminim önemli bir şey değildir. Benim için bir haber iletme kibarlığını gösterirseniz çok sevinirim,” dedi gelişigüzel bir edayla. “Morrigan’a hizmetine ihtiyacım olduğunu iletebilirsiniz...”

Dee, Perenelle’in gözlerinin o ismin bahsiyle şaşkınlık içinde iyice açıldığını fark etti. Memnuniyetle sırtıttı.

“Kendisinin özel yeteneklerine ve bazı belirli becerilerine ihtiyacım olduğunu söyleyin.” Sonra telefonu hızla kapattı ve Perenelle, Flamel’e baktı. “Codex’i bana kendiniz verseydiniz her şey çok daha kolay olurdu. Şimdi Morrigan geliyor. Bu ne demek biliyorsun.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Sıçanı ilk Sophie gördü.

İkizler New York'ta büyümüş, yazlarının çoğunu California'da geçirmişlerdi, o yüzden bir sıçanla karşılaşmak yeni bir şey değildi. Bir liman şehri olan San Francisco'da yaşarken, insan bu yaratıkları görmeye hemen alışıyordu; hele de gölgelik yerlerden, lağımlardan çıkıp ortalıkta gezindikleri sabahın erken saatleri ya da geç saatlerde. Sophie onlardan öyle özellikle korkmuyordu, ama herkes gibi o da bu leşçil yaratıklar hakkında korkunç hikâyeler, şehir efsaneleri ve 'bir arkadaşımın arkadaşının başına gelmiş' tipi ifadelerle başlayan söylentiler duymuştu. Köşeye sıkıştırılmadıkları takdirde genellikle zararsız olduklarını biliyordu, gerçi bir yerlerde çok yükseklerle sıçrayabildiklerini okuduğunu da hatırladı. New York Times gazetesinin

Pazar ekinde de, Amerika’da insan nüfusuna eşit sayıda sıçan olduğunu anlatan bir makale de okumuştı.

Ama bu sıçan farklıydı.

Alışılmış pis kahverengiden farklı olarak, parlak tüylü, siyah renkteki hayvan, dar sokağın ağzına sinmiş, kıpırdamadan duruyordu. Sophie, sıçanın gözlerinin parlak kırmızı olduğuna yemin edebilirdi. Ve de kendilerini izlediğine...

Belki evinden kaçmış bir evcil hayvandı?

Flamel, Sophie’yi kolundan yakalayıp ileri doğru itiştirirken, “Ah, fark ettin demek,” diye mırıldandı. “İzleniyoruz.”

Kafası karışmış olan Josh, “Kim?” diye sordu; Dee’nin uzun siyah arabasının sokaktan geçişini görme-yi bekleyerek yerinde dönüverdi. Fakat ortalıkta araba filan yoktu, kimse de özel olarak onlarla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. “Nerede?”

Nicholas Flamel hemencecik, “Sıçan. Sokak arasın-da,” dedi. “Bakma.”

Ne var ki çok geçti. Josh çoktan dönüp bakmıştı. “Bir sıçan mı? Bir sıçan bizi takip ediyor: Ciddi olamazsın.” Dönüp sıvışacağı beklentisiyle gözlerini dikip sıçana baktı. Sıçansa sadece başını kaldırıp ona baktı; ağzı açılıp sivri dişlerini meydana çıkardı. Josh ürperdi. Yılanlar ve sıçanlar: Her ikisinden de aynı ölçüde nefret ediyordu. Gerçi örümceklerden nefret ettiği kadar değil ya. Bir de akreplerden.

Bildiği kadarıyla hiçbir şeyden korkmayan kardeşine bakarak “Sıçanların normalde gözleri kırmızı olmaz, değil mi?” diye sordu.

“Genelde olmaz,” dedi Sophie.

Josh arkasını döndüğünde, artık sokak aralığında kıpırdamadan duran simsiyah iki sıçan bulunduğunu fark etti. Bir üçüncü daha karanlığın içinden koşturarak çıkıp onları seyretmek üzere yerini aldı.

“Pekâlâ,” dedi Josh sakın sakın. “Çamurdan yapılmama adamlar gördüm, herhâlde casus sıçanlara da alışabilirim. Konuşuyorlar mı?” diye sesli olarak merak etmeden edemedi.

“Saçmalama,” diye çıkıştı Flamel. “Sıçan onlar.”

Josh gerçekten de bunun o kadar da saçma bir tahmin olduğunu düşünmemişti.

Sophie “Onları Dee mi yolladı?” diye sordu.

“Bizi takip ediyor. Sıçanlar dükkândan buraya kokumuzu takip ettiler. Basit bir gözetleme büyü, Dee’nin onların gördüklerini görmesini sağlıyor. İnceliksiz, fakat etkili araçlardır sıçanlar. Üstelik bir kere kokumuzu aldılar mı, biz sudan geçinceye kadar bizi izleyebilirler. Ama beni daha çok endişelendiren şunlar.” Başını yukarıya çevirdi.

Sophie ve Josh başlarını kaldırıp baktılar. Siyah tüylü kuşlar, etraflarındaki binaların damlarında olağan dışı sayılarda gruplar hâlinde toplanmışlardı.

Flamel kısaca “Kargalar,” dedi.

“Bu kötü bir şey demek herhâlde,” diye tahmin yürüttü Sophie. Dee dükkâna adım attığından beri, pek iyi bir şey olmamıştı zaten.

“Çok kötü olabilir. Ama sanırım çok sorun olmayacak. Neredeyse geldik.” Sola dönüp ikizleri San

Francisco'nun egzotik Çin mahallesi Chinatown'ın kalbine doğru yönlendirdi. Sam Wong Otel'i geçip sağa dönerek dar bir arka sokağa girdiler, sonra hemen sola doğru daha da dar bir aralığa saptılar. Kıyasla daha temiz olan ana caddelerin gerisinde kalan bu arka sokaklar, üst üste yığılmış kutularla ve çürük yiyeceklerin o tuhaf tatlı-ekşi kokusuyla pek fena kokan, kapakları açık çöp varilleriyle doluydu. İçine saptıkları dar geçit bilhassa pis kokuluydu, hava neredeyse sineklerden oluşan bir duvar gibiydi; üstüne üstlük her iki yandaki binalar öyle yüksekti ki, geçit karanlık gölgelerle kaplanıyordu.

“Sanırım kusacağım,” diye mırıldandı Sophie. Daha bir gün evvel, ikizine, kahve dükkânında çalışarak geçirdiği haftaların koku duyusunu gerçekten de geliştirdiğini söylemişti.

Daha önce hiç almadığı kokuları ayırt edebilişiyle böbürlenmişti. Şimdi buna hayıflanıyordu: Hava çürük meyve ve balık kokusuyla ekşimişti.

Josh başıyla onaylamakla yetindi. Ağzından nefes almaya odaklanmıştı, gerçi gözüünün önünde her kokuşuk nefesin dilini kapladığına dair görüntüler canlanıyordu ya...

“Geldik sayılır,” dedi Flamel. Çevrelerinde dolanan pis kokulardan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

İkizler gıcırta gibi, su sıçrayışı gibi bir şey duydular ve döndüklerinde beş kapkara sıçanın arkalarındaki açık çöp varillerinin üzerinde ilerleyişini gördüler. Kocaman siyah bir karga, geçidi çaprazlayarak geçen tellerin biri üzerine yerleşmişti.

Nicholas Flamel aniden sade, işaretlenmemiş bir tah-ta kapının önünde durdu; kapı öyle kirliydi ki duvardan ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Üzerinde kulp ya da anahtar deliği yoktu. Flamel sağ elini iyice açıp parmak uçlarını belirli noktalara yerleştirerek *bastırdı*. Kapı bir tıkırtıyla açıldı. Flamel, Sophie ile Josh'u kapıp onları gölgelerin içine doğru çekti ve kapıyı arkalarından ser-best bırakarak kapattı.

Ara sokakların keskin kokusundan sonra, salonun kokusu harikaydı. Yasemin ve başka hoş egzotik ko-kularla âdeta tatlıydı havası. İkizler derin derin nefes aldılar. Sophie, narenciye kokusunu tanıyarak, “Berga-mot,” diye açıkladı. “Ve sanırım ylang-ylang ile silhat.”

“Etkileyici,” dedi Flamel.

“Çay dükkânındaki otlara alıştım. Egzotik çayların kokularını çok seviyordum.” Durdu, birden sanki bir daha asla dükkâna geri dönüp o muhteşem kokuları duymayacakmış gibi konuştuğunu fark etti.

Tam şu sıralarda, öğleden sonra kalabalığı gelmeye başlar, kapuçino ve sütlü kahveler, buzlu çaylar ve bit-kisel karışımlar için siparişlerini veriyor olurlardı. Göz-lerini kırıştıtarak aniden beliren yaşları savuşturdu. Kahve Fincanı'nı özlemişti; çünkü orası sıradan, nor-mal ve *gerçekti*.

Josh “Neredeyiz?” diye sordu, gözleri artık loş ışığa alıştığından, etrafına bakınmaktaydı. Uzun, dar, pırıl pırıl bir koridorda duruyorlardı. Duvarlar pürüzsüz, açık renk ahşapla kaplıydı; yerdeyse karmaşık bir do-kumaya sahip, beyaz, hasır halılar vardı. Koridorun

karşı ucunda kâğıt gibi görünen bir şeyle kaplı basit bir kapı aralığı bulunuyordu. Josh tam kapıya doğru bir adım atacaktı ki, Flamel'in demir gibi eli omuzunu kavradı.

“Kıpırdama,” diye mırıldandı. “Bekle. Bak. Fark et. Bu üç sözcüğü aklında tutararsan, kimbilir, belki önümüzdeki birkaç günden canlı çıkabilirsin.” Cebinin derinliklerini karıştırıp bir çeyreklik çıkardı. Bunu başparmağının üzerine yerleştirip havaya fırlattı. Bozuluk havada döndü durdu ve sonunda holün orta yerine doğru düşmeye başladı...

Zar zor seçilen bir ıslık duyuldu; iğne uçlu bir ok, madeni paranın orta yerine saplanıp onu deldi ve karşı duvara yapiştırdı.

Nicholas Flamel, ikizlerin yüzlerine sırayla bakarak “O bir zamanlar bildiğiniz güvenli ve sıradan dünyadan artık ayrıldınız,” dedi ciddiyetle. “Hiçbir şey göründüğü gibi değil. Her şeyi sorgulamayı öğrenmelisiniz. Hareket etmeden önce beklemeyi, adım atmadan önce bakmayı ve her şeyi gözlemlemeyi de. Ben bu dersleri simyada öğrendim, ama siz bunların elinizde olmadan içine daldığınız bu yeni dünyada paha biçilemez olduklarını göreceksiniz.” Koridoru işaret etti. “Bakın ve gözlemleyin. Söyleyin bana, ne görüyorsunuz?”

Josh, duvardaki ilk ufacık deliğin yerini saptadı. Tahtanın budak yeri gibi görünecek şekilde gizlenmişti. İlkini bulunca, duvarlarda düzinelerce delik olduğunu fark etti. Acaba her delik metali delemek kadar güçlü bir minik ok mu saklıyordu?

Sophie yerin duvarla muntazam olarak birleşmediğini fark etti. Hem sağ, hem de sol tarafta, süpürgeliğin hemen yakınında, üç farklı yerde kesin birer açıklık vardı.

Flamel başıyla onayladı. “Aferin. Şimdi izleyin. Okların neler yapacağını gördük. Ama başka bir savunma biçimi daha mevcut...” Cebinden bir mendil çıkardı ve bunu yere, dar açıklıklardan birinin yakınına fırlattı. Tek bir madeni şingirti duyuldu, sonra kocaman, yarım ay şeklinde bir bıçak duvardan fırlayıverdi, mendilli konfeti gibi parçalara ayırdı ve tekrar geri çekilerek gizlendi.

Josh “Yani oklar isabet etmezse...” diye başladı.

“Bıçaklar edecek,” diye tamamladı Sophie. “Eh, kapağı nasıl varacağız o hâlde?”

“Varmayacağız,” dedi Flamel. Yana dönüp duvarı sola itti. Bir bölüm olduğu gibi tık diye aralanıp ardına kadar açıldı ve üçlünün geniş, havadar odaya girmesine izin verdi.

İkizler odayı hemen tanıdılar. Burası bir dövüş sporları okuluydu. Küçüklüklerinden beri, anne babalarıyla Amerika’nın dört bir yanında, bir üniversiteden diğerine seyahat ettikçe bunun gibi çeşitli okullarda tekvando öğrenmişlerdi. Birçok üniversitede, kampüs içinde Uzak Doğu sporları kulüpleri bulunurdu, anne babaları da onları bulabildikleri en iyi kulüplere kaydettirirdi. Hem Sophie hem de Josh kırmızı kuşaktılar, yani siyah kuşağın bir seviye altı.

Ne var ki başka dövüş okullarından farklı olarak, bu, sade, süssüzdü; beyaz ve krem rengi tonlarında

bezenmişti, duvarlar beyazdı, yerlere de yer yer siyah halılar yerleştirilmişti. Hemen dikkatlerini çeken şeyse odanın ortasında, sırtı onlara dönük oturmuş, beyaz tişörtlü, beyaz kot pantolonlu tek bir kişiydi. Bu kişinin diken diken parlak kıızıl saçları, okulun tümündeki tek belirgin renkti.

Nicholas Flamel ona seslenerek, yalınlıkla, “Bir sorunumuz var,” dedi.

“Senin bir sorunun var, bunun benimle hiçbir alakası yok.” Onlara dönmedi, sesiye şaşırtıcı bir şekilde hem kadın hem de bir genç kız sesiydi. Yumuşak, hafif bir Kelt aksanı vardı; ‘İrlandalı ya da İskoç olmalı’ diye düşündü Sophie.

“Dee bugün beni buldu.”

“Er geç muhakkak olacaktı.”

“Golemlerle peşime düştü.”

Bir sessizlik oldu. Kadın hâlâ onlara dönmemişti. “O her zaman budalanın tekiydi zaten. Kuru bir iklimde Golem kullanılmaz. Tam onun ukalalığı işte.”

“Perenelle’i de esir aldı.”

“Ah. Bak o fena olmuş. Gerçi ona zarar vermeyecektir.”

“Codex de elinde.”

Kadın kıpırdadı, yavaşça ayağa kalktı ve yüzünü onlara döndü. İkizler kendilerinden pek de büyük olmayan bir genç kızla karşı karşıya kalınca şaşkına döndüler. Teni soluk, çillerle benek benekti; çimen yeşili gözleri yuvarlak hatlı yüzüne hükmediyordu. Kıızıl saçları öyle canlıydı ki, Sophie merak etmeden duramadı: Acaba saçlarını bilhassa o renge mi boyuyordu?

“Codex mi?” Sophie kararını verdi; bu kesinlikle İrlanda aksanıydı. “Büyücü Abraham’ın Kitabı yani?”

Nicholas Flamel başıyla onayladı.

“O hâlde haklısın, gerçekten de bir sorunumuz var.”

Flamel cebine uzandı ve Josh’un kitaptan kopardığı iki sayfayı çıkardı. “Eh yani neredeyse kitabın tamamı onda. *Son Çağırma* eksik.”

Genç kadın tısladı; bu suyun kaynarken çıkardığı ses gibi bir şeydi ve o anda çarçabuk bir gülümseme yüzünde titreşip kayboldu. “Ve tabii onu da almak isteyecek.”

“Elbette.”

Josh dikkat kesilmiş, kızıl saçlı genç kadını izliyordu; bildiği dövüş sanatları eğitmenlerinin çoğu gibi, nasıl da kıpırdamadan durduğunu fark etmişti. Yandan kız kardeşine baktı ve sessiz bir soru sorarcasına çenesiyle hafifçe kızı işaret ederek kaşlarını kaldırdı. Sophie başını salladı. Nicholas Flamel’in neden ona böyle apaçık bir hürmet gösterdiğini merak ediyorlardı. Sophie ayrıca kızın yüz ifadesinde kendisine yanlış gelen bir şeyler olduğuna da kanaat getirmişti, fakat tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu. Sıradan bir yüzdü, belki elmacık kemikleri biraz fazlaca çıkık, çenesi fazla sivriydi, ama insanın dikkatini çekip bırakmayan asıl o zümrüt yeşili gözleriydi. İşte o an, Sophie irkilerek kızın hiç göz kırpmadığını fark etti.

Genç kadın aniden başını geriye atıp derin bir nefes aldı; burun delikleri ışıl ışıldı. “O yüzden mi Göz kokusu alıyorum?”

Flamel başıyla onayladı. “Sıçanlar, kargalar her yanda.”

“Sen de tutup onları peşinden buraya mı getirdin?” Sesinde suçlayıcı bir tını vardı. “Burayı inşa etmek için seneler harcadım ben.”

“Codex kendisinde olunca, Dee’nin onunla ne yapacağını biliyorsun.”

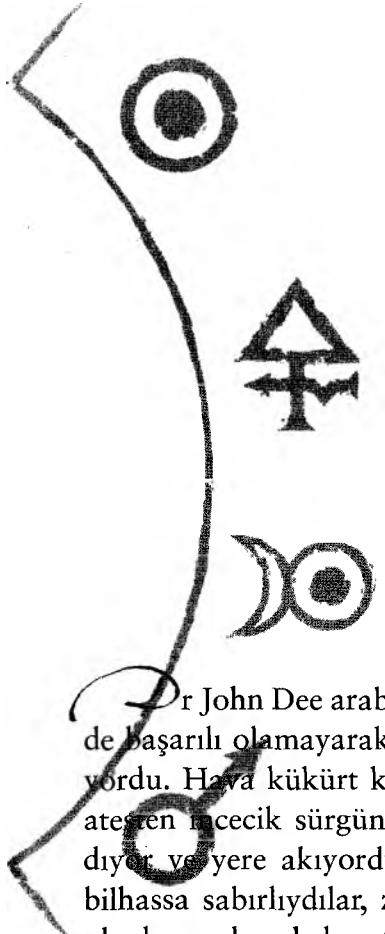
Genç kadın başıyla onay verdi. Kocaman yeşil gözlerini ikizlere çevirdi. Nihayet onların varlığını fark ettiğini göstererek, “Peki bunlar kim?” diye sordu.

“Dee saldırıya geçtiğinde oradaydılar. Benim için savaştilar ve bu genç adam kitaptan sayfaları koparmayı başardı. Bu Sophie ve bu da onun ikizi Josh!”

“İkizler mi?” Genç kadın öne bir adım atıp sırayla önce birine, sonra ötekine baktı. “Tek yumurta ikizi değiller tabii, ama şimdi benzerliği görebiliyorum.” Flamel’e döndü. “Sandığım şeyi düşünmüyorsun değil mi?”

“Olayların ilginç bir hâl aldığını düşünüyorum,” dedi Flamel gizemli gizemli. İkizlere baktı. “Sizleri Scathach’la tanıştırmak istiyorum. Büyük ihtimalle o size kendisi hakkında pek bir şey söylemeyecektir, o yüzden ben size onun Ata Irk’tan olduğunu ve son iki bin yıldır efsanevi her savaşçı ve her kahramanı onun yetiştirdiğini söyleyeyim. Mitolojide Savaşçı Kız, Gölge, İblis Avcısı, Kralları Yaratıcı, sonra...”

“Aman, Scatty deyin yeter,” dedi yanakları saçlarının rengine dönen genç kadın.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dr John Dee arabanın arka koltuğuna sinmiş, pek de başarılı olamayarak, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Hava kükürt kokusuyla ağırlamıştı; sarı-beyaz ateşren tacecik sürgünler parmaklarının ucunda çatırdıyor ve yere akıyordu. Başarısız olmuştu. Efendileri bilhassa sabırlıydılar, zira olgunlaşması yüzyıllar alan planları pek çok kez teşvik etmişlerdi, fakat sabırları artık taşmaya başlıyordu. Şefkatleriyle ünlü oldukları da söylenemezdi hiç kuşkusuz.

Vesayet büyüsünün etkisinde kıpırdamadan duran Perenelle Flamel onu, nefret ve belki korku bile olabilecek bir hissin karışımıyla kavrulan gözlerle izliyordu.

“Bu iş giderek sorunlu bir hâl alıyor,” diye mırıldandı. “Ve ben sorunlardan nefret ederim.”

Dee kucağında, içine elinde mevcut bulunan tek sıvı

olan bir kutu gazozu dökmüş olduğu yassı, gümüş bir tabak tutuyordu.

Her zaman saf suyla çalışmayı tercih ederdi, ama teknik yönden aslında her sıvı iş görürdü. Tabağın üzerine eğilip sıvıya gözlerini dikti ve keşif büyüsünün ilk sözcüklerini mırıldanırken, kendi *aura* enerjisinin birazının yüzeyin üzerinde boylu boyunca akmasını sağladı.

Bir anlığına, koyu renk sıvıda sadece kendi yansıması görüldü, sonra sıvı titreşti ve gazoz kabarcıklanmaya ve çılgınca kaynamaya başladı. Sıvı tekrar durulduğunda, tabaktaki görüntü artık Dee'nin yüzünü yansıtmıyor, morumsu gri ve yeşile çalan siyah tonlarında resmedilmiş tuhafcana yassı bir görüntü gösteriyordu. Bakış açısı yere yakındı, baş döndürücü bir çabuklukla kıpırıyor ve yer değiştiriyordu.

“Sıçanlar,” diye mırıldandı Dee. İnce dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. Göz olarak sıçanları kullanmaktan nefret ediyordu.

“Onları peşinden buraya getirdiğine inanamıyorum,” dedi Scatty; bir yandan da avuçlarıyla topladığı giysileri bir sırt çantasına tıktırıyor.

Nicholas Flamel, Scatty'nin ufacık yatak odasının girişinde, kollarını kavuşturmuş duruyordu. “Her şey çok hızlı gelişti. Dee'nin Codex'i ele geçirmesi yeterince fenaydı, ama eksik sayfalar olduğunu fark edince, ikizlerin başının belaya gireceğini anladım.”

İkiz sözcüğü geçince Scatty başını çanta toplama işinden kaldırıp ona baktı. “Burada olmanın asıl sebebi onlar, öyle değil mi?”

Flamel bu soruyu yanıtlamaktan kaçınarak, bir anda duvarda inceleyeceği çok ilginç bir şey bulmuş gibi oraya yoğunlaştı.

Scatty küçük odanın diğer yanına yürüdü, koridora doğru bir bakış atarak Sophie ve Josh'un hâlâ mutfakta olduğundan emin oldu ve sonra Flamel'i odanın içine doğru çekerek kapıyı arkasından kapattı.

"Bir işler karıştırıyorsun, değil mi?" diye ısrar etti. "Bu işte Codex'in kaybindan öte bir şeyler var. Dee ve yandaşlarını tek başına alt edebilirdin."

"O kadar emin olma. Dövüşmeyeli uzun zaman oldu Scathach," dedi Flamel usulca. "Şimdilerde yaptığım tek sihya Perenelle ve beni genç tutmak için biraz Felsefe Taşı iksiri demlemek. Bazen de, paraya ihtiyacımız olduğunda ufak bir parça altın ya da nadiren bir mücevher filan yapıyorum."

Scatty öksürüncesine, keyifsiz bir kahkaha attı ve çanta toplama işine geri döndü. Üzerini değiştirmiş, siyah bir asker pantolonu, çelik burunlu postallar ve siyah bir tişört ile bunun da üzerine cepler ve fermuarlarla kaplı siyah bir yelek giymişti. İkinci bir pantolonu sırt çantasına tıktı, tek bir çorap bulup eşini yatağın altında aramaya koyuldu.

Battaniyelerin ardından boğuk gelen sesiyle "Nicholas Flamel, sen bu bilinen dünyadaki en güçlü sihyacı-sın," dedi. "Unutma ki iblis Fomor'la savaştığımızda yanı başında durdum ve An Chaor-Thanach'ın zindanlarından *sen* beni kurtardın, aksi değil." Yatağın altından çorabın tekiyle çıktı. "Rusalka, St Petersburg'da

dehşet saçarken; onları tek başına sen geri püskürttün. Kara Annis, Matitoba'ya korku saçtığında; senin onu alt edişini gözlerimle gördüm. Gece Cadısı'nı ve onun Hortlaklar Ordusu'nu tek başına yendin. Yarım bin-yıldan uzun süreyi Codex'i okuyup çalışarak geçirdin, kimse içindeki hikâyeler ve efsaneleri senin gibi bilemez...”

Scatty bir anda durdu ve yeşil gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Konu da bu, öyle değil mi?” dedi. “Konu efsane...”

Flamel uzanıp işaret parmağını Scatty'nin dudaklarına bastırarak, bir kelime daha etmesini engelledi. Gülümsemesi esrarengizdi. Ardından, kadına “Bana güveniyor musun?” diye sordu.

Kadının cevabı hemen geldi: “Şüphelen olmasın.”

“O zaman bana güven. İkizleri korumanı istiyorum. Ve onları eğitmeni,” diye ekledi.

“Eğitmemi mi! Ne istediğinin farkında mısın?”

Flamel başıyla onayladı. “Onları olacaklara hazırlamanı istiyorum.”

“Neymiş olacaklar?” diye sordu Scathach.

“Hiçbir fikrim yok,” diyerek gülümsedi Flamel. “Kötü bir şeyler olacağı dışında...”

“Biz iyiyiz anne. Gerçekten, iyiyiz.” Sophie Newman, erkek kardeşinin de duyabilmesi için cep telefonunu hafifçe eğdi. “Evet, Perry Fleming hastalandı. Yediği bir şey herhalde. Şimdi iyi.” Sophie ensesindeki kısıcık tüylerin arasında beliren boncuk boncuk terleri hissedebiliyordu. Annesi her ne kadar doğruluğunu kontrol

etmekle uğraşamayacak kadar kendini işine kaptırmış olsa da, ona yalan söylerken içi rahat değildi.

Josh ve Sophie'nin anne babaları birer arkeologdu. Çağdaş arkeolojinin şekillenmesine katkıda bulunan bulgularıyla dünya çapında tanınıyorlardı. Günümüzde yaygın olarak Hobbit denilen yeni bir ufak insansı türünün varlığını, Endonezya'da, kazı alanlarında ilk keşfedenler arasındaydılar.

Josh her zaman anne babasının geçmişte, beş milyon yıl öncesinde yaşadığını ve ancak bileklerine kadar çamura batmış hâldeyken mutlu olduklarını söylerdi. İkizler koşulsuzca sevdiklerini biliyorlardı, ama aynı zamanda anne babalarının açıkça onları anlamadığını da biliyorlardı, ayrıca modern yaşam hakkında başka birçok şeyi de....

"Bay Fleming, Perry'yi çöldeki evlerine götürüyor ve bize de küçük bir tatil için gelir miyiz diye sordular. Tabii önce size sormamız lazım dedik. Evet, Agnes Teyze'yle konuştuk, 'Sizin için uygunsa olur' dedi. Evet de anne, lütfen."

Sophie erkek kardeşine dönüp parmaklarını çaprazlayarak şans işareti yaptı. Josh da aynı işaretle karşılık verdi. Aramaları yapmadan önce teyzelerine ve annelerine ne diyecekleri konusunda uzun uzun konuşmuşlardı; ama eğer anneleri gidemeyeceklerini söylerse, o zaman ne yapacaklarına pek emin değillerdi.

Sophie parmaklarını açıp başparmağıyla onay işareti yaptı. "Evet, kafeden izin aldım. Hayır külfet olmayacağız. Evet anne. Evet. Sevgiler, babama da sevgilerimi-

zi ilet.” Sophie biraz daha dinleyip telefonu ağzından uzaklaştırdı. “Babam neredeyse mükemmel durumda bir düzine *Pseudoarctolepis sharpi* bulmuş,” diye rapor verdi. Josh boş boş baktı. Sophie “Çok ender bir Kambriyen kabuklusu,” diye açıkladı.

Kardeşi başını salladı. “Babama bunun harika bir haber olduğunu söyle. Haberleşiriz,” diye seslendi.

Sophie “Seni seviyorum,” deyip sohbeti kısa kesti ve telefonu kapattı. Sonra hemen “Ona yalan söylemekten nefret ediyorum,” diye ekledi.

“Biliyorum. Ama şimdi gerçeği de söyleyemezsin, öyle değil mi?”

Sophie omuz silkti. “Söyleyemezdim herhâlde.”

Josh lavabonun başına geri döndü. Dizüstü bilgisayarı hiç de sağlam görünmeyen bir şekilde, bulaşıklığın üzerinde, cep telefonunun yanında duruyordu. İnternete girmek için cep telefonunu kullanıyordu; çünkü her nasılsa, dövüş okulunda telefon hattı ya da internet bağlantısı yoktu.

Scatty dövüş okulunun üst katında, iki odalı, koridorunun bir ucunda mutfak, ötekindeyse yatak odasıyla küçücük bir banyo bulunan ufak bir dairede yaşıyordu. Minik bir balkon, iki odayı birbirine bağlıyor ve doğrudan aşağıdaki dövüş okuluna bakıyordu. Flamel koridorun öbür ucundaki yatak odasında Scatty’e son bir saatte olan olayları anlatırken, ikizler de mutfakta duruyorlardı.

Josh, kardeşine bakmadan, “Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu, dizüstü bilgisayarına odak-

lanmıştı. İnternete girmeyi başarmıştı, fakat bağlantı kaplumbağa hızındaydı. Altavista arama motoruna gidip Scathach ismini bir düzine kadar farklı yazılışla girdi, nihayet doğru yazılışıyla karşısına sonuçlar çıktı. “İşte burada: Scathach için yirmi yedi bin sonuç: gölge, ya da gölgeli olan,” dedi. Sonra kendi kendine konuşur gibi, “Bence çok havalı,” diye ekledi.

Sophie bu gereğinden fazla rahat ses tonunu hemen tanıdı. Kaşlarını kaldırdı, otuz iki diş sıırttı. “Kim? Ha, şu iki bin yaşındaki savaşı kadını kastediyorsun. Sence de senin için biraz yaşlı değil mi?”

Josh’un tişörtünün yakasından bir kızarıklık yukarı doğru yükseldi, yanakları kıpkırmızı oldu. “Google’ı deneyeyim bir de,” diye mırıldandı, parmakları klavyenin üzerinde tıkırdıyordu. “Scathach için kırk altı bin sonuç,” dedi. “Görünüşe bakılırsa o da gerçek. Bakalım Vikipedi’de onun hakkında ne yazıyor,” diye devam etti ve sonra fark etti ki, Sophie ona bakmıyordu bile.

Kardeşine döndü ve bakışlarını sabitlemiş, pencere- den dışarıya baktığını gördü.

Ara sokağın öbür yanındaki binanın damında bir sıçan durmuş onlara bakıyordu. Onlar izleyedursun, bir ikinci, sonra bir de üçüncü gelip ona katıldı.

“Buradalar,” diye fısıldadı Sophie.

Dee kusmamak için elinden geleni yapıyordu.

Dünyaya sıçanın gözlerinden bakmak mide bulandı- rıcı bir deneyimdi. Ufacık beyinleri yüzünden, yaratığı odaklanmış hâlde tutmak inanılmaz bir çaba gerektiri-

yordu... Çürümüş yiyeceklerle dolu bir sokak aralığında bu hiç de kolay bir iş değildi. Dee bir an için gözetleme büyüsunün tam gücünde kullanmadığına memnun oldu. Öyle yapsaydı, bu onun sıçanın karşısına çıkan her şeyi duymasına, koklamasına ve tatmasına elverirdi ki bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Yaptığı iş, ayarı kötü yapılmış siyah-beyaz bir televizyona bakmak gibiydi. Görüntü, sıçanın her hareketiyle kıpırdıyor, aşağı yukarı hareket ediyor, sallanıyordu. Sıçan birkaç saniye içinde yatay olarak yerde koşmaktan bir anda dikey olarak bir duvara tırmanmaya, oradan da baş aşağı bir halattan aşağı inmeye başlayabiliyordu.

Sonra görüntü sabitlendi.

Dee'nin doğrudan önünde, mora çalan bir gri tonuyla çevrelenmiş, grimsi siyah renkte parlar hâlde, kitapçada gördüğü iki insan duruyordu. Bir oğlan ve bir kız. Herhâlde onlu yaşlarındaydılar ve görünüşleri akraba olacak kadar benzerdi. Ani bir düşünce, konsantrasyonunu bozacak denli şiddetle aklına saplandı: İki kardeş herhâlde... Ya da başka bir şey olabilirler miydi? Daha neler!

Gözetleme tabağına tekrar baktı ve tüm iradesiyle odaklanarak kontrol ettiği sıçanı tümüyle kıpırtısız durmaya zorladı. Dee genç adam ve kadına odaklanarak birinin diğerinden yaşça daha büyük olup olmadığına karar vermeye çalıştı, fakat sıçanın görüşü emin olmasına elvermeyecek kadar bulanık ve çarpık çurpuktu.

Ama eğer aynı yaştıysalar... Bu, ikiz oldukları anlamına gelirdi. Bu ilginçti işte. Onlara tekrar baktı ve

sonra başını iki yana salladı: Bunlar insandılar. Az evvelki düşüncesini aklından savuşturarak ikizlerin konumunun yarım mil yarı çapındaki alandaki her sığana yayılan tek bir komut saldı: “Mahvedin onları. Onları tek kelimeyle mahvedin.”

Bir araya toplanan kargalar, bet sesleriyle sanki alkışlar gibi gıklayarak, havada yükseldiler.

Devasa bir sıçan karşıdaki damdan sıçrayarak aradaki yaklaşık iki metrelik alanı kolayca katederken, Josh ağzı açık bunu seyretti. Sıçanın ağzı geniş, dişleri haince bir sivrilikteydi. Ancak kısa ve öz bir “Hey!” sesi çıkarabildi ve sıçrayarak pencereden geriye çekildi... Tam da sıçan cama tüylü, ıslak bir gümbürtüyle çarparken... Hayvan kayarak bir kat aşağıdaki sokağın tabanına düştü, orada da sersemce bir şaşkınlık içinde bir o yana bir bu yana sendelemeye koyuldu.

Josh, Sophie’nin elini kavradı, onu çekiştirerek mutfaktan balkona çıkardı. “Bir sorunumuz var,” diye bağırdı. Ve durdu.

Aşağılarında, üç devasa Golem, pul pul kuru çamur parçaları saçarak, ardına kadar açık sokak arası kapısından içeri girmekteydiler. Arkalarından da, uzun, kıvrımlı bir sıra hâlinde sıçanlar geliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İç Golem tutuk hareketlerle koridora girip, holün ucundaki açık kapıyı fark ederek oraya doğru ilerlediler. Parmak uzunluğunda metal oklar tıslayarak duvarlardan çıktılar ve onların sertleşmiş çamurdan derilerinin derinine batacak kadar saplandılar, fakat bu, yaratıkları yavaşlatmadı bile.

Yere yakın yarım ay şeklindeki bıçaklarsa bambaşka bir mevzuydu. Bıçaklar duvarlardaki gizli kılıflarından birer tıkırtıyla çıkıp çamur adamların ayak bileklerini kesip geçtiler. İlk yaratık yere ıslak çamurun sesiyle çarparak, gürültüyle yere yapıştı. İkinci önce biraz tek ayak üstünde yalpaladı, sonra yavaşça öne devrildi, duvara çarptı ve ardında çamurlu bir leke bırakarak kaya kaya yere düştü. Yarım daire şekilli bıçaklar bir kez daha tıkırdayarak yaratıkları bütünüyle ikiye yarı ve

ardından Golemler bir anda balçıksı kökenlerine geri döndüler. Katı çamur kürecikleri her yana sıçramıştı.

Aralarında en büyükleri olan üçüncü Golem durdu.

Siyah taştan gözleri donuk donuk iki yoldaşının kalıntıları üzerinde gezindi, sonra yaratık dönüp dev yumruğunu önce sağa sonra sola olmak üzere doğru-
dan duvara geçirdi. Sol taraftaki duvarın tam bir bölümü açılıp ardındaki alanı gözler önüne serdi. Golem dövüş okuluna girdi ve siyah gözleri kıpırdamaksızın etrafına bakındı.

Bu arada sıçanlar koridorun sonundaki açık kapıya doğru koşturuyorlardı. Çoğu, tırpan gibi üzerilerine fırlayan bıçakları yaralanmadan atlatmıştı...

Hızla giden limuzinin içinde, Dr John Dee sıçanlar üzerindeki kontrolünü gevşetip dikkatini hayatta kalan Golem üzerinde yoğunlaştırdı. Bu yapay yaratığı kontrol etmek çok daha kolaydı. Golemler, bedenlerine kıvam vermesi için çakıl taşları ya da taş parçalarıyla karılmış çamurdan yaratılmış, kare şeklinde bir parşömen parçasına yazılmış basit bir büyüyle hayat verilmiş akılsız yaratıklardı. Büyücüler, binlerce yıldır her tür biçim ve boyutta Golemler yapıp durmuşlardı: Zombilere ve yaşayan ölümlere dair yaratılmış tüm hikâyelerin kaynağı onlardı. Dee, tüm Golemlerin en muhteşemi Prag'ın Kızıl Golemi'nin hikâyesini 1816'da, soğuk bir kış gecesi, Mary Shelley'e; Lord Byron, şair Percy Bysshe Shelley ve gizemli Dr Polidori ile beraber İsviçre'deki şatosunu ziyareti sırasında, bizzat kendisi anlatmıştı. Altı

aydan kısa bir süre sonra, Mary, Çağdaş Prometheus hikâyesini, yani yaygın olarak Frankenstein adıyla tanınacak öyküyü yaratmıştı. Onun kitabındaki canavar aynı bir Golem gibiydi: Artık parçalardan yaratılmış, büyülü bilimle can verilmiş. Golemler birçok silaha karşı dayanıklıydılar, fakat ani bir düşüş ya da darbe çamurdan derilerini, hele de kurumuş ve sertleşmeye başlamışsa, paramparça edebilirdi.

Nemli bir iklimde, derileri nadiren kurur, böylece inanılmaz darbeleri kaldırabilirdi; fakat bu sıcak iklim onları kırılganlaştırıyordu. Gizli bıçaklara da bu yüzden o kadar kolay boyun eğmişlerdi. Bazı büyücüler gözleri için cam ya da ayna kullanırdı, fakat Dee iyice cilalanmış siyah taşları tercih ediyordu. Bu, onların gözlerini kullandığında –siyah beyaz olarak olsa da– keskin bir berraklıkla görmesini sağlıyordu.

Dee, Golem'in başını yukarı doğru kaldırttı. Hemen yukarısında, dövüş okuluna tepeden bakan dar bir balkonun üzerinde, gençlerin dehşet içindeki, rengi uçmuş yüzleri görünüyordu. Dee gülümsedi ve Golem'in dudakları hareketi kopyaladı. Önce Flamel'i halledecekti, daha sonra tanıkların icabına bakardı.

Bir anda, Nicholas Flamel'in kafası belirdi, hemen ardından bunu Savaşçı Kız Scathach'ın o belirgin diken diken saçları takip etti.

Dee'nin gülümsemesi yok oldu, yüreğinin çöküntüsünü hissetti. Neden Scathach orada olmak zorundaydı? Kızıl saçlı savaşçının bırakın bu şehirde, bu kıtada olduğundan bile hiç haberi yoktu. Son duyduğunda,

hâlâ Berlin’de bir kız pop grubunda şarkı söylüyordu.

Golem’in gözleri üzerinden Dee, hem Flamel, hem de Scathach’ın tırabzanların üzerinden atlayarak, çamur adamın hemen önüne dikilecek şekilde aşağıya süzülüşünü izledi. Scathach doğrudan Dee’ye hitap ederek konuştu; fakat bu Golem’in kulakları yoktu ve duyamıyordu, o yüzden ne dediğine dair Dee’nin hiçbir fikri olamadı. Belki bir tehdit, şüphesiz bir yemin...

Flamel uzaklaşarak şimdi karanlık olan ve sıçan kaynayan kapıya doğru ilerledi ve Scatty’i orada Dee’ye ve Golem’e tek başına karşı koymak üzere bıraktı.

‘Belki de bir zamanlar olduğu kadar iyi değildir,’ diye düşündü Dee çaresizce. Belki zaman, güçlerini köreltmıştır...

“Yardım etmeliyiz,” dedi Josh.

“Ne yapabiliriz ki?” diye sordu Sophie, sesinde en ufak bir alay kırıntısı yoktu. Her ikisi de balkonda duruyor, dövüş okuluna bakıyorlardı. Flamel ve Scatty kenardan atlayıp pek yavaşça yere doğru süzülürlerken, ikizler onları hayret içinde seyretmişlerdi. Kızıl saçlı kız, devasa Golem’in karşısına dikildi, Flamel ise sıçanların altında bir araya toplandığı kapıya doğru koştu. Hayvanlar odaya girmeye gönülsüz görünüyorlardı.

Hiçbir uyarı olmadan, Golem devasa bir yumruk savurdu, sonra kocaman bir tekmeyle devam etti.

Josh bir uyarı çığlığı atmak için ağzını açtı, ama daha hiçbir şey diyecek şansı olmadan Scatty harekete geçti. Bir an yaratığın doğrudan önünde dururken, bir

sonrakinde kendini ileri atıyor, darbelerin altında bir o yana, bir diğerine doğru ilerliyor, yaratığın üzerine çullanıyordu. Eli, bakanın bakışını bulandıracak denli hızla oynadı. Sonra kadın, Golem'in çenesinin ucuna açık avcuyla yassı bir darbe yapıştırdı. Cıvık çamur etrafa sıçradı; yaratığın çenesi yerinden oynadı ve ağzı ardına kadar açıldı. Gırtlığının karanlığı içinde, ikizler dikdörtgen şeklinde sarı bir kâğıt parçasını açıkça görüyorlardı.

Yaratık çılginca hareketlerle ileri atıldı ve Scatty dans edercesine onun menzilinden çekildi. Yaratık bir tekme savurdu, ıskaladı ve tekmesi cilalı yer döşemelelerine isabet ederek onları kıymıklarına kadar ayrılacak denli paramparça etti.

“Yardım etmek zorundayız!” dedi Sophie.

“Ama nasıl?” diye bağırdı Josh, ama ikizi çoktan mutfağa koşmuş, çaresizlik içinde bir silah bulmaya çalışıyordu. Hemen sonra kollarında ufak bir mikrodalga fırın taşıyarak belirdi. Josh “Sophie,” diye mırıldandı. “Onunla ne yap...”

Sophie mikrodalga fırını trabzanların üzerinden aşağıya fırlattı. Fırın Golem'in göğsüne orta yerinden vurup saplandı ve her yana çamur damlacıkları fışkırttı. Golem durdu, şaşkına dönmüş, akli karışmıştı. Scatty yaratığın şaşkınlığını fırsat bilerek bir kez daha ileri atıldı, ayakları ve elleriyle her bir açıdan darbeler indirerek, yaratığı daha da bir şaşkına çevirdi. Golem'den gelen bir sonraki darbe neredeyse Scatty'nin diken diken kızıl saçlarına isabet edecekti, ama kadın yaratığın

kolunu yakalayıp kaldıraç olarak kullanarak onu yere yapıştırdı. Sonra eli ileri atıldı ve neredeyse zarafetle denebilecek bir şekilde Golem'in ağzından kâğıdı çeki-verdi.

Anında, Golem dövüş okulunun bir zamanlar tertemiz olan yerlerine pis kokulu sular ve pislik sıçratarak çamurdan kökenine geri döndü. Mikrodalga fırın takır tukur yere düştü.

Josh, "Artık kimse şunun içinde bir şey pişirmez," diye mırıldandı.

Scatty kâğıt parçasını ikizlere doğru salladı. "Her büyülü yaratık vücudunun içine ya da üzerine yerleştirilmiş bir büyü sayesinde canlı tutulur. Büyüyü bozmak için tek yapmanız gereken onu oradan almak. Bunu unutmayın."

Josh çabucak kız kardeşine bir bakış attı. Onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: Eğer olur da bir kez daha bir Golem ile karşılaşacak olurlarsa, ellerini yaratığın ağzına sokacak kadar yaklaşmayacakları kesindi.

Nicholas Flamel sıçanlara temkinli yaklaştı. Onları hafife almak gerçekten de ölümcül olabilirdi, ama zaten baştan canlı olmayan büyülü yaratıklarla dövüşüp onları mahvetmekte hiçbir güçlük çekmese de, yaşayan gerçek yaratıkları öldürmeye gönülsüzdü. Bunlar sıçan bile olsa. Perry'nin böyle bir konuda vicdan azabı olmazdı, bunu biliyordu, ama kendisi fazlasıyla uzun zamandır bir simyacıydı: Hayatı korumaya adanmıştı kendini, yok etmeye değil. Sıçanlar, Dee'nin kontrolün-

deydi. Zavallı yaratıklar büyük ihtimalle dehşet içinde-
lerdi, gerçi bu onları Flamel'i yemekten alıkoymazdı ya!

Flamel yere çömeldi, sağ elinin avcunu yukarı çevirip parmaklarını içe doğru kıvrırdı. Usulca avcunun içine doğru üfledi ve anında yeşil dumandan ufacık bir top oluştu. Sonra, Flamel aniden elini döndürüp doğrudan cilalı ahşap zemine daldırdı; parmakları gerçekten de tahtanın içinden geçiyordu. Ufacık yeşil enerji topu odanın her yanına bir leke gibi sıçradı. Sonra Simyacı gözlerini kapattı ve *aurası* bedeninin etrafında titreşti. Odaklanarak, *aura* enerjisini parmaklarından yere akmaya yönlendirdi.

Tahtalar parlamaya başladı.

Hâlâ olanları merdiven sahanlığından seyretmekte olan ikizler, Flamel'in ne yaptığını tam kestiremediler. Bedeninin etrafındaki hafif yeşil parlaklığın teninden sis gibi yükselişini görebiliyorlardı, fakat kapı girişinde toplanmış sıçanlardan ibaret o tüylü topluluğun neden odaya dalıvermediğine bir anlam veremiyorlardı.

“Belki onları içeri girmekten alıkoyan bir tür büyü vardır,” dedi Sophie; içinden, ikizinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Scatty onu duydu. O sırada Golem'in ağzından çıkardığı sarı kâğıt parçasını belli bir yöntem dahilinde ufacık parçalara ayırmakla meşguldü. “Basit bir uzak tutma büyü,” diye seslendi. “Böcek ve haşaratı içeriye sokmamak üzere ayarlanmıştır. Eskiden her sabah buraya geldiğimde her yanda böcek pislikleri ve güve-

ler bulurdum, süpürüp temizlemek saatlerimi alırdı. Bu büyü sıçanları uzak tutuyor. Ama tek ihtiyaçları olan yalnızca birinin bunu kırıp geçmesi, işte o zaman büyü bozulur. Sonra hepsi birden gelirler.”

Nicholas Flamel, John Dee’nin onu büyük ihtimalle sıçanların gözleri sayesinde görebildiğinin bütünüyle farkındaydı. Tüm ötekiler etrafında hızla bir oraya bir buraya koşuşturup kıpırdanırken, hiç kımıldamadan duran en irileri, kedi kadar bir yaratık dikkatini çekti. Sağ eli hâlâ tahta döşemeye gömülü hâlde, Flamel sol eliyle doğrudan o sıçana işaret etti. Yaratık bir anlığına olduğu yerde seğirdi, gözleri hastalıklı, sarı bir ışıkla parladı.

Flamel bağırarak “Dr John Dee, o upuzun hayatının en büyük hatasını yaptın. Peşini bırakmayacağım,” diye söz verdi.

Dee gözetleme kâsesinden başını kaldırdığında, Perennelle Flamel’in tamamen uyanık olduğunu ve kendisini dikkatle izlediğini gördü. “Ah Madam, tam zamanında uyandınız, yaratıklarımın kocanızı alt edişini görebileceksiniz. Ayrıca nihayet o baş belası Scathach’ın hesabını görmeye imkânım da olacak, üstüne üstlük kitabın sayfalarını da alacağım.” Dee, Perennelle’in gözlerinin Scathach’ın adının bahsiyle iyice açıldığını fark etmedi.

“Toplamda, tek bir gün için epeyce iyi iş çıkardım diyebiliriz.” Tüm dikkatini en büyük sıçana yoğunlaştırdı ve iki basit komut verdi: “Saldır. Öldür.”

Dee gözlerini kapatırken, sıçan da yerinden sıçayıp odanın içine doğru atıldı.

Yeşil ışık, Flamel'in parmaklarından akıp ahşap zemin boyunca süzülerek döşeme tahtalarını ısıltısıyla kuşattı. Aniden ahşap yerden filizler, dallar, yapraklar ve sonra bir ağaç gövdesi çıktı... Sonra bir tane daha ve bir üçüncü... Ancak bir dizi kalp atışlık zamanda, yerden sık bir ağaçlık sürgün vermişti ve şimdi de tavana doğru tırmanıyordu. Ağaç gövdelerinin kimi bir paraktan daha kalın değildi, kimileri bilek genişliğindeydi ve kapıya yakın bir tanesiye neredeyse kapı girişini dolduracak kadar genişti.

Sıçanlar arkalarına dönüp dağıldılar, koridorda ciyaklayarak koşturmaya ve çaresizce tıkır tıkır kendilerine doğru fırlayan bıçakların üzerinden atlamaya çabaladılar.

Flamel toparlanıp ayağa kalktı, ellerini ovuşturup silkeledi. Gözleri fal taşı gibi açık kalmış ikizlere ve Scatty'e "Simyanın kadim sırlarından biri şudur: En karmaşık yaratıklardan, en basit yaprağa kadar, her canlı yaratılışının tohumlarını bünyesinde taşır," diye açıkladı.

Josh, Flamel'in arkasında filizlenip büyüyen ormana bakarak "DNA," diye mırıldandı.

Sophie önceden tertemiz olan dövüş okulunun içinde etrafına bakındı. Burası şimdi pislik içinde, çamurlu sularla kaplıydı; pürüzsüzce cilalanmış ahşap yer döşemeleri kırılmış ve içerilerinde çıkıp büyüyen ağaçlarla çatlamışlardı, koridorun zemini de yine pis kokulu çamurla örtülüydü. "Simyacılardan DNA'dan haberdar olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu kız.

Simyacı hoşnut hoşnut başıyla onayladı. “Aynen öyle. Watson ve Crick 1953’te ‘hayatın gizemi’ dedikleri şeyi keşfettiklerini açıkladıklarında, aslında sadece simyacıların her zaman bildiği bir şeyi yeniden keşfediyorlardı.”

Sözlerini özenle seçerek “Yani bir şekilde o ahşap döşemelerdeki DNA’yı uyandırıp, ağaçların büyümesini sağladığını söylüyorsun,” dedi Josh. “Ama nasıl?”

Flamel artık dövüş okulunun tamamını ele geçirmek-
te olan ormana bakmak için arkasına döndü. “Buna büyü deniyor,” dedi memnuniyetle, “Bunu hâlâ yapıp yapamadığımdan emin değildim, ta ki Scatty bana anımsatıncaya dek...” diye ekledi.

ONUNCU BÖLÜM

“Bir dakika, izin ver de anlayayım,” dedi Josh Newman, sesinin mümkün olduğunca sakın çıkmasına uğraşıyordu. “Araba kullanmayı bilmiyor musunuz? İlkiniz de mi?”

Josh ve Sophie, Scatty’nin Uzak Doğu dövüş öğren-cilerinin birinden ödünç aldığı dört çeker spor arabanın ön koltuklarında oturuyorlardı. Arabayı Josh kullanı-yordu, kız kardeşinin kucağında da bir harita vardı. Nicholas Flamel ve Scathach ise arkada oturuyorlardı.

“Hiç öğrenmedim,” dedi Nicholas Flamel, manalı bir omuz silkişle.

“Hiç vaktim olmadı,” dedi Scatty kısaca.

“Ama Nicholas bize yaşının iki binden fazla oldu-ğunu söylemişti,” dedi Sophie kıza bakarak.

“Siz insanların şimdilerde kullandığınız takvimle

ölçtüğünüz şekliyle iki bin beş yüz on yedi,” diye mırıldandı Scatty. Flamel’in berrak gözlerinin içine baktı. “Peki ya kaç yaşında gösteriyorum?”

“On yediden bir gün bile fazla değil,” deyiverdi Flamel.

Sophie “Araba kullanmayı öğrenecek bir zaman bulamaz mıydın?” diye ısrar etti. Kendisi on yaşından beri araba kullanmayı öğrenmek istiyordu. İki kızlerin bu yıl yaz tatilinde anne babalarıyla kazıya gitmek yerine çalışmalarının nedenlerinden biri, kendilerine ait bir araba için gerekli parayı bulmaktı.

Scathach omuzlarını huysuzca seğirterek silkti. “Niyetim vardı, ama hep çok meşguldüm,” diye isyan etti.

Josh, belli bir kişiyi hedef almaksızın “Biliyorsunuz değil mi, benim beraberimde ehliyetli bir sürücü olmadan araba kullanıyor olmamam lazım,” dedi.

“Biz neredeyse on beş buçuk yaşındayız ve ikimiz de araba kullanabiliyoruz,” dedi Sophie. “Yani, sayılır,” diye ekledi.

“Peki ikinizden biri ata binebiliyor mu?” diye sordu Flamel, “ya da bir at arabası yahut dörtlü fayton kullanabiliyor mu?”

“Şey, hayır,” diye başladı Sophie.

Scatty “Ok atarken ya da mızrak fırlatırken tekerlekli savaş arabasını idare edebilen?” diye ekledi. “Veya bir yandan mancınık kullanırken bir yandan da *Kertenkele Nathair* uçurabilen?”

“*Kertenkele Nathair* nedir en ufak bir fikrim yok... Sanırım bilmek de istemiyorum.”

“Yani gördüğünüz gibi, siz belli becerilerde deneyimlisiniz,” dedi Flamel, “Bizse bazı başka, bir nebze daha eski, ama aynı derecede faydalı becerilere sahibiz.” Scathach’a yandan bir bakış attı. “Gerçi *Nathair* uçuş konusunda artık çok emin değilim ya.”

Josh bir dur işaretinden uzaklaşarak sağa döndü ve Golden Gate Köprüsü’ne doğru ilerlemeye başladı. “Sadece, yirminci yüzyılda araba kullanamadan nasıl yaşayabildiğiniz anlayamıyorum.

Bir yerden bir yere nasıl gidiyordunuz?”

Flamel tatsız bir gülümsemeyle “Toplu taşıma,” dedi. “Çoğunlukla tren ve otobüs. Bunlar, uçak ve gemilerin aksine kullananın kimliğini açık etmeyen ulaşım yöntemleridir. Araba sahibi olmak bir sürü evrak gerektiriyor. Yani birbirinden farklı kaç sahte isim kullanırsak kullanalım, doğrudan bize işaret edebilecek evraklar.” Duraksadı ve sonra ekledi: “Ayrıca, daha başka, daha eski ulaşım yöntemleri de var.”

Josh’un sormak istediği yüz kadar soru vardı, ama dikkatini tüm gücüyle hantal arabayı kontrol etmeye yoğunlaştırmıştı. Her ne kadar bir arabanın nasıl kullanılacağını bilse de, sonuçta o güne dek kullandığı yegâne araçlar anne babalarına kazılarda eşlik ettikleri zamanlardaki haşadı çıkmış ciplerdi. Daha önce trafikte hiç araba sürmemişti, dolayısıyla dehşet içindeydi. Sophie bunu bir bilgisayar oyunu gibi düşünmesini önermişti. Bu faydalı olmuştu, ama ancak azıcık. Sonuçta bir oyunda, arabanızı çarptığınızda baştan başlardınız; o kadar basit. Burada, olası bir çarpışmanın etkisi kalıcıydı.

O ünlü köprünün üzerinde trafik yavaştı. Uzun, gri bir limuzin iç şeritlerden birinde bozulmuş, tıkanıklığa yol açmıştı. Yaklaştıklarında Sophie'nin gözüne, yolcu tarafında, kaportanın altına eğilmiş koyu renk takım elbiseli iki kişi ilişti. Yakınlarına geldikçe, Sophie bunların Golemler olup olmadığını merak ederek nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Yanlarından geçerken adamların daha ziyade canlarından bezmiş birer muhasebeciye benzediğini görünce rahatlayarak bir oh çekti. Josh kız kardeşine bakıp sırttmaya yeltenecek oldu ve Sophie onun da aynı şeyi düşünmüş olduğunu anladı.

Sophie koltuğunda kıvrılarak dönüp Flamel ve Scatty'e baktı. Dört çeker aracın karanlık, klimalı ortamında öyle sıradan görünüyordlardı ki: Flamel yaşlanan bir hippieye benziyordu; Scatty ise –askeri giyim tarzına rağmen– Kahve Fincanı'nda tezgâhın ardında dursa hiç de tuhaf görünmezdi. Kızıl saçlı kız çenesini yumruğunun üzerine yaslamış, koyu renk camın ardından körfezin öte yanına, Alcatraz'a bakıyordu.

Nicholas Flamel kızın bakışını takip edebilmek için başını eğdi. “Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu,” diye mırıldandı.

“Biz turistik turu yaptık,” dedi Sophie.

Josh hemencecik “Ben sevdim,” dedi. “Sophie sevmedi.”

“Ürkütücüydü.”

“Öyle olmalı zaten,” dedi Flamel usulca. “Hayaletler ve huzursuz ruhlar açısından olağanüstü bir çeşitliliğe ev sahipliği yapar orası. Oraya son gidişim, aşırı

derecede çirkin bir Yılanadam'ı sakinleştirmek içindi.”

Sophie, “Sanırım, Yılanadam'ın ne olduğunu öğrenmek bile istemiyorum,” diye mırıldandı, sonra durdu. “Farkındasınız değil mi, birkaç saat önce böyle bir şey söyleyeceğimi bile hayal edemezdim!”

Nicholas Flamel rahat koltukta arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sizin hayatlarınız, senin ve kardeşinin hayatı, artık sonsuza dek değişti. Bunu biliyorsun değil mi?”

Sophie başıyla onayladı. “Yavaş yavaş idrak ediyorum. Sadece her şey o kadar hızlı oldu ki, hepsini birden sindirmek zor. Çamur adamlar, büyü, sihirli kitaplar, sıçanlar...” Scathach'a bir bakış attı. “İlk çağlardan kalma savaşılar...”

Scatty bu tanımı kabullenerek başını eğdi.

“Ve elbette altı yüz yaşında bir simyacı...” Sophie sustu, aklından ani bir düşünce geçmişti. Önce Flamel'e, sonra Scatty'e sonra tekrar Flamel'e baktı. Sonra bir an, sorusunu hazırlamak için duraksadı. Adama gözlemini dikip, “Sen insansın değil mi?” diye sordu.

Nicholas Flamel sırttı. “Evet. Belki insandan biraz daha fazlası, ama evet, insan ırkının bir üyesi olarak doğdum ve her zaman da öyle kalacağım.”

Sophie, Scathach'a baktı. “Ama sen...”

Scathach yeşil gözlerini iyice açtı ve tek bir an için, yüzünün çizgilerinde, yüzeyinde eski devirlerden kalma bir ifade belirdi. “Hayır,” dedi çok sessiz. “*Humani* ırkından, yani insan soyundan değilim. Benim halkım başka bir soydandı, Ata Irk'tan. *Humani*'ye dönüşen

canlılar ağaçlardan inmeden önce bu dünyayı yönetiyorduk. Şimdilerde neredeyse her ırkın efsanelerinde anılıyor. Biz efsanelerdeki yaratıklarız, yarı insan yarı hayvan biçimli kabileler, Vampirler, Devler, Ejderhalar, Canavarlarız. Masallarda, O Eskiler ya da Ata Irk diye hatırlanırsınız. Bazı hikâyelerse bize tanrı der.”

Sophie “Sen hiç tanrı oldun mu?” diye fısıldadı.

Scatty kıkırdadı. “Hayır. Ben hiçbir zaman tanrı değildim. Ama bizim halkımızdan bazıları kendilerine tanrı gibi tapılmasına izin verdiler. Bazı başkalarıysa sadece *humani* onların maceralarına dair öyküler anlattıkça tanrılaştılar.” Omuz silkti. “Biz sadece başka bir türdük, farklı yetenekleri, farklı becerileri olan, insanlardan daha eski bir ırk.”

“Peki ne oldu?” diye sordu Sophie.

“Başka birçok şeyin yanında, Tufan,” dedi Scatty usulca.

“Dünya, çoğu insanın hayal ettiğinden çok daha yaşlı,” dedi Flamel kısık bir sesle. “Artık sadece efsanelerde kalmış yaratıklar ve ırklar geçti bir zamanlar bu dünyadan.”

Sophie yavaşça başıyla onayladı. “Bizim anne babamız arkeolog. Bize arkeolojinin kimi zaman açığa çıkardığı açıklanamayan şeylerin bazılarında bahsetmişlerdi.”

Josh, “Teksas’ta gittiğimiz o yeri hatırlıyor musun, Taylor bilmem ne...” dedi, dikkatle dört çeker aracı orta şeride geçirirken. Daha önce hiç bu kadar büyük bir araç kullanmamıştı ve bir şeylere çarpmaktan kor-

kuyordu. Birkaç kere ucuz atlatmıştı ve aslında birinin yan aynasını kırdığına neredeyse emindi; yine de hiçbir şey demeden ilerlemeyi sürdürdü.

“Taylor Yolu,” dedi Sophie. “Teksas’taki Paluxy Nehri’nde. Aynı taş parçasının içinde insan ayak izleriyle dinozor ayak izlerini andıran şeyler var. Üstelik taşın yaşı yüz milyon yıl olarak belirlenmiş.”

Flamel, “Gördüm onları,” diye cevap verdi, “ve dünyanın dört bir yanında onlar gibi nicelerini. Utah’taki Antelope Springs’de, aşağı yukarı beş yüz milyon yıl yaşında olan kayada bulunan ayakkabı izini de inceledim.”

“Babam bunun gibi şeylerin rahatlıkla sahte izler ya da verilerin yanlış yorumlanması olarak açıklanıp reddedilebileceğini söylüyor,” dedi Josh hemencecik. ‘Babası acaba bugün gördükleri şeyler hakkında ne derdi?’ diye merak etti.

Flamel omuz silkti. “Evet, bu doğru. Ama bilim anlayamadığı şeyi reddeder zaten. Oysa her şey öyle kolayca reddedilemez. Bugün gördüğün ve yaşadığın şeyleri, verilerin yanlış yorumlanması diyerek reddedebilir misin?”

Sophie başını iki yana salladı.

Yanında, Josh huzursuzca omuz silkti. Bu konuşmanın ilerlediğı yönden hoşnut değildi. Dinozorların ve insanların beraber yaşaması tümüyle akıl almaz bir fikirdi. Başlı başına bu öneri, anne babalarının onlara öğrettiğı, inandıkları her şeye tersti. Ama aklının bir köşesinde, cılız bir ses ona her yıl anne babası da da-

hil olmak üzere, arkeologların olağan dışı şeyler keşfettiklerini hatırlatıyordu. Birkaç yıl önce, bu *Homo floresiensis*'ti, yani Hobbit takma adı verilen, Endonezya'daki şu ufacık insanlar... Sonra Almanya'da keşfedilen şu cüce dinazor türü vardı, Wyoming'de bulunan yüz altmış beş milyon yıllık dinazor izleri ve daha yakınlarda İsrail'de bir mağarada keşfedilen Tarih Öncesi sekiz yeni tür. Ama Flamel'in söylediği şey, ima ettiği anlam bakımından sersemleticiydi. "Yani sen insanlar ve dinazorların dünya üzerinde aynı anda var olduklarını söylüyorsun," dedi. Sesinin bu denli kızgın çıkmasına şaşmıştı.

Flamel ciddiyetle, "Ben insanların dünya üzerinde, dinozorlardan çok daha tuhaf, çok daha eski yaratıklarla beraber var olduklarını söylüyorum," dedi.

Sophie, "Nereden biliyorsun?" diye üsteledi. 1330 yılında doğduğunu iddia ediyordu, dinozorları görmüş olamazdı... Yoksa, olabilir miydi?

"Hepsi Codex'te yazıyor. Ayrıca elbette uzun yaşıyorum boyunca, efsane diye algılanan canavarlar gördüm, masallardan çıkma varlıklarla savaştım, bir kâbustan fırlamış gibi görünen yaratıklara meydan okudum."

"Geçen dönem okulda Shakespeare okumuştuk... Hamlet'te bir dize vardı." Sophie hatırmaya çalışarak somurttu. "Yerle gökte..."

Nicholas Flamel memnuniyetle başını salladı. "... Senin şu felsefenin hayal ettiğinden daha çok şey vardır..." * diye tamamladı alıntıyı. "Hamlet, birinci perde, beşinci sahne. Will Shakespeare'i tanırdım tabii.

Bak şimdi, Will olağanüstü yetenekte bir siyacı olabildi, ama sonra Dee'nin pençesine düştü. Zavallı Will! *Fırtına*'daki Prospero karakterini Dee'den etkilenerek yarattığını biliyor musunuz?"

Scatty, "Ben Shakespeare'i hiç bir zaman sevmemişim," diye homurdandı. "Kokardı."

"Shakespeare'i tanıyor muydunuz?" Josh'un buna inanmakta çektiği zorluk ister istemez sesine yansıyor-du.

"Kısa bir süreliğine öğrencim olmuştu, çok kısa bir süreliğine," dedi Flamel. "Ben çok uzun bir süre yaşadım ve birçok öğrencim oldu. Tarih kimini şöhrete kavuşturdu, birçoğu ise unutuldu. İnsan ve insan dışı, ölümlü ve ölümsüz, birçok kişi tanıdım. Scathach gibi," diye tamamladı sözlerini.

Sophie, kızıl saçlı kıza bakarak "Senin gibi başkaları da mı var?.. Ata Irk'a mensup başkaları?" diye sordu.

"Sandığından daha fazla sayıda, ama ben onlarla birlikte anılmamaya özen gösteriyorum," dedi Scatty tedirginlikle. "Atalar arasında bizim zamanımızın geride kaldığını, bu dünyanın artık *humanilere* ait olduğunu kabullenemeyenler var. Eski zamanlara geri dönmek istiyorlar; kuklaları Dee ve onun benzerlerinin bunu gerçekleştirebilecek bir konumda olduğuna inanıyorlar. Onlara Karanlık Atalar deniyor."

Josh birden araya girerek "Bilmem kimsenin dikkatini çekti mi?.." dedi.

"Sizce de bir sürü kuş buraya toplanmaya başlamadı mı?"

Sophie arabanın ön camından bakmak üzere önüne döndü, Flamel ve Scatty de arka pencereden dışarıya baktılar.

Golden Gate Köprüsü'nün ana kirişleri, direkleri, halatları ve telleri yavaş yavaş kuşlarla dolmaktaydı: Binlercesiyle. Çoğu karatavuk ve karga olan kuşlar, müsait her yüzeyi kaplıyordu, üstelik aralarına her an bir yenisi ekleniyordu.

Josh başını eğip çırpıntılı suların üzerinden adaya doğru bakarak, "Alcatraz'dan geliyorlar," dedi.

Alcatraz üzerinde koyu renk bir bulut oluşmuştu. Terk edilmiş hapishanenin üzerinden karanlık bir kıvrım hâlinde yükseliyor ve havada dumanı andırırcasına asılı kalıyordu. Fakat bu duman dağılmıyor, katı bir kütle hâlinde hareket ediyor ve daireler çizip duruyordu.

"Kuşlar." Josh güçlükle yutkundu. "Binlercesi olmalı."

Sophie "On binlercesi," diye düzeltti onu. Dönüp Flamel'e baktı. "Bunlar ne şimdi?"

"Morrigan'ın çocukları," dedi Flamel gizemle.

"Bela," diye ekledi Scatty. "Büyük bela."

Sonra, devasa kuş sürüsü –tek bir emirle güdülmüş- çesine– adadan uzaklaşıp körfezin üzerinden doğrudan köprüye doğru ilerlemeye koyuldu.

Josh pencere tuşuna bastı ve koyu renk cam, bir vızıltıyla aşağıya indi. Kuşların gürültüsü artık duyulabiliyordu. Neredeyse tiz bir kahkahayı andıran bet bir ötüştü bu. Trafik yavaşlıyordu, hatta bazı insanlar di-

jital fotoğraf makineleri ve cep telefonlarıyla fotoğraf çekmek üzere durup arabalarından iniyorlardı.

Nicholas Flamel öne eğildi ve sol elini Josh'un omuzuna koydu.

“Sen yola devam etmelisin,” dedi ciddiyetle. “Durma. Ne olursa olsun, bir şeye çarpsan bile. Sadece sür. Sürebildiğince hızlı. Bizi bu köprüden geçir.”

Flamel'in olağan dışı kontrollü sesinde, Sophie'yi, bağırarak konuşmasından daha da fazla ürküten bir şey vardı. Scatty'e yan bir bakış attı, ama genç kadın sırt çantasının içinde telaşla bir şeyler aramaktaydı. Savaşçı, kısa bir yay ve bir avuç dolusu ok çıkararak bunları yanındaki koltuğun üzerine koydu. “Pencereni kapat Josh,” dedi sakın sakın. “İçeri bir şeyler girsin istemeyiz.”

Sophie, Simyacı'ya bakarak, “Başımız belada, öyle değil mi?” diye fısıldadı.

“Ancak kargalar bizi yakalarsa...” dedi Flamel gergin bir gülümsemeyle. “Cep telefonunu ödünç alabilir miyim?”

Sophie cebinden telefonunu çıkarıp açtı. “Bir büyü filan yapmayacak mısın?” diye sordu umutla.

“Hayır, bir telefon görüşmesi yapacağım. Ümit edelim de telesekreter çıkmasın.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Güvenlik kapıları açıldı ve Dee'nin siyah limuzuni garaj yoluna saptı. Şoför Golem arabayı ustaca manevralarla demir parmaklıklı kapılardan geçirerek, bir yer altı otoparkına sokmaktaydı. Perenelle Flamel yan tarafa eğrili sürüklenerek, sağ tarafında oturan sıırsıklam Golem'in üzerine düştü. Yaratığın vücudu darbenin etkisiyle ezildi ve pis kokulu çamur her yana sıçradı.

Hemen karşıda oturan Dr John Dee iğrentiyle suratını ekşitti ve yaratıktan mümkün olduğunca uzaklaştı. Telefundaydı; dünya üzerinde üç bin yıldan uzun süredir kullanılmamış bir dilde, aceleyle konuşuyordu.

Golem çamurundan bir damla, Perenelle'in sağ eline sıçradı. Yapışkan sıvı derisinin üzerinde akarak Dee'nin tenine çizdiği kıvrımlı sembolü sildi.

Onu bağlayan büyü kısmen bozulmuştu.

Perenelle Flamel başını hafifçe eğdi. Bu onun ihtiyacı olan fırsattı. *Aura* güçlerini tam anlamıyla yönlendirmek için her iki eline de ihtiyacı vardı, üstelik Dee'nin alınına çizmiş olduğu vesayet mührü konuşmasını engelliyordu.

Yine de...

Perenelle Delamere büyüye her zaman ilgi duymuştu, daha sonraları kocası olacak olan yoksul kitapçıyla tanışmadan önce bile. Bir yedinci kız evladın yedinci kız çocuğuydu. Büyüdüğü yer olan, Fransa'nın kuzeybatı ucundaki ufacık Quimper köyünde, onun olağan dışı olduğuna kanaat getirilmişti. Dokunuşu, sadece insanları değil, hayvanları da iyileştirebiliyor; ölülerin gölgeleriyle konuşabiliyor, bazen de az biraz geleceği görebiliyordu. Fakat böyle becerilerin derin bir kuşkuyla karşılandığı bir devirde yaşadığından, yeteneklerini kendine saklamayı öğrenmişti. Paris'e taşındıktan sonra ilk zamanlarda, muazzam Notre Dame Katedrali'nin arkasında kalan pazar yerlerindeki falcıların kolaylıkla nasıl da iyi bir kazanç elde ettiklerini görmüştü. Kendine, simsiyah saçlarından ötürü Chatte Noir, yani Kara Kedi adını verip; katedrali gören ufacık bir kulübeye yerleşmişti. Birkaç hafta içinde, gerçek bir yeteneğe sahip olduğuna dair nam salmıştı. Müşterileri değişmişti: Esnaf ve pazarcılardan ibaret değildi bunlar, artık aralarında tüccarlar ve hatta soylular yer alıyordu.

Onun küçük, tepesi tenteli tezgâhının yakınlarında arzuhâlciler ve kâtipler –yani hayatlarını okuma yazması olmayanların mektuplarını yazarak geçiren adamlar– bulunurdu. Bunların kimileri, zaman zaman

tezgâhlarında kitap satarlardı; koyu renk saçlı, ürkütücü derece soluk renkte gözlü, ince yapılı adam da bunlardan biriydi...

Ve Perenelle Delamere, o adamı ilk gördüğü anda, onunla evleneceğini ve birlikte uzun ve mutlu bir hayat süreceklerini anladı. Ama o sırada, bunun tam olarak ne kadar uzun bir ömür olacağının farkına varmamıştı tabii.

Tanışmalarının üzerinden altı ay geçmeden evlenmişlerdi. Şimdi, altı yüzyıldan uzun zamandır birlikteydiler.

Zamanının eğitilmiş erkeklerinin çoğu gibi Nicholas Flamel de bilim ve büyü'nün bir bileşimi olan simyanın cazibesine kapılmıştı. Bu ilgisi, satması için zaman zaman kendisine simya kitapları teklif edilmesiyle veya daha nadir eserlerin bazılarını kopyalamasının istenmesiyle doğmuştu. Zamanının kadınlarının çoğunun aksine Perenelle birçok dili okuyup konuşabiliyordu; hatta Yunancası kocasınınkinden daha iyiydi ve Nicholas Flamel sık sık ondan, kendisine yazıları okumasını rica ederdi. Perenelle kısa zamanda eski büyü sistemlerine aşina oldu ve ufak tefek yollarla bunu uygulamaya başladı; *aurasının* enerjisini nasıl yönlendireceği ve odaklandıracağı üzerine yoğunlaşarak becerilerini geliştirdi.

Codex'in ellerine geçtiği vakte gelindiğinde, Perenelle bir büyücü olmuştu; ne var ki, simyanın gerektirdiği tüm o matematik ve hesaplar için sabrı pek azdı. Yine de tuhaf, her daim değişen bir dilde yazılmış bu kitabın asla var olmamış bir dünyanın tarihinden ibaret değil

de; bir irfan, bilim, büyü ve efsun kitabı olduğunu fark eden kişi Perenelle oldu. Soğuk bir kış gecesi sayfalara gözünü dikmiş, sözcüklerin yaprağın üzerinde sürünüşünü izliyordu ki, harfler şekillenip sonra tekrar yeni bir şekil aldı ve tek kalp atışlık bir anda Perenelle felsefe taşının ilk formülünü gördü; ebedi hayatın sırrının orada yattığını anında anladı.

Çift sonraki yirmi yılı –bu gizemli el yazmasının şifresini çözüp onu tercüme edebilme çabasıyla– Avrupa’daki her ülkeye, doğuya uzanıp Rus topraklarına, güneye, Kuzey Afrika’ya, hatta Arabistan’a giderek geçirdi.

Birçok ülkenin büyücüleri ve sihirbazlarıyla karşılaştılar, büyüünün birçok farklı türünü öğrendiler. Nicholas büyüye ancak belli belirsiz bir ilgi duyuyordu; o daha ziyade simya bilimiyle ilgiliydi. Codex ve onun gibi başka kitaplar, taştan altın, kömürden elmas yaratmak için son derece kesin formüllerin varlığına işaret ediyorlardı. Perenelle ise büyü sanatları hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Ama şimdi, bunları adamakıllı kullanmayalı uzun zaman olmuştu.

Şimdi, bir limuzinin içinde tıklılı kalmış hâldeyken, Sicilya dağlarında bir *Strega*’dan, yani cadının birinden öğrendiği bir numarayı hatırladı. Zırlı şövalyelerle baş etmek için tasarlanmıştı, ama ufak tefek ayarlamalarla işine yarayabilirdi.

Perenelle gözlerini kapatıp odaklanarak, küçük parmağını araba koltuğunun üzerine bir çember şeklinde sürttü. Dee tüm dikkatini telefon konuşmasına vermişti

ve kadının parmak ucundan çıkıp ince taneli derinin içine geçen, ufacık, buz beyazı kıvılcımı görmedi. Kıvılcım deriyi aşp geçti ve altındaki yayların etrafında kıvrıldı. Vızıldayarak ve hışırdayarak yayları katedip, arabanın madeni gövdesinin içine saplandı. Kıvrılarak motora ulaştı, silindirler üzerinde vızıldadı, çatırdayıp sıçrayarak tekerlekleri kuşattı. Bir jant kapağı yerinden fırladı ve sekerek uzaklaştı... Sonra aniden arabanın elektrik sistemi bütünüyle kontrolden çıktı. Pencereleer kendi başlarına açılıp kapanmaya başladılar, tepe penceresi bir uğultuyla açıldı, sonra patırtıyla kapandı, silecekler kuru ön camı sıyrıp durdular ve öyle hızla çarptılar ki, sonunda çatırdayıp yerlerinden uçtular; korna da aksak bir ritimle ötmeye başladı. İç ışıklar yanıp söndü.

Sol yandaki duvarda bulunan küçük televizyon birden açılıp, baş döndüren bir hızla her kanaldan teker teker geçmeye koyuldu.

Havada metal tadı vardı. Statik elektrik filizleri arabanın içinde âdeta dans ediyordu. Dee bir anda uyuşan parmaklardan muzdarip, cep telefonunu fırlattı. Telefon halı kaplı yere çarptı ve patlayarak erimiş plastik ve sıcak metal parçacıklarına dönüştü.

Dee, Perenelle'e dönüp "Sen..." diye söze başladı fakat araba bir sarsıntıyla durdu, tamamen bozulmuştu. Motordan alevler çıkıyor, arabanın arka tarafını zehirli dumanlarla dolduruyordu. Dee kapıyı itti, fakat otomatik kilit devredeydi. Yabani bir ulumayla, elini yumruk yaptı ve öfkesinin fokurdayarak bedenini ele geçirmesine izin verdi. Dumanın, yanan plastiğin ve eriyen

lastiğin kokusu aniden kükürt kokusuyla bastırıldı ve Dee'nin eli, altından, madeni bir eldiven görünümüne büründü. Doğrudan kapıya bir yumruk atarak, onu âdeta menteşelerinden koparttı ve kendini beton yere fırlattı.

San Francisco'da sahibi olduğu ve yönettiği dev eğlence şirketi Enoch Holding'in yer altı otoparkında durmaktaydı. Yüz elli bin dolarlık özel üretim arabası çarçabuk alevlerce tüketiledursun, Dee ayağa kalktı. Yoğun ısı arabanın önünü yamuk yamuk metal parçalarına çevirmişti, ön cam ise balmumu gibi erimiş akıyordu. Şoför Golem, derisine onu demir sertliğine varıncaya dek pişirmek dışında bir şey yapmayan yoğun ısıdan etkilenmemiş, hâlâ direksiyonda oturmaktaydı.

Sonra otoparkın sulama sistemi devreye girdi ve alevlerin üzerine buz gibi soğuk su fışkırttı.

Perenelle!

Dee sırlısıklam, iki büklüm olmuş, öksürerek gözle-
rindeki yaşları sildi; doğruldu ve her iki elini kullanarak alevleri tek bir hareketle söndürdü. Dumanı temizlemek için hafif bir esinti getirtti, sonra göreceklelerinden neredeyse korkarak arabanın kapkara olmuş içine bakmak üzere başını eğdi.

Önceden Perenelle'in iki yanında oturan iki Golem'den geriye kül dışında pek bir şey kalmamıştı. Ama kadından eser yoktu – karşı kapıdaki, sanki bir baltayla parçalanmış gibi duran yarık dışında.

Dee sırtını harap olmuş arabaya vererek yere çömel-
di ve her iki eliyle çamur, yağ, erimiş plastik ve yanık

lastikten oluşan pis karışıma vurdu. Codex'in tamamını ele geçirememişti, üstüne şimdi de Perenelle kaçmıştı. Günü daha kötü bir hâl alabilir miydi?

Ayak sesleri yaklaştı.

Dr John Dee gözünün ucuyla, sivri burunlu, ince topuklu siyah çizmelerin belirişini izledi. O zaman sorusunun cevabını buldu. Aslına bakılırsa günü daha kötü bir hâl almak üzereydi: Çok daha kötü. Dudaklarına bir gülümseme sabitleyerek, sert bir duruşla ayağa kalktı ve gerçekten ödünü koparan birkaç Karanlık Ata'dan birini karşılamak üzere başını çevirdi.

“Morrigan.”

Eski İrlandalılar ona Karga Tanrıça derlerdi. Kelt krallıklarının dört bir yanında Ölüm ve Yıkım Tanrıçası olarak ona tapınılır, ondan korkulurdu. Bir zamanlar üç kız kardeştiler: Badb, Macha ve Morrigan. Ne var ki, ötekiler yıllar içinde yok olmuşlardı.

Başlarına ne geldiğine dair Dee'nin de kendi şüpheleri vardı. Şimdilerde Morrigan en tepede saltanatını sürüyordu.

Dee'den daha uzun boyluydu – gerçi çoğu kişi doktordan daha uzundu ya! Baştan aşağı siyah deri giysilere bürünmüştü. Dar ve kısa yeleği parlak gümüş sürgülerle bezeliydi, bu da yeleğe Orta Çağ'daki göğüs zırhlıklarını andıran bir görünüm veriyordu. Deri eldivenlerindeyse, parmakların arkalarına dikilmiş dikdörtgen şekilli gümüş vidalar vardı. Eldivenlerin parmak uçları yoktu, bu da Morrigan'ın uzun, mızrak gibi siyah tırnaklarının görünmesine olanak veriyordu. Belinin çev-

resine, küçük yuvarlak kalkanlarla bezeli ağır, deri bir kemer takmıştı. Omuzları üzerinde, kapüşonunun tamamı yüzünün kenarlarına kadar çekilmiş, arkada yerleri süpüren, tamamen kuzgun tüylerinden yapılmış bir pelerin vardı.

Kapüşonun gölgesinde, Morrigan'ın yüzü normalden de soluk renkte görünüyordu. Gözleri simsiyahtı, beyazları hiç gözükmüyordu. Dudakları bile siyahtı. Fazlasıyla uzun kesici ön dişlerinin uçları, alt dudağının üzerinde güç bela seçiliyordu.

“Yanılmıyorsam bu senin.” Morrigan'ın sesi, bir kuşun gaklaması gibi düzensiz ve yırtık, haşın bir fısıltıydı.

Perenelle Flamel yavaşça ve dikkatle öne çıktı. Omuzlarına iki iri kuzgun tünemişti ve her ikisi de ustura gibi keskin gagalarını kadının gözlerine son derece tehlikeli bir yakınlıkta tutuyorlardı. Kadın yanan arabadan, büyü kullanımından çaresizce zayıf düşmüş bir hâlde, sürüne sürüne ancak çıkmıştı ki; kuşların saldırısına maruz kalmıştı.

“Göreyim,” diye komut verdi Morrigan hevesle.

Dee paltosunun cebine uzandı ve metal ciltli Codex'i çıkardı. Şaşırtıcı bir şekilde, Karga Tanrıça kitaba uzanmadı.

“Aç,” dedi.

Dee kafası karışmış bir hâlde, kitabı Morrigan'ın önünde tutup, bu kadim nesneye apaçık belli bir hürmetle dokunarak, sayfaları çevirdi.

Morrigan öne eğilerek, fakat kitaba yaklaşmaksızın “Büyücü Abraham'ın Kitabı,” diye fısıldadı. “Arkasını göster.”

Dee, gönölsüzce kitabın arkasını çevirdi. Morrigan hasar görmüş sayfaları görünce, tiksintiyle tısladı. “Bu ne saygısızlık. Hiçbir hasar görmeden on bin yıl durmuştu.”

“Oğlan yırttı,” diye açıkladı Dee, Codex’i nazikçe kapatırken.

“Bunun acısını ondan çıkartacağım,” Karga Tanrıça gözlerini kapatıp, sanki bir şeye kulak veriyormuşçasına başını bir yana uzattı. Siyah gözleri parladı ve sonra dudaklarında ender görölen bir gülümseme belirerek, sivri dişlerinin geri kalanını da gözler önüne serdi. “Çok yakında cezasını çekecek. Evlatlarım neredeyse onların tepesinde. Hepsi cezalarını çekecekler,” diye söz verdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Josh'un gözüne iki arabanın, bir VW Beetle ve bir Lexus'un arasındaki boşluk ilişti. Ayağını pedala yere yapışincaya dek bastırdı ve ağır araba ileri atıldı. Fakat aralık tam olarak yeterince geniş değildi. Dön çeker arabanın ızgarası öteki iki arabanın yan aynalarına çarpıp yerlerinden kopardı. "Tüh..." Josh derhâl ayağını gazdan çekti.

"İlerlemeye devam et," diye buyurdu Flamel katiyetle. Sophie'nin telefonu elinde, aceleyle -ikizlerin daha önce duydukları dillerin hiçbirine benzemeyen- gırtlaktan telaffuz edilen, kulak tırmalayan bir dilde konuşuyordu.

Josh dikiz aynasına mahsus bakmaksızın, ardından yükselen kornaları ve bağırışları duymazlıktan gelerek köprüde gümbür gümbür ilerledi. Dış şeride fırladı, sonra orta şeride geçti, sonra tekrar dışarıdakine çıktı.

Sophie kontrol paneline tutunarak, yarı kapalı göz kapaklarının ardından seyir hâlinde, kendini olacaklara hazırladı.

Arabanın bir yan aynaya daha çarptığını gördü. Ayna döne döne –neredeyse yavaş çekimle– arabalarının tepesine kondu, siyah boyada uzun bir çentik açtıktan sonra sekerek düşüp gitti. Sıkışıklığın içinde Josh’un hedeflediği aralığı küçücük, üstü açık bir İtalyan spor arabası da gözüne kestirmişti ki, “Aklından bile geçirme,” diye mırıldandı Sophie. Spor arabanın, boynundan bolca altın zincir sarkan yaşlıca bir adam olan sürücüsü, gaza basıp aralığa girebilmek için hızla atıldı. Başaramadı.

Ağır dört çeker araba, ufak arabanın sağ ön köşesine çarptı, ama sadece tampona hafifçe vurdu. Spor araba kalabalık köprüünün üzerinde 360 derecelik tam bir dönüş yaparak ve bu sırada dört başka arabadan sekerek uçtu. Josh açıklığı yarıp geçti.

Flamel koltuğunda dönüp arka pencereden arkalarında bıraktıkları keşmekeşe baktı. “Araba kullanmayı bildiğini söylediğini sanıyordum,” diye mırıldandı.

“Araba kullanabiliyorum,” dedi Josh. Sesinin bu denli sakin ve kararlı çıkmasına şaşırmıştı. “İyi kullandığımı söylemedim, o kadar. Sizce kimse plakamızı almış mıdır?” diye sordu. Bu, oynadığı sürüş oyunlarına hiç de benzemiyordu! Avuçları kaygan ve nemliydi, yüzünün kenarlarından boncuk boncuk terler akıyordu. Sağ bacağına bir kas, ayağını gaz pedalında kuvvetle basılı tutma çabasından seğirmeye başlamıştı.

Sophie, “Endişelenecekleri daha başka şeyler var sanırım,” diye fısıldadı.

Kargalar, Golden Gate Köprüsü'nün üzerine inmişti. Binlercesi... Kara bir dalga hâlinde, garklayarak, çığlıklar atarak, kanatlarını şaklatarak gelmişlerdi. Arabaların üzerinde süzülüp alçak noktaları hedef alıp atıldılar, hatta yer yer arabaların damlarına konup metal ve cam yüzeyleri gagalamaya koyuldular.

Köprü boyunca, arabalar çarpışmaya, yandan birbirlerine sürtmeye başladılar.

Scathach kuşların davranışlarını izleyerek, “İlgileri dağıldı,” dedi. “Bizi arıyorlar, ama neye benzediğimizi unuttular. Beyinleri o kadar ufak işte,” dedi hor görerek.

“Bir şey, o karanlık hanımefendilerini başka yöne çekmiş olmalı,” dedi Nicholas Flamel. Memnuniyetle, “Perenelle,” diye ekledi. “Acaba ne yaptı? Etkileyici bir şey olmalı şüphesiz. Gösterişli şeylere her zaman bir eğilimi olmuştur.”

Fakat daha o konuşurken, kuşlar tekrar havaya yükseldi ve tümünün kara gözleri hep birden kaçıştaki siyah dört çeker arabaya doğru döndü. Bu kez öttüklerinde, sesleri zafer çığlıklarını andırıyordu.

Sophie aceleyle, soluk soluğa “Geri geliyorlar,” dedi. Kalbinin hızla, göğüs kafesine çarpa çarpa attığını hissetti. Destek almak için Flamel ve Savaşçı'ya döndü, fakat onların tatsız yüz ifadeleri onu teselli etmekten aciz kaldı.

Scathach, Sophie'ye baktı ve “Şimdi başımız belada,” dedi.

Kargalar kocaman, siyah tüylü bir kütle hâlinde, arabanın peşine takıldılar.

Köprüdeki trafik büyük ölçüde durma noktasında tıkanmıştı. Kuşlar tepelerinde leş gibi kokularıyla süzüledursun, insanlar arabalarında dehşet içinde donup kalmışlardı. Dört çeker araba, hareket eden tek araçtı. Josh'un ayağı yere dümdüz yapışmıştı, hız göstergesindeki ibre 130'a yakın bir yerde duruyordu. Josh araç hâkimiyetinde artık biraz daha rahattı, en azından son bir dakikadır hiçbir şeye çarpmamıştı. Köprünün sonu görünmüştü. Sırıttı, başaracaklardı!

Ne var ki, tam o sırada devasa karga kaputun üzerine kondu.

Sophie bir çığlık attı, Josh da uğursuz tipli yaratığı fırlatma çabasıyla direksiyonu kırdı; ne var ki kuş ayaklarını kaportanın üzerindeki çıkıntılara geçirmişti. Başını yana doğru kaldırıp önce Josh'a, sonra Sophie'ye baktı, sonra da iki küçük sıçrayışla ön camın hemen dibine geldi ve ıslıl ıslıl kara gözleriyle, özellikle içeriye baktı.

Gagasıyla cama vurdu ve ufacık, yıldız biçimli bir delik belirdi.

Josh gözlerini yoldan ayırmamaya çalışarak, "Böyle bir şeyi yapamıyor olması lazım," dedi.

Karga bir kez daha gagaladı ve delik daha bir belirginleşti. Sonra bir gümbürtü koptu, bunun ardından ikinci bir gümbürtü ve üçüncü geldi; üç karga daha arabanın tepesine kondu. Metal tavan, kuşların gaga vuruşlarına girişmeleriyle tıngırdadı durdu.

Scathach "Kargalardan nefret ediyorum," diye iç geçirdi. Çantasını kurcalayıp bir *nunçaku* takımı çıkardı:

On iki santimetrelik bir zincirle birbirine bağlanmış, süslü oymalarla bezeli otuz santimetrelik iki tahta çubuktan oluşan bir Uzak Doğu silahıydı bu. Çubukları avcuna vurdu. “Keşke tepe pencерemiz olsaydı,” dedi. “Oraya çıkıp onlara bunların tadına baktırabilirdim biraz.”

Flamel tepede, bir delikten upuzun bir hüzmenin süzülerek içeri girdiği yeri işaret etti. “Çok yakında olabilir. Ayrıca, bunlar sıradan kargalar değiller,” dedi. “Tepedeki üçüyle şu öndeki *Meşum-Kargalar*, Morrigan’ın özel yaratıkları.”

Kaportanın üzerindeki devasa kuş, gagasını ön cama bir kez daha vurdu ve bu kez camı delip geçti.

“Ne yapabilirim bilemiyorum...” diye söze başladı Scathach.

Tam o sırada Sophie uzanıp ön cam sileceğinin düğmesine bastı. Sileceğin ağır çubukları harekete geçti ve kuşu kolaylıkla, bir tüy sağanağı ve tiz şaşkınlık ötüşleri arasında ön camdan süpürüp attı. Kızıl saçlı savaşçı sırttı. “Tabii, bu da bir yöntem.”

Artık kuşların geri kalanı da arabaya ulaşmıştı. Aracın üstüne kocaman bir battaniye gibi yerleştiler. Önce düzinelercesi, sonra yüzlercesi arabanın tepesinde, kaportasının üzerinde, kapılarında toplanıp müsait her açıklığa tutundular. Bir tanesi düşerse yahut kayarsa, düzinelerce başkası onun yeri için savaşıyordu. Binlerce kuş metali, camı, kapıları gagalayıp üzerilerine vurdu-ça, arabanın içindeki gürültü dayanılmaz bir hâl aldı. Kuşlar pencerelerin çevresindeki lastik çitayı deldiler,

arabanın arkasındaki ek lastiği yarıp paramparça ettiler. Arabanın tepesinde ve ön cama yapışmış hâlde o kadar çok kuş vardı ki, Josh nereye gittiğini göremiyordu. Ayağını gazdan çekti ve araba anında yavaşlamaya başladı.

“Sür!” diye bağırdı Flamel. “Durursan bütünüyle kayboluruz.”

“Ama önümü göremiyorum!”

Flamel koltukların arasından öne eğildi ve sağ elini ileri uzattı. Sophie bir anda bileğinin iç kısmındaki yuvarlak dövmeyle gördü. Çemberin içinden bir çarpı işareti geçiyor ve çarpının kolları çemberin dışına çıkıyordu. Tek bir an için dövme ışıldadı ve sonra Simyacı parmaklarını şaklattı. Parmak uçlarında tıslayan, cızırdayan ufacık bir alev topu belirdi. “Gözlerinizi kapatın,” diye emir verdi. Bu komuta itaat edip etmediklerini görmeyi beklemezsiniz, alev topunu cama doğru fırlattı.

İkizler, kapalı göz kapakları üzerinden bile arabanın içini aydınlatan yakıcı ışığı görebiliyorlardı.

“Şimdi sür,” diye komut verdi Nicholas Flamel.

İkizler gözlerini açtıklarında, kargaların çoğu kaputu terk etmişti, geride kalanlarsa şaşkın ve sersemlemiş görünüyorlardı.

Scatty, “Bu onları çok da uzun süre uzak tutamayacak,” dedi. Tepesinde, jilet kibi keskin bir gaganın metal tavanı doğrudan delişine bir bakış attı... *Nunçakuyu* çıkarıverdi. Çubuklardan birini elinde tuttu, kısa zincirin ucundaki öteki çubuk ise patlayıcı bir kuvvetle

fırlayıp tavana geçmiş gagaya vurdu. Bir ürküntü çığlığı duyuldu ve gaga, hafifçe bükülmüş hâlde, gözden kayboldu.

Sophie başını çevirip yan aynasına baktı. Metal bir şerit ve biraz telle arabaya zar zor tutunmuş ayna, aracın yanından sallanıyordu. Az önce savuşturdukları kuşların yerini doldurmak için binlerce başka kuşun uçarak gelişini görebiliyordu. İşte o zaman bunu başaramayacaklarını anladı. Kuşların sayıları düpedüz çok fazlaydı.

“Dinleyin,” dedi Nicholas Flamel aniden.

Josh, “Ben bir şey duymuyorum,” dedi.

Sophie tam ona katılacaktı ki, sesi duydu. Ve birden kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Boğuk, tek bir gürültü ancak duyabildiği bir noktada âdeta süzülüyordu öylece. Bir esinti gibiydi, bir an hafif ve yumuşak, bir an daha yüksek, neredeyse öfkeliydi. Tuhaf bir koku arabanın içine süzüldü.

Josh “Bu koku ne?” diye sordu.

“Baharat katılmış portakal kokusu gibi,” dedi Sophie, derin bir nefes alarak.

Nicholas Flamel, “Nar,” dedi.

Sonra rüzgâr geldi.

Körfezin üzerinden sıcak ve egzotik, kakule ve gül suyu, misket limonu ve tarhun kokarak; uğuldadı geçti. Sonra Golden Gate Köprüsü boyunca hızla ilerleyerek kuşları direklerden söküp aldı, arabaların üzerinden kaldırdı, havada asılı durdukları noktalardan çekip uzaklaştırdı. Nihayet nar kokulu esinti arabaya ulaştı.

Bir an öncesinde araba kuşlarla çevriliyken, bir sonrakinde hepsi ortadan kaybolmuştu; arabanın içi, âdeta çöllerden esip gelmiş kokularla, kuru havanın, sıcak kumların kokusuyla dolmuştu.

Sophie bir düğmeye bastı ve lekeli, hasarlı cam aşağıya indi. Başını dört çeker aracın penceresinden dışarıya uzatıp yoğun kokularla dolu havayı içine çekti. Kocaman kuş sürüleri gökyüzünde yükseklerle çekiliyor, esintiyle taşınıp götürülüyorlardı. İçlerinden, Sophie'nin büyük *Meşum-Kargalardan* biri olduğunu düşündüğü biri kaçtığında, kuş sıcak esintinin bir filizi tarafından derhâl yakalandı, tekrar sürünün geri kalanının içine itildi. Aşağıdan bakıldığında, kuş sürüleri, pis bir bulutu andırıyordu... Ve sonra kuşların gökyüzüne saçılmasıyla bulut dağıldı ve gökyüzünü tekrar maviliğe, berraklığa teslim etti.

Sophie, köprüyü boylu boyunca süzdü. Fark etti ki, Golden Gate tamamen geçilemez bir hâldeydi; arabaların burunları birbirinden farklı birçok yöne dönmüştü; düzinelerce hafif kaza yaşanmış, bunlar bazı şeritleri kapatmış, öte yandan da gayet etkili bir şekilde herhangi birinin onları takip etmesini engellemişti. Bütün araçlar beyaz renkte kuş dışkılarıyla leke lekeydi. Kardeşine baktı ve şaşkınlıkla alt dudağında ufacık bir kan lekesi olduğunu gördü. Cebinden bir mendil çıkardı. “Dudağın kesilmiş!” dedi aceleyle ve mendilin kenarını yalayıp kardeşinin yarasına bastırdı.

Josh kardeşinin elini itti. “Bırak. İğrençsin.” Serçe parmağıyla dudağına dokundu. “Isırmış olmalıyım.

Hissetmedim bile.” Kardeşinin elinden mendili çekti ve çenesini ovuşturdu. “Bir şey yok.” Sonra hemen gülümsedi. “Kuşların arkalarında bıraktıkları karmaşayı gördün mü?” Sophie başıyla onayladı. Josh tiksinti dolu bir yüz ifadesi takındı. “Bak *orası* pis kokacak kesin, şüphe yok!”

Sophie kardeşinin iyi olduğunu anlayarak rahatladı ve arkasına yaslandı. Kanı gördüğünde gerçekten de korkmuştu. Aklına bir şey geldi ve dönüp Flamel’e baktı: “Rüzgârı sen mi getirttin?”

Flamel güşümsedi, başını iki yana salladı. “Hayır, doğa şartları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. O beceri bütünüyle Ataların ve çok nadide birkaç insanın elindedir.”

Sophie, Scatty’e baktı; fakat Savaşçı başını salladı. “Benim kısıtlı yeteneklerimin ötesinde.”

“Ama rüzgârı getirttiniz, öyle değil mi?” diye ısrar etti Sophie.

Flamel, Sophie’ye telefonunu geri verdi. “Bir telefon edip ricada bulundum,” dedi ve gülümsedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Buradan dön," diye talimat verdi Nicholas Flamel.

Josh gaz pedalının üzerinde ayağını gevşetti ve hışırtı çıkmış, göçük içindeki kamyoneti, aracın ancak sığabildiği uzun, dar bir yola soktu. Son otuz dakikayı, birbiri ardına uzmanların köprüdeki kuş saldırılarına dair görüşlerini sunduğu, giderek çığırından çıkan radyo haberleri eşliğinde San Francisco'nun dışına, kuzeye doğru ilerleyerek geçirmişlerdi. En sık başvurulan teori küresel ısınmaydı: Güneşin ışıması kuşların doğal yön-güdüm sistemlerini bozuyordu.

Flamel onları kuzeye doğru, Mill Vadisi ve Tamalpais Dağı'na doğru yönlendirdi; fakat kısa sürede ot-yoldan ayrılıp dar, iki şeritli yollarda seyrettiler. Trafik giderek azaldı, sonunda artık geçtikleri yerlerde uzun

süre boyunca ortalıkta görünen tek araba onlarınkiydi. Nihayet, bıkırtıcı bir karmaşıklıkla kıvrılarak dönüp duran dar bir yolda Flamel, Josh'u neredeyse emekleme hızına gelinceye dek yavaşlattı.

Kolu çevirip penceresini açtı ve yolun yanı başına kadar uzanan sık ormana baktı. Flamel sapacakları yolu kestirinceye kadar levhasız bir dağ yolunun yanından geçmişlerdi bile. “Dur. Geri dön. Şuradan dön.”

Josh arabayı pürüzlü, asfaltsız, üzerinde tekerlek izleri açılmış yolda yavaşça ilerletirken kız kardeşine baktı. Sophie'nin elleri kucağında kenetlenmişti, fakat Josh, kardeşinin parmak boğumlarının gerilmekten bembeyaz olduğunu görebiliyordu. Daha birkaç saat önce düzgün ve kusursuz olan tırnakları, şimdi gerginliğinin şüphe götürmez bir işareti olarak pürüzlü ve yenmiş bir hâldeydi. Josh uzanıp kardeşinin elini sıktı, kız da onun eline sıkı sıkı tutunarak karşılık verdi. Aralarındaki iletişimin büyük kısmında olduğu gibi, sözlere gerek yoktu. Anne babaları sıklıkla uzakta olduklarından, Sophie ve Josh, küçük yaştan itibaren dayanak olarak sadece birbirlerine güvenebileceklerini öğrenmişlerdi. Okuldan okula, mahalleden mahalleye taşınıp durduklarından, arkadaşlık kurmakta ve sürdürmekte zorlandıkları zamanlar çok olmuştu; fakat ne olursa olsun her zaman birbirlerinin yanında olacaklarını biliyorlardı.

Bitkilerin âdeta ele geçirmiş olduğu yolun iki yanında, ağaçlar göklere uzanıyordu; yerdeki bitki örtüsüyse şaşırtıcı derecede sıktı: Yabani böğürtlen çalıları ve dikenli çalılar arabanın yanlarını sıyrıyor; zehirli sar-

maşıklarla sarmalanmış karaçalılar, katırtırnakları ve ısırgan otlarıysa aşılması imkânsız gibi duran çiti tamamlıyordu.

Sophie “Daha önce bunun gibi bir şey hiç görmedim,” diye mırıldandı. “Kesinlikle doğal değil.” Sonra ne dediğini fark ederek duraksadı. Koltuğunda dönüp Flamel’e baktı. “Doğal değil, öyle değil mi?”

Adam başını salladı, andien yaşlı ve yorgun görünür olmuştu. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı, alnındaki ve ağzının çevresindeki kırışıklıklarsa derinleşmiş gibi duruyordu.

“Bizim dünyamıza hoşgeldin,” diye fısıldadı.

“Bodur bitkilerin içinde bir şey kıpırdıyor,” diye bağıra bağıra ilan etti Josh. “Büyük bir şey... Çok büyük.” Bugün yaşayıp gördüğü her şeyden sonra hayal gücü fazla mesai yapmaya başlamıştı. “Arabanın hızına ayak uydurdu.”

“Yolda kaldığımız sürece, sorun olmaz,” dedi Flamel sakın bir ses tonuyla.

Sophie ormanın karanlık tabanına baktı. Bir an için hiçbir şey görmedi, fakat sonra başta gölgelik bir alan sandığı şeyin aslında bir yaratık olduğunu fark etti. Yaratık hareket etti, böylece güneş ışığı da kıllı derisini benek benek aydınlattı. Sophie’nin gözüne bir anlığına yassı bir yüz, ucu kalkık basık bir burun ve kocaman, kıvrık azı dişleri çarptı.

“Bu bir domuz, daha doğrusu bir yaban domuzu,” diye düzeltti kendi kendisini. Sonra gözüne arabanın sağ tarafını saran üç tanesi daha ilişti.

“Benim tarafımda da varlar,” dedi Josh. İri kıyım yaratıklardan dördü, sol yanındaki çalıların içinde ilerliyordu. Dikiz aynasına bir bakış attı. “Arkamızdan da geliyorlar.”

Sophie, Scatty ve Nicholas koltuklarında dönüp, arka camdan çalıların arasından çıkıp yolun üzerinde yanlarında koşturmaya başlayan iki devasa yaban domuzuna gözlerini diktiler. Sophie birden yaratıkların tam olarak ne kadar büyük olduklarını fark etti. Her biri en azından bir midilli boyutlarındaydı. Omuz kısımları aşırı derecede kaslıydı, alt çenelerinden fırlayan azı dişleriyse kocamandı; Sophie’nin bileği kadar bir kalınlıkta başlayıp iğne gibi sivri uçlara varıncaya dek inceliyorlardı.

“Amerika’da yaban domuzu olduğunu bilmiyordum,” dedi Josh. “Hele de burada, California’da, Mill Vadisi’nde...”

Flamel dalgın dalgın, “Kuzey ve Güney Amerika’nın her yanında yaban domuzları vardır,” dedi. “İlk olarak İspanyollar tarafından on altıncı yüzyılda getirilmişlerdi bu kıtaya.”

Josh vites değiştirdi, ayağını gaz pedalı üzerinde gevşetti ve arabanın, sürünürcesine, ağır ağır ilerlemesine izin verdi. Yolun sonu gelmişti. Çalılar, dikenler ve ağaçlardan oluşan duvar artık yolun üzerini de kapatıyordu. “Yolun sonu,” diye ilan etti, arabayı park edip el frenini çekti. Sola ve sağa baktı. Yaban domuzları da durmuşlardı ve Josh her bir yanda dörder tanesinin kendilerini izlediğini görebiliyordu. Dikiz aynasından görebildiği

kadarıyla arkadaki daha iri yaban domuzu da durmuştu. Domuzların arasında sıkışıp kalmışlardı. Ya şimdi... Ya şimdi ne olacaktı? Merak içindeydi. Kardeşine baktı ve onun da tıpatıp aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Nicholas Flamel koltukların arasından öne eğildi ve bariyere baktı. “Bence bunun burada olma nedeni buraya kadar gelmiş gözü kara tiplerin deli cesaretini kırmak. Eğer gelen kişi iyiden iyiye akılsızsa, aracından çıkmaya da yeltenebilir tabii.”

Scatty “Ama biz ne deli ne akılsızız,” diye çıkıştı. “O hâlde ne yapıyoruz?” Başıyla yaban domuzlarına işaret etti. “Bu cinsi yüzyıllardır görmemiştim. Galyalı savaş domuzlarına benziyor ve eğer gerçekten öyleyse, öldürülmesi hemen hemen imkânsızdır. Gördüğümüz her bir yaban domuzuna karşılık gölgelerin içinde saklanan büyük ihtimalle en azından üç tanesi daha var; o da terbiyecilerini saymazsak.”

Flamel nazikçe “Bunlar Galyalı değil; bu belirli cinsin terbiyecilere ihtiyacı yoktur,” dedi, son derece güçlü bir Fransız aksanı belirginleşmişti konuşmasında. “Azı dişlerine bakın.”

Sophie, Josh ve Scatty dönüp arkalarında, yolun orta yerinde duran kocaman yaratıkların azı dişlerine baktılar.

“Dişlerinin üzerinde oyma gibi bir şeyler var,” dedi Sophie, onları görebilmek için akşamüstü güneşinde gözlerini kısarak. “Kıvrımlar.”

“Helezonlar,” dedi Scatty, sesinde hafif bir merakla. Flamel’e baktı. “*Torc allta* mı bunlar?”

“Aynen öyle,” dedi Flamel. “*Domuz-adamlar*.”

“Domuz-adam derken, kurt-adam gibi bir şey mi kastediyorsun?”

Scatty sabırsızca başını salladı. “Hayır, kurt-adam gibi değil.”

“Ah iyi, rahatladım,” dedi Josh. “Çünkü bir anlığına kurtlara dönüşen insanlardan bahsediyorsun sandım da.”

“Kurt-adamlar *torc madra*’dır,” diye devam etti Scatty, sanki Josh’u hiç duymamış gibi. “Onlar bütünüyle farklı bir kabile.”

Sophie gözlerini dikip en yakındaki yaban domuzuna dikkatle baktı. Domuzvari hatlarının altında bir insan yüzünün şeklini ve yüzeyini görmeye başlar gibi oldu. O serin ve parlak, pasparlak mavi gözlerse, onu irkiltici bir zekâyla süzüyordu.

Josh yüzünü tekrar direksiyona dönüp ona sıkı sıkıya tutundu. “Domuz-adamlar... Tabii ki kurt-adamlardan farklı olacaklar. Bütünüyle farklı bir kabile,” diye mırıldandı. “Aman ben de ne aptalca bir laf etmişim...”

Sophie, “Ne yapacağız?” diye sordu.

“Yol almaya devam edeceğiz,” dedi Nicholas Flamel.

Josh önündeki engeli gösterdi. “Ya şu ne olacak?”

“Sen sür yeter,” diye buyurdu Simyacı.

“Ama...” diye söze başladı Josh.

“Bana güveniyor musun?” sordu Flamel o gün ikinci kez. İkizler önce birbirlerine, sonra tekrar Flamel’e baktılar ve başlarını ahenkle sallayarak onayladılar.

“O hâlde sür,” dedi nezaketle.

Josh ağır aracı vitesle taktı ve el frenini saldı. Araç ileri atıldı. Ön tampon aşılabilir görünen yaprak ve çalı engeline değdi ve gözden kayboldu. Bir an oradaydı, bir sonrakindeyse çalılar âdeta arabanın önünü yutmuştu...

Kamyonet çalılarının ve ağaçların içine doğru ilerledi, bir anlığına her şey karanlık ve serinliğe büründü ve havaya yanık şeker gibi acı-tatlı bir şey değdi geçti... Ve sonra yol tekrar belirip sağa doğru kıvrılmaya başladı.

“Nasıl...” diye lafa girdi Josh.

“Bir göz aldanmasıydı,” diye açıkladı Flamel. “Başka bir şey yok. Işık kırılıp kırıldı, her nem damlasının bir ayna görevi gördüğü su buharından bir perdede ağaçların ve çalılarının görüntülerini yansıttı. Tabii işin içinde bir parçacık büyü de var,” diye ekledi. Zarif bir hareketle ileriye işaret etti. “Hâlâ Kuzey Amerika’dayız, ama artık Ata Irk’ın en yaşlı ve en yücelerinden birinin topraklarına girdik. Bir süre burada güvende olacağız.”

Scatty kaba bir ses çıkardı. “Eh, yaşlı olduğuna şüphe yok da, yüceliğinden pek emin değilim.”

“Scathach, terbiyeni takınmanı rica ediyorum,” dedi Flamel, yanında oturan, genç görünümlü fakat eski çağlardan kalma kadına dönerek.

“Sevmiyorum onu. Güvenmiyorum ona.”

“Eski düşmanlıkları bir kenara itmen lazım.”

“Beni öldürmeye çalıştı Nicholas,” Scatty isyan etti. “Beni Yeraltı Dünyası’nda bir başıma bıraktı. Çıkış yolunu bulmam yüzyıllarımı aldı.”

“Mitoloji bilgilerim beni yanıltmıyorsa, bunun üzerinden bin beş yüz yıldan biraz daha fazla zaman geçti,” diye ona hatırlattı Flamel.

“Belleğim uzun vadeli çalışır,” diye mırıldandı Scatty. Bir anlığına somurtkan bir çocuğu andırmıştı.

Sophie “Kimden bahsediyorsunuz?” diye sordu ve sonra Josh frene basıp ağır arabayı aniden durdurdu.

“Siyah tenli uzun boylu bir kadın olamaz değil mi?” diye sordu.

Sophie ön camdan bakmak üzere döndü, Flamel ve Scatty ise öne eğildiler.

“Bu o,” dedi Scatty asık suratla.

Kadın yolun orta yerinde, hemen arabanın önünde duruyordu. Uzun boylu, geniş yapılı kadın sanki ağır, yekpare simsiyah bir taştan oyulmuştu. Çok hafif, tüy gibi beyaz bir tutam saç kafatasını sıkı sıkıya oturan bir başlık gibi örtüyordu, yüz hatları keskin, suratı kemikliydi: Belirgin elmacık kemikleri, dümdüz, sivri uçlu bir burun, sivri bir çene, neredeyse yokmuş gibi görünecek denli ince dudaklar. Göz bebekleri tereyağı rengindeydi. Görünüşe göre kendisi dışında başka hiçbir şeye değmeyen bir rüzgârda hafifçe kıpırdayan, ıslıl ıslıl bir kumaştan yapılmış uzun, sade bir elbise giyyordu. Elbise dalgalandıkça, gökkuşağının renkleri tüm uzunluğu boyunca suyun yüzeyine çıkan yağ gibi kumaşın üzerinden akıp geçiyordu. Üzerinde herhangi bir mücevher yoktu, ama kısa, küt tırnaklarının her birinin farklı bir renge boyanmış olduğu Sophie’nin dikkatini çekti.

Scatty, “On bin yıldan bir gün bile yaşlı durmuyor,” diye mırıldandı.

“Nazik ol,” diye hatırlattı Flamel.

Sophie kadına dikkatle bakarak “Kim o?” diye sordu tekrar. İnsana benzese de kadında *farklı*, bu dünyaya ait olmayan bir şeyler vardı.

Bu, hiç kıpırdamadan duruşundan ve başının hafifçe yana yatışındaki kibirden belliydi.

“Bu,” dedi Nicholas, sesinde samimi bir saygı ve korku ile, “Hekate adıyla bilinen Ata.” İsmi çok yavaş söylemişti. “Hee-kaaa-tee.”

Scatty acı acı ekledi: “Üç Yüzlü Tanrıça.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Arabada kalın,” diye komut verdi Nicholas Flamel, kapıyı açıp biçilmiş çimlerin üzerine ayak basarken.

Scatty kollarını göğsünde kavuşturdu ve çatlak ön camdan dışarıya ateş püsküren gözlerle baktı. “Bana göre hava hoş.”

Flamel onun bu alaylı lafını umursamadı ve Scatty bir şey daha söyleyemeden kapıyı çarptı. Derin bir nefes alarak sekoya ağaçlarının upuzun, yapraksız gövdeleriyle çevrili duran uzun boylu, zarif kadına doğru bir adım atarken; bir yandan da kendi kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Çalılar hışırdadı ve Simyacı’nın hemen önünde, kocaman *torc alltalardan* biri, devasa başı adamın göğsü hizasına gelecek şekilde belirdi. Flamel durdu ve yaratığın

önünde reverans yaptı ve onu insan dili için tasarlanmamış bir lisanda selamladı. Aniden her yanda yaban domuzları belirdi: Gözleri parlak ve zekâ dolu, sırtlarında ve omuzlarındaki keçe gibi kızıl tüyler akşamüstü ışığında diken diken kalkan, gösterişli oymalarla bezeli azı dişlerinden sicim gibi, yapış yapış salyalar damlayan on tanesi birden...

Flamel her birini ayrı ayrı selamlamayı ihmal etmedi. Tekrar İngilizceye dönerek “*Torc allta* kabilesinden Amerika’dan kimsenin kalmadığını sanıyordum,” dedi, belli birine hitap etmeksizin.

Hekate dudaklarının çok hafif bir hareketiyle gülümsedi. “Ah Nicholas, herkesten önce senin bilmen gerekir ki biz buradan göçüp gittiğimizde, Ata Irk bitip yittiğinde, *humani* bile bu dünyanın yüzeyinden silinmiş olduğunda, Allta kabileleri burayı ele geçirecek. Unutma, bu dünya ilk olarak *Biçim Değiştiren Kabilelere* aitti. Hekate Yunancanın tıslayan, ıslıklı ünsüzleri ve Farsçanın derin, akıcı sessizleriyle bezeli bir aksandan hafifçe nasibi almış, neredeyse erkeksi bir sesle konuşuyordu.

Nicholas bir kez daha reverans yaptı. “Kabilelerin, özellikle de *Torc Madra*’nın Avrupa’da epey güçlü olduklarından haberdarım. Ayrıca Hindistan’da yeniden *Torc Tiogar*ların, Afrika’da da iki yeni *Torc Leon* kabilesinin olduğunu duydum. Hepsi sayende.”

Hekate gülümsedi, ağzında dişleri küçücük ve dümdüzdü. “Kabileler bana hâlâ bir tanrıça olarak itaat ediyorlar. Onlar için elimden geleni yapıyorum.” Gö-

r lmez, hissedilmez rüzgâr kaftanına değerek onu bedeninin etrafında u usturdu, yeşil ve altın rengi hatların üzerinden yol yol akmasını sağladı. “Fakat bunca yolu benimle çocuklarım hakkında konuşmaya geldiğini hiç sanmıyorum.”

“Haklısın.” Flamel haşadı çıkmış, g   kler içindeki dört çeker arabaya baktı. Josh ve Sophie tüm dikkatleriyle, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açık, ona bakıyorlardı, Scathach’ın y z yse arka koltukta ancak seçilebiliyordu. Gözlerini kapatmış, uyku numarası yapıyordu.

Flamel, Savaşçı’nın uykuya hiç de ihtiya ı olmadığını biliyordu. “Sana bize gönderdiğin Hayalet Rüzgâr için teşekkür etmek istedim.”

şimdi reverans sırası Hekate’deydi. Sağ eli oynayıp açılarak avcunda kavradığı ufacak bir cep telefonunu ortaya çıkardı. “ yle faydalı cihazlar ki! Mesajlarımızı r zg rların ya da eğitilmiş kuşların eline teslim ettiğimiz zamanları hatırlıyorum da... Daha dün gibi,” diye ekledi. “O numaranın işe yaramasına sevindim. Ne yazık ki, büyük ihtimalle nihai varış yerinizi Morrigan ve Dee’ye açık etmiş oldunuz. Hayalet Rüzgâr’ı kimin gönderdiğini bileceklerdir ve eminim burada kuşatılmış bir bölgemin olduğundan da haberdarlardır.”

“Biliyorum. Onları  zerine çektiğim için özür dileirim.”

Hekate, omuzlarının giysisinin üzerine ışıktan bir gökkuşağı döken küçük bir hareketiyle omuz silkti. “Dee benden korkar. Yaygara koparıp kasım kasım kasılacaktır, ama bana karşı harekete geçmez. Değil tek başına,

Morrigan'ın desteğiyle bile. Bana karşı durabilmesi için en azından iki veya daha çok Karanlık Ata'ya ihtiyacı olacaktır... O zaman bile başarısına güvenemez.”

“Ama o çok kibirli. Üstelik şimdi Codex de onda.”

“Fakat hepsi değil. Telefonda öyle dedin.”

“Yok, hepsi değil.” Nicholas Flamel tişörtünün altından kitabın iki sayfasını çıkarıp Hekate'ye uzattı. Ama kadın aniden geri çekildi, gözlerini korumak için ellerini yukarı kaldırdı, dudaklarından buharın çaydanlıkta tıslayışını andıran bir ses fokurdayarak çıktı.

Bir anda yaban domuzları, Flamel'i kuşattılar. Ağzıları açıktı, azı dişleriye kocaman ve simyacının derisi üzerinde tek kelimeyle ölümcül...

Sophie çığlık atmak üzere derin bir nefes aldı, Josh bağırdı ve sonra Scathach, yayına gerilmiş oku Hekate'ye hizalanmış hâlde kamyonetten çıktı. “Geri çek onları!” diye bağırdı.

Torc alltalar o yana bakmadılar bile.

Hekate kasten Flamel'e sırtını dönüp kollarını kavuşturdu, sonra omuzunun üzerinden Scathach'a bir bakış attı, o da derhal yayını gerdi. Tanrıça “O şeyin bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?” diye güldü.

“Ok Titan kanına batırıldı,” dedi Scathach usulca; sesi durgun havada süzüldü. “Yanlış hatırlamıyorsam anne ya da babandan birininkine? Ve yanılmıyorsam seni öldürmek için geriye kalan yegâne birkaç yoldan biri.”

İkizler Hekate'nin gözlerinin donup, bir anlığına önündeki manzarayı yansıtan altın aynalara dönüşme-

sini izlediler. “Sayfaları kaldır,” diye buyurdu Hekate, Simyacı’ya.

Flamel hemen elindeki iki sayfayı tekrar tişörtünün altına soktu. Ondan yaşça büyük kadın bir sözcük mırıldandı ve *torc alltalar* Simyacı’nın çevresinden geri çekilip tekrar çalılıkların arasına doğru koşturdular ve sonra hemen gözden kayboldular; gerçi herkes hâlâ orada olduklarını biliyordu ya... Hekate o vakit tekrar Flamel’e döndü. “Benim emrim olmaksızın sana zarar vermezlerdi.”

“Şüphesiz,” dedi Nicholas tir tir titreyerek. Kot pantolonuna ve botlarına baktı. *Torc alltaların* beyaz salyalarından izler ve tükürükle kaplıydılar; bunların leke bırakacağına şüphesi yoktu.

“Benim huzurumda bir daha Codex’i veya herhangi bir bölümünü ortaya çıkarma. Ya da herhangi başka bir Ata’nın önünde. Şöyle diyeyim, *onunla yıldızımız hiç barışmadı*,” dedi sözcükleri özenle seçerek.

“Bana bir şey yapmıyor,” dedi Scathach yayını gevşeterek.

“Sen Ata Irk’ın ilk neslinden değilsin,” diye hatırlattı ona Hekate. “Morrigan gibi , sen de İkinci Nesil’densin. Ama ben, Büyücü Abraham, Kitap’a gücün ilk sözcüklerini yazdığında oradaydım. Birinci Temel Büyü’yü, yani en eski büyüyü, sayfalarına hapsedişini gördüm.”

“Özür dilerim,” deyiverdi Flamel. “Bilmiyordum.”

“Bilemezdin. Nereden bileceksin ki? O ürkütücü büyü öyle kuvvetli ki, benim türümün çoğu harflerine

bakmaya bile katlanamaz. İlk Ata Irk'tan sonra gelip, yine de bizim kanımızdan olanlar," bu noktadan Scathach'a işaret etti, "Codex'e bakabilirler, ama onlar dahi kitaba dokunamaz. Maymunsoy soydan gelenler, yani *humani* dokunabilir. Abraham'ın nihai şakasıydı bu zaten. İlk *humanilerden* biriyle evlenmişti; bana kalırsa kitabın sadece kendi çocuklarının idaresinde olmasını temin etmek istedi."

Josh, "Bizler maymun soyundan gelenler oluyoruz," dedi. Sesi, kendisi farkında olmadan neredeyse bir fısıltıya dönüşecek kadar kısıldı.

"*Humani...* İnsan ırkı," dedi Sophie, sonra Flamel'in konuşmaya tekrar katılmasıyla sustu.

"Kitap o yüzden mi benim korumam altına verilmişti?"

"Codex'in bakımını üstlenen ilk *humani* değilsin," dedi Hekate dikkatle. "Zaten daha en başından, hiç yaratılmamalıydı," diye çıkıştı; kırmızı ve yeşil iplikler elbisesinin üzerinde akım yüklü teller gibi kıpırdandı.

"Ben her bir sayfanın diğerlerinden ayrılarak, Abraham ile beraber en yakın yanardağın içine atılması taraftarıydım."

Nicholas "Peki neden yok edilmedi?" diye sordu.

"Çünkü Abraham'da geleceği görme yeteneği vardı. Kıvrım kıvrım zaman tutamlarını gerçekten de görebiliyordu ve bir gün gelip Codex'e ve içindeki tüm bilgilere ihtiyaç duyulacağına dair bir kehanette bulundu."

Scatty arabadan uzaklaşarak Flamel'e yaklaştı. Yayı hâlâ serbestçe yanında tutmaktaydı, Hekate'nin tereya-

ğ ı rengi gözlerinin kendisini nasıl dikkatle takip ettiğ i de gözünden kaçmadı.

“Büyücünün kitabına tahsis edilmiş bir vasi her daim olmuştur,” diye açıkladı Scathach, Flamel’e. “Kimilerini tarih, mitolojik kahramanlar olarak hatırlar. Senin gibi bazıları daha az tanındı, birkaç ı da tümüyle meçhul kaldı.”

“Ve eğer –sizin türünüz bırakın dokunmayı, Codex’e şöyle bir bile bakamayacağı için– bu kıymetli kitabı korumak üzere bir insan olarak ben seçilmişsem, o zaman onu bulmak için de başka bir insanın seçilmiş olması gerektiğ i açıkça ortada,” dedi Flamel. “Dee.”

Hekate başıyla onayladı. “Dr John Dee; tehlikeli bir düş man.”

Flamel de onayladı. Tiş örtünün altında, tenine değ en serin, kuru sayfaları hissedebiliyordu. Codex’e yarım binyıldan uzun bir süre boyunca sahip olmuş olsa da; biliyordu ki, sırlarının ancak yüzeyini kazıyabilmişti daha. Tam olarak ne kadar eski olduğ una dair hâlâ tam bir fikri yoktu. Kitabın yaratılış tarihini giderek daha geriye itip durmuş tu. Kitap on dördüncü yüzy ılda ilk olarak kendisine geldiğ inde, o sırada beş yüz yıllık olduğ unu kestirmiş ti.

Sonraları, araştırmalarına başladıktan sonra, sekiz yüz yıllık olabileceğ ine kanaat getirdi; daha sonraları bin daha da sonra iki bin yıllık olabileceğ ine. Yüz yıl kadar önce, Mısır’daki mezarlardan çıkan yeni keş iflerin ış ığında, Kitap’ ın yaş ını yeniden değ erlendirerek beş bin yılda karar kıldı. Ve ş imdi, karş ısında on bin

yıldan daha yaşlı olan Hekate duruyor ve gizemli Büyücü Abraham'ın Kitabı yarattığı sırada orada olduğunu söylüyordu. Fakat madem Ata Irk, yani mitolojik ve efsanevi tanrılar, Kitap'a ne dokunabiliyor ne de bakabiliyorlardı; o hâlde yaratıcısı olan Abraham neydi? Ata Irk'tan mıydı, bir *humani* mi yoksa başka bir şey mi; o ilk günlerde dünya üzerinde dolaşan bilumum başka efsanevi ırttan birine mi mensuptu?

“Neden buradasın?” diye sordu Hekate. “Senin yanından ayrıldığı andan beri Codex'in elinden alınmış olduğundan haberdarım, fakat onu tekrar ele geçirmene yardım edemem ben.”

Flamel arabadan uzaklaştı, sesini alçaltarak Hekate'yi kendisini dinleyebilmek için ona doğru eğilmeye mecbur bırakarak sözüne devam etti. “Sana başka bir nedenle geldim. Dee bana saldırıp Perry'yi kapıverdiğinde, iki *humani* yardımımıza koştu. Bir delikanlı ve kız kardeşi.” Duraksadı, sonra devam etti: “İkizler.”

“İkizler mi?” dedi, sesi de tıpkı yüzü gibi donuk ve ifadesizdi.

“İkizler. Onlara bir bak ve ne gördüğünü söyle bana.”

Hekate'nin gözleri arabaya doğru titreşti. “Bir oğlan, bir kız. Bu yaş gurubunun salaş üniforması hâline gelmiş olan tişörtler ve kotlara bürünmüşler. Tüm gördüğüm bu.”

“Daha yakından bak,” dedi Flamel. “Ve kehaneti hatırla,” diye ekledi.

“Kehaneti biliyorum. Bana kendi tarihimi öğretme-

ye kalkışma!” Hekate’nin gözleri parladı ve bir anlığına renk değiştirerek; karanlık, çirkin bir hâl aldı. “*Humani* mi? İmkânsız.” Flamel’in yanından büyük adımlarla geçerek arabanın içine gözlerini dikip önce Sophie’ye sonra da Josh’a baktı.

İkizler, aynı anda, kadının gözbebeklerinin bir kedininki gibi uzun ve dar, dudaklarının ince hatları ardındaysa, dişlerinin ufacık iğneler gibi sivri olduğunu fark ettiler.

Hekate, Simyacı’ya bir bakış atarak aniden “Gümüş ve altın,” diye fısıldadı. Şivesi kuvvetleniyor, ufak sivri dili ince dudakları arasından fırlayıp duruyordu. İkizlere döndü. “Çıkın arabadan.”

İkizler Flamel’e baktılar; o da başıyla onay verince, her ikisi de dışarıya çıktı. Sophie arabanın etrafında dolaşarak erkek kardeşinin yanına gitti ve orada durdu.

Hekate önce Sophie’ye doğru uzandı, kızsız elini uzatmadan önce, bir anlığına tereddüt etti. Tanrıça, Sophie’nin sol avcunu kendi sağ eline alıp ters çevirdi ve sonra Josh’un eline uzandı. Oğlan elini tanrıçanın ki-ne –sanki on bin yaşında bir tanrıçaya dokunmak üzere uzanmak her gün yaptığı bir şeymişçesine soğukkanlı davranmaya çalışarak– tereddüt etmeksizin koydu. Tanrıçanın teni ona şaşırtıcı derecede sert ve kaba geldi.

Hekate, en erken insan medeniyetinin ortaya çıkışından önceki dönemlerden kalma bir dilde tek bir sözcük telaffuz etti.

“Portakal,” diye fısıldadı Josh. Aniden bu meyvenin kokusunu, sonra da tadını almıştı.

“Hayır, dondurma,” dedi Sophie. “Taze dövülmüş vanilyalı dondurma.” Dönüp erkek kardeşine bakınca, onun da şaşkınlık içerisinde kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

Sophie’nin etrafında gümüş rengi bir ışıltı belirmişti. İnce, ikinci bir ten gibi, bedeninin hemen üzerinde asılı duruyor; yer yer belirip yok oluyordu. Sophie göz kırptığında gözleri yassı aynalara dönüşüyordu.

Josh’u kaplayan ışıltı, sıcak, altın rengi bir tondaydı. Baş ve elleri üzerinde bilhassa yoğundu, kalp atışının ritminde titreşiyordu. Onun göz bebekleri de iki altın bozuk para gibiydi.

Fakat her ne kadar ikizler birbirlerinin bedenleri üzerinde ve kendi bedenleri çevresinde asılı duran ışıltıyı görebiliyorlarsa da, kendilerini her zamankinden farklı hissetmiyorlardı. Yalnızca havadaki o kokular vardı işte; portakal ve vanilyalı dondurma kokuları.

Tek bir söz etmeksizin Hekate ikizlerden uzaklaştı ve ışıltılar hemen soldu. Tanrıça tekrar Flamel’in yanına gelerek onu kolundan kavrayıp patikanın üzerinde, ikizlerle Scatty’nin kendilerini duyamayacağı daha uzak bir noktaya doğru sürükledi.

Sophie, Savaşçı’ya “Neydi bütün bunlar, herhangi bir fikrin var mı?” diye sordu. Sesinde belirgin bir titreme vardı ve vanilyalı dondurma tadını ağzında hâlâ duyumsuyor, havadan da kokusunu alıyordu.

Scathach “Tanrıça *auralarınızı* kontrol ediyordu,” dedi.

Sophie, erkek kardeşine bakarak, “Josh’un etrafındaki altın rengi ışıltı o muydu?” diye sordu.

“Seninki gümüş rengiydi,” dedi Josh derhâl.

Scathach yerden yassı bir çakıl taşı alıp çalılara fırlattı. Taş katı bir şeye çarptı ve o şey hemen alçak bitkilerin içine doğru hantal hantal uzaklaştı.

“Birçok *aura* farklı renklerin bir karışımı olur. Çok çok çok az kişinin saf renklerde *auraları* vardır.”

“Bizimkiler gibi mi?” diye sordu Sophie.

Scatty somurtarak “Sizinkiler gibi,” dedi. “Saf gümüş rengi bir *auraya* sahip olan tanıdığım son kişi, sizlerin Jeanne d’Arc diye bildiğiniz kadındı.”

“Peki ya altın rengi *aura*?” diye sordu Josh.

“O daha bile ender,” dedi Scatty. “O renge sahip olanlardan son hatırladığım...” Anımsayarak suratını astı. “Çocuk kral Tutankhamon’du.”

“O yüzden mi o kadar çok altınla beraber gömülmüştü?”

Scatty onaylayarak: “Sebeplerden biri oydu, evet.”

Josh, “Kral Tut’u tanıyordum deme,” diye takıldı ona.

“Hiç tanışmadım,” dedi Scathach, “Ama sevgili Jeanne’i eğitmiş ve Orleans’ta yanı başında savaşmıştım. Paris’e gitmemesini söylemiştim ona,” diye ekledi usulca, gözlerinde acı vardı.

Josh, kasvetli havayı dağıtmak için mahsus “Benim *auram* seninkinden daha endermiş,” diye kız kardeşine şaka yollu sataştı. Savaşçı’ya baktı. “Peki ama saf renkte *auraya* sahip olmak tam olarak ne anlama geliyor?”

Yanıt vermek üzere oğlana döndüğünde, Scathach’ın yüzü herhangi bir ifadeden tümüyle yoksundu. “Ola-

ğanüstü güçleriniz olduğu anlamına geliyor. Geçmişin tüm büyük büyücüleri ve efsuncularının, kahraman liderlerin, ilham dolu sanatçılarının hepsi saf renkli ya da tek renkli *auralara* sahipti.”

İkizler birbirlerine baktılar, bir anda teredüt içinde kalmışlardı. Bu kadarı da artık biraz fazla garipti; üstüne üstlük Scathach’ın yüzündeki ifadesizlikte ürkütücü olan bir şeyler vardı.

Sophie’nin gözleri bir anda şaşkınlık içinde büyüdü. “Şu anda fark ettim ki o iki kişinin her biri de, yani Jeanne d’Arc da, Tutankhamon da genç yaşta öldüler.”

“Çok genç yaşta, “dedi Josh, tarih bilgilerini hatırlayıp ciddileşerek. “Her ikisi de on dokuz yaşındayken öldüler.”

Scathach, “Evet, öyleydi, değil mi?” diye ona katıldı ve Nicholas Flamel ile Üç Yüzlü Tanrıça’ya bakmak üzere öbür yana döndü.

“*Humani*,” diye homurdandı Hekate. “Gümüş ve altın rengi *auralara* sahip *humaniler*.” Sesinde hem şaşkınlık vardı, hem de öfke.

Flamel, ılımlılıkla “Daha önce de oldu,” dedi.

“Bilmiyor muyum sanıyorsun?”

Ağaçları yararak nilüferlerle benek benek bezeli sevizgen bir gölü besleyen fokur fokur bir derenin yanı başında duruyorlardı. Kırmızı ve beyaz renklerde sazan benzeri devasa balıklar mükemmel berraklıktaki suyun içinde kıpırdanıyorlardı.

“Her ikisine bir arada daha önce hiç rastlamamıştım, hele ikizlerde hiç görmemiştim. El değmemiş, muazzam bir güce sahipler,” deyiverdi Flamel ısrarla. “Codex’i hatırlatmama gerek var mı? ‘İki tektir, tek de her şey.’ Abraham’ın bahsettiği ilk kehanet.”

“Kehaneti biliyorum,” diye çıkıştı Hekate. Elbisesi şimdi kırmızı ve siyah hatlarla damar damardı. “Yaşlı budala ilan ettiğinde oradaydım.”

Flamel bir soru soracak gibi oldu, ama ağzını kapalı tuttu.

Hekate, “Hiç yanıldığı da olmadı,” diye mırıldandı. “Danu Talis’in dalgaların arasında batacağını ve bizim dünyamızın sona ereceğini bilmişti.”

“Tekrar varolacağını da tahmin etmişti ama,” diye ona hatırlattı Flamel. “‘Tek olan iki ve her şey olan tek’ ortaya çıktığı zaman, Güneş ve Ay bir araya geldikleri zaman...”

Hekate başını eğdi; ince ve dar göz bebekli gözleri, Josh ve Sophie’nin istikametinde titreşti. “Altın ve gümüş, Güneş ve Ay.” Tekrar Flamel’e döndü. “Onların kehanetin temelleri olduğuna inanıyor musun?”

“Evet,” dedi Flamel yalınlıkla. “İnanıyorum. Buna mecburum.”

“Neden?”

“Çünkü artık Codex elimden gittiğine göre; Dee, Karanlık Ataları geri getirmeye başlayabilir. Eğer ikizler kehanette bahsi geçenlerse, o zaman, münasip bir eğitimle onları bunu önlemek ve Perry’yi kurtarmamı mümkün kılmak için kullanabilirim.”

“Peki ya yanılıyorsan?” Hekate yüksek sesle dile getirmişti merakını.

“O zaman ben hayatımın aşkını kaybetmiş olurum ve bu dünya ile üzerindeki *humaniler* de kaybolur. Ama en ufak bir başarıya ulaşma ihtimali varsa, senin yardımına ihtiyacım olacak.”

Hekate iç geçirdi. “Yanıma bir öğrenci almayalı uzun zaman oldu; çok uzun zaman.” Dönüp Scathach’a baktı. “O son sefer de pek iyi sonuçlanmamıştı zaten.”

“Bu farklı. Bu sefer ham yetenekle; saf, el değmemiş güçle çalışıyor olacaksın. Ayrıca çok fazla vaktimiz yok.” Flamel derin bir nefes aldı ve batık *Danu Talis* adasının kadim dilinde resmiyetle konuştu: “Perses ve Asteria’nın kızı, sen Büyü ve Sihir Tanrıçası’sın, senden ikizlerin büyüleri güçlerini *uyandırmanı* istiyorum.”

“Peki ya bunu yaparsam, o zaman ne olacak?” diye ısrarla sordu Hekate.

“O zaman onlara Beş Büyü’yü öğreteceğim. Birlikte Codex’i geri alıp, Perenelle’i kurtaracağız.”

Üç Yüzlü Tanrıça güldü, gülüş sesi yakıcı ve öfkeliydi. “Dikkatli ol Simyacı Nicholas Flamel, hepimizi mahvedecek bir şey yaratmayasın.”

“Yapacak mısın?”

“Üzerinde düşünmem lazım. Yanıtımı sana daha sonra vereceğim.”

Açık alanın öbür yanında, arabanın içinde oturan Sophie ve Josh bir anda Flamel ve Hekate’nin onlara dönüp gözlerini üzerilerine dikmiş olduklarının farkına vardılar. İkizler aynı anda ürperdiler.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bu evde bir şeyler yanlış." Sophie, pahalı cep telefonunu yüzüne doğru tutarak kardeşinin odasına girdi. "Hiçbir yerde sinyal yok." Odanın her yanında ekrana bakarak dolandı, ama sinyal göstergesi hiçbir şey göstermemeyi sürdürdü.

Josh boş gözlerle kız kardeşine baktı. "Evde bir şeyler yanlış mı?" diye inanamayarak tekrarladı. Sonra çok yavaş konuştu. "Sophie, bir ağacın içindeyiz! Bu başlı başına yanlış bir şey diyebilirim, sence de öyle değil mi?" Flamel ile konuşmayı bitirdiğinde, Hekate arkasına dönüp, onlara tek bir kelime etmeden ağaçlığın içinde kaybolmuştu ve onları tanrıçanın evine götürmek de Flamel'e kalmıştı. Arabadan çıkmaları komutunu verip; fazlasıyla büyümüş bir ağaçlığın içinden geçen dar, kıvrımlı bir patikanın üzerinde önlerine düşmüştü. Onların hareket-

lerini izlemek üzere dönen çürük moru renginde devasa çiçekler, onları takip ederken yılan gibi sürünüp kıvrılan asmalar, Oligosen dönemden beri varolmamış otlar gibi tuhaf bitki örtüsüne dikkatlerini o kadar vermişlerdi ki; patikanın açılıp genişlediğini ve artık Hekate'nin eviyle karşı karşıya olduklarını fark etmemişlerdi bile. Başlarını kaldırıp baktıkları zaman dahi, gördüklerinin ne olduğunu anlamaları biraz zaman aldı.

Hemen önlerinde, rengârenk çiçeklerle kuşak kuşak bezeli, geniş, hafifçe eğimli bir düzlüğün orta yerinde bir ağaç vardı. Ağaç, büyük bir gökdelen boyu ve çapındaydı. En yüksekteki dallar ve yapraklar tutam tutam beyaz bulutlarla örtülüydü, topraktan birer pençe gibi fırlayan köklerin boyuysa bir arabanınki kadar vardı. Ağacın kendisi boğum boğum ve eğri büğrüydü, kabuğu da çentikli, çatlaklar ve çizgilerle derin derin oyulmuş bir hâldeydi. Uzun sarmaşıklar, devasa borular gibi ağacın etrafına dolanıyor ve dallardan sarkıyordu.

Flamel “Hekate'nin evi,” diye açıkladı. “Son iki bin yılda burayı gören tek canlı *humani* sizsiniz. Ben bile ancak kitaplarda okumuştum.”

Scatty ikizlerin yüzlerindeki bakışları görüp güldü. Josh'u dürttü. “Nasıl bir yerde yaşadığını sanmıştın tanrıçanın? Karavanda filan mı?”

“Ben... şey... Yani bilmiyorum... Düşünmedim...” diye söze başladı Josh. Görüntü inanılmazdı ve kısıtlı biyoloji bilgisine dayanarak herhangi canlı bir şeyin böylesi bir büyüklüğe ulaşamayacağını biliyordu. ‘Herhangi *doğal* bir şeyin,’ diye kendi kendini düzeltti.

Sophie ağacın, yaşından iki büküm olmuş ihtiyar bir kadına benzediğini düşündü. Flamel'e göre uzak geçmişten, iki bin yaşında bir savaşıdan ya da on bin yıl yaşında bir tanrıçadan bahsetmek iyiydi hoştu: Sayılar neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu. Ağacı insanın kendi gözleriyle görmesiye bambaşka bir şeydi.

Sophie de, Josh da daha önce çok yaşlı ağaçlar görmüşlerdi. Anne babaları onları üç bin yıllık dev sekoya ağaçlarını görmeye götürmüşlerdi ve babası beş yüz yıllık yaşıyla gezegendeki en yaşlı canlı olduğu öngörülen Methuselah Ağacı'nı incelerken California'daki White Mountains'da –o beyaz dağlarda– kamp yaparak bir hafta geçirmişlerdi. Yumru yumru, eğri büğrü yaşlı çam Methuselah Ağacı'nın önünde durduğunuzda, heybetli yaşını kabullenmek kolaydı. Fakat artık –Hekate'nin ağaç evini gördükten sonra– Sophie'nin, bu ağacın inanılmaz derecede yaşlı, Methuselah Ağacı'ndan bin yıllarca daha yaşlı olduğuna dair şüphesi yoktu.

Ağaca varan pürüzsüzce cilalanmış taş yolu takip ettiler. Eve yaklaştıkça, bunun bir gökdelene, daha evvel sandıklarından da çok benzendiğini fark ettiler: Arkalarındaki odalarda titreşen ışıklarıyla, ağaç kabuğuna açılmış yüzlerce pencere vardı. Ne var ki ağacın tam olarak ne denli muazzam olduğunu, ancak ana girişe vardıkları zaman kavrayabildiler. Düzgünce cilalanmış çifte kapılar en azından altı metre yüksekliğe ulaşıyor; öte yandan bunlar, Flamel'in parmaklarının son derece hafif tek bir dokunuşuyla açılıveriyorlardı. İkizler koskocaman, dairesel bir salona girdiler.

Ve durup kaldılar.

Ağacın içi boştu. Girişin hemen ötesinde, doğrudan yukarıdaki havayı, yani demet demet bulutların ağacın içinde toplandığı noktayı görebiliyorlardı. Hafifçe kıvrılan bir merdiven ağacın gövdesi boyunca dönerek yukarı çıkıyor, her birkaç basamaktan biri de onları içinden dışarıya ışıklar döken açık bir kapı girişine götürüyordu. Düzinelerce ufacık şelale duvarlardan püskürerek epeyce aşağılarda kalan zemine şırıltıyla dökülüyor ve sular neredeyse fuayenin tamamını kaplayan kocaman, dairesel bir havuzda toplanıyordu. İç duvarlar, yüzeyi kesen sarmaşık kıvrımları ve yumruları dışında, düz ve süssüzdü.

Josh sarmaşıkların, damarları andırdığını düşündü.

Ayrıca, burası tümüyle terkedilmiş bir hâldeydi.

Ağacın içinde kimse yoktu; ne bir insan tırmanıyordu o sayısız basamakları, ne de insan dışı bir şey! Nemli havasında tek bir kanatlı yaratık uçmuyordu.

Nicholas Flamel geriye çekilip içeri girmelerine olanak vererek “Yggdrasill’e hoşgeldiniz,” dedi. “Dünya Ağacı’na hoş geldiniz.”

Josh telefonunu havaya kaldırdı. Ekran bomboştu. “Ayrıca fark ettin mi?” diye sordu. “Burada hiç priz yok.”

“Olması lazım,” dedi Sophie kararlılıkla. Yatağa doğru yürüyüp dizleri üzerine çöktü. “Yatakların yanında hep priz olur...”

Ama yoktu.

İkizler Josh'un odasının ortasında durup etrafa baktılar. Oda, kız kardeşinin odasının bire bir yansımasıydı. Çevrelerindeki her şey, iyice cilalanmış yerlerden pürüzsüz duvarlara değin, bal rengi ahşaptan yapılmıyordu. Pencereelerde cam yoktu; kapıysa bir ağacın kâğıdımsı kabuğu gibi görünen ve hissedilen, incecik bir tahta dikdörtgenden ibaretti. Odadaki tek mobilya yataktı: Ağır, hayvan kürkünden örtülerle kaplı, alçak, tahta, Japon tipi bir döşekti bu. Yerde, yatağın yanında halı niyetine, kalın bir post vardı. Post, ikizlerden herhangi birinin bugüne dek gördüğü hiçbir hayvanınkine benzemeyen karmaşık bir benek deseniyle süslüydü.

Bir de odanın orta yerinden çıkıp büyüyen ağaç vardı tabii.

Uzun, ince ve zarif bir şekilde, kızıl kabuklu ağaç, doğrudan tahta yerin içinden çıkıyordu. Gövdesinden, tavana yaklaşıncaya dek hiç bir dal çıkmıyor, ondan sonra ise dallar birden fışkırarak tavanı kaplayan bir örtüye dönüşüyordu. Yapraklar bir tarafta koyu, bereketli bir yeşil; diğer taraftaysa kül beyazı renkteydiler. Arada bir birkaçı helezonlar çizerek yere düşüyor, düştüğü yeri sanki yumuşak, neredeyse tüylü bir halıyla kaplıyordu.

Sophie nihayet, düşüncesini sesli olarak dile getirdiğinin farkında olmaksızın, “Neredeyiz biz?” diye sordu.

“California?” dedi Josh usulca, ama kendi dediğine inanmadığı izlenimini veren bir sesle.

“Bugün tüm gördüklerimizden sonra mı?” diye sor-

du Sophie. “Sanmıyorum. Bir ağacın içindeyiz. Tüm San Francisco Üniversitesi kampüsünü içine alabilecek kadar büyük bir ağacın; Methuselah Ağacı’nı sanki yeni dikilmiş gibi gösterecek kadar yaşlı bir ağacın... Ve sakin bana bunun ağaca benzeyecek şekilde inşa edilmiş bir bina olduğunu filan söylemeye kalkışma. Buradaki her şey doğal malzemelerden yapılmış.” Derin bir nefes alıp etrafında bakındı. “Sence hâlâ canlı olabilir mi?”

Josh başını salladı. “Olamaz. İçinin tümü oyulup çıkarılmış. Belki uzun zaman önce canlıydı, ama şimdi sadece bir kabuk.”

Sophie bundan o kadar da emin değildi. “Josh, bu odada modern veya yapay hiçbir şey yok. Plastik yok, metal yok, kâğıt yok. Her şey elde oyulmuş gibi duruyor. Mum ya da fener bile yok.”

Josh, “Şu yağ dolu kâselerin ne olduğunu anlamak biraz vaktimi aldı,” dedi.

Kâsenin içinde yüzen fitili, tam da tatlı tatlı kokan bir meyve suyu olduğunu sandığı şeyi içmek üzereyken gördüğünü kardeşine söylemedi.

“Benim odam seninkinin bire bir aynısı,” diye devam etti Sophie. Tekrar telefonunu havaya kaldırdı. “Hiç çekmiyor, üstelik bak,” diyerek eliyle gösterdi, “Pilin boşalıp tükenişini görebiliyorsun üstelik.”

Josh başını ikizinkinin yanına getirdi, sarı saçları birbirlerinininkilere karışa karışa dikdörtgen ekrana gözlerini diktiler. Sağ taraftaki pil göstergesi gözle görülür şekilde, sütun sütun düşmekteydi. “Sence iPod’umun da mı o yüzden pili bitmiş?” diye sordu Josh, aleti arka

cebinden çıkararak. “Daha bu sabah tamamen şarj etmiştim. Bilgisayarımın da pili bitik.” Aniden saatine baktı ve kız kardeşinin de görebilmesi için kolunu kaldırdı. Takmış olduğu askeri tip kaba dijital saatin ekranı bomboştu.

Sophie kendi saatine baktı. “Benimki hâlâ çalışıyor,” dedi şaşırarak. Sonra kendi sorusuna kendisi yüksek sesle cevap vererek, “Kurmalı tabii, ondan,” dedi.

“Demek bir şey gücü eritiyor,” diye mırıldandı Josh. “Havadaki bir enerji filan mı?” Daha önce pillerden enerjiyi çekip alıveren hiçbir şey duymamıştı.

Scathach, kapı girişinde belirivererek, “Bunu yapan mekânın ta kendisi,” dedi. Siyah renkte, asker tarzı pantolonunu ve tişörtünü çıkarmış, onların yerine yeşilli kahverengili kamuflaj pantolonu, yüksek konçlu asker botları ve kaslı kollarını gözler önüne seren, kol kısımları kesik bir kamuflaj tişörtü giymişti. Bacağına bağlı kısa bir kılıç kuşanmıştı, sol omuzunun üzerinde bir yay vardı ve başının üzerinden de oklarla dolu bir okluk ancak seçiliyordu. Sophie, Scatty’nin sağ omuzunda Kelt desenlerini andıran kıvrımlı bir çizim bulunduğunu fark etti.

Sophie her zaman bir dövmesi olsun isterdi, ama annesinin buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. Savaşçı, “Kendi dünyanızın ötesine, bir Gölge Alemi’ne geldiniz,” diye ekledi. “Gölge Alemleri kısmen sizin dünyanızda, kısmense başka bir zaman ve mekânda var olurlar.” Savaşçı kapı girişinde durmayı sürdürdü.

“İçeri gelmeyecek misin?” diye sordu Sophie.

Scatty alışılmışın dışında utangaç bir gülümsemeyle, “Beni davet etmeniz gerekiyor,” dedi.

“Davet etmemiz mi?” Sophie ikizine döndü, kaşları şüpheyile havaya kalkmıştı.

Scatty “Beni içeri davet etmeniz gerekiyor,” diye tekrarladı. “Yoksa eşikten geçemem.”

Josh “Tıpkı vampirler gibi,” dedi. Aniden, sanki dili büyümüş de ağzının içini tümüyle kaplamıştı. Bugünden sonra, vampirlere inanmaya oldukça hazırdı, ama yine de bunlardan biriyle karşılaşmayı hiç mi hiç istemiyordu. İkizine döndü. “Bir vampirin bir eve girebilmesinin tek yolu davet edilmesidir. Sonra kanını içebilirler...” Dönüp Scatty’e baktı, gözleri birden fal taşı gibi açılmıştı. “Sen bir vampir...”

“Ben o terimden hoşlanmıyorum,” diye çıkıştı Scatty.

Sophie, erkek kardeşi daha fazla isyan edemeden “Scathach, lütfen içeri gir,” dedi.

Savaşçı eşğin üzerinden hafifçe atlayarak odaya girdi. “Ayrıca evet,” dedi. “Ben senin şu vampir diyebileceğin türdenim.”

“Ah,” diye fısıldadı Sophie. Josh, kız kardeşini korumak üzere onun önünde durmaya çalıştı, fakat Sophie onu yana itti.

Erkek kardeşini çok seviyordu, ama bazen gereğinden fazla korumacı olabiliyordu.

“Benim türüm hakkında okuduğunuz her şeye inanmayın,” dedi Scathach, odada dolanıp pencerelerden yemyeşil bahçeye bakarak. Devasa, sarılı beyazlı bir kelebek pencerenin önünden pırpır kanat çırparak geçti.

Kelebek bir yemek tabağı büyüklüğündeydi ve dünya üzerinde en son Jura döneminde var olmuştu. “Hekate burayı olağanüstü bir büyü kullanımıyla yarattı ve öyle de muhafaza ediyor,” diye devam etti. “Fakat başka her şey gibi, büyü de belli bazı doğa kanunlarına uyar. Büyünün enerjiye ihtiyacı vardır ve o enerjiyi bulabilirdiği her yerden alır; o yer elektrikli oyuncaklarındaki ufacık piller bile olsa. Eğer başka herhangi bir enerji kaynağı mevcut değilse, kendisini yaratan büyücünün yaşam gücünü alacaktır. Büyü kullanımı da işte bu yüzden büyücülerini zayıflatır.”

“Yani bu Gölge Alemi’nde elektrikli hiçbir şeyin çalışmadığını mı söylüyorsun?” diye yüksek sesle söylendi Sophie, sonra hemencecik, itiraz edercesine başını salladı. “Ama Hekate telefon kullanmıştı. Flamel’e telefonu gösterirken görmüştüm. Neden onun pili bitmiyor?”

“Hekate son derece güçlü ve kendi yarattığı büyüye az çok bağışıklığı var. Tahminimce telefonunu, pili bitmemesi için ya üzerinde taşıyordur ya da gerçek dünyada bir hizmetkâra taşıttırıyordur. Ata Irk’ın birçok mensubunun insan hizmetkârları var.”

Sophie, “Flamel ve Dee gibi mi?” diye sordu.

“Nicholas hiçbir Ata’ya hizmet etmiyor,” diye yanıtladı Scathach yavaşça. “Onun efendisi Kitap. Dee ise, nasıl desem, onun kime ya da neye hizmet ettiğini tam olarak kimse bilmiyor.”

Arkasına doğru bir bakış attı, bakışı her biri üzerine bir süre takılıp kaldı. “Muhtemelen bir saat içinde çok yorgun olduğunuzu fark edeceksiniz; kaslarınızın sızla-

dığını, belki başınızın da biraz ağrıdığını hissedeceksiniz. Bu, büyü sahasının *auralarınızdan* beslenmesi yüzünden. Ama çok endişelenmeyin: Siz ikinizin *auraları* istisnai bir güçte. Sadece bol bol sıvı tüketmeye özen gösterin.” Scatty bir pencereden diğerine doğru ilerleyip öne eğiliyor, dışarıya bakıyordu. “Orada olduklarını biliyorum, ama göremiyorum,” dedi aniden.

“Kim?” diye merakla sordu Sophie.

“*Torc alltalar.*”

“Gerçekten de domuz-adamlar mı onlar? Yani yaban domuzlarına dönüşen insanlar?” diye sordu Sophie. İkizinin, Scathach odaya girdiğinden beri konuşmamış olduğunun farkındaydı. Josh gözleri dehşetle fal taşı gibi açılmış, ağzı incecik bir çizgiye dönüşmüş hâlde gözlerini dikmiş ona bakmaktaydı. Sophie bu ifadeyi çok iyi tanıyordu: Korkuyordu. Sophie, kardeşinin okuduğu tüm vampir romanlarını ve izlediği tüm o filmleri düşünmekte olduğunu tahmin etti.

“Yok, aslında öyle değil,” dedi Scatty. “Nicholas’ın size daha önce, *humani* ele geçirmeden önce bu dünyanın başka yaratıklara, başka ırklara ait olduğunu söylediğini biliyorum. Ama Ata Irk içinde bile, Torc kabileleri çok özeldi. Hayvan biçiminden insan biçimine ve sonra tekrar ötekine dönüşebiliyorlardı.” Scatty alçak yatağın kenarına oturup bacaklarını önüne uzattı. “En eski *humani* ilk ortaya çıktığında, Torc kabileleri onlara odun ve taşı nasıl işleyeceklerini ve nasıl ateş yakacaklarını öğrettiler. *Humani* Torc kabilelerine tanrı olarak taptı. Neden en eski tanrıların o kadar çoğu hayvan

biçimindeydi sanıyorsunuz? Ne insan ne hayvan, ama arada bir şeyler olan yaratıklara dair o mağara resimlerini düşünün.

Mısır tanrıları Sobek, Bastet ve Anubis'in heykellerini görmüş olmalısınız: İnsansı vücutlar, ama hayvan kafaları. *Humanilerin* hayvan taklidi yaptıkları dansları düşünün: Bunlar *Torc* kabilelerinin *humaniyle* bir arada yaşadığı zamanların anılarından ibaret.”

“*Teriantropolar*,” dedi Sophie dalgın dalgın.

Scatty ona boş gözlerle baktı.

Josh, “Hayvan ve insan biçimlerinin karışımıyla yaratılmış figürler,” diye açıkladı. “Anne babamızın arkeolog olduğunu söylemiştim ya,” diye ekledi. Sonra çabucak kızıl saçlı kadına baktı. Bir anda “Sen kan içiyor musun?” diye sordu.

Sophie “Josh!” diye fısıldadı.

“Hayır, ben kan içmiyorum,” dedi Scathach usulca. “Şimdi de içmiyorum, hiçbir zaman da içmedim.”

“Ama vampirler...”

Scathach ayağa fırladı ve attığı iki adım onu doğrudan Josh'un önüne getirdi. Josh kadar uzun boylu değildi, ama o anda dev gibi göründü. “Tıpkı birçok *Biçim Değiştiren Kabile* olduğu gibi, birçok vampir, birçok kabile vardır. Benim ırkımdan bazıları kan içicilerdir, bu doğru.”

Sophie, kardeşi daha başka münasebetsiz sorular so ramadan aceleyle “Ama sen değilsin”, diye ekledi.

“Hayır, benim kabilem değil. Benim kabilemin mensupları... Nasıl desem, biz başka şekillerde besleniriz,”

dedi Scatty alaycı bir gülümsemeyle. “Zaten nadiren beslenmeye ihtiyacımız olur,” diye ekledi. Dönüp uzaklaştı. “Size öğretilen her şeyde, sizin dünyanızın tüm söylence ve efsanelerinde bir gerçeklik payı var. Bugün hayret verici birçok şey gördünüz. Önümüzdeki günlerde daha da fazlasını göreceksiniz.”

“Önümüzdeki günler derken ne demeye çalışıyorsunuz?” diye araya girdi Josh, sesi telaşla iyice yükselmişti. “Biz eve döneceğiz, öyle değil mi?” Fakat daha sorarken bile, cevabını biliyordu.

“Er geç,” dedi savaşçı kız. “Fakat bugün değil, yarın olmayacağı da kesin.”

Sophie elini erkek kardeşinin koluna koyarak, onu daha sormaya yeltendiği soruyu soramadan susturdu. “Mitler ve efsaneler hakkında ne diyordun?” diye sordu.

Evin derinliklerinde bir yerde bir zil çaldı; sesi yüksek ve duruydu. Çınlaması durgun havada âdeta asılı kaldı.

Scathach sesi duymazlıktan geldi. “Mitlere ve efsanelere dair bildiğiniz ya da bildiğinizi sandığınız her şeyin ne ille yanlış ne de bütünüyle doğru olduğunu unutmanızı istiyorum. Her efsanenin özünde bir gerçeklik payı vardır. Tahminimce bilgilerinizin çoğu filmler ve televizyondan gelmedir. Zeyna ve Drakula’nın bu konuda hesap vermeleri gereken çok şey var. Tüm *minorlar*, yani yarı insan yarı boğa yaratıklar hain değildir, Medusa her erkeği taşa çevirmemişti, tüm vampirler de kan içici değildir. Ayrıca *Bıçım Değiştiren Kabileler* gururlu ve çok eski türlerdir.”

Josh gülecek gibi oldu; hâlâ Scathach'ın bir vampir olduğu açıklaması nedeniyle epeyce sarsılmış bir hâldeydi. “Yakında bize hayaletlerin de varolduğunu filan söyleyeceksin.”

Scathach'ın yüz ifadesi ciddiyetini korudu. “Josh, Gölge Alemi'ne girdin, yani hayaletler dünyasına. Her ikinizden de şu andan itibaren içgüdülerinize güvenmenizi istiyorum. Karşılaşacağınız yaratıklara ve ırklara dair bildiklerinizi ya da bildiğiniz sandığınız şeyleri unutun. Kimseye güvenmeyin. Birbirinizden başka,” diye ekledi.

“Ama sen ve Nicholas'a güvenebiliriz, öyle değil mi?” diye sordu Sophie.

Zil, uzaklarda, boğuk ve kulak tırmalayıcı bir tınıyla tekrar çaldı.

Scathach “Kimseye güvenmeyin,” diye tekrarladı ve ikizler savaşçının soruyu cevaplamadığını fark ettiler. Kapıya doğru döndü. “Sanırım bu, akşam yemeği çamıydı.”

Josh “Yemekleri yiyebilir miyiz?” diye sordu.

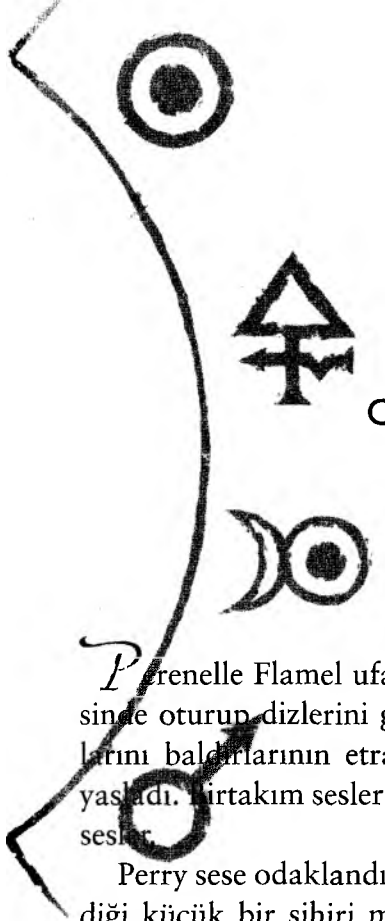
“Değişir,” dedi Scatty.

“Neye göre değişir?” diye sordu Josh telaşla.

“Elbette ki ne olduğuna göre değişir. Ben şahsen et yemiyorum.”

“Neden?” diye sordu Sophie, acaba yemekten kaçınmaları gereken belirli bir tarih öncesi yaratık mı var diye merak ederek.

Scatty “Vejetaryenim,” diye yanıtladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

P

Perenelle Flamel ufacık penceresiz odanın bir köşesinde oturup dizlerini göğsüne doğru çekti, sonra kollarını baldırlarının etrafına doladı. Çenesini dizlerine yasladı. Kırtakım sesler duyabiliyordu; öfkeli, gücenmiş sesler.

Perry sese odaklandı. Bir Eskimo şamanından öğrendiği küçük bir sihiri mırıldanırken *aurasının* birazcık genişlemesine izin verdi. Şaman, bu sihiri kutup bölgesindeki buz tabakalarının altında kımıldayan balıklar ve uzaklardaki buz sahalarının üzerinde çatırtılarla ilerleyen ayları dinlemekte kullanıyordu. Bu basit sihir tüm öteki duyuları kapatıp, sadece duymaya odaklanmayla işliyordu. Perry gözleri bütünüyle körelinceye dek etrafında renklerin soluşunu ve karanlığın her yanı kaplayışını izledi. Yavaş yavaş koku duyusunu kaybet-

ti; el ve ayaklarında parmak uçlarının karıncalanışıyla dokunma duyusunun köreleşini, sonra da bütününü kayboluşunu hissetti. Ağzında bir şey olsa, artık tadını alamayacağını biliyordu.

Sadece duyusu kaldı geriye, ama o da gelişmiş ve aşırı hassas bir hâl almıştı. Arkasındaki duvarın içinde sürünen böcekleri, tepesinde bir yerlerde ahşabı kemiren bir farenin eşeleme seslerini duyuyor, bir karınca kolonisinin uzaklarda bir yerlerdeki yer döşemelerini çiğneye çiğneye ilerlemekte olduğunu biliyordu. Bunların dışında, sanki ayarı kötü yapılmış bir radyodan gelir gibi duyulan, çok uzaklardan gelen tiz ve ince iki ses duydu. Başını eğip seslere yoğunlaştı. Rüzgârın ısılığını, kumaşın dalgalanışını, kuşların tiz çığlıklarını duydu. Duyduğu insansı seslerin binanın çatısından geldiğini kestirebiliyordu. Sesler güçlendiler, titreştiler ve fokurdadılar, sonra aniden berraklaştılar: Bunlar Dee ve Morrigan’a aitti, ayrıca Perry gayet açık olarak gri adamın sesinde korkuyu, Karga Tanrıça’nın cırlak bağırışında da öfkeyi duyabiliyordu.

“Bunun cezasını çekmeli! Çekmek zorunda!”

“O bir Ata. Sen ve benim gibilere karşı dokunulmazlığı var,” dedi Dee, başarısızca Morrigan’ı sakinleştirmeye çalışarak.

“Kimse dokunulmaz değildir. İstenmediği yerde bir işe burnunu soktu. Benim yaratıklarım arabayı neredeyse tamamen etkileri altına almışlardı ki, onun o Hayalet Rüzgâr’ı yaratıklarımı süpürdü geçti.”

Dee’nin sesi “Flamel, savaşçı Scathach ve o iki *huma-*

ni şimdi ortadan kayboldular,” diye yankılandı ve Perry suratını astı; her sözcüğü takip edebilmek üzere iyice yoğunlaşmıştı. Nicholas’ın Scathach’dan yardım istediğini öğrendiğine çok memnun olmuştu: Scatty dışlı bir müttefiki. “Sanki dünya üzerinden yok olup gittiler.”

“Dünya üzerinden yok oldular zaten,” diye çıkıştı Morrigan. “Flamel onları Hekate’nin Gölge Alemi’ne götürdü.”

Perry şuursuzca başıyla onayladı. Elbette ya! Nicholas başka nereye gitmiş olacaktı ki? Hekate’nin Mill Vadi’sindeki Gölge Alemi, girişi San Francisco’ya en yakın olan alemdi ve o Ata Flamellerin dostu filan değilse de, Dee ve onun Karanlık Atalarının müttefiki de değildi.

“Onları takip etmeliyiz,” diye belirtti Morrigan sıkın bir ses tonuyla.

“Mümkün değil,” dedi Dee makul bir ses tonuyla. “Ben Hekate’nin diyarına nüfuz edebilmemi sağlayacak ne yeteneğe ne de güce sahibim. Bir duraksama oldu, sonra Dee ekledi: “Sen de değilsin. O bir İlk Nesil Ata. Sense İkinci Nesilsin.”

“Ama o Batı Yakası’ndaki tek Ata değil.” Morrigan’ın sesi bir zafer şakırtısıydı âdeta.

“Ne demeye çalışıyorsun?” Korku esas aksanını, yani İngiliz aksanını hafiften belirginleştirerek dokunmuştu Dee’nin sesine.

“Bastet’in nerede uyuduğunu biliyorum.”

Perenelle Flamel soğuk taş a sırtını yaslayıp duyularının bedenine geri dönmesine izin verdi. İlk olarak

dokunma duyusu geldi, el ve ayak parmakları bir karıncalanmayla seğirdi; sonra koku duyusu, en son da görme duyusu geri geldi. Perry göz kırptırıp ufacak, renkli ışık noktalarının solmasını bekleyerek, az önce keşfettiği şeye bir anlam vermeye çalıştı.

Bunun olası etkileri korkunçtu. Morrigan, Codex'in eksik sayfalarını almak için Bastet'i uyandırmaya ve Hekate'nin Gölge Alemi'ne saldırmaya hazırды.

Perry ürperdi. Bastet ile hiç karşılaşmamıştı, hatta son üç yüzyılda karşılaşp yaşadıklarını anlatmak üzere hayatta kalabilmiş kimse de tanımuyordu. Ne var ki onu şöhreti sayesinde biliyordu. Ata Irk'ın en güçlü üyelerinden biri olan Bastet'e, insanoğlunun ilk çağlarından beri Mısır'da tapınılmıştı.

Güzel, genç bir kadının vücuduna ve bir kedinin başına sahipti; ne gibi büyülu güçlere sahip olduğuna dairse, Perry'nin hiçbir fikri yoktu.

Olaylar şaşırtıcı bir süratle ilerliyordu. Büyük bir şeyler olmaktadır. Uzun yıllar önce, Nicholas ve Perry ölümsüzlüğün sırrını ilk keşfettiklerinde, fazlasıyla uzun yaşamlarının dünyayı farklı bir bakış açısıyla görmelerine elverdiğini fark etmişlerdi. Artık olayları günler ya da haftalar öncesinden planlamıyorlardı, daha ziyade on yıllar öncesinden gelecek planları yapıyorlardı. Perry, yaşamları sonsuz ölçekte daha uzun olan Ataların yüzyılları kapsayan planlar yapabildiğini anlayacak hâle gelmişti. Bu da şıklıkla, olayların olağan-üstü, kasti bir yavaşlıkla ilerlediği anlamına geliyordu.

Fakat Şimdi Morrigan kendi aleminin dıŐındaydı. İnsan Dünyası'nda son dolaŐtıĐı sefer, 1. Dünya Savaşı sırasında Fransa'da, Somme'un acıyla dolu, çamur için-deki siperlerinde görülmüŐtü. Ondan önce de Amerikan İç Savaşı'nın kana bulanmış muharebe alanlarında gezinmiŐliĐi vardı. Ölüm, Karga Tanrıça'yı çekiyordu; onun etrafında fena bir koku gibi asılı duruyordu ölüm âdeta. Ayrıca o, insanların bu dünyaya kendilerine hizmet etmek üzere getirildiğine inanan Atalardan biriydi.

Nicholas ve ikizler Hekate'nin Gölge Alemi'nde güvendeydiler, ama ne zamana dek? Bastet bir İlk Nesil Ata'ydı. Gücü en azından Hekate'ninkine eşit olmalıydı... Ve bir de Kedi Tanrıça ile Karga Tanrıça, Dee'nin simyaya dayalı büyüleriyle bir olup ona saldırırsa, Hekate'nin savunması buna karşı koyabilir miydi? İŞte Perry bunu bilemiyordu.

Peki ya Nicholas, Scathach ve ikizlere ne olurdu?

Perenelle gözlerinin ardına batan gözyaşlarını hissetti, ama gözlerini kırıŐıtırıp onları savuşturdu. Nicholas, üç ay sonra, Eylül ayının yirmi sekizinde, altı yüz yetmiş yedi yaşında olacaktı. Kendi başının çaresine gayet iyi bakacak durumdaydı; gerçi pratik büyülere h kimiyeti epeyce kısıtlıydı, ayrıca zaman zaman dik-kate değer derecede unutkan olabiliyordu ya! Daha bir evvelki yaz İngilizce konuşmayı unutmuŐ ve ana dili olan eski Fransızcaya dönmüştü. Tekrar İngilizce konuşabilmesi için onu eğitmek neredeyse bir ay almıştı. Ondan önce, çeklerini Yunanca ve Aramice imzaladığı bir dönemden geçmişti. Perenelle'in dudakları bir g -

lümsemeyle kıvrıldı. Nicholas on altı dili iyi, on kadarını da kötüce konuşurdu. Bunların yirmi ikisinde okuyup yazabilirdi; gerçi bu günlerde tek heceli Miken dili yazısını, çivi yazısını veya hiyeroglifleri kullanmaya pek olanak olmuyordu tabii!

Onun şimdi ne yaptığını merak etti. Elbette kendisini arıyor olmalıydı, ama bir yandan da ikizleri ve Josh'un Codex'ten kopardığı sayfaları koruması lazımdı. Ona bir mesaj ulaştırmaya ihtiyacı vardı, iyi olduğunu ona bildirmeli ve içinde oldukları tehlikeye karşı onu uyarmalıydı.

Perenelle Delamere adıyla bilinen genç kadının büyürken fark ettiği ilk yeteneklerden biri, ölülerin hayaletleriyle konuşma yetisiydi. Kendisinin günbegün karşılaştığı titreşip duran siyah-beyaz görüntüleri başkalarının göremediğini, yedinci doğum gününe dek fark etmemişti. Yedinci doğum gününün akşamı, sevgili büyük annesi Mamom öldü. Perenelle, pörsümüş bedeninin hayatının son on yılını üzerinde geçirdiği yataktan nazikçe kaldırılıp tabutun içine yatırılışını izledi.

Küçük kız, cenaze alayını ufacık Quimper kasabasının içinden denize nazır mezarlığın içine kadar takip etmişti. Kaba yontulmuş tabutun toprağın içine doğru indirilişini izlemiş, sonra da evine dönmüştü.

Ve Mamom, evde, gözleri o her zamanki afacanlığıyla pırıl pırıl, yatakta oturuyordu. Tek fark, Perenelle'in artık büyükannesini net bir şekilde görememesiydi. Kadında herhangi bir renk yoktu, her şey siyah-beyazdı, görüntüsü de bulanıklaşıp sonra tekrar netleşiyordu.

O anda Perenelle hayaletleri görebildiğini fark etti. Ve Mamom ona doğru dönüp gülümsediğinde, onların da kendisini görebildiğini anladı.

Penceresiz hücresinde otururken, Perenelle bacaklarını önüne uzattı ve her iki elini birden soğuk, beton yere bastırdı. Yıllar içinde, kendisini ölülerin istenmeyen ziyaretlerinden korumak için bir dizi savunma yöntemi geliştirmişti. Ölüler hakkında –hele de evvel zaman önce ölmüşler hakkında– daha ilk zamanlarda öğrendiği bir şey varsa, o da olağanüstü kaba oldukları, en zamansız, en münasebetsiz anlarda beliriverdikleriydi. Ölüler özellikle de banyoları severlerdi; banyolar onlar için mükemmel mekânlardı: Sessiz, durgun ve aksettirici yüzeylerle dolu. Perenelle bir keresinde dişini fırçalarken, bir Amerikan devlet başkanının hayaletinin önündeki aynada belirişini hatırladı. Neredeyse diş fırçasını yutacaktı!

Perenelle, kısa zamanda hayaletlerin bazı belli renkleri göremediklerini çözmüştü: Maviler, yeşiller ve sarının bazı tonları.

O yüzden, kasıtlı olarak bu renkleri *aurasına* girmeye yönlendiriyor, özenle kendisini ölülerin gölgelerinin toplandığı Gölgeler Alemi'nde görünmez kılacak bir kalkan yaratıyordu.

Perenelle, gözlerini koskocaman açarak kendi *aurası* üzerine yoğunlaştı. Onun doğal *aurası* soluk bir buz beyazı rengindeydi. Bu renk ölüler için bir fener görevi görür, onları Perenelle'in üzerine çekerti. Ne var ki bunun üzerini, boya katmanları gibi parlak mavi, zümrüt

yeşili ve çuha çiçeği sarısı *auralarla* kaplamıştı. Şimdi, birer birer, renklerini söndürüyordu Perenelle: Önce sarı, sonra yeşil, son olarak da mavi savunmasını.

O zaman hayaletler, bir alevın başına üşüşen güveler gibi kadının *buz beyazı aurasının* cazibesine kapılıp gelmeye başladılar. Perenelle'in çevresinde titreşerek beliriveriyorlardı: Farklı dönemlerden giysiler içinde adamlar, kadınlar, çocuklar... Perenelle yeşil gözlerini, tam olarak ne aradığına emin olmaksızın, ışıldayan görüntüler üzerinde gezdirdi. Kabarık on sekizinci yüzyıl etekleri içindeki kadın ve kızlarla, on dokuzuncu yüzyıl tarzı çizme ile tabanca kemerlerine bürünmüş adamları eldi ve yirminci yüzyıl giysileri içindeki hayaletlere odaklandı. Nihayet çağdaş görünümlü bir koruma görevlisi üniforması giymiş, yaşlıca bir adamı gözüne kestirdi. Nazıkçe öteki hayaletleri bir kenara yönlendirerek adamı yanına çağırdı.

Perenelle insanların, özellikle de modern, gelişmiş toplumlardakilerin, hayaletlerden korktuğunun farkındaydı. Fakat onlardan korkmak için bir sebep olmadığını biliyordu: Bir hayalet, insanın *aurasının*, belli bir yere bağlı kalan kalıntılarından başka bir şey değildi.

"Size yardım edebilir miyim hanımefendi?" Hayaletin sesi toktu, hafif bir Doğu Yakası, muhtemelen Boston şivesi hissediliyordu.

Eski bir asker gibi dimdik duran hayalet altmış yaşlarında görünüyordu, ama daha yaşlı da olabilirdi.

Perenelle, "Nerede olduğumu söyleyebilir misiniz bana?" diye sordu.

“Enoch Holding’in genel merkezinin bodrum katındasınız. Hemen Telegraph Tepesi’nin batısında. Coit Kulesi neredeyse hemen tepemizde,” diye ekledi gururla.

“Çok emin görünüyorsunuz bundan.”

“Elbette öyleyim. Otuz yıl boyunca burada çalıştım. Tabii her zaman Enoch Holding’e ait değildi burası. Ama bunun gibi yerlerin hep güvenlik ihtiyacı olur. Benim devriyem sırasında tek bir zorla girme vakası olmadı,” diye bilgilendirdi Perenelle’i.

“Bu gurur duyulacak bir başarı Bay...”

“Aynen öyle.” Hayalet duraksadı, görüntüsü çılginca titreşti. “Miller. Adım buydu. Jefferson Miller. Biri bana bunu sormayalı epey zaman olmuştu. Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Eh, şimdiden çok yardımcı oldunuz. En azından artık hâlâ San Francisco’da olduğumu biliyorum.”

Hayalet ona bakmayı sürdürdü. “Öyle olmamayı mı bekliyordunuz?”

“Sanırım bir ara uyudum. Şehirden dışarıya çıkarılmış olabileceğimden korkuyordum,” diye açıkladı Perenelle.

“Rızanız olmaksızın mı tutuluyorsunuz burada hanımefendi?”

“Öyle.”

Jefferson Miller süzülerek yaklaştı. “Ah, bu hiç de doğru bir şey değil.” Görüntüsü titreşedursun, uzun bir sessizlik oldu. “Ama korkarım ki size yardım edemem, şöyle ki, ben bir hayaletim.”

Perenelle başıyla onayladı. “Bunu biliyorum.” Gülümsedi. “Sizin bildiğinizden emin olamamıştım.”

Hayaletlerin bazı belli yerlere bağlı kalmalarının nedenlerinden birinin, sırf ölü olduklarından haberdar olmamaları olduğunu biliyordu Perenelle.

Yaşlı koruma görevlisi hırıltıyla güldü. “Buradan gitmeyi denedim... Ama bir şeyler beni geriye çekiyor. Belki de hayattayken burada gereğinden fazla zaman geçirmişimdir.”

Perenelle bir kez daha başıyla onay verdi. “Eğer isterseniz buradan ayrılmanıza yardım edebilirim. Sizin için bunu yapabilirim.”

Jefferson Miller başını salladı. “Sanırım bu çok hoşuma gider. Karım Ethel benden on yıl önce vefat etti. Bazen Gölge Alemleri üzerinden beni çağıran sesini duyuyorum gibi geliyor.”

Perenelle onayladı. “Sizi eve çağırmaya çalışıyor. Sizi buraya bağlayan bağları kesmenize yardım edebilirim.”

“Karşılığında benim sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Perenelle gülümsedi. “Aslında bir şey var... Kocama bir mesaj ulaştırabilirsiniz belki...”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sophie ve Josh, Scathach'ın peşinden Hekate'nin evine girdiler. Her yerde bir ağacın içinde olduklarını hatırlatan şeyler vardı. Her şey, yerler, duvarlar, tavan, hepî deşahşaptı ve yeşil yaprakların ufacık filizleri ve sürgünleri duvarları yer yer, ağaç hâlâ büyümekteymiş-çesine beneklendiriyordu.

Sophie, eli hafifçe erkek kardeşinin omuzuna dayalı hâlde, etrafına bakındı. Anlaşılan ev, neredeyse belli belirsiz bir şekilde birbiri içine akan bir dizi dairesel odadan meydana gelmişti. Josh ile beraber bunların içlerinden geçerken, bir anlık görüntüler yakalıyordu; neredeyse tüm odalar tamamen boştu; çoğunun merkezinde yerden uzun, kızıl kabuklu ağaçlar yükseliyordu. Kenarda kalan, ötekilerden çok daha büyük bir odanın orta yerindeyse geniş, oval biçimli bir havuz vardı.

Merkezinde ürkünç bir beyazlıktaki çiçekleriyle nilüferler toplanmıştı; bunlar havuza dev, hiç kırılmayan bir göz görünümü veriyordu. Bir başka odaysa tümüyle kızıl ağacın dallarından sarkan tahta rüzgâr çanlarıyla doluydu.

Her bir çan öbeği farklı boyut ve şekildeydi; kiminin üzerine simgeler kakılmış, oyulmuşken, ötekiler süssüzdü. Sophie odanın içine bakıncaya dek kıpırtısız ve sessizce asılı duruyorlardı. Sonra yavaşça, ahenkle tıngırdamaya başladılar. Sophie dikkatini çekmeye çalışarak Josh'un omuzunu sıktı, fakat oğlan, alnı gözlerini dikmiş olduğu noktaya odaklanmaktan kırıışmış, dikkatle ileriye doğru bakıyordu.

“Herkes nerede?” diye sordu Josh nihayet.

Scathach “Burada sadece Hekate var,” dedi. “Ata Irk mensupları, yalnız yaratıklardır.”

“Hâlen hayatta olan çok var mı?” diye merakını sesli dile getirdi Sophie.

Scathach açık bir kapının yanı başında durdu, başını çevirip ona baktı. “Sayıları tahmin edeceğinden daha fazla. Çoğu, *humaniyle* hiçbir işi olmasını istemiyor ve kişisel Gölge Alemlerinden nadiren dışarı çıkıyorlar. Karanlık Atalar gibi kimileri ise, eski usule geri dönmek istiyorlar, bunun için de Dee gibi temsilcilerle çalışıyorlar.”

“Peki ya sen?” diye sordu Josh. “Sen de o eski usule geri dönmek istiyor musun?”

“Ben o dönemin hiç de o kadar harika olduğunu düşünmemiştim,” dedi. “Hele de *humani* için,” diye de ekledi.

Nicholas Flamel'i dışarıda, ağacın bir dalının içine oturtulmuş, yüksek, ahşap bir verandada oturur hâlde buldular. Ağaç gövdesinden yatay bir şekilde çıkıp büyümüş dalın uzunluğu, en azından üç metre kadardı; hilal biçimli bir havuzun yakınında toprağa dalacak şekilde kavisliydi. Dalın üzerinde yürürken, Sophie aşağıya bir bakış attı ve havuzun içinde kıvrılıp bükülen yeşil otların altında, ağızları ve gözleri ardına kadar açık ufacık, insanımsı yüzlerin yukarıya baktığını görünce irkildi.

Verandanın üzerinde, yuvarlak bir masa etrafına yerleştirilmiş yüksek arkalıklı beş sandalye vardı; masanın üzerine ise el oyması tahta kâseler, zarif tahta fincanlar ve kadehler yerleştirilmişti. Sıcak, kabaca kesilmiş ekmek ve sert bir peynirden kalın dilimler tabaklara dizilmişti; masanın ortasındaysa meyve dolu kocaman iki kâse vardı; elmalar, portakallar ve devasa kirazlar vardı içlerinde. Simyacı özenle, bir ok başını andıran üçgen biçimli siyah taş parçasıyla zümrüt yeşili bir elmanın kabuğunu soymaktaydı. Sophie, adamın yeşil meyve kabuğunu harfleri andıracak şekillerde düzenlemiş olduğunu fark etti.

Scatty, Simyacı'nın yanındaki yere geçti. "Hekate bize katılmayacak mı?" diye sordu, kesik bir kabuk parçasını alıp çiğnemeye koyulurken.

"Akşam yemeği için üzerini değiştiriyor olmalı," dedi Flamel, Scatty'nin çiğnemekte olduğu parçanın yerini alacak yeni bir kabuk kıvrımını keserken. Sophie ve Josh'a baktı. "Oturun lütfen. Ev sahibimiz az sonra bize katılacak, o zaman yemeğe başlayacağız. Yorgunluktan ölüyor olmalısınız," diye ekledi.

“Gerçekten de yorgunum,” diye kabul etti Sophie. Yorgunluğunun farkına biraz önce varmıştı, şimdiyse gözlerini zor açık tutuyordu. Ayrıca yorgunluğun, mekânın onun enerjisinden beslenmesinden kaynaklandığını fark ettiği için biraz da korkmuştu.

Josh “Ne zaman eve gidebiliriz?” diye sordu ısrarla. Kendisinin de bitkin düşmüş olduğunu kabul etmeye isteksizdi. Kemikleri dahi ağrıyordu. Sanki soğuk algınlığına yakalanıyormuş gibi hissediyordu kendini.

Nicholas Flamel elmadan düzgün bir dilim kesip ağzına attı.

“Korkarım bir süre daha geri dönemeyeceksiniz.”

“Nedenmiş?” diye çıkıştı Josh.

Flamel iç geçirdi. Ok başı şekilli taşı bıraktı, elmayı ve avuçlarını düz olarak masanın üzerine koydu. “Şu anda ne Dee ne de Morrigan nerede olduğunuzu bilmiyor. Siz ve aileniz de işte sadece bu yüzden güvendesiniz.”

“Ailemiz mi?” diye sordu Sophie. Annesinin veya babasının tehlikede olabileceğine dair bu ani düşünce midesini bulandırmıştı. Josh da aynı şaşkınlıkla tepki verdi; dudakları ince, beyaz bir hat hâlini aldı.

“Dee işini eksiksiz halledecektir,” dedi Flamel. “Sonuçta binlerce yıllık bir sırrı koruyor; sizi öldürmekle kalmayacaktır. Tanıdığınız ya da bir şekilde bağlantınız olan herkes bir şekilde bir *kaza* geçirecektir. Hatta şöyle bir tahmin yürüteceğim; sırf bir ara orada çalıştın diye Bernice’in Kahve Fincanı bile yanıp kül olacaktır. Hatta yangında Bernice’in kendisi bile ölüp gidebilir.”

“Ama onun hiçbir şeyle bir alakası yok ki,” diye isyan etti Sophie; dehşete düşmüştü.

“Evet, ama Dee bunu bilmiyor. Umursamıyor da. Karanlık Atalar için uzun zamandır çalışıyor, artık insanları onların gördüğü gibi görür oldu: Hayvandan pek de farklı değil yani.”

“Ama neler gördüğümüzü kimseye söyleyecek değiliz...” diye başladı Josh. “Zaten kimse de bize inanmaz...” Cümlesi usulca yitip gitti.

“Kimseye söylemezsek, o zaman kimse asla bilemez,” dedi Sophie. “Bundan asla bir daha bahsetmeyeceğiz. Dee bizi asla bulmayacak.”

Ne var ki sözcükler ağzından çıkarken dahi, durumun umutsuz olduğunu fark etmeye başlamıştı. Josh ve o, tıpkı Nicholas ve Perry’nin vaktiyle olduğu gibi, Codex’in varlığına dair bilgileri nedeniyle kapana kısılmışlardı.

Flamel mantıklı bir yaklaşımla “O sizi bulur,” dedi. Savaşçı kıza bir bakış attı. “Dee’nin veya Morrigan’ın casuslarından birinin onları bulması sence ne kadar sürer?”

“Çok sürmez,” dedi Scatty elma kabuğunu kemirerek. “Belki iki saat filan. Sıçanlar veya kuşlar izinizi bulur, sonra da Dee peşinizden gelir.”

“Büyü bir kere size değdi mi, sonsuza kadar değiştiniz demektir.” Flamel sağ elini ikizlerin önünde oynattı; bu hareketi, ardında soluk yeşil bir dumanın izini havada asılı bıraktı. “Ardınızda bir iz bırakıyorsunuz.” Yeşil dumana bir nefes üfledi ve duman kıvrılarak gözden kayboldu.

Josh “Koktuğumuzu mu söylüyorsun?” diye sordu. Flamel başıyla onayladı. “Yabani büyü kokuyorsunuz. Hekate her ikinize de dokunduğunda bir esinti yaladınız. O zaman ne kokusu aldınız?”

“Portakal,” dedi Josh.

Sophie “Vanilyalı dondurma,” diye yanıt verdi.

“Ondan da önce, Dee ve ben dövüştüğümüzde, o zaman ne kokusu aldınız?”

Josh hemen “Nane ve çürük yumurta,” dedi.

“Her büyücünün kendi belirgin kokusu vardır; bu büyülü bir parmak izi gibidir. Fakat duyularınızı önemsemeyi öğrenmelisiniz. İnsanlar, duyularının ancak çok ufak bir yüzdesini kullanırlar. Nadiren bakar, ender olarak dinlerler. Koku alma duyularını doğru dürüst kullanmazlar bile! Ayrıca hisleri, ancak tenleri üzerinden duyumsayabileceklerini sanırlar. Halbuki konuşur dururlar, ah hem de ne konuşurlar.

Bu, öteki duyularını kullanmalarındaki eksikliklerini kapatmak içindir. Kendi dünyanıza döndüğünüzde büyülü enerjinin izine sahip insanları fark edebileceksiniz.” Elmadan düzgün bir küp şeklinde bir parça kesip ağzına attı. “Belirgin bir koku alabilir, hatta belki bunun tadını hissedebilir ya da bedenleri etrafında titreştiğini görebilirsiniz.”

“Ne kadar sürer bu his?” diye sordu Sophie merakla. Uzanıp bir kiraz aldı. Ufak bir domates büyüklüğündeydi bu. “Giderek azalır mı?”

Flamel başını salladı. “Asla azalmayacak. Aksine, zamanla güçlenecek. Bugünden itibaren hiçbir şeyin

ikiniz için de asla eskisi gibi olmayacağını anlamak zorundasınız.”

Josh, tatmin edici bir kütürtüyle elmalardan birini ısırdı. Meyvenin suları çenesine kadar aktı. “Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun,” dedi sırtıp ağzını tişörtünün koluna silerken.

Flamel karşılık vermek üzereydi ki, başını kaldırıp baktı ve aniden ayağa kalktı. Scathach da yumuşak bir hareketle, sessizce kalktı. Sophie derhâl ayaklandı, Josh ise Sophie omuzunu yakalayıp onu yukarı çekinceye dek oturmaya devam etti. Sonra, Sophie dönüp Üç Yüzlü Tanrıça’ya baktı.

Ne var ki bu Hekate değildi.

Daha önce gördükleri kadın uzun boylu ve zarifti, belki orta yaşlıydı; saçları sıkı, kısa, beyaz bir başlık gibi kesilmişti, siyah teniyse pürüzsüzdü, üzerinde kırışıklıktan eser yoktu. Bu kadınsa daha yaşlıydı; çok daha yaşlı. Hekate’ye benzerliği ortadaydı; Sophie onun tanrıçanın annesi veya büyükannesi olduğunu tahmin etti. O da uzun boyluydu, ama kaburu çıkmıştı. İnce işli oymalarla süslenmiş, neredeyse Sophie’nin boyu kadar uzun, siyah bir bastona dayanarak, yavaş yavaş, dikkatle ilerliyordu.

Yüzü ince ince kırışıklıklardan ibaret bir kütleydi, gözleri kafasının derinliklerine çökmüş, tuhaf, sarı bir ışıkla ışıldıyordu. Tümüyle keldi ve Sophie kafasının karmaşık bir desenle dövmeli olduğu yeri görebiliyordu. Hekate’nin daha erken saatlerde giydiğine benzer bir elbise giymişse de; madeni görünümlü kumaş, onun

üzerinde, her hareketiyle siyah ve kırmızı hatlara bürünüyordu.

Sophie gözlerini kırptırdı, sonra iyice yumdu ve tekrar kırptırdı. Kadının etrafında bir *auranın* son derece hafif izlerini görebiliyordu, âdeta bedeni hafifçecik, beyaz bir buğu sızdırıyormuş gibiydi. Kıpırdadıkça, ardında bu buğudan sürgünler bırakıyordu.

Yaşlı kadın, onların orada oluşlarını onayladığını ya da bunu fark ettiğini belli edecek herhangi bir harekette bulunmaksızın, Nicholas Flamel'in doğrudan karşısına düşen sandalyeye oturdu. Flamel ve Scathach, ancak o oturduktan sonra oturdular. Sophie ve Josh da bir Nicholas'a, bir yaşlı kadına bakarak ve kadının kim olduğunu, neler döndüğünü merak ederek yerlerine geçtiler.

Kadın tahta bir kadehi masadan kaldırdı, ama bir şey içmedi. Ardındaki ağaç gövdesinde bir hareket oldu, kaslı genç adamlar yemekle tepeleme dolu tepsiler taşıyarak belirdiler ve bu tepsileri masanın ortasına yerleştirip sessizce geri çekildiler. Adamlar birbirlerine öylesine benziyorlardı ki, akraba olmalıydılar; fakat ikizlerin dikkatini çeken şey yüzleri oldu: Kafataslarının yüzeyleri ve açılarında *yerinde olmayan* bir şeyler vardı. Alınları gözleri üzerine doğru eğimle bir bombe oluşturunuyordu, burunları kısa ve yayvandı; elmacık kemikleri belirgin, çeneleriye keskin bir hatla içeri doğru çekikti. İnce dudakları ardında hafifçe, sarı dişleri görünüyordu. Adamlar çıplak göğüslü, çıplak ayaklıydılar; üzerilerinde yalnızca, üzerine dikdörtgen şekilli metal levhalar dikilmiş deri İskoç etekleri vardı.

Göğüsleri, bacakları ve başlarıysa kaba, kızıl tüylerle kaplıydı.

Sophie aniden gözlerini dikmiş adamlara bakmakta olduğunu fark etti ve bakışlarını özellikle başka yöne çevirdi. Adamlar ilkel bir insansı türüne benziyorlardı. Fakat o, Neandertal ve *Cro-Magnon* arasındaki farkları bilirdi, üstelik babasının çalışma odasında *Australopithecus*, Pekin Adamı ve büyük insansı maymunların alçıdan yapılma kafatası modelleri bulunurdu. Bu adamlarsa bunlardan hiçbiri değillerdi. Sonra adamların gözlerinin mavi olduğunu fark etti; parlak mavi ve inanılmaz bir zekâ pırıltısına sahipti.

“Bunlar *torc allta*,” dedi ve sonra herkes dönüp ona baktığında şaşkınlıkla dondu kaldı. Bunu sesli söylediğinin farkında değildi.

Şüpheyle kocaman bir güveç kâsesinin içinden çatalıyla aldığı, bir balık parçası olması muhtemel şeye bakmakta olan Josh, dört genç adamın sırtlarına doğru bir bakış attı. “Farkındaydım” dedi gelişigüzel.

Sophie masanın altından kardeşine bir tekme attı. “Hiç de değildin,” diye söylendi. “Yemeğini incelemekle fazlasıyla meşguldün bir kere.”

“Açım, ne yapayım,” dedi Josh ve ikizine doğru eğildi. “Ele veren kızıl tüyler ve domuzcuk burunları oldu,” diye mırıldandı. “Bunu fark edersen sanmıştım.”

“Bunu söylediğinizi duymalarına izin vermek büyük bir hata olur,” diye aralarına girdi Nicholas Flamel usulca. “Görünüşe dayanarak yargıda bulunmak ya da gördükleriniz hakkında yorum yapmak da yine bir

hata. Bu zamanda, bu mekânda farklı ölçütler, farklı kıstaslar geçerli. Burada dil yarası gerçektir, sözcükler sizi gerçek anlamda öldürebilir.”

“Ya da öldürülmenize sebep olabilirler,” diye ekledi Scathach.

Tabağını ancak birkaçı ikizlere tanıdık gelen çeşit çeşit sebzeyle tepeleme doldurmuştu. Başıyla ağaca doğru işaret etti. “Ama haklısınız. Onlar *humani* biçimlerindeki *torc alltalar*. Muhtemelen her devrin en iyi savaşçıları,” dedi.

“Buradan ayrılırken size eşlik edecekler,” dedi yaşlı kadın aniden. Sesi, öylesine çelimsiz bir bedene göre şaşırtıcı derecede güçlü çıkıyordu.

Flamel başını eğdi. “Varlıklarından şeref duyacağız.”

“Duymayın,” diye çıkıştı yaşlı kadın. “Size sırf sizin güvenliğiniz için eşlik edecek değiller. Bunu alemimden gerçekten de ayrılmanızı temin etmek için yapacaklar.” Uzun tırnaklı ellerini masaya yaydı. Ve Sophie tırnaklarının her birinin farklı bir renge boyanmış olduğunu fark etti. Ne tuhaf ki, renklerin dizilişi daha evvel Hekate’nin tırnaklarında gözüne ilişkin aynısıydı. “Burada kalamazsınız,” diye açıkladı kadın ansızın. “Gitmeniz gerek.”

İkizler bakıştılar. Neden bu kadar kaba davranıyordu kadın?

Scathach konuşmak üzere ağzını açacak oldu, fakat Flamel uzanıp onun kolunu sıktı. “Niyetimiz başından beri buydu zaten,” dedi usulca. Ağaçlar arasından eğimle uzanan akşamüzeri güneşinin ışıkları yüzünü benek

benek yapmış, solgun gözlerini birer aynaya çevirmişti. “Dee dükkânıma saldırıp Codex’i kaptığında, gidecek başka bir yerim olmadığını anladım.”

“Güneye gitmeliydin,” dedi yaşlı kadın. Elbisesi artık neredeyse tümüyle siyahtı; kırmızı hatlar birer damar gibi duruyordu üzerinde. “Orada daha hoş karşılanırdınız. Gitmenizi istiyorum.”

“Kehanetin gerçekleşmeye başladığından şüphelenince sana gelmem gerektiğini anladım,” diye devam etti Flamel, kadını duymazlıktan gelerek. Bu söz alışverişini yakından takip etmekte olan ikizler, adamın gözlerinin bir anlığına nasıl da kendi yönlerinde titreyişini fark ettiler.

Yaşlı kadın başını çevirip tereyağı rengi gözleriyle ikizlere baktı. Pörsümüş yüzü, ufacık sarı dişlerini gözler önüne seren keyifsiz bir gülümsemeyle çatladı. “Bu konu üzerine düşündüm; kehanetin *humanity*, özellikle de *humani* çocuklarını kastetmediğine ikna oldum,” diye ekledi tıslarcasına.

Kadının sesindeki küçümseme Sophie’nin dile gelmesine sebep oldu. “Keşke bizim hakkımızda sanki burada değiliz gibi konuşmasanız!” dedi.

“Ayrıca,” dedi Josh, “Kızınız bize yardım edecekti. Neden bekleyip onun ne diyeceğini görmüyoruz?”

Yaşlı kadın ona bakarak gözlerini kırptırdı; neredeyse görünmez kaşları sessiz bir soruyla yukarı kalktı. “Kızım mı?”

Sophie, Scathach’ın gözlerinin şaşkınlık yahut uyarı olabilecek bir ifadeyle iyice açıldığını gördü; fakat Josh ısrarını sürdürdü.

“Evet. Bu öğleden sonra tanıştığımız kadın. Daha genç olan kadın, kızınız değil mi? Ya da belki torununuzdur? Bize yardım edecekti.”

“Benim ne kızım var ne torunum!” Yaşlı kadının elbisesi geniş renk tabakaları hâlinde siyah ve kıvılcıklar saçtı. Dudakları dişleri üzerinden çekildi ve birtakım anlaşılmaz sözcükler homurdandı. Elleri kıvrılıp pençe hâlini aldı ve hava aniden misket limonu kokusuyla doldu.

Düzinelerce minicik, fırıl fırıl dönen yeşil ışık topu avuçlarında toplandı.

Ve sonra Scathach iki tarafı da keskin bir hançeri masanın orta yerine sapladı. Tahta, gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla havaya kıymıklar fışkırtarak ikiye bölündü ve yiyecek kâseleri yerde paramparça oldu. Yaşlı kadın yeşil ışık parmaklarından bir sıvı gibi akarken, geriye çekildi. Işık, tıslayarak, ortalığa saçılarak dalın üzerinden aşağıya aktı ve sonra tahtaya nüfuz etmeye başladı.

Dört *torc allta*, ellerinde kavisli, tırpan misali kılıçlarla derhâl yaşlı kadının arkasında belirdi; yaratıklardan domuz biçimlerinde olan üç tanesi daha çalılıkların içinden fırlayıp Flamel ve Scatty’nin arkasında yerlerini almak üzere dala doğru atıldı.

İkizler ne olduğundan emin olamadan, dehşetle donup kaldılar. Nicholas Flamel kıpırdamamış, sadece elmasını kesip yemeyi sürdürmüştü. Scathach sakın sakın hançerini kınına koydu ve kollarını kavuşturdu. Çabucak yaşlı kadına bir şeyler dedi. Sophie ve Josh,

Scathach'ın dudaklarının kıpırdadığını görebiliyorlardı, fakat tek duydukları teneke tıkırtısı gibi, bir sineğinkini andıran vızıltıydı.

Yaşlı kadın karşılık vermedi. Ayağa kalkıp çevresinde *torc allta* muhafızlarıyla masadan uzaklaşırken, yüzü donuk bir maske gibiydi. Bu sefer ne Flamel ayağa kalktı ne de Scathach.

Bunu takip eden uzun sessizlik içinde Scathach çömelip yere düşmüş sebze ve meyvelerden bir kısmını topladı, tozlarını sildi ve bunları kırılmamış tek tahta kâsenin içine fırlatıverdi. Yemeğini yemeye koyuldu.

Josh, Sophie'nin de aslında yanıtını istediği soruyu sormak üzere ağzını açmaktaydı ki, Sophie masanın altından uzanıp kardeşinin kolunu sıkarak onu susturdu. Az önce son derece tehlikeli bir şeyin gerçekleşmiş olduğunun ve bir şekilde Josh'un da bunda bir payı olduğunun farkındaydı.

"Bence iyi gitti, sence de öyle değil mi?" diye sordu Scathach nihayet.

Flamel elmayı bitirip ok başı biçimli taşın kenarını bir yaprağın üzerine sildi. "İyi sözcüğünü nasıl tanımladığına bakar," dedi.

Scathach çiğ bir havucu kemirmeye koyuldu. "Hâlâ hayattayız ve hâlâ Gölge Alemi'ndeyiz," dedi. "Daha kötüsü olabilirdi. Ev sahibemizin uyumaya ihtiyacı olacak, sabah oldu mu da farklı bir insan olacak. Büyük ihtimalle bu akşam olanları hatırlamaz bile."

"Ne dedin ona?" diye sordu Flamel. "Ata dilini bir türlü kıvıramadım."

“Ona basitçe kadim misafirperverlik görevini hatırlattım ve onu kendisine yapılan hakaretin kasıtsız olduğuna ve cahillikten kaynaklandığına, o yüzden Ata kanunları altında bir suç teşkil etmediğine ikna ettim.”

“Hekate gerçekten de korkunç...” diye mırıldandı Flamel devasa ağaç gövdesine bir bakış atarak. *Torcilla* muhafızların içeride kımıldadığı görülebiliyordu, yaban domuzlarının en irisi de dışarıda kalarak kapı girişini tıkamıştı.

“Akşam düşerken her zaman korkunçlaşır. Bu en hassas olduğu zamandır,” dedi Scathach.

Sophie “Birisi bize az önce tam olarak neler olduğunu açıklasa hiç fena olmazdı hani,” diye araya girdi.

Yetişkinlerin aralarında konuşup, orada bulunan çocukları yok saymalarından nefret ederdi. Şu anda olan da tam olarak buydu.

Scathach gülümsedi ve ansızın vampir dişleri ağzında upuzun göründü. “İkizin Ata Irk’tan birine hakaret etmeyi başardı ve suçunun karşılığı olarak az kalsın yeşil balçığa dönüştürülecekti.”

Josh başını salladı. “Ama ben bir şey demedim ki...” diye isyan etti. Aklından yaşlı kadınla konuşmasının üzerinden geçerken, bir yandan da destek almak için ikizine baktı. “Tek dediğim kızının veya torununun bize yardım etmeye söz vermiş olduğuydu.”

Scathach hafifçe güldü. “Kızı veya torunu yok. Bu öğleden sonra gördüğünüz olgun kadın Hekate’ydi. Bu akşam gördüğünüz yaşlı kadın da Hekate’ydi. Ve sabah olduğunda yine Hekate olan genç bir kızla karşılaşacaksınız.”

“Üç Yüzlü Tanrıça,” diye hatırlattı onlara Flamel.

“Hekate gün içinde yaşlanma lanetine maruz kalmıştır. Sabahları genç bir kız, öğleden sonra olgun bir kadın, akşam ise bir kocakarı olur. Yaşı konusunda inanılmaz ölçüde hassastır.”

Josh güçlükle yutkundu. “Bilmiyordum...”

“Bilemezdin zaten. Sadece cahilliğin seni öldürebilirdi. Daha bile kötüsü olabilirdi hatta.”

“Peki masaya ne yaptın öyle?” diye sordu Sophie. Yuvarlak masanın kalıntılarına baktı: Scatty’nin bıçağıyla kestiği yerden, ortadan ikiye yarılmıştı. Yarığın her iki yanındaki tahta parçaları da kuru ve toz içinde görünüyordu.

“Demir,” dedi Scatty basitçe.

“Metalin şaşırtıcı yan etkilerinden biri, en kuvvetli büyüleri bile etkisiz kılma yetisidir,” dedi Flamel. “Demirin keşfi aslında Ata Irk’ın bu dünya üzerindeki gücünün sonuna gelindiğinin işaretini veren şey oldu.” Siyah taştan ok başını kaldırdı. “İşte o yüzden bunu kullanıyordum. Atalar demirin olduğu yerde huzursuz olurlar.”

“Ama sen demir taşıyorsun,” dedi Sophie, Scatty’e.

“Ben İkinci Nesil’denim, Hekate gibi saf Ata değilim. Etrafta demir olmasıyla başedebiliyorum.”

Josh kurumuş dudaklarını yaladı. Hekate’nin avuçlarında vızıldayan yeşil ışık hâlâ aklındaydı. “Yeşil balçığa dönüştürülmek derken, gerçekten de öyle bir şey kastetmedin...”

Scathach başıyla onay verdi. “Yapışkan, yeşil balçık. Epey iğrenç bir şey. Üstelik anladığım kadarıyla kurbanın bilinci bir süre boyunca belli bir oranda açık kalıyormuş.” Flamel’e bir bakış attı. “Atalardan birini sinirlendirip de hayatta kalan son kişi kimdi hatırlamıyorum, sen hatırlıyor musun?”

Flamel ayağa kalktı. “Umalım da sabaha bunu hatırlamasın. Dinlenin şimdi biraz,” dedi ikizlere. “Yarın uzun bir gün olacak.”

“Neden?” diye sordu Sophie ve Josh bir ağzdan.

“Çünkü yarın, Hekate’yi, sizin büyülü güçlerinizi *uyandırmaya* ikna etmeyi umuyorum. Önümüzdeki günleri canlı atlatmak için en ufak bir şansınız olmasını istiyorsak, sizi büyücü olmak için eğitmeliyim.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicholas Flamel, Sophie ve Josh'un Scathach'ın peşinden ağacın içine girişlerini izledi. Renksiz gözleri, hissettiği endişeyi ancak kapı arkalarından kapandığında açık etti. Ucuz atlatmışlardı: Bir ya da iki kalp atışlık bir zaman farkıyla Hekate, Josh'u fokur fokur kaynayan bir sıvıya çevirmiş olabilirdi. Sabahleyin tekrar genç kız şekline döndüğünde oğlanı tekrar eski hâline getirebilir miydi, işte Nicholas bundan çok da emin değildi. Bilgisizlikleri ikizlerin başını belaya sokmadan, onları Hekate'den uzaklaştırması gerekmişti.

Flamel mahvolmuş masadan uzaklaştı ve ağaç dalının havuza doğru meylini takip etti. Daldan, dar, döşenmemiş bir yola indi. Çamurda bolca iz vardı; kimi yaban domuzu izleriydi, kimi izlerse daha ziyade insan ayağına benziyordu... Bazılarıysa her ikisinin tuhaf bir

karışımıydı. Takip edildiğini, her hareketinin göremediği yaratıklar tarafından izlendiğini biliyor, *torc alltanın* muhtemelen Hekate'nin muhafızlarının en düşük rütbelisi olduğunu tahmin ediyordu.

Suyun kenarına çömelip derin bir nefes aldı ve biraz rahatlamak için kendi kendine kısa bir süre izin verdi. Bunun, uzun yaşamının, birçok başkasına oranla daha olaylı günlerinden biri olduğunu söylemek yanlış olmazdı; yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Dee'nin Perry'i ve Codex'i kaptığı ve ikizlerin ortaya çıkıverdiği andan beri, Flamel, yarım binyıl kadar önce Kitap'ta ilk okuduğu kehanetlerden birinin gerçekleşmeye başladığını biliyordu.

"İkisi tektir, o tek de her şey."

Codex esrarlı ifadeler ve çetrefilli sözlerle doluydu. Bunların çoğu Ata Irk'ın kadim memleketi olan *Danu Talis*'in yok oluşuna ilişkindi, fakat Karanlık Ataların geri dönüşüne ve *humaninin* kıyımı ve köleleştirilmesi-ne dair bir dizi kehanet de mevcuttu.

"Kitabın sahiplerinden alınacağı bir gün gelecek..."

Pekâlâ, bu gayet kendiliğinden anlaşılan bir ifadeydi.

"... Ve Kraliçe'nin adamı Karga'yla ittifak kuracak..."

Bununla Dr John Dee kastediliyor olmalıydı. Dee, bir zamanlar Kraliçe Elizabeth'in şahsi büyücülüğünü yapmıştı. Karga ise elbette Karga Tanrıça'ydı.

"Sonra Ata, Gölgele'rin içinden çıkacak..."

Flamel, Dee'nin yüzyıllardır, onların dönüşünü sağlamak için Karanlık Atalar ile birlikte çalıştığını bili-

yordu. Karanlık Ataların Gölge Alemlerini bırakıp yeniden *humani* dünyasını keşfe koyulduğuna dair henüz doğrulanmamış söylentileri giderek daha sık duyar olmuştı.

“...Ölümsüz olan ölümlüyü eğitmelidir. Tek olan ikisi her şey olan teke dönüşmelidir.”

Nicholas Flamel kehanetteki ölümsüzdü. Buna emindi. İkizler yani *tek olan ikisi*, de eğitilmesi gereken ölümlüler olmalıydılar. Fakat son ifadeyle neyin kastedildiğine dair herhangi bir fikri yoktu: “her şey olan tek.”

Koşullar, ikizleri onun himayesine yerleştirmişti ve Flamel de onlara hiçbir zarar gelmemesini temin etme konusunda kararlıydı; hele de artık onların kaderinde Karanlık Atalara karşı yürütülecek savaşta mühim bir rol oynamanın yazılı olduğuna inanırken. Nicholas, Josh ve Sophie’yi –özellikle de Scathach yanlarındayken– Üç Yüzlü Tanrıça’ya getirmekle inanılmaz bir risk almış olduğunun farkındaydı. Savaşçı’nın tanrıçayla olan davası çoğu uygarlıktan daha eskiydi. Hekate, Ataların en tehlikelilerinden biriydi. Muazzam bir güce sahipti ve çok sayıda yeteneğinden biri olan önsezileri, her tür duyarlı yaratığın içinde var olan sihirli güçleri uyandırmasını sağlıyordu. Ne var ki, Ataların birçoğu gibi, onun metabolizması da bir Güneş ya da Ay döngüsüne bağlıydı. Gün içinde yaşıyor ve güneş battığında fiilen ölüyor, fakat sonra gün doğumuyla genç bir kadın olarak yeniden doğuyordu. Bu ayrıcalıklı özelliği düşünüşünü bulandırıyor, çarpıtıyordu. Kimi zaman da,

az evvel olduğu gibi, yaşı Hekate daha genç hâllerinin verdiği sözleri unutuyordu. Flamel, sabahleyin genç kız Hekate ile sakın kafayla konuşup onu ikizlerin o henüz açığa çıkarılmamış olağanüstü gücünü *uyandırmaya* ikna etmeyi umuyordu.

Simyacı, herkesin içinde sihir için bir olasılık bulunduğunu biliyordu. Bunlar bir kez hayat buldu mu, kendiliklerinden giderek daha da güçlenebilirdi.

Bazen –çok nadiren– çocuklar aniden, ekseriyetle telepati, telekinezi ya da ikisinin bir karışımından oluşan olağan dışı güçler ortaya koyabiliyorlardı. Bazı çocuklar neler olduğunu fark edip, giderek artan güçlerini denetim altında tutmayı başarabiliyorlardı; kimileriye bu güçleri hiçbir zaman tam olarak anlayamıyordu. Eğitilmeden, başıboş hâlde bırakıldığında, sihirli enerji çocuklardan dalgalar hâlinde yayılıyor, eşyaları yerlerinden oynatıyor, insanları yere deviriyor, duvarlar ve tavanlarda işaretler oyuyordu. Bunlar genellikle afacan perilerin işi olarak anlatılırdı. Nicholas, eğer Hekate ikizlerin henüz etkinleşmemiş sihirli güçlerini *uyandırsa*, o zaman kendisinin de altı yüz yıldan fazla süredir yaptığı çalışmalarından öğrendiklerini kullanarak onların becerilerini geliştirebileceğini biliyordu. Çocuklara sadece kendilerini korumalarını sağlayacak yöntemleri sunmakla kalmaz, onları ileride olabilecek her tür şey için hazırlamaya da başlayabilirdi.

Halen havuzun başında çömelir hâldeydi, yeşile çalan suya gözlerini dikmişti. Kırmızı ve beyaz süs balıkları yüzeyin hemen altında kıpırdanıyor, daha derinler-

de ise gözleri kocaman ve boş bakışlı, ağızları iğne uçlu dişlerle dolu insansı yüzler belirliyordu. Parmaklarını suya sokmamakta karar kıldı.

Kadim büyü kitaplarında yaygın olarak büyü'nün dört temel ögesi olduğu kabul edilirdi: Hava ve Su, Toprak ve Ateş. Fakat yüzyıllardır sürdürdüğü çalışmalar Nicholas'a aslında büyü'nün aslında beş temel gücü olduğunu göstermişti. Beşinci güç Zaman'ın sihiriydi; tüm sihirlerin en yücesi. Atalar, diğer tüm öğeleri kontrol edebilirlerdi, ama beşincinin sırrı sadece Codex'te yer alıyordu... İşte bu da Dee ve yandaşlığını yaptığı Karanlık Ataların Codex'i ele geçirmek istemesinin çok sayıda sebebinden biriydi. Ellerinde o oldukça, zamanı kontrol edebilirlerdi.

Perenelle ile birlikte Nicholas Flamel de uzun yaşamının büyük bölümünü temel güçler üzerinde çalışarak geçirmişti. Perry kendi kendisini farklı büyü tipleri üzerine eğitirken, Nicholas ise Codex'teki formül ve kuramlar üzerine yoğunlaşmıştı. Bunlar bir tür bilim olan simya öğretisinin temelini oluşturuyorlardı. Formülleri kullanarak, adi metalleri altına, kömürü de elmasa çevirmeyi öğrenmişti; fakat bu işlemlerde kullanılan büyü pek azdı. Doğru; kayda değer derecede karmaşık bir formüldü ve aylar süren bir hazırlık dönemi gerektiriyordu, ama sürecin kendisi neredeyse gülünç denecek kadar basitti. Bir gün yoksulken, bir sonrakinde en uçar hayallerinin bile ötesine geçecek bir zenginlikte olmuştu. Perry'nin tavsiyesine uyarak memleketi Paris'te hastaneler yaptırmış, yetimhaneler kurmuş ve okullara

fon sağlamıştı. Onlar güzel zamanlardı. Hayır, daha da iyisi... Harika zamanlardı. Hayat o zamanlar çok daha basitti. Ata Irk'tan haberleri yoktu, Codex'in içerdiği karanlık bilgilerin en ufak bir kısmından dahi şüphe etmeye başlamamışlardı henüz.

Son yıllarda, Nicholas bazen gecenin en sessiz saatinde aklında dönüp duran tek bir soruyla uyanıverirdi: Şimdi Codex'e dair bildiklerini o zaman bilseydi, felsefe taşına dair araştırmalarını yine de sürdürür müydü? Bu yol onu nihayetinde Ata Irk ile, bilhassa da Karanlık Atalar ile karşı karşıya bırakmış ve Dr John Dee'yi hayatına sokmuştu. Perry ve onu, kendilerini ölmüş gibi göstermeye, Paris'ten kaçmaya ve nihayetinde sonraki yarım binyılı saklanarak geçirmeye zorlamıştı. Öte yandan, Codex üzerinde çalışması her ikisini birden, ölümsüz de kılmıştı. Çoğu gece soruya verdiği cevap evetti: Şimdi bildiklerinin tümünü o zaman bilmiş olsa dahi çalışmalarına devam eder ve Simyacı olurdu.

Fakat cevabın hayır olduğu –bugün gibi– ender durumlar da oluyordu. Şimdi Perenelle'i kaybetmek ve masum ikizlerle, pek de o kadar masum sayılamayacak Scathach'ın ölümüne sebep olmak olasılıklarıyla karşı karşıyaydı. (Gerçi aralarından Scathach'ı öldürmek o kadar kolay bir şey değildi ya!) Üstüne üstlük dünyayı korkunç bir akıbete mahkûm etmiş olması ihtimali de vardı.

Nicholas bunun düşüncesiyle bile ürperdiğini hissetti. Abraham'ın Kitabı ilk zamanlarda öyküler, efsaneler, mitler ve masallar olduğunu varsaydığı şeylerle doluy-

du. Yüzyıllar içinde, araştırmaları tüm hikâyelerin gerçek olduğunu, tüm masalların gerçeklere dayandığını ve efsane yahut mit olduğuna inandıklarının da gerçek yaratıkların ve gerçek olayların aktarımlarından başka bir şey olmadığını ortaya çıkarmıştı.

Ata Irk gerçekten de vardı.

Onlar –en azından kimi zaman– insana benzeyen, fakat tanrısal güçlere sahip olan yaratıklardı. *Humani* ismini verdikleri yaratıklar –yani insanoğlu– dünya üzerinde belirmeden önce on binlerce yıl boyunca hüküm sürmüşlerdi. İlk ilkel *humani* Ata Irk'ı tanrılar ve şeytanlar olarak görerek onlara tapmış ve nesiller içinde Ataların tek biri ya da bir grubu üzerine kurulu kapsamlı mitolojiler ve inanç sistemleri geliştirmişlerdi. Yunan ve Mısır uygarlıklarının, Sümerlerin ve Indus Vadisi'nin, Toltek ve Keltlerin tanrı ve tanrıçaları gerçekte varolmuşlardı. Ne var ki bunlar farklı tanrılar değillerdi, sadece farklı isimlerle anılan aynı Atalardı.

Ata Irk zamanla iki gruba ayrılmıştı: *Humani* ile işbirliği yapanlar ve onları köleden, hatta bazı vakalarda besinden farklı görmeyenler. Atalar tamamlanması yüzyıllar süren muharebelerde birbirlerine karşı savaştılar.

Zaman zaman *humani* taraflardan birinde savaşırdı. Onların maceraları da Gılgamış, Cuchulain, Atlas ve Hippolitus, Beowulf ve Muromlu Ilya'nınki gibi görkemli efsanelerle hatırlanır.

Nihayet bu savaşların gezegeni yok edebileceği açık bir hâl aldığında; gizemli Abraham, güçlü bir büyü derlemesi kullanarak Ata Irk'ın tümünü, *humani*yi destek-

leyenleri bile dünyadan çekilmeye zorlamıştı. Çoğu Hekate gibiydi ve gönüllü olarak gidip kendi yarattıkları bir Gölge Alemi'ne yerleştiler ve sonrasında *humani* ile ya pek az iletişimde bulundular ya da hiç bulunmadılar. Başkaları, mesela Morrigan, gücü büyük ölçüde azalmış olsa da *humani* alemine atılıp eski düzeni geri getirmek için çalışmayı sürdürdü. Scathach gibi daha da başkalarıysa *humaninin* içinde benliklerini gizleyerek yaşadılar. Flamel zamanla Ata Irk'ı bu dünyadan sürüp Gölge Alemlerine sığınmaya zorlayan büyüler içeren Codex'in, onların geri gelmesine izin verecek sihirleri de kapsadığını anladı.

Ve eğer Karanlık Atalar geri dönerse, o kadim yaratıkların kendi içlerinde savaşmaları yoluyla, yirmi birinci yüzyılın uygarlığı birkaç saat içinde silinip giderdi. Nitekim bu daha önce olmuştu; mitoloji ve tarih bu olayı Büyük Tufan diye kayıtlara geçirmişti.

Artık kitap Dee'deydi. Tek ihtiyacı olan, Flamel'in, vücuduna yapışık duruşlarını hissedebildiği iki sayfaydı. Nicholas Flamel ayrıca, o sayfaları ele geçirmek uğrunda, Dee ve Morrigan'ı hiçbir şeyin durduramayacağını da biliyordu.

Flamel başını eğip ne yapabileceğini bilmeyi arzuladı. Perenelle'in orada, yanında olmuş olmasını diledi, onun bir planı olurdu şüphesiz.

Suyun yüzeyinde bir baloncuk patladı. "Hanımefendi size söylememi istedi ki..." Bir kabarcık daha yüzeyde belirip patladı. "... kendisine herhangi bir zarar gelmedi."

Flamel havuzun kenarından telaşla geri çekildi. Suyun yüzeyinden buğu tutam tutam yükseliyor, minicik kabarcıklar belirip patlayıveriyordu. Buğu bulutu bir şekil almaya başladı – şaşırtıcı bir şekil: Koruma görevlisi üniforması içinde yaşlıca bir adamdı bu. Biçim havuzun üzerinde kıvrılıp bükülerek asılı durdu. Akşamın o geç saatindeki güneş ışıkları, su damlaları içinden parlayıp geçerek her birini ışıktan muhteşem birer gökkuşağına çevirdi. Nicholas “Sen bir hayalet misin?” diye sordu.

“Evet efendim, öyleyim. Daha doğrusu Bayan Flamel beni özgürleştirmeden evvel öyleydim.”

“Beni tanıyor musun?” diye sordu Nicholas Flamel. Hemen aklına bunun Dee’nin oyunlarından biri olabileceği geldi, ama sonra bu fikirden vazgeçti: Büyücü güçlüydü, ama Hekate’nin savunma gücünü aşıp içeri nüfuz etmiş olması mümkün değildi.

Buğu kıpırdanarak yoğunlaştı. “Evet efendim, öyle sanıyorum: Siz Simyacı Nicholas Flamel’siniz. Bayan Flamel sizi aramaya çıkmamı istedi benden. Sizi burada, bu Gölge Alemi’nde bulabileceğimi salık vermişti. Dee’nin sizin burada olduğunuzdan bahsettiğini duymuş.”

“O iyi mi?” diye sordu Flamel hevesle.

“İyi. John Dee denilen ufak tefek adamın ondan ödö kopuyor, gerçi aynı şeyi diğer kadın için söylemek mümkün değil.”

“Hangi kadın?”

“Uzun boylu bir kadın, siyah kuş tüyünden bir pele-
rin giyiyor.”

“Morrigan,” dedi Flamel tatsız tatsız.

“Hah, mesaj da onunla ilgili zaten...” Havuzdan bir balık fırlayıverdi ve buğudan biçim çözünerek binlerce damlacığa dönüştü, bu damlacıklar, herbiri hayaleti oluşturan yapbozun ufacık bir parçası gibi, donup havada asılı kaldı.

“Bayan Flamel buradan ayrılmanız... Hemen ayrılmanız gerektiğini söyledi. Karga Tanrıça, Gölge Alemi’ni işgal etmek üzere güçlerini toparlamakla meşgul.”

“Başarıya ulaşamayacak. O İkinci Nesil; onda o kadar güç yok.”

Balık tekrar sıçrayıp su damlacıklarını etrafa dağıttı ve hayaletin sesi havada süzülüp patlayan her kabarcıkla yitip giden bir fısıltıya dönüştü. “Bayan Flamel size şunu söylemem komut verdi: Karga Tanrıça, Bastet’i uyandırma niyetinde.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Scathach, Sophie'nin odasının girişinde durdu ve çimen yeşili gözleriyle ikizleri süzdü. "Dinlenin biraz," dedi, Flamer'in tavsiyesini tekrarlayarak. "Odalarınızdan çıkmayın," diye ekledi. "Dışardan gelen tuhaf sesler duyabilirsiniz, umursamayın. Bu duvarlar arasında kaldığınız sürece tümüyle güvendesiniz."

"Ne gibi sesler?" diye sordu Josh. Hayal gücü fazla mesai yapıyordu, Doom ve Quake video oyunlarını oynayarak, kendi kendini korkuta korkuta geçirdiği tüm o saatlerden pişmanlık duymaya başlamıştı.

Scathach bir an durup düşündü. "Çılgınlıklar belki. Hayvan ulumaları. Ah, tabii bir de kahkahalar." Gü-lümsedi. "İnanın bana, kimin güldüğünü öğrenmeseniz daha iyi." Ardından sesinde bir nebze olsun alaycılık olmaksızın ekledi: "İyi uykular."

Josh Newman, Scathach koridorun ucunda köşeyi dönüp kayboluncaya dek bekledikten sonra kız kardeşine döndü.

“Buradan kurtulmalıyız.”

Sophie alt dudağını etinde iki ön dişinin izini çıkarcak kadar sıkıca ısırды ve sonra başıyla onayladı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“Sanırım başımız epey ciddi bir belada,” dedi Josh aceleyle.

Sophie başıyla onayladı. O öğleden sonra olaylar öyle hızlı gelişmişti ki, soluklanacak vakti ancak olmuştu. Bir an kafede çalışırken, bir sonrakinde altı yüz yaşında bir Simyacı ve kendisinden daha büyük gözükme-mekle birlikte Flamel’in iki bin beş yüz yaşında dişi bir savaşçı olduğunu iddia ettiği, üstüne bir de güya vampir olan bir kızla San Francisco sokaklarında savrulur hâlde bulmuştu kendini. “Bir yerlerde gizli kamera mı var diye bakınıp duruyorum,” diye mırıldandı, odanın içini gözden geçirerek.

“Kamera mı?” diye sordu Josh, irkilerek. İkizinin düşüncelerini anında sezdi. “Kamera şakalarındaki gibi mi?” Pek rahatsız bir hâli vardı, yüzünün kızarmaya başladığını hissetti: Ya tüm milletin önünde kendini aptal konumuna düşürdüyse? Bir daha okulda yüzünü gösteremezdi. Gözleri kamera arayışında, odanın köşelerine baktı. Genellikle aynaların arkasına koyarlardı. Odada ayna yoktu, ama Josh bunun bir şey demek olmadığını biliyordu. Yeni nesil kameralar öyle küçüktü ki, neredeyse görünmez olabiliyorlardı. Ani bir fikirle düşünceleri alt üst oldu. “Peki ya kuşlar?”

Sophie bir kez daha başıyla onay verdi.

“Ben de dönüp dolaşıp kuşlara geliyorum. Başka her şey özel efekt olabilir: *Torc alltalar* protez makyaj yapılmış, eğitilmiş hayvan ve insanlar olabilir, Scathach’ın dövüş okulunda olanlar bir tür efekt olabilir, sıçanlar da özel olarak eğitilmiş olabilirler. Ama kuşlar olamaz: Sayıları bunun için kesinlikle çok fazlaydı. Üstelik arabayı neredeyse paramparça ettiler.” Sophie’yi, son derece gerçek bir tehlikenin içinde olduklarına nihayet ikna eden kuşlar olmuştu... Çünkü eğer kuşlar gerçekse, o hâlde başka her şey de gerçek demektir.

Josh ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve açık pencerenin yanında durdu. Sık yapraklar pencerenin pervazına kadar uzanıyordu ve aralığın üzerinde cam bulunmamasına karşın akşamüstü havası içinde pır pır uçuşan sayısız böcekten hiçbirisi odaya girmiyordu. Bileği kadar kalın, parlak mavi renkte bir yılanın yaprak tabakaları arasında belirip rahat on altı santimetre uzunluktaki dilini ona doğru çıkarıp titreştirmeyle ürktü. Yılan, vızır vızır ışıklardan oluşan ufacık bir topun ağaçların arasından usulca süzülerek ortaya çıkmasıyla gözden kayboldu. Pencerenin yanından geçerlerken, Josh topun tamamının hiçbirisi işaret parmağından daha büyük olmayan bir düzine kadar minicik, kanatlı kadından meydana geldiğine yemin edebilirdi. Işık, ufacık bedenlerinden çıkmaktaydı. Kurumuş dudaklarını yaladı. “Pekâlâ, diyelim ki bunların hepsi gerçek... Büyü, eski ırklar filan... Bu da beni ilk düşünceme geri döndürüyor: Buradan kurtulmalıyız.”

Sophie pencereye doğru yürüdü, erkek kardeşinin arkasında durdu ve kolunu onun omuzuna koydu. Ondan yirmi sekiz saniye daha büyüktü –ya da Josh’un her daim hatırlattığı üzere yarım dakikadan bile az– ama anne babaları bu kadar sık uzakta olunca o da yaşça çok daha büyük bir abla rolünü üstlenmişti.

Josh kendisinden şimdiden en az beş santimetre daha uzun boylu olsa da, onun için hep minik erkek kardeşi kalacaktı. “Bence de,” dedi bitkinlikle. “Buradan kaçmaya çalışmalıyız.”

Kız kardeşinin sesinde bir şey Josh’u dönüp ona bakmaya itti. “Buradan uzaklaşabileceğimize inanmıyosun, öyle değil mi?” dedi sakince.

“Deneyelim,” dedi Sophie, onun sorusuna yanıt vermeksizin. “Ama eminim peşimizden geleceklerdir.”

“Flamel, Dee’in adımlarımızı takip edebileceğini söylemişti. Eminim Flamel veya Scathach da bunu yapabiliyordur.”

“Flamel’in peşimizden gelmek için bir sebebi yok,” diye belirtti Sophie.

“Ama Dee’nin var,” dedi Josh. “Ya eve gidersek ve Dee ile adamları bizi oraya kadar takip ederse?” diye söylendi.

Sophie suratını astı. “Ben de onu düşünüyordum. Flamel insanları kuşatan büyü *aurayı* görebileceğimizi söylemişti.”

Josh başıyla onayladı.

“Hekate büyü *güçlerimizi uyandırmadı.*” Nicholas Flamel’in tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalış-

şarak tekrar somurttu. “Flamel yabani büyü koktuğumuzu söyledi.”

Josh derin bir nefes aldı. “Ama benim burnuma hiçbir koku gelmiyor. Ne portakal ya da herhangi başka bir meyve ne de vanilyalı dondurma. Belki şu uyandırma işi oluncaya kadar kokumuz ortaya çıkmıyordur.”

“Eğer eve ulaşmayı başarırsak, Utah’a annemle babama doğru yola çıkabiliriz. Tüm bunlar geçinceye dek, yazın geri kalanı boyunca onlarla kalabiliriz.”

“Bu fena fikir değil,” dedi Josh. “Bizi çölde kimse bulamaz. Ve şu anda, o sıcak, sıkıcı, kumlar içinde o çöl, bayağı çekici geliyor kulağa.”

Sophie dönüp kapıya baktı. “Tek bir sorun var. Burası bir labirent gibi. Arabaya dönüş yolunu bulabilir misin sence?”

“Sanırım.” Başıyla onayladı. “Aslına bakarsan eminim buna.”

“O hâlde gidelim.” Pili tümüyle bitik cep telefonunun üzerinde olduğunu kontrol etmek için cebini yokladı. “Haydi senin eşyalarını alalım.”

İkizler Sophie’nin odasının kapısının eşliğinde durup her iki yönde koridoru kolaçan ettiler. Bomboştı ve kol boyunda biçimsiz kristal kümelerinin süt gibi beyaz ışıklar saldığı yerler dışında bütünüyle kapkaranlıktı.

Uzarlarda bir yerde, kahkaha ile çığlık arası bir ses koridorlarda yankılanıyordu. Lastik tabanlı spor ayakabılarının yerde ses çıkarmayışının verdiği rahatlıkla koridorun karşı yanına, Josh’un odasına doğru atıldılar.

“Nasıl bu karmaşanın içine girdik biz?” Yüksek sesle kendi kendine söyleniyordu Josh.

“Herhâlde yanlış zamanda yanlış yerdeydik, o kadar,” dedi Sophie. Kapı girişinde kalmış, koridoru gözetliyordu. Fakat daha o sözcükleri sarf ederken bile, işin içinde bundan daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Başka bir şeyler dönüyordu; Flamel’in bahsettiği kehanetle, kendileriyle ilgili bir şey. İşte tam da bu düşünce onu dehşete düşürüyordu.

İkizler usulca koridora çıktılar ve yavaş yavaş, içlerine girmeden evvel her birini iyice gözden geçirerek dairesel odaların içinde ilerlediler. Yer yer durdular, neredeyse tanıyacakları dillerde konuşmalar veya tanımlayamadıkları çalgılarla çalınan melodiler koridordan süzülürken, kulak kesildiler.

Bir seferinde, kendilerine yaklaşılmış gibi gelen delice kahkahalardan tiz bir uluma, onları en yakın odaya sığınmaya zorladı, ama sonra yitip gitti. Odadan çıktıklarında, koridordaki tüm ışık kristallerinin renklerinin kan kırmızısı bir parlaklığa dönmüş olduğunu fark ettiler.

“Her ne geçtiyse görmediğimize memnunum,” dedi Josh, tir tir.

Sophie yanıt olarak bir şeyler homurdandı. Erkek kardeşi önden gidiyor, o da eli Josh’un omuzunda iki adım geriden takip ediyordu. Dudaklarını kardeşinin kulağına yaklaştırarak “Nereye gideceğimizi nereden biliyorsun?” diye fısıldadı. Bütün odalar ona birbirinin aynısı gibi görünüyordu.

“Eve ilk geldiğimizde, duvarlar ve yerin koyu renk olduğunu, ama koridorlarda ilerledikçe rengin giderek açıldığını fark etmiştim. Sonra, bir ağaç gövdesinin halkaları gibi, farklı ağaç tonları içerisinde geçtiğimizi anladım. Tek yapmamız gereken daha koyu renk kerestelere varan koridorda ilerlemek.”

“Zekice,” dedi Sophie, etkilenmişti.

Josh omuzunun üzerinden bir bakış atıp sırtıttı. “O bilgisayar oyunlarının zaman kaybı olmadığını söylemiştim sana. Labirent oyunlarında kaybolmamanın tek yolu duvarlarda ya da tavandaki desenler gibi ipuçları yakalamak için gözünü açık tutup, gerektiğinde geri dönebilmek üzere adımlarının hesabını tutmaktır.” Bir koridora girdi. “Eğer haklıysam, ana kapı tam... İşte burada!” diye bitirdi sözünü zaferle.

İkizler dev ağaç evin önündeki geniş arazi boyunca koşmaya koyuldular ve arabaya giden, iki yanı ağaçlarla sıralı yola çıktılar. Gece bastırmış olsa da, görmekte hiç sorun yaşamıyorlardı.

Ay parlak ve alçaktaydı; gökyüzü de olağan dışı bir sayıda pırıl pırıl yıldızla doluydu. Bunlar, gökyüzünün yükseklerindeki kıvrım kıvrım, gümüş gibi tozdan bir şeritle beraber; geceye tuhaf, grimsi bir aydınlık veriyorlardı. Yalnızca gölgeler zifiri karanlıktı.

Hava soğuk olmasa da, Sophie ürperdi: Gecede, ona yanlış gelen bir şeyler vardı. Josh kapüşonlu eşofman üstünü çıkarıp kız kardeşinin omuzlarına yerleştirdi. “Yıldızlar farklı,” diye mırıldandı Sophie. “Çok parlaklar.”

Boynunu yana eğip, Yggdrasill'in dalları arasından gökyüzünü görmeye çabalayarak gökyüzüne doğru baktı. "Büyük Ayı'yı göremiyorum, Kutup Yıldızı da eksik."

"Ayrıca dün gece Ay yoktu," dedi Josh, Dolunay'ın ağaçlar üzerinden kocaman, sarı-beyaz yükseldiği yere işaret ederek. "Bizim dünyamızda Ay yoktu," diye ekledi ciddiyetle.

Sophie Ay'a dikkatle baktı. Bir şey vardı... Yanlış bir şey. Tanıdık kraterleri saptamaya çalıştı ve sonra aniden idrak ettiği bir şeyle midesi âdeta altüst oldu. Ay'a işaret etmek için havaya kaldırdığında, eli titriyordu. "O bizim Ay'ımız değil."

Josh parlaklığa karşı gözlerini kısarak dikkatle baktı. Sonra kardeşinin bahsettiği şeyi gördü. "Yüzeyi farklı. Daha pürüzsüz," dedi usulca. "Kraterler nerede? Kepler ve Kopernik Kraterlerini, hatta Tycho Krateri'ni bile göremiyorum."

"Josh," dedi Sophie hemencecik. "Sanırım gökyüzünün gece vaktindeki görünümünün, binlerce, hatta belki yüz binlerce yıl önceki hâline bakıyoruz." Sophie başını eğip yukarıya baktı. Josh, ay ışığının kız kardeşinin yüzüne iskeletimsi bir görünüm verdiğini görerek irkildi; rahatsız olarak derhâl başını çevirdi.

Kız kardeşine hep yakın olmuştu, şu son birkaç saat ise ona Sophie'nin kendisi için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

"Scathach bu Gölge Alemi'ni Hekate'nin yarattığını söylememiş miydi?" diye sordu Josh. "Bence dünyayı hatırladığı hâliyle örnek almıştır."

“O hâlde bu, gerçekten de gece vakti gökyüzünün ve Ay’ın binlerce yıl önceki hâli,” dedi Sophie, korkuyla karışık bir hayranlık içinde. Sırf bu pürüzsüz yüzeyli Ay’ın olağanüstü görüntüsünü yakalamak için dijital fotoğraf makinesi yanında olsaydı bir de!

İkizler göğe bakarken, bir gölge Ay’ın yüzeyi üzerinde titreşti. Bu benek bir kuş olabilirdi belki; ne var ki, kanat genişliği bunun için çok fazlaydı ve üstelik hiçbir kuşun böyle sürüngenimsi bir boynu veya kuyruğu yoktu.

Josh kız kardeşinin elini kapıp onu arabaya doğru çekti. “Buradan ciddi ciddi nefret etmeye başlıyorum,” diye homurdandı.

Dört çeker araba bıraktıkları yerdeydi, yolun tam orta yerine park edilmişti. Ay çatlamış ön camı sarı ışıyla yıkıyordu; yıldız yıldız çatlamış camdaki kırık desenler gölgelerde seçilebiliyordu. Parlaklık ayrıca arabanın gövdesindeki hasarı da vurguluyor, çizikler ve göçükleri rölyef gibi belirginleştiriyordu. Tavan, kuşların gagalarını metale geçirdikleri noktalarda yüzlerce ufacık delikle benek benekti; arka pencerenin sileceği neredeyse yerinden kopmuş, lastiğinin ucunda sallanıyordu, iki dikiz aynası ise tümüyle kayıptı.

İkizler sessizce aracı gözden geçirdiler; kuş saldırısını tüm boyutlarıyla tam olarak ancak idrak ediyorlardı. Sophie parmağını arabanın yolcu tarafındaki pencere üzerindeki bir dizi çizimin üzerinde gezdirdi. O birkaç milimetrelilik cam, bedenini kuşların pençelerinden korumuş olan yegâne şeydi.

Josh kapıyı açıp şoför koltuğuna geçerek “Haydi gidelim,” dedi. Anahtarlar bıraktığı yerde, kontağın üzerindeydi.

“Nicholas ve Scatty’den böyle hiçbir şey demeden kaçtığımız için kendimi biraz kötü hissediyorum,” dedi Sophie kapıyı açıp içeri girerken. Fakat düşündü de, ölümsüz Simyacı ile Savaşçı onlarsız daha iyi durumda olurlardı. Kendilerini korumada açıkça gayet yeterliydi, ihtiyaçları olan son şey onları yavaşlatacak iki genç olurdu.

“Eğer olur da bir daha onları görürsek, özür dileriz,” dedi Josh. İçten içe, her ikisini de bir daha hiç görmemenin kendisini gayet mutlu edeceğini düşündü. Bilgisayar oyunları oynamak iyiydi, hoştu. Bir oyunda öldüğünde oyuna tekrar başlıyordu, o kadar basitti işte. Bu Gölge Alemi’nde ise, ikinci şans diye bir şey yoktu, üstelik ölüme çıkan çok fazla yol vardı.

Sophie “Buradan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?” diye sordu.

“Elbette.” Erkek kardeşi sırtıttı, dişleri ay ışığında bembeyazdı. “Geri geri gidiyoruz ve hiçbir şekilde durmuyoruz!”

Josh anahtarı kontakta çevirdi. Madeni bir tıkırtı ve bir hırıltı sesi çıktı, bunun yerini de hemen sessizlik aldı. Anahtarı tekrar çevirdi. Bu kez sadece tıkırtı duyuldu.

“Josh?..” diye söze başlayacak oldu Sophie.

Ne olduğunu anlaması Josh’un ancak bir anını aldı. “Akü bitmiş. Herhalde cep telefonlarımızın pillerini bitiren neyse ondan olmalı,” diye mırıldandı. Koltu-

ğunda dönüp, çizik içindeki arka pencereden geriye baktı. “Bak, şu arkamızdaki yoldan geldik, sağa veya sola dönmedik. Haydi koşup kaçalım. Ne diyorsun?” Dönüp kardeşine baktı, ama Sophie ona bakmıyordu, gözlerini önündeki camın ardına dikmişti. “Sen beni dinlemiyorsun bile.”

Sophe uzandı, ikizinin yüzünü eliyle tuttu ve başını ön cama doğru çevirdi. Josh önüne baktı, gözlerini kırptırdı, yutkundu, sonra kapı kilitlerini indirmeye uzandı. “Şimdi ne oluyor?” diye sordu.

Hemen önlerinde ne kuş, ne sürüngen, daha ziyade ikisi arasında takılmış kalmış bir yaratık çömelmiş duruyordu. Uzunca boylu bir çocuğunki kadardı boyu. Ay ışığı sürüngenimsi bedenini benekliyor; açık, yarasamsı kanatlarından zayıfça süzülerek ufacık kemiklerini ve damarlarını siyah hatlarla kabartıyordu. Pençeli ayakları yumuşak toprağa iyice saplanmıştı, ardında da uzun bir kuyruk sağa sola savruluyordu. Fakat ikizlerin dikkatini üzerine çeken yeri kafasıydı. Kafatası uzun ve dardı, gözler kocaman ve yuvarlak, açık ağız yüzlerce minik beyaz dişle dolu... Baş önce bir yana sonra ötekine doğru yattı, sonra ağız açılıp kapanıverdi. Yaratık sıçrayarak arabaya biraz daha yaklaştı.

Ardında, havada bir hareket oldu ve ilkinden daha da büyük ikinci bir yaratık gece göğünden inip öncekinin yanına tünedi. Kanatlarını katlayıp dik durarak, o korkunç başını arabaya doğru çevirdi.

“Belki vejetaryendirler,” diye fikir yürüttü Josh. Sürecü koltuğu üzerinden arkaya eğilerek, arabanın ar-

kasında silah olarak kullanabileceği bir şeyler aramaya koyuldu.

“O dişlerle hiç sanmam,” dedi kardeşi umutsuzca.

“Sanırım bunlar birer *Pterosaur*” dedi, Teksas Doğa Bilimleri Merkezi’nde gördüğü o kocaman, tavandan sallandırılmış iskeleti hatırlayarak.

“*Pterodactyller* gibi mi?” diye sordu Josh, önüne dönerek. Ufak bir yangın söndürücü bulmuştu.

“*Pterosaur*lar daha eski,” dedi Sophie.

Üçüncü bir *pterosaur* gökyüzünden düştü ve üç yaşlı, kambur adam gibi, yaratıklar arabaya doğru ilerlemeye başladılar.

“Ağaçta kalmalıydık,” diye mırıldandı Sophie. Uyarılmışlardı, öyle değil mi? Odalarınızda kalın, buradan çıkmayın... Ve o ana dek gördükleri her şeyden sonra Hekate’nin Gölge Alemi’nin geceleyin tehlikeli ve ölümcül bir yer olduğunu tahmin etmeleri gerekirdi. Şimdi de Kretase dönemden çıkma bir şeyle karşı karşıyaydılar.

Josh yanıt vermek üzere ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Yangın söndürücünün tespit pimini çekip aleti kullanıma hazır hâle getirdi. Yaratıklara gaz püskürtse ne olacaktı emin değildi ya!

Üç yaratık birbirlerinden ayrıldılar. Biri arabaya önden yaklaştı, geri kalan ikisi ise şoför ve yolcu koltuklarına doğru ilerlediler.

Sophie hevesle “Şimdi keşke bir büyü biliyor olsaydık diyorum,” dedi. Kalbinin göğsünde gümbür güm-

bür attığını hissedebiliyordu, dili âdeta büyümüş de ağzını doldurmuştu. Nefes nefese, sersemlemiş gibiydi.

En büyük *pterosaur* destek almak için dev kanatlarını yara bere içindeki metalin üzerine yerleştirerek, arabanın tavanı üzerinden eğildi. Uzun, yılanımsı kafası arabanın içine bakmak üzere öne fırladı.

Yaratık yavaşça bakışlarını Sophie'den Josh'a, sonra tekrar Sophie'ye geçirdi. Bu kadar yakından görüldüğünde, ağzı devasa, dişleriyse sayısızdı.

Josh yangın söndürücünün püskürtücüsünü ön camdaki çok sayıda delikte birine dayadı ve *pterosauru* hedef aldı. Gözleri sağa sola fıldır fıldır dönüyor, öteki iki yaratığın ilerleyişini izliyordu; elleriyse öylesine terliyordu ki yangın söndürücüyü tutmakta zorlanıyordu.

“Josh,” diye fısıldadı Sophie. “Bir şey yap. Hemen bir şey yap!”

“Belki söndürücüdeki gaz onları korkutup kaçırır,” diye cevap verdi Josh, istemsizce sesini fısıltıya dönecek denli alçaltmıştı. “Ya da belki zehirler filan...”

“*Bunu neden istiyorsun ki?*” *Pterosaur* başını eğip Josh'a baktı, ağzı oynuyor, dişleri ışıldıyordu. Sözcükler takır tukur patırtılar ve duruşlarla doluydu, ama dil İngilizceydi. “*Biz sizin düşmanınız değiliz.*”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Ev, Los Angeles'ın abartılı mülkleriyle tanınan bölgesi Bel Air için bile olağan dışıydı. Geniş, heybetli, tümüyle beyaz traverten mermerden yapılmış ve ancak özel bir yolla ulaşılabilen ev, tepesine elektrikli çit kondurulmuş üç buçuk metre yüksekliğinde bir duvarla çevrili, altmış dönümlük bir araziyi kaplıyordu. Silahlı bir koruma görevlisi kimliğini kontrol edip, bir ötekisiyse arabayı didik didik arayıp hatta altını bile ufak bir kamerayla görüntülerken; Dr John Dee'in on dakika boyunca kapalı kapıların dışında beklemesi icap etti. Dee sürücüsü insan olan ticari bir limuzin şirketi tercih ettiğine memnun olmuştu, korumaların çamur bir Golem'e nasıl yaklaşacağına emin değildi zira.

Dee akşamüstüne doğru şahsi jetiyle San Francisco'dan uçmuştu. Şirketi tarafından ayarlanmış

olan limuzin, onu Burbank Havalimanı'ndan (bunu düşünür düşünmez oranın adının Bob Hope Havalimanı olarak değiştirilmiş olduğunu hatırladı) almıştı. Sonra da, Kraliçe Victoria dönemi Londra'sında yaşadığından beri karşılaştığı en rezil trafik sıkışıklıklarından birine maruz bırakarak Sunset Bulvarı'ndan geçirmişti.

Upuzun yaşamında ilk kez olarak, Dee olayların kontrolü elinden kayıp gidiyormuş gibi hissetti. Fazla hızlı hareket ediyorlardı ve onun deneyimine bakılırsa, kazalar da işte tam o zaman gerçekleşirdi. Sonuca ulaşmak için fazla hevesli insanlar, daha doğrusu insan değil de varlıklar tarafından acele ettiriliyordu. Bugün, birkaç günlük hazırlığa daha ihtiyacı olduğunu söylemesine rağmen Flamel'e karşı harekete geçirmişlerdi onu. Ve haklı da çıkmıştı. Yirmi dört saatlik hazırlık ve gözlem daha, Perenelle'in yanında Nicholas'ı ve de Codex'in tamamını ele geçirmesini mümkün kılırdı. Dee işverenlerini Nicholas Flamel'in gerçekten de tam bir çetin ceviz olabileceği yönünde uyarmıştı, ne var ki ona kulak asmamışlardı. Dee, Flamel'i herkesten daha iyi tanıyordu. Yüzyıllar içinde onu yakalamaya yaklaştığı, hem de çok yaklaştığı zamanlar olmuştu; fakat her seferinde, Flamel ve Perenelle elinden kaçmayı başarmışlardı.

Koruma görevlileri tetkiklerini sürdürdürsünler, Dee klimalı arabanın içinde arkasına yaslanıp ünlü Simyacı Nicholas Flamel'le ilk tanıştığı zamanı hatırladı.

John Dee 1527 yılında doğmuştu. İçine doğduğu, Kraliçe I. Elizabeth'in dünyasıydı ve Kraliçe'ye birçok

şekilde hizmet etmişti: Danışman ve çevirmen, matematikçi, gök bilimci ve şahsi yıldız bilimcisi olarak. Taç giyme töreninin tarihini seçme işi ona bırakılmıştı, o da 15 Ocak 1559 gününün öğle vaktini seçmişti. Genç Prenses'e, saltanatının uzun süreceği sözünü vermişti. Kırk beş yıl sürmüştü.

Dr John Dee bunların yanında Kraliçe'nin casusuydu da.

Dee, İngiltere Kraliçesi için Avrupa'nın her yanında casusluk yapıyordu ve onun Kıta Avrupası'nda çalışan en etkili ve güçlü ajanıydı. Tanınmış bir âlim ve bilim adamı, büyücü ve simyacı olarak kralların saraylarına, soyluların konaklarına buyur ediliyordu. Yalnızca İngilizce, Latince ve Yunanca konuştuğunu ileri sürüyor, oysa gerçekte bir düzine dili iyi konuşuyor, en azından bir düzine kadarını daha, hatta Arapça ve az buçuk Eski Çince de dahil olmak üzere, anlayabiliyordu. Daha genç yaşta; insanların, kendisinin onların her sözcüğünü anladığını bilmedikleri zaman, genellikle çok daha pervasızca konuştuğunu öğrenmiş ve bu bilgiyi kendi çıkarı için kullanmaya başlamıştı. Dee gizli ve şifreli raporlarını 007 rakamlarıyla imzalardı. Yıllar sonra James Bond karakterini yarattığında, Ian Fleming'in kahramanına aynı kod adını vermesinin manidar bir tesadüf olduğunu düşünmüştü.

John Dee, çağının en güçlü büyücülerinden biriydi. Ölü diriltme ve büyücülük, astroloji ve matematik, sezi ve keşif alanlarında ustalaşmıştı. Avrupa'nın dört bir yanma seyahatleri, onu o dönemin en büyük büyücü

ve efsuncularıyla temasa geçirmişti. Bunlardan biri de Simyacı diye bilinen efsanevi Nicholas Flamel'di.

Dee, güya 1418'de ölmüş olan Nicholas Flamel'in varlığını tümüyle tesadüf eseri keşfetmişti. Bu karşılaşma yaşamının geri kalanını şekillendirecek ve birçok açıdan, dünya tarihini etkileyecekti.

Nicholas ve Perenelle, Paris'e on altıncı yüzyılın ilk on yılı içinde dönmüşlerdi. Orada doktor olarak çalışıyor, tam da Flamellerin bir yüzyıldan fazla zaman önce kurmuş olduğu hastanelerde, yoksullara ve hastalara bakıyorlardı. Neredeyse tamamen koca Notre Dame Katedrali'nin gölgesinde yaşıyor ve çalışıyorlardı.

Dee, Paris'te Kraliçe adına gizli bir görev için bulunuyordu; fakat siyah saçlı, ince yapılı adamı ve yeşil gözlü karısını birlikte hastanenin yüksek tavanlı koğuşlarında çalışırken görünce, kim olduklarını hemen anlamıştı. Dee dünya üzerinde Flamel'in başyapıtı *Felsefenin Özeti*'ne sahip birkaç kişiden biriydi; kitapta başlık sayfasının karşı sayfasında ünlü Simyacı'nın bir gravürü bulunuyordu. Dee, kendisini doktor ve karısına, onlara gerçek isimleriyle hitap ederek tanıttığında, ikisi de inkâr etmemişlerdi. Elbette onlar da ünlü Dr John Dee'nin ününü duymuşlardı. Her ne kadar Perenelle'in birtakım çekinceleri olsa da, Nicholas, İngiliz büyücü-yü yanına çirak olarak alma fırsatına memnuniyetle yaklaşmıştı. Dee, anında İngiltere'den ayrılmış ve bunu takip eden dört yılı Nicholas ve Perenelle'in yanında, Paris'te eğitim görerek geçirmişti.

Ata Irk'ın varlığını ilk öğreniş de 1575 yılında Paris'te olmuştu.

Bir gece geç saatlerde, Flamel'in evinin çatı katındaki minicik odasında çalışmaktaydı ki, kâbuslardan fırlamış bir yaratık bacadan aşağıya kayıp etrafa kömür ve odun parçaları saçarak yanık halının üzerine inmişti. Yaratık, heykellerdeki canavarlardan biri; çoğu Avrupa kentinin lağımalarını ve mezarlıklarını istila etmiş o eski gulyabani cinslerinden biriydi. Evin hemen karşısındaki katedrali süsleyen, taşa oyulmuş kaba heykelciklere benzer bu şey, damalı, mermerimsi etli ve kül karası gözlü, canlı bir yaratıktı. Artık kullanılmayan bir tür Yunanca konuşarak, yaratık onu Notre Dame Katedrali'nin çatısındaki bir toplantıya davet etti. Bunun reddedemeyeceği bir davet olduğunu anlayan Dee, gecenin karanlığında yaratığın peşine takıldı.

Yaratık bazen iki, çoğunlukla dört ayak üstünde büyük adımlarla koşarak onu giderek daha da daralan geçitlerden, sonra lağımaların içinden geçirerek nihayet ulu katedralin duvarlarının derinliklerine götüren gizli bir koridora çıkardı. Dee, yaratığı, sonunda Gotik katedralin çatısına ulaşan, duvarın içine oyulmuş bin bir adet basamaktan yukarıya doğru takip etti.

"Bekle," diye buyurdu yaratık, başka da bir şey demedi. Görevi başarıyla ulaşmış olan yaratık, Dee'yi görmezden geldi ve korkuluğun üzerine yerleşip kamburunu çıkardı; kanatları omuzları üzerine kapandı, kuyruğu sıkıca sırtı üzerinde kıvrıldı, alnından çıkan ufacak boynuzları da seçilebiliyordu. Ta aşağıdaki meydana bakıp başıboş gececileri ya da gidecek bir evi olmayanları inceleyerek, yemeye uygun bir aday arıyor-

du. Herhangi biri yukarı bakacak olsa, yaratık, binanın üzerindeki sayısız taş oymasından ayırt edilemezdi.

Dee çatının kenarına kadar yürümüş ve boylu boyunca şehri süzmüştü. Gece vaktinin Paris'i bütünüyle altında seriliydi. Ocakların, yağ lambalarının ve mumların binlerce göz kırpıştıran ışığı, Seine Nehri'nin siyah kıvrımıyla yarılan sayısız ışık beneği. Bulunduğu yükseklikten, Dee şehrin uğultusunu duyabiliyordu; gece vakti için sessizleşen bir arı kovanınıninki gibi alçak bir vızıltı... Ve sokakları kaplayan o fena kokuyu alabiliyordu; lağımaların, çürük meyve ve bozulmuş etin, insan ve hayvan terinin ve nehrin kokusunun bir bileşimi.

Dee, katedralin o ünlü gül penceresinin üzerine tüneyip beklemeye koyuldu. Büyü çalışmaları ona birçok şey öğretmişti, özellikle de sabrın değerini.

İçindeki âlim, Paris'in en yüksek binasının çatısında durabilme deneyiminden zevk alıyordu, eskiz defterinin yanında olmadığına yandı. Kendini etrafına bakıp gördüğü her şeyi o inanılmaz hafızasına kaydetmekle teselli etti. Floransa'ya yakınlarda yaptığı bir ziyaret geldi aklına. Oraya Leonardo da Vinci'nin günlüklerini incelemeye gitmişti. Kimsenin çözemediği tuhaf bir şifrelemeyle yazılmışlardı. Kodlamayı çözmesi bir saatten az vaktini almıştı. Kimse Leonardo'nun günlüklerini sadece şifrelemeyle değil, buna ek olarak ayna görüntüsü de kullanarak yazdığını fark etmemişti. Günlükler tasarlanan icatlar için yapılmış inanılmaz çizimlerle doluydu: Birkaç kez ateş alan silahlar, atlara ihtiyaç olmaksızın ilerleyen zırhlı bir araç ve denizin altında ilerleyebilen

bir gemi. Ne var ki, Dee'nin bilhassa ilgisini çeken başka bir tanesiydi: Da Vinci'nin insanın havalanıp bir kuş gibi uçuşmasına olanak vereceğini iddia ettiği bir donanım. Dee tasarımın işe yarayacağına tam olarak ikna olmamıştı, fakat dünyada uçmaktan çok istediği bir şey yoktu. Şimdi Paris'e yukarıdan bakarken, da Vinci'nin kanatlarını kollarına geçirip çatıların üzerinde süzülmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Düşünceleri, dikkatini çeken bir kıpırdanmayla bölündü. Kuzey yönüne dönüp gece göğünde bir şeklin, –ardında ufak noktalardan oluşan bir hat bırakan kara bir gölgenin– ilerlemekte olduğunu gördü. Ufak şekiller, kuş olabilir gibi görünüyorlardı, ne var ki kuşların ancak nadiren geceleri uçtuğunu biliyordu. Dee anında, bunun, buraya kendisiyle buluşmak üzere getirildiği kişi olduğunu, herhangi bir şüphesi olmaksızın anladı. Yaklaşan daha büyük şekle yoğunlaşarak, gördüğü şeyin ne olduğuna dair bir anlam çıkarmaya çalıştı; fakat ancak şekil çatıya konduğunda karşısındakinin kül rengi yüzlü, tümüyle siyahlar giyinmiş, karga kanadından uzun bir pelerine bürünmüş bir kadın olduğunu gördü.

O gece Dr John Dee, ilk kez Morrigan'la tanıştı. O gece Ata Irk'tan haberdar oldu ve onların şu anda Nicholas Flamel'in himayesinde olan Büyücü Abraham'ın Kitabı'ndaki büyü yüzünden insanların dünyasından sürülmüş olduklarını öğrendi. O gece Dee, Atalar arasında insanoğlunun hükümdarları olarak haklı konumlarına dönmek isteyenler olduğunu öğrendi. Ve o gece Karga Tanrıça, Dee'ye bir gün tüm dünyayı kontrol

edeceği, kutuptan kutba, gün doğumundan gün batımı-
na uzanan bir imparatorluğun efendisi olacağı sözünü
verdi. Tek yapması gereken, Flamel'den Kitap'ı almak
ve onlara vermektir.

O gece, Dr John Dee Karanlık Ataların bağ destek-
isi oldu.

Bu, onu dünyanın birçok yerine ve bunlara sınırı
olan çok sayıda Gölge Alemi'nin içine gönderecek bir
görevdi. O zamandan beri hayaletler ve gulyabanilerle,
karabasanlar dışında varolmaya hiçbir hakkı olmayan
yaratıklar ve insanoğlunun ortaya çıkışından önceki bir
zamandan fırlamış başkalarıyla savaşmıştı. Bir canavar
ordusunun başında savaşa girmiş, en azından bir on yı-
lını buzlar altındaki teki Dünya'da kaybolmuş hâlde
dolanarak geçirmişti. Birçok kez can güvenliğinden en-
dişe duymuş, ama hiçbir zaman tam anlamıyla kork-
mamıştı... Ta ki, yirmi birinci yüzyılda, Los Angeles'ta,
bir Bel Air maliknesinin girişinin önünde oturduğu şu
ana dek. O eski günlerde, hizmet ettiği yaratıkların gç-
lerinin tamamından bütünüyle haberdar değildi, fakat
emirlerinde geçirdiği yaklaşık dört buçuk yüzyıl ona
birçok şey öğretmişti...

Buna lmn, muhtemelen ona verebilecekleri ceza-
ların en hafifi olduğu gerçeği de dahildi.

Silahlı koruma görevlisi geri çekildi ve yüksek me-
tal kapılar açılarak Dee'nin arabasının uzun, beyaz,
taş yoldan, ağaçların arasından zar zor seçilen heybetli
mermer malikâneye doğru ilerlemesine izin verdi. Gece
bastırmışsa da, evde görünür ışık yoktu ve bir anlığına

Dee evde kimsenin olmadığını hayal etti. Sonra görmeye geldiği kişinin –daha doğrusu *yaratığın*– karanlık saatleri tercih ettiğini ve ışığa ihtiyacı olmadığını hatırladı.

Araba, ana girişin önündeki yuvarlak yola saptı; farlar en alt basamakta duran üç kişiyi aydınlattı. Araba nihayet beyaz çakıl taşları üzerinde durunca, tiplerden biri arabaya doğru bir adım atıp kapıyı açtı. Loşlukta herhangi bir ayrıntı seçmek imkânsızdı, ama karanlığın içinden gelen ses erkek sesiydi ve ağır aksanlı bir İngilizce ile konuşuyordu. “Dr Dee, yanılmıyorsam? Ben Senuhet. Lütfen içeri gelin. Sizi bekliyorduk.” Sonra arkasına dönüp merdivenlerden çıkmaya başladı.

Dee arabadan inip pahalı takım elbisesinin üzerini eliyle silkeledi ve kalbinin küt küt attığının bilincinde Senuhet’in peşinden malikâneye girdi. Öteki iki kişi ona yetişip her iki yanına konuşlandılar. Kimse bir şey demediyse de, Dee onların muhafız olduğunu biliyordu. İnsan olduklarından da tam olarak emin değildi.

Büyücü eve girer girmez ağır, baygın kokuyu tanıdı:

Günlük kokusuydu bu – Orta Doğu’dan gelen, kadim çağlarda Mısır ve Yunan’da, hatta Doğu’da, ta Çin’de dahi kullanılan, nadir ve inanılmaz derecede pahalı, kokulu bir tür reçine. Dee gözlerinin sulandığını ve burnunun seğirdiğini hissetti. Ata Irk mensupları *günlük* kokusuna bilhassa bayılırlardı, onunsa başını ağrıtıyordu.

Gölgeler içindeki üç kişi Dee’yi geniş koridora götürürlerken, Dee’nin gözüne Senuhet çarptı: Ufak, ince yapılı, kel ve esmer tenli bir adamdı. Orta Doğu köken-

li, Mısır ya da Yemen'denmiş gibi görünüyordu. Senuhet ağır ön kapıyı iterek kapattı ve iki sözcük söyledi: "Burada kal!" Sonra karanlığın içinde gözden kaybolarak, Dee'yi iki sessiz muhafızla baş başa bıraktı.

Dee etrafına bakındı. Gölgelerle dolu, hafif ışıktaki bile koridorun bomboş olduğunu görebiliyordu. Fayans kaplı yerin üzerinde herhangi bir mobilya, duvarlarda herhangi bir resim veya ayna, pencerelerdeyse perde yoktu. Dünyanın dört bir yanına dağılmış, insanların dünyasında bulunmayı seven ve genellikle bin türlü şeytanlık peşinde koşan sayılı Karanlık Ata'nın içlerinde yaşadığı, böyle evlerin bulunduğunu biliyordu. Olağanüstü derece becerikli ve tehlikeli olsalar da; modern dünyada, büyüleri enerjilerini köreltme işlevini gören demirin bolluğu nedeniyle güçleri son derece kısıtlıydı. Kurşunun insanlar için zehirli oluşu gibi, insanoğlunun madeni demir de Ata Irk için öldürücüydü. Dee, daha görmeden bile, bu evin içinde o metalden bir kırıntı dahi olmayacağını biliyordu. Her şey, kapı kulplarına ve banyolardaki musluklara kadar, altın ve gümüşten yapılmış olacaktı.

Karanlık Atalar mahremiyetlerine önem verirlerdi.

Tercihleri sessiz, ücra yerlerden yanaydı: Ufak adalar, çöller, İsviçre gibi ülkeler, eski Sovyetler Birliği'nin bazı kısımları, Kanada'nın Kuzey Kutup Bölgesi, Himalaya tapınakları ve Brezilya'nın balta girmemiş ormanları gibi. Burada olduğu gibi, şehirlerde yaşamayı seçtikleri zaman, evleri duvarlar ve teller ardında güvenceye alınmış olur, arazilerinde köpekler ve silahlı koruma

görevlileri devriye gezerdi. Ve eğer herhangi biri olur da eve ulaşacak kadar şanslı veya budala çıkarsa, daha eski, daha karanlık ve çok daha öldürücü muhafızlarla karşılaşmıştı bu sefer.

“Bu taraftan.”

Dee, Senuhet’in sesi karşısında ürküntüsünü saklamayı başarabildiğine memnun oldu; zira adamın geri döndüğünü duymamıştı. Yukarı mı çıkacaklardı, aşağıya mı ineceklerdi? Merak etti. Deneyimine göre, Ata İrk mensupları muntazaman iki türe ayrılırdı: Çatılarda uyumayı tercih edenler ve bodrum katlarını yeğleyenler. Morrigan çatılara ve çatı katlarına ait bir yaratıktı.

Senuhet bir ışık birikintisinin içine doğru bir adım attı ve Dee o zaman gözlerinin siyah sürmeyle boyalı olduğunu, göz kapağının tümüyle karartılmış olduğunu, gözlerinin kenarlarından kulaklarına iki yatay çizginin uzandığını gördü. Çenesine, tam dudaklarının altına üç dikey beyaz çizgi boyanmıştı. Dee’yi geniş merdivenin hemen altında bulunan gizli bir kapıya doğru götürüp çocuk kral Tutankhamon’un vaktiyle konuştuğu dilde bir şifreyle kapıyı açtı. Dee onun peşinden zifiri karanlık bir koridora saptı ve kapı arkalarında bir tıkırtıyla kapandığında durdu. Adamın önünde ilerlediğini, sonra da adımlarının merdiven basamakları üzerinde takırdağını duydu.

Aşağıya... Karanlık Ata Morrigan’ın onu görmeye gönderdiği kişinin, bodrum katlarına ve tünellere ait bir yaratık olacağını tahmin etmeliydi Dee.

“İşığa ihtiyacım olacak,” dedi yüksek sesle. “Karanlıkta merdivenlerden yuvarlanıp boynumu kırmak istemiyorum.” Sesi kapalı alanda hafifçe yankılandı.

“Bu evde elektrik yok Dr John Dee. Ama senin itibarlı bir büyücü olduğunu duyduk. Işık yaratmak istiyorsan, buna iznin var.”

Dee, tek kelime etmeksizin elini öne uzattı. Avcunda, mavi bir kıvılcım canlandı. Fırıl fırıl dönerek vızıldadı ve tısladı, sonra büyümeye başlayarak bir bezelye ebadından üzüm büyüklüğüne ulaştı. Soğuk, mavi-beyaz bir ışık saçıyordu. Dee elini önünde tutarak, merdivenlerden inmeye koyuldu.

İnerken basamakları saymaya başladı; fakat duvarlardaki, tavandaki, hatta yeri de kaplayan süslemelerin dikkatini dağıtmasıyla kısa sürede bundan vazgeçti. Bir Mısır gömütüne girmek gibiydi bu; fakat o güne dek gördüğü, resimlerin solmuş, yer yer kırılmış ve her şeyin ince bir kum tabakasıyla kaplı olduğu sayısız mezarın aksine buradaki süslemeler el değmemiş, pırıl pırıl ve eksiksizdi. Taşıdığı mavi ışığın hafifçe çarpıttığı renkler, sanki daha yeni boyanmış gibi duruyordu; resim yazıları ve hiyeroglifler capcanlı, gıcır gıcırdı, tanrıların adları toz altınla iyice belirgindi.

Yukarıya doğru ani bir hava akımı mavi-beyaz ışık topunun elinde titreşip dans ederek oraya buraya fırlayan gölgeler oluşturmaya neden oldu. Dee’in burun delikleri sızladı: Esinti çok eski ve çoktan ölmüş bir şeyin ağır kokusunu taşıyordu beraberinde.

Merdiven geniş, tonozlu bir kilerde son buldu. Dee ilk adımıyla, bir şeylerin ayaklarının altında çatırdayıp

kırıldığını hissetti. Elini aşağıya indirdi ve mavi-beyaz ışık yerin üzerinde parladı...

Yer, toprağı fildişi rengi bir halı gibi kaplayan, sayısız, ufacık, beyaz kemiklerle örtülüydü. Bunların sıçan ve fare kemikleri olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kimileri öyle eskiydi ki onlara değmesiyle beyaz bir toza dönüşüyorlardı, kimileriye çok daha yeniydi. Cevabını duymayı aslında hiç de istemediğı bir soruyu sormaya hevesi olmayan Dee, her adımıyla çatırdayıp kıtırdayan kemikler üzerinde, sessiz rehberini takip etti. Sağ elini yukarı kaldırarak odayı boylu boyunca aydınlattı. Merdivenin aksine, bu oda süssüzdü; duvarlar rutubetten siyah yollarla bezeliydi, yeşil küf yere kadar uzanıyor, filizlenmiş küf mantarları tavanı benek benek kaplıyordu.

“Bir rutubet sorunuz var gibi görünüyor,” dedi Dee, sırf sessizliğı bozmak için son derece gereksiz bir laf ederek.

“Mühim değil,” dedi Senuhet usulca.

“Uzun süredir mi buradasınız?” diye merak etti Dee etrafına bakınarak.

“Burada mı?” Öteki adam durup düşündü. “Yüz yıldan kısa süredir. Bir şey sayılmaz yani.”

Gölgelerin içinde bir şekil kıpırdandı. “Bundan sonra da çok uzun süre kalmayacağız. Sen de o yüzden buradasın zaten, öyle değil mi Dr Dee?” Ses, boğucu bir hırıltıyla, bir kedi mırıltısının karışımı gibiydi; İngilizce sözcükleri güçlkle biçimlendiriyordu. Dee neredeyse kendi iradesi aleyhinde bir hareketle elini kaldırarak avcundaki ışığın, loşluğun içinde kımıldayan uzun

ince tipi aydınlatmasına izin verdi. Işık, tırnakları siyah renkte ve pençe gibi sivri çıplak ayaklar üzerinde gezindi, sonra taşlar ve kıymetli mücevherlerle bezeli ağır bir İskoç eteğinden yukarıya, Mısır imgeleriyle bezeli geniş kayışların üzerinden çaprazlama geçtiği göğse çıktı ve nihayet başa vardı.

Her ne kadar ne göreceğini biliyorduydu da; Bastet'e baktığı anda, Dee sarsılarak soluğunun kesilmesini engelleyemedi. Bedeni bir kadınınkıydı, fakat kemerli tavana değen başı bir kediye aitti – ince ve dar göz bebekli kocaman, sarı gözlere; uzun, sivri bir burna ve yüksek, üçgen kulaklara sahip pırıl pırıl, tüylü bir baş. Ağız açıldı ve Dee'nin soğuk ışığı ısıltı ısıltı sarı dişleri aydınlattı. Bu Mısır ülkesinde nesillerce tapılmış o yaratıktı.

Dee eğilerek selam verirken, kurumuş dudaklarını yaladı. “Yeğeniniz Morrigan selamlarını gönderdi ve üç yüzlüden intikamınızı alma vaktinin geldiği mesajını iletmemi istedi.”

Bastet öne atıldı ve ustura gibi keskin uçlu pençelerini Dee'nin pahalı takım elbisesinin kıvrımlarına geçirerek ipek kumaşta delikler açtı. “Eksiksiz söyle... Yeğenimin ne dediğini eksiksiz olarak söyle,” diye ısrar etti.

“Söyledim,” dedi Dee o dehşet verici yüze bakarak. Bastet'in nefesi çürük et kokuyordu. Mavi-beyaz ışık topunu havaya fırlattı, top orada fırıl fırıl dönerek asılı kaldı. Sonra Dee, Bastet'in pençelerini ceketinden çıkardı. Ceket lime lime olmuştu.

“Morrigan, Hekate'nin Gölge Alemi'ne yapacağı saldırıda ona eşlik etmenizi istiyor,” dedi Dee basitçe.

“O hâlde vakit gerçekten de geldi,” diye ilan etti Bastet zaferle.

Kadim büyücü başıyla onayladı; bu hareketiyle, gölgeler duvarlarda koşturup dans ettiler. “Vakit geldi,” diye katıldı Bastet’e. “Ata Irk’ın geri dönüp bu dünyayı tekrar ele geçirme vakti.”

Bastet uludu; çıkan ses tiz ve korkunçtu.

Ve sonra ardındaki karanlık fokurdadı, kıpırdandı ve her cinsten, her şekil ve büyüklükten binlerce kedi kilere akarak Bastet’in çevresinde, giderek genişleyen bir çember hâline toplandı. “Av vakti geldi,” diye ilan etti Bastet. “Beslenme vakti.”

Kediler başlarını geriye atıp miyavlayıp uludular. Dee velveleyi tümüyle dehşet verici buldu – sayısız kayıp bebeğin ağlayışı gibiydi âdeta.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sophie ve Josh ağaca geri döndüklerinde Scathach muazzam, açık kapıların önünde beklemekteydi. Bir *pterosaur* hoplayarak arkalarından geliyor, öteki ikisiye başları üzerinde, havada, alçaktan çemberler çiziyor, kanatlarının aşağıya doğru yarattığı hava akımı etraflarında dönüp dans eden toz girdapları oluşturuyordu. Her ne kadar hiçbir şey söylenmemişse de, ikizler nazik fakat katı bir biçimde eve doğru sürüldüklerini biliyorlardı.

Yarı karanlıkta, Scathach'ın yüzü yapay bir solgunluğa bürünmüştü; kısacık kıvılcık saçlarıysa gölgelerin içinde siyah görünüyordu. Dudakları sert bir çizgiye dönüşmüşse de, konuştuğunda sesi özenli bir renksizlikte çıktı. "Bu yaptığınızın ne denli aptalca ve tehlikeli olduğunu size söylememe gerçekten gerek var mı?"

Josh cevap vermek için ağzını açtı, fakat Sophie kardeşinin kolunu yakalayıp onu susturdu. “Biz sadece eve gitmek istedik,” dedi yalnızca, yorgunlukla. Savaşçı’nın ne diyeceğini çoktan biliyordu.

“Gidemezsiniz,” dedi Scathach ve arkasına döndü.

İkizler kapıda tereddüt ettiler, sonra dönüp *pterosau-ra* baktılar. Yaratık sürüngenimsi başını kaldırıp onlara ince, dar göz bebekli dev bir gözle baktı ve sesi başları-nın içinde vurgusuzca yankılandı. “*Scathach konusun-da çok endişe etmeyin, ne varsa ancak sözlerindedir; so-nuçta havlayan köpek ısırmaz.*” Yaratık ağzını açarak, belki de gülümseme olan bir hareketle yüzlerce üçgen dişini gözler önüne serdi. “Bence sizin için gerçekten endişelendi,” diye ekledi, sonra arkasına dönüp bir dizi ufak sıçrayıştan sonra kanatlarının bir çatırtısıyla ha-valandı.

Sophie, “Tek bir kelime etme,” diye uyardı erkek kardeşini. Josh’un esprileri ve yorumları başını belaya sokar dururdu. Sophie’nin bir şeyi görüp de ağzını ka-palı tutma kabiliyeti vardıysa da, erkek kardeşi ille de bir yorum ya da gözlem yapardı.

“Patronum değilsin ya sen benim!” diye çıkıştı Josh, ne var ki sesi titrekti. Josh, ta babasıyla kamp kurma-ya gidip de bir çingiraklı yılan yuvasının içine düştüğü zamandan beri yılanlardan korkardı. Neyse ki yuva-ya düştüğü sefer, öldürücü yılan daha yeni beslenmişti de onu görmezden gelerek Josh’a oradan çıkabilmesi için gerekli olan birkaç saniyeyi vermişti. Bu olaydan sonra haftalarca yılanlar hakkında kâbuslar görmüş-tü; bilhassa stresli olduğu zamanlarda, genellikle sınav

dönemlerinde hâlâ da ara ara görürdü. Kocaman, yılanımsı *pterosaur* en karanlık kâbuslarından çıkmaydı âdeta. Yaratıklar gece karanlığının içinden hoplaya zıplaya fırlayınca, kalbinin vuruşunu öyle güçlü hissetmişti ki, göğsü üzerindeki deri gerçekten de titreşmişti. O uzun dişli surat kendisine doğru eğildiğinde, bayılacağına şüphesi kalmamıştı. Şimdi bile buz gibi terlerin sırtından damla damla akışını hissedebiliyordu.

Sophie ve Josh, Scathach'ın peşinden Hekate'nin evine girdiler. İkizler o zaman gölgelerin içinde birtakım kıpırdanmaların farkına vardılar – sanki ev hareket ediyor ve büyüymüşçasına yer tahtaları ayakları altında gıcırıyor, duvarlar çatırdayıp patırıyordu. Ayrıca daha evvelki seslerin, çığlıkların ve bağırışların da durmuş olduğunu fark ettiler.

Scathach onları içinde Nicholas Flamel'in beklediği boş, yuvarlak bir odaya götürdü. Flamel onlara sırtını dönmüş, ellerini sıkıca arkasında kavuşturmuş duruyor, gölgeler içindeki geceyi seyrediyordu. Odadaki tek ışık artık ufka doğru batmaya başlamış olan dev Ay'dan geliyordu. Odanın bir yanı o sert, gümüşü beyaz ışıqla yıkanmıştı, öteki yanı ise karanlıktaydı. Scatty odanın öbür tarafına gidip Simyacı'nın yanında durdu. Kollarını göğsünde kavuşturup ikizlere döndü. Yüzü, ifadeden yoksun bir maskeydi sanki.

“Öldürülebilirsiniz,” dedi Flamel son derece usulca, onlara dönmeksizin. “Yahut daha da kötüsü olabilirdi.”

Josh “Bizi burada tutamazsın,” deyiverdi. Sesi, sessizliğin içinde fazla yüksek çıkıyordu. “Biz senin tutsakların değiliz.”

Simyacı omuzunun üzerinden bir bakış attı. O küçük yuvarlak gözlüklerini takmıştı. Karanlığın içinde, gözleri gümüş rengi dairelerin arkasında saklı kalıyordu. Usulca “Doğru, değilsiniz,” dedi. Fransız aksanı aniden belirginleşmişti. “Siz koşulların tutsağsınız; rastlantıların ve olasılıkların... Tabii böyle şeylere inanıyorsanız.”

“Şahsen ben inanmam,” diye homurdandı Scathach.

“Ben de,” dedi Nicholas onlara dönerek. Gözlüklerini çıkardı ve burun kemiğinin üzerini ovuşturdu.

Solgun gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı; dudaklarıysa ince bir çizgi hâlinde kavuşmuştu. “Burada hepimiz bir çeşit tutsağız; koşulların ve olayların tutsakları. Yaklaşık yedi yüzyıl önce, anlaşılmaz bir dilde yazılmış, hırpalanmış, ikinci el bir kitap satın aldım. O gün, ben de, sanki demir parmaklıklar ardındaymışçasına iyiden iyiye kapana kısıtılmış bir tutsak hâline geldim. İki ay önce, sen Josh, benden bir iş istememeliydin. Sen Sophie, Kahve Fincanı Kafe’de çalışmaya hiç başlamamalıydın. Ama yaptınız bunları ve o zaman o kararları verdiğiniz için de her ikiniz birden bu gece burada, karşımda duruyorsunuz.” Durup Scathach’a baktı. “Elbette sizlerin o işlere girmenizin, Perenelle ve benimle tanışıp bu maceraya atılmanızın alın yazınız olduğunu savunacak bir düşünce ekolü de var tabii.”

Scathach başıyla onayladı. “Kader,” dedi.

Sophie “Yani diyorsunuz ki, bizim özgür irademiz yok, öyle mi?” diye sordu Sophie. “Bunların hepsi illa ki olacaktı!” Başını iki yana salladı. “Buna bir anlığına

dahi inanmam.” Bu fikir başlı başına, inandığı her şeye bütünüyle ters düşüyordu; geleceğin öngörülebileceği fikri tek kelimeyle gülünçtü.

“Ben de inanmam,” dedi Josh meydan okurcasına.

“Peki ya size on bin yıldan daha önce yazılmış bir kitap olan *Büyücü’nün Kitabı*’nın sizden bahsettiğini söylesem?” dedi Flamel usulca.

“Bu imkânsız,” diye bir karşılık yumurtlayıverdi Josh. İma edilen şey onu dehşete düşürmüştü.

“Demek öyle!” Nicholas Flamel kollarını iki yana açtı. “Peki ya tüm bunlar da imkânsız değil mi? Bu gece *nathairlerle*, Hekate’nin aleminin kanatlı muhafızlarıyla tanıştınız. Kafanızın içinde sesler duydunuz. Bunlar da imkânsız değil miydi?

Ya *torc allta*? Onlar da bir o kadar imkânsız değil miydi? Bunlar, efsanelerin dışında varolmaya hiçbir hakkı olmayan yaratıklar.”

“Ya biz?” diye sordu Scathach. “Nicholas neredeyse yedi yüz yıl yaşında, bense öyle yaşıyım ki ne imparatorlukların yükseliş ve çöküşlerini gördüm. Biz de o denli imkânsız değil miyiz?”

Ne Josh inkâr edebilirdi bunu, ne de Sophie.

Nicholas öne doğru bir adım atıp, ellerini Josh ve Sophie’nin omuzlarına koydu. Onlardan daha uzun boylu değildi, doğrudan gözlerinin içine baktı. “Bu imkânsız dünyada sıkışıp kaldığınızı kabul etmek zorundasınız. Eğer buradan ayrılırsanız, aileniz ve arkadaşlarınıza yıkımdan başka bir şey götürmeyeceksiniz. Büyük ihtimalle, kendi ölümlerinizin de yolunu açacaksınız.”

“Bunun yanında,” diye ekledi Scathach acı acı, “Eğer Kitap’ta bahsinez geçiyorsa, o zaman burada olmanız gerekiyor demektir.”

İkizler bakışlarını Scatty’den Flamel’e çevirdi. O da başıyla onayladı. “Bu doğru. Kitap, kimileri kesinlikle doğru çıkmış, kimileriye ilerde çıkabilecek kehanetlerle dolu. Ama Kitap kesinlikle ‘tek olan iki’den bahsediyor.”

Sophie, “Ve sen bizden...” diye fısıldayarak söze başladı.

“Evet, kehanette bahsedilenin siz olduğunu düşünüyorum. Hatta buna eminim.”

Scathach öne bir adım atıp Flamel’in yanında durdu. “Bu da şu anlama geliyor: Birdenbire çok daha önemli bir hâle geldiniz. Sadece bizim için değil, Dee ve Karanlık Atalar için de.”

“Neden ki?” Josh kurumuş dudaklarını yaladı. “Neden bu kadar önemliyiz?”

Simyacı destek istercesine Scatty’e bir bakış attı. Scatty başıyla onay verdi. “Söyle onlara. Bilmeliler.”

İkizler bakışlarını tekrar Scatty’den Simyacı’ya çevirdiler. Flamel’in onlara söylemek üzere olduğu şeyin son derece önemli olduğuna dair bir hava vardı.

Sophie elini kardeşinin avcunun içine koydu ve Josh da onun parmaklarını iyice sıktı.

“Codex, tek olan ikisinin dünyayı ya kurtarmaya ya da yerle bir etmeye geleceği kehanetinde bulunuyor.”

“Ya kurtarmak ya yerle bir etmek derken ne kastediyorsun?” diye sordu Josh. “Ya biri ya öteki olacak yani, öyle değil mi?”

“Codex’te kullanılan sözcük her iki anlama da gelebilecek bir kadim Babil simgesine benziyor,” diye açıkladı Flamel. “Aslına bakarsan, ben her zaman bunun ‘birinizin dünyayı kurtaracak, ötekinizin de dünyayı yerle bir edecek olası güce sahip olduğu’ anlamına geldiğinden şüphelenmişimdir.”

Sophie erkek kardeşinin kaburgalarını dürttü. “Yerle bir edecek olan kesin sensindir.”

Flamel ikizlerden geriye bir adım attı. “Bir-iki saat içinde, Hekate kalkınca, ondan sizin büyüğü güçlerinizi *uyandırmasını* isteyeceğim. Bunu yapacağına inanıyorum. Umuyorum ve dua ediyorum ki yapar,” diye ekledi gayretle. “O zaman buradan ayrılacağız.”

Josh “Peki nereye gidiyoruz?” diye sorarken aynı anda Sophie de “Hekate burada kalmamıza izin vermez mi?” dedi.

“Öteki Atalardan ya da ölümsüz insanlardan birinin sizi eğitmeye ikna edilebileceğini umuyorum. Ama hayır, burada kalamayız. Dee ve Morrigan, Ataların en korkutucularından biriyle irtibata geçtiler. Bastet ile.”

“Mısır Kedi Tanrıçası mı?” diye sordu Sophie.

Flamel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Çok etkileyici.”

“Anne ve babamız arkeologlar ya, unuttun mu? Başka çocuklara uyku vaktinde masal okunurken, bizim anne babamız bize mitolojik öyküler ve efsaneler anlatırlardı.”

Simyacı başını salladı. “Biz şu anda konuşurken dahi; Bastet ve Morrigan, Hekate’nin Gölge Alemi’ne, uğrunda tüm kuvvetlerini devreye sokacakları bir sal-

dırı için güçlerini toparlamaktalar. Havanın karanlık olduğu, Hekate'nin uykuda olduğu saatlerde saldırma-ya çalışacaklarını tahmin ediyorum; ama henüz onlara dair bir işaret yok, yakında da şafak sökecek. Eminim ellerinde sadece tek bir şans olduğunu biliyorlardır ve saldırmadan önce tüm birliklerinin hazır konumda olmasına gerek duyuyorlardır. Şu anda, hâlâ onların niyetlerinden haberdar olmadığımızı sanıyorlar, daha da mühimi Bastet'in olaylara katılımından haberdar olduğumuzu bilmiyorlar. Ama biz, gelişlerine karşı hazır olacağız.”

Sophie “Peki gerçekten de *nasıl* biliyoruz?” diye sordu.

“Perenelle söyledi bana,” dedi Flamel ve geleceği belli bir sonraki soruyu elini sallayarak savuşturdu. “Kendisi pek becerikli bir kadındır, bana mesajı iletmesi için bedeninden ayrılmış bir ruhu işe koştı.”

“Bedeninden ayrılmış bir ruh mu?” dedi Sophie. “Yani hayalet gibi mi?” Artık hayaletlere inanmanın epey kolay geldiğini fark etmişti.

“Aynen öyle,” dedi Flamel.

“Buraya saldırırlarsa ne olacak? Yani nasıl bir saldırıdan bahsediyoruz?” diye sordu Josh.

Flamel, Scatty’e baktı. “Ata Irk’a mensup varlıklar birbiriyle son savaştıklarında ben hayatta değildim.”

“Ben hayattaydım,” dedi Scatty suratsızca. “*Hu-manilerin* çoğu herhangi bir şey olduğunun farkında bile olmayacak.” Omuz silkti. “Ama Gölge Alemlerindeki büyülü enerjilerin salınımının kesinlikle iklim

ve yerel jeoloji üzerinde bir etkisi olacak: Depremler, bir-iki hortum, kasırgalar ve bolca yağmur olabilir. Ben de yağmurdan öyle nefret ederim ki!” diye ekledi. “Hibernia’dan, yani şimdi kullanılan adıyla İrlanda’dan ayrılmamın nedenlerinden biridir.”

“Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı,” dedi Sophie. “İnsanları uyarmalıyız.”

“Nasıl bir uyarı olacak bu?” diye sordu Flamel. “Depremlere ve sellere yol açması muhtemel büyüleri bir savaşın gerçekleşmek üzere olduğunu mu söyleyeceğiz? Pek de yerel haber kanalını veya hava durumu istasyonunu arayıp söyleyebileceğin bir şey sayılmaz, öyle değil mi?”

“Ama yapmak zorunda...”

“Hayır, değiliz,” dedi Simyacı kararlılıkla. “Sizi ve Kitap’ın sayfalarını buradan götürmemiz gerekiyor.”

“Peki ya Hekate?” diye sordu Josh. “Kendini koruyabilecek mi?”

“Dee ve Morrigan’a karşı, evet. Ama Bastet de müttefikleri olduğunda, açıkçası bilemiyorum,” diye yanıtladı Scatty. “Tanrıçanın ne kadar güçlü olduğunu bilemiyorum.”

“Hayal edebileceğinden daha da güçlü.”

Hepsi birden, yaşı on birden fazla görünmeyen bir kızın gözlerini kırıpıştırarak ve ağzını ardına dek açarak esneyerek durduğu kapı girişine döndüler. Kız eliyle parlak sarı gözlerini ovuşturdu ve o da onlara baktı. Sonra gülümsedi; dişleri simsiyah teninin yanında irkiltici bir beyazlıktaydı. İhtiyar Hekate’nin giydiği aynı

yanardöner kumaştan, Antik Roma giysilerini andıran kısa bir elbise giymekteydi; fakat bu sefer elbise altın rengi ve yeşil tonlarıyla çizgi çizgiydi. Buz beyazı saçları kıvrım kıvrım omuzlarına düşüyordu.

Simyacı eğilerek selam verdi. “Günaydın. Ancak şafak vakti uyandığını sanıyordum.”

“Tüm bu hareketliliğin içinde nasıl uyuyayım?” diye sordu Hekate. “Ev uyandırdı beni.”

“Ev mi?..” diye başlayacak oldu Josh.

Hekate sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi, “Ev canlıdır,” dedi. Josh’un yapabileceği onlarca yorum vardı, ama önceki geceki yeşil yapışkan sıvıyı anımsayarak, akıllı davranıp çenesini tutma kararı aldı.

“Anladığım kadarıyla Morrigan ve ablam Bastet, Gölge Alemime bir saldırı planlıyorlar,” dedi kız gaddarca bir ifadeyle.

Nicholas çabucak Scathach’a bir bakış attı, Scathach omuzlarını bir silkişle hafifçe oynattı. Hekate’nin bundan nasıl haberdar olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

“Eminim farkındasınızdır ki ben bu evde olan her şeyi, söylenilen, fısıldanılan, hatta düşünülen her sözcüğü...” Josh’a yan bir bakış attı... “Duyarım.” Kız gülümsedi ve o anda kendinin daha yaşlı hâlini andırdı. Gülümseme dudaklarını kıvrımlandırdıysa da, gözlerini aydınlatmadı. Odaya girdi ve Sophie o hareket ettikçe, evin, onun varlığına tepki verdiğini fark etti. Kapı girişinde durduğu yerde yeşil sürgünler filizlenmiş, kapının üst sövesi ve eşigindeyse ufacık, yeşil çiçekler bitmişti. Üç Yüzlü Tanrıça, Nicholas Flamel’in önünde

durup onun dertli gözlerine baktı. “Buraya gelmemiş olmanı yeğlerdim. Hayatıma sorun getirmemiş olmanı yeğlerdim. Ablam ve yeğenime karşı savaşa girmemeyi yeğlerdim. Ve şüphesiz, taraf tutmaya zorlanmamış olmayı yeğlerdim.”

Scathach kollarının göğsünde kavuşturup tanrıçaya acı acı baktı. “Sen zaten taraf tutmayı hiçbir zaman sevmedin Hekate. Üç tane yüzün olmasına şaşmamalı.”

Scathach konuşadursun; Sophie, Hekate’yi izliyordu ve bir anlığına kızın gözlerinin ardından karanlık ve ölçülemeyecek denli yıllanmış bir şey ilişti gözüne. Hekate “Ben binyıllarca kendi aklımın yolunu takip ederek hayatta kaldım,” diye çıkıştı. “Fakat mücadeleye degecek bir şey olduğunda, taraf tutmayı da bildim.”

“Ve şimdi,” dedi Nicholas Flamel son derece usulca, “Sanırım tekrar tarafını seçme zamanı. Ama bu seferkinin buna degecek bir mücadele olup olmadığına bir tek sen karar verebilirsin.”

Hekate bu yorumu yok saydı ve yüzünü Sophie ve Josh’a çevirmek üzere yerinde döndü. Ufacık eli havada oynadı ve anında ikizlerin etrafındaki *auralar* gümüş ve altın rengi ışıklarla parladı. Başını bir yana eğerek ona baktı, Sophie’yi kuşatan koza boyunca tırmanan gümüşü kabarcıkları izleyip Josh’un *aurasında* aşağı yukarı kıpırdanan altın rengi damarların hatlarını takip etti. “Haklı olabilirsin,” dedi nihayet. “Bunlar gerçekten de Codex’te bahsedilenler olabilirler. Bu kadar katıksız *auralarla* karşılaşmayalı yüzyıllar olmuştu. İnanılmaz bir el değmemiş güce sahipler.”

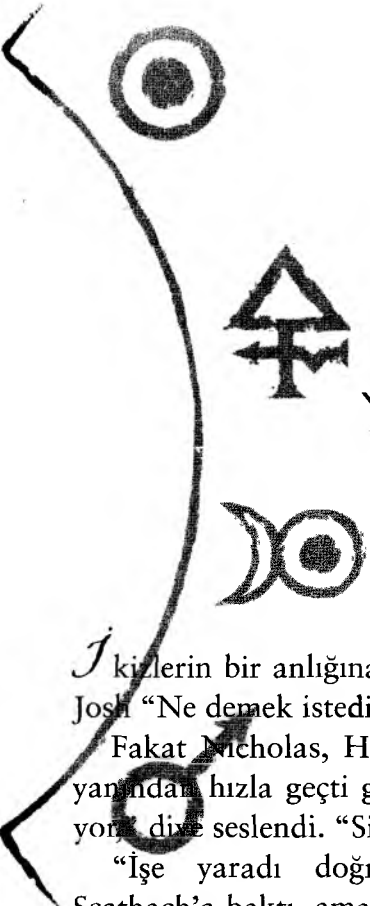
Flamel başıyla onayladı. “Eğer vaktim olsaydı, onları doğru dürüst eğitilecekleri bir yere götürürdüm, uykudaki güçlerini aşama aşama *uyandırtırdım*. Ama olaylar bana kumpas kuracak şekilde gelişti ve sahip olmadığım tek kıymetli şey de zaman. Onların güçlerinin zincirlerini kırmak senin elinde. Bir anda, normal şartlar altında yıllar alacak şeyler yapabilirsin.”

Hekate omuzunun üzerinden Simyacı’ya bir bakış attı. “İşlemin o kadar yıl almasının gayet iyi sebepleri var,” dedi Flamel’e itibar etmeksizin. “*Humani* duyularını çok az kullanır. Oysa sen gelmiş bu ikisini güçlerinin son haddine dek *uyandırmamı* öneriyorsun.

Bunu yapmayacağım. Aşırı algı yüklemesi onları mahvedebilir, çıldırabilir.”

“Ama...” diyecek oldu Flamel.

“Yapmayacağım.” Hekate ikizlere döndü. “Yapmamı istediği şey sizi öldürebilir, o da eğer şanslıysanız,” dedi ve sonra dönüp süzülerek, ardında minicik çim kaplı ayak izleri bırakarak odadan çıktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

J kızlerin bir anlığına âdeta dilleri tutulmuştu. Sonra Josh “Ne demek istedi?..” diye söze başladı.

Fakat Nicholas, Hekate’yi koridorda takip ederek yanından hızla geçti gitti. Omuzu üzerinden “Abartıyorsun” diye seslendi. “Sizi korkutmaya çalışıyor.”

“İşe yaradı doğrusu,” diye mırıldandı Josh. Scathach’a baktı, ama o arkasını dönüp bahçeye çıktı. “Hey,” diye seslendi Josh arkasından. “Geri dön. Soracak sorularım var.” Öfkesinin hızla kabardığını hissetti; çocuk muamelesi görmekten bıkmıştı. O ve tabii kız kardeşi, bazı cevaplar almayı hak ediyorlardı.

“Josh,” diye uyardı Sophie.

Ama erkek kardeşi yanından fırladı geçti ve Scathach’ın omuzuna uzandı. Parmakları ona değemedi bile. Aniden, oğlan yakalandı, iki büküm edildi, dön-

dürölüp havaya fırlatıldı. Yere düşüşü, akciğerlerinden nefesini tümüyle boşaltacak kadar sert oldu.

Yere yapıştığında, kendini, gözleriyle Scathach'ın kılıcını boylu boyunca süzer hâlde buldu. Kadın, kılıcın ucunu sıkı sıkıya oğlanın iki gözü arasında kırırdamak-sızın tutuyordu. Savaşçı konuştuğunda, sesi bir fısıltıdan pek az daha yüksekti. “Dün gece Ata Irk’tan bir tanrıçaya hakaret ettin, bugünse İkinci Nesil’den birini sinir etmeyi başardın. Halbuki daha şafak bile sökmedi,” diye ekledi. Savaşçı kız kılıcını kınına yerleştirdi ve ağzı açık kalmış Sophie’ye baktı. Sophie, Scathach’ın hareket ettiğini bile görmemişti. “Hep böyle midir?” diye sordu Scatty.

“Nasıl?” diye sordu Sophie.

“Sersem, ihtiyatsız, pervasız?.. Daha devam edeyim mi?”

“Gerek yok. Evet, genellikle böyledir. Bazen daha da fenası.” Büyüme çağlarında, Josh’un tüm ‘eyleme geçme’ genlerini, kendisininse tüm ‘düşünme’ genlerini aldığını söyleyip erkek kardeşine takılırdı hep. Kardeşi hem düşünmeden hareket ederdi, hem de tedbirsiz davranırdı, ama hakkını vermek gerekirse bunların yanında sadık ve güvenilirirdi de.

Scathach, Josh’u çekip ayağa kaldırdı. “Bu hızla devam edersen bu dünyaya çok dayanamayacaksın.”

“Ben sadece sana birkaç soru sormak istemiştim.”

“Şanslısın yine. İki yüzyıl kadar önce olsa, herhâlde seni öldürmüş olurudum. O zamanlar biraz sinirliydim,” diye kabul etti, “ama bir süredir öfkeme hâkim olma konusunda çaba sarf ediyorum.”

Josh belini ovuşturdu. Scathach kendisini taşların üzerine fırlatmış olsa gerçekten fena yaralanabilirdi; ama Josh, Savaşçı'nın onu çimen ve yosunların üzerine atmaya özen göstermiş olduğunu fark etmişti. Rahat bir tavırla konuşmaya ve konuyu değiştirmeye çalışarak “Bu bir judo atışı gibi geldi bana,” dedi tir tir titreyerek.

“Onun gibi bir şey...”

“Judoyu nerede öğrendin ki?”

“Ben judo öğrenmedim. Ben bugün yapılan dövüş sporlarının çoğunun uzaktan atası olan sporu icat etmiştim,” dedi kızıl saçlı Savaşçı; parlak yeşil gözleri sin-sice ışıldadı. “Hatta size birkaç basit hareket öğretmem hiç de fena olmaz.”

“Bence basitten daha iyisini yapabiliriz,” dedi Josh. “Anne ve babamız Chicago’da öğretmenlik yaparken iki yıl boyunca tekvando öğrendik, sonra New York’tayken de, bir yıl boyunca karate yaptık... Yoksa Boston’da mıydı o?”

Sophie “Judoyu sen mi icat ettin?” diye sordu, sesini özenle herhangi bir şaşkınlık ifadesinden yoksun tutmaya çalışarak.

“Hayır, çağdaş judoyu Kano Jigoro yarattı, ama dövüş sistemini jujitsu üzerine kurdu, o da aikidoyla ilişkilidir, aikido da on dördüncü yüzyılda gelişti. Tüm dövüş sporlarının ortak bir kökeni vardır. O da ben oluyorum,” dedi Scatty alçak gönüllülükle. “Haydi, biraz tekvando ve karate biliyorsanız, faydalı olacaktır. Hazır Nicholas’ı beklerken size birkaç temel hareket öğreteyim.”

Sophie “Sahi nerede o?” diye sordu, omuzu üzerinden eve bir bakış atarak. Orada neler oluyordu? “Hekate’den bizim büyülu güçlerimizi *uyandırmasını* mı istiyor?”

“Evet,” diye onayladı Scatty.

“Ama Hekate bunun bizi öldürebileceğini söyledi!” dedi Josh telaşla. Flamel’in gündeminde sadece onu ve kız kardeşini korumanın ötesinde başka şeyler de olduğundan şüphelenmeye başlıyordu. Simyacı birtakım işler çeviriyordu.

“O sadece tahmin yürütüyordu,” dedi Scatty. “Her zaman işleri biraz abartıp olay yaratır böyle.”

“O hâlde Nicholas bizim tehlikede olmadığımıza emin yani?” dedi Josh.

“Hayır, aslında pek de emin değil,” diyerek gülümsedi Scatty. “Ama inan bana, tehlikedesiniz. Tek fark şu ki, eğer Hekate sizi *uyandırursa* o zaman iyiden iyiye tehlikede olacaksınız.”

Nicholas Flamel, Hekate’yi evin içinde takip ediyordu. Genç kadının parmakları duvarlarda yollar çizerek geziniyor, arkalarında parlak ahşabı yapraklar ve çiçeklerle bezenmiş bir hâlde bırakıyordu. “Yardıma ihtiyacım var Hekate, bunu tek başıma yapamam,” diye seslendi arkasından.

Tanrıça onu umursamadı. Uzun, düz bir koridora sapıp hızla ilerlemeye koyuldu. Ayakları, Flamel peşinden koştururken dahi büyüüveren, yeşil çimenden ufak gölcükler bırakıyordu arkalarında. Koridorun yarısına

geldiğinde, bunlar diz boyuna, daha sonra bel yüksekliğine ulaştı ve aniden tüm koridor yüksek, jilet keskinliğinde otlarla kaplı bir hâl aldı. Otlar usulca, herbiri birer sözcüğe dönüşen sesler fısıldıyorlardı beraberce.

Nicholas Flamel giderek artan öfkesinin azıcık bir kısmının *aurasına* sızmasına izin verdi. Sağ elini yumruk yapıp aniden parmaklarını açiverdi ve havaya yoğun, mayhoş nane kokusu değdi geçti. Hemen önündeki otlar sanki kuvvetli bir rüzgârla dövülmüşçesine yassıldılar ve Simyacı'nın tam zamanında, Hekate'nin evin geri kalanından hafifçe ayrı bir yere oturtulmuş bir odaya girdiğini görmesi mümkün oldu. Eğer bir an dahi geç kalmış olsaydı, açıklığın önünden geçip gidecekti.

“Yeter artık bu oyunlar,” diye patladı Flamel odaya girerken.

Hekate dönüp yüzünü ona çevirdi. Koridorda koşarken geçirdiği birkaç an içinde yaşlanmıştı. Artık aşağı yukarı on beş yaşında görünüyordu.

Yüzü çirkin bir ifadeye bürünmüştü ve sarı gözleri de yakıcıydı. “Ne cüretle benimle bu şekilde konuşursun!” Ellerini tehditkârca kaldırdı. “Sana neler yapabileceğimi biliyorsun.”

“Cesaret etmezsin,” dedi Flamel, aslında hiç de hissetmediği bir sakinlikle.

“Nedenmiş o?” diye sordu Hekate şaşkınlık içinde. Kendisine meydan okunmasına alışkın değildi.

“Çünkü ben Kitap'ın Vasisiyim.”

“Kaybettiğin Kitap...”

“Ben ayrıca Kitap'taki kehanetlerde adı geçen vasi-

yim,” diye çıkıştı Flamel. “Sondan bir önceki vasi” diye ekledi. “İkizler de kitapta geçiyorlar. Sen Abraham’ı tanıdığını söylüyorsun. O hâlde kehanetlerinin ve gaipten verdiği haberlerin ne denli doğru çıktığını biliyorsundur.”

Hekate “Sık sık yanıldığı oldu,” diye homurdandı.

“Koruyucu olarak, senden sadece Ata Irk’ın değil, *humaninin* de varlığını sürdürebilmesi için esas olduğuna inandığım bir şeyi yapmanı istiyorum: İkizlerin büyüğü güçlerini *uyandırmanı*.”

“Bu onları öldürebilir,” diye belirtti tanrıça açıkça. *Humanı* halklarının yaşaması ve ölmesini aslında umursamıyordu.

“Bu bir ihtimal,” diye kabul etti Flamel, buz gibi bir şeyin midesine oturduğunu hissederek. “Ama bize yardım etmezsen o zaman ölecekleri kesin.”

Hekate dönüp pencereye doğru yürüdü. Eğimli çimenliğin öte yanında, Scathach ikizlere bir dizi yumruk hareketi gösteriyordu. Onlar da sorun çıkarmadan onun hareketlerini tekrarlıyorlardı. Flamel pencereye doğru ilerleyip Hekate’nin yanına geldi.

“Ne biçim bir dünyada yaşıyoruz ki, her şeyin, hatta belki insan türünün devamının bile yükü şu ergenlik çağındaki iki gencin omuzlarında,” dedi iç çekerek.

“*Humaninin* zafere ulaşmasının ve Ata Irk’ın nihayetinde sürgün edilmesinin sebebini biliyorsun değil mi?” diye sordu Hekate aniden.

“Demir yüzünden, öyle değil mi?”

“Evet, demir yüzünden. Biz *Danu Talis*’in düşüşünü,

Tufan'ı ve Buz Devri'ni atlattık. Ve sonra aşağı yukarı üç bin yıl kadar önce, o güne dek zanaatini bronz üzerinde icra eden tek başına bir metal işçisi, yeni metal üzerinde farklı şeyler denemeye başladı. O tek bir adamdı; ne var ki, bir türün tamamını ve bir yaşam biçimini dünyadan silmeyi başardı. Büyük değişimler, eninde sonunda her zaman tek bir insanın hareketlerinden çıkar.” Hekate sustu; ikizlerin Scathach'ın yanında yumruklar ve tek-meler savuruşlarını seyretti. “Gümüş ve altın. Tüm *auralar* içinde en nadirleri,” diye mırıldandı ve tek bir an için ikizlerin etrafında *auraları* belirdi. “Eğer yaparsam ve bu da onları öldürürse, o zaman vicdanında bununla yaşayabilecek misin?”

“Ben artık yaşlıyım, çok yaşlıyım,” dedi Nicholas usulca. “Yüzyıllar içinde kaç dostu defnettim biliyor musun?”

“Peki onların yokluklarını hissettin mi?” Hekate'nin sesinde hakiki bir merak vardı.

“Her birinin.”

“Hâlâ hissediyor musun?”

“Evet. Her gün.”

Tanrıça uzanıp elini Simyacı'nın omuzuna koydu. “O hâlde hâlâ insansın Nicholas Flamel. Umursamayı bıraktığın gün Dee ve onun cinsi gibi olursun.” Bahçeye döndü ve ikizlere baktı.

Her ikisi de Scathach'a vurmaya çalışıyor ve tek bir noktadan ayrılmaksızın eğilip bedeniyle zikzaklar çizen Savaşçı karşısında başarısızlığa uğruyordu. Uzaktan yeni bir dans türünü kıvırmaya çalışan ergenlik çağı-

da sıradan üç genç gibi görünüyorlardı, ama Hekate herhangi birine dair sıradan olan tek bir şey olmadığını gayet iyi biliyordu.

“Yapacağım,” dedi nihayet. “Güçlerini *uyandıracağım*. Gerisi sana kalmış. Onları eğitmen gerekecek.”

Flamel, tanrıçanın, gözlerindeki yaşları görememesi için başını eğdi. Eğer ikizler Uyanış’ı atlatabilirlerse, o zaman Perenelle’i tekrar görebilmesi için çok ufak olsa da bir ihtimal olurdu. “Söylesene,” dedi, sonra boğazını temizlemek için öksürdü. “Demiri işlemeyi keşfeden adama, o üç bin yıl önceki nalbanta ne oldu?”

Hekate, “Öldürdüm onu,” dedi, sarı gözleri iri ve masumdu. “Hareketleri bizi mahvetti. Başka ne yapabilirdim? Ama çok geç kalmıştım. Demirin sırrı dünyaya çoktan tanıtılmıştı.”

Flamel ikizlere baktı; Josh’un elinden tutup kız kardeşini ayağa kaldırmasını, Sophie’nin tek bacağını kardeşininkinin ardına kanca gibi geçirip onu yere düşürmesini seyretti. Kahkahaları şafak öncesinin havasında tüm parlaklığı, berraklığıyla âdeta asılı kaldı. Bu sefer çok geç kalmamış olmaları için dua etti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

San Francisco'nun kedileri gecenin köründe kenti terk ettiler.

Teker teker ve çift çift, yabani ve yara bere içinde sokak kedileri; dolgun, parlak kürklü ev kedileri; her biçim, her ebattan, safkan ve melez, uzun ve kısa tüylü kediler, gölgelerin içinde sessiz bir kedigiller dalgası hâlinde ilerlediler. Köprülerden geçtiler, fokurdarcasına dar sokaklardan aktılar, sokakların altlarındaki tünellerde koşturdular, çatıların üzerinden sıçradılar.

Hepsi de kuzeye gidiyordu.

Şaşkınlığa, dehşete düşmüş gece gezginlerinin yanından fırlayıp geçtiler, sıçanlara ve farelere dokunmadan, durup da karınlarını doyurmadan geçtiler, kuş yuvalarına ilgi göstermediler bile. Ve her ne kadar eksiksiz bir sessizlik içinde ilerledilerse de; yolculuklarına, olağanüstü bir ses damgasını vurmuştu.

O gece San Francisco şehri, yüz binlerce köpeğin ilkel ulumalarıyla yankılanıyordu.

Dr John Dee hiç mutlu değildi.

Üstelik biraz da korkuyordu. Hekate'ye kendi Gölge Alemi'nde saldırmaktan bahsetmek iyiydi hoştu da, tanrıçanın görünmez krallığının girişinde oturup herbiri kendi hanımefendileri, yani Bastet ve Morrigan tarafından çağırılmış kedilerin ve kuşların gelişini izlemek bambaşka bir şeydi. Bu ufak yaratıklar, Ata Irk'a mensup Hekate'nin kadim büyüğü karşısında ne yapabilirlerdi ki?

Dee kocaman, siyah bir cipin içinde, Bastet'in hizmetkârı Senuhet'in yanında oturuyordu. Dee'nin şahsi jet uçağında Los Angeles'tan San Francisco'ya yaptıkları kısa uçuş sırasında ikisi de konuşmamıştı; halbuki Dee'nin kendisinden daha yaşlı olan bu adama sormak istediği binlerce soru vardı. Yıllar içinde Karanlık Ataların hizmetkârlarının, kendisinin de olduğu gibi, sorgulanmaktan hoşlanmadığını anlamaya başlamıştı.

Hekate'nin Gölge Alemi'nin girişine saat ikiye yaklaşırken varmışlardı; Morrigan'ın yaratıklarından ilk gelenleri görmek için tam zamanında oradaydılar. Kuşlar kuzeyden ve doğudan uzun, karanlık sürüler hâlinde ani inişlerle Mill Vadisi'nin ağaçlarına yerleşiyorlardı. Bu esnada tek çıkan ses ise çırpma sesiydi. Öyle kalabalık gruplar hâlinde toplanıyorlardı ki, dalların kimileri gerilerek çatırdıyordu.

Bunu takip eden birkaç saat içinde kediler de gelmeye başladılar.

Karanlığın içinden, bitmez tükenmez bir kürk nehri gibi akıyor, sonra her biri Gölge Alemi'nin gizli kapısının karşısına yüzleri dönük olacak şekilde duruyorlardı. Dee arabasının penceresinden dışarıya baktı: Yeri göremiyordu. Yerler –her yönde– görebildiği kadarıyla, tümüyle kedilerle kaplıydı.

Son olarak tam ufuk doğu yönünde yavruağzı ışıkla aydınlanmaya başlarken, Senuhet boynuna asılı çantadan ufak, siyah bir heykelcik çıkardı ve bunu arabanın kontrol panelinin üzerine yerleştirdi. Bu, küçük parmağından daha büyük olmayan, harika oyulmuş bir Mısır kedisiydi. “Vakit geldi,” dedi usulca.

Siyah heykelin gözleri kırmızı renkte parladı.

“Geliyor,” dedi Senuhet.

“Neden daha evvel, Hekate uyurken saldırmadık?” diye sordu Dee. Karanlık Atalar hakkında birkaç yüz yıllık çalışmalarına karşın, aslında onlara dair pek az şey bildiğinin farkındaydı. Fakat bu onu bir nebze rahatlatıyordu, nitekim onların da insanlar hakkında bir o denli az şey bildiğini fark etmişti.

Senuhet elini sallayarak bir araya toplanmış kuşları ve kedileri gösterdi. “Müttefiklerimize ihtiyacımız vardı,” dedi kısaca.

Dee başıyla onayladı. Bastet'in o anda bile insan dünyasına sınırı olan bilumum farklı Gölge Alemleri içinde ilerlemekte olduğunu tahmin edebiliyordu. Ata Irk'ın demire karşı olan nefreti, araba ve uçak gibi belli modern kolaylıkları onlar için olanak dışı bırakıyordu. İnce dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı; işte

bu yüzden kendisi ve Senuhet gibi insanların onların araçları görevini görmelerine ihtiyaç duyuyorlardı.

Kuşların ağaçlarda kımıldanışını, görmekten ziyade hissetti: Yarım milyon, belki daha da fazla baş batıya döndü. Onların bakışlarını takip edip gökyüzündeki en karanlık noktaya baktı. Önce hiçbir şey göremedi, fakat sonra göğün yükseklerinde bir şekil belirdi; yıldızların önünü kapadığı için fark ediliyordu ancak. Morrigan geliyordu.

Dee her efsanenin özünde bir gerçeklik payı olduğunu bilirdi. Gece göğüne baktığında, solgun yüzlü yaratığın, devasa kanatlar gibi ardına yayılmış tüylü peleriniyle, batıda belirip kendilerine doğru yaklaştığını görünce, Nosferatu vampir efsanelerinin nereden çıktığını artık anladığına kanaat getirdi.

Uzun yaşamı süresince vampirlerle, gerçek olanlarıyla tanışmıştı; hiçbiri Karga Tanrıça kadar korkunç değildi.

Morrigan cipin hemen önünde yere kondu. Pelerini ni toparlayıp yere inişiyile kediler dağıldı. Yarı karanlığın içinde ancak yüzünün beyaz, oval ana dış çizgisi seçilebiliyordu; gözleri gece gibi karanlıktı, kâğıt üzerine yakılmış delikler gibi duruyorlardı.

Sonra kediler hırıldadılar. Bu, havanın içinde titreşen bir gurultu gibiydi. Gölgelelerin içinden Bastet çıktı. Kedi Tanrıça bir Mısır prensesinin beyaz keten elbiselerine bürünmüştü ve kendi boyunda bir mızrak tutuyordu elinde. Önünde aralanıp ardında tekrar kapanan kedi denizinin içinde büyük adımlarla ilerledi. Morrigan'ın

tepesinde yükseldi, tanrıçayı iyice eğilerek selamladı. “Yeğen, vakit geldi mi?” diye mırladı.

“Geldi,” diye yanıtladı Morrigan, selamına karşılık vererek. Pelerinini geriye doğru silkeleyerek omuzlarına ilıştırılmış uzun bir yayı açığa çıkardı. Yay askısından çekip çıkardı ve kalçasına bağlı duran kılıftan bir ok çekti.

Sonra iki Karanlık Ata, tek vücut hâlinde dönüp, nüfuz edilemez görünen çalıya doğru atıldılar ve içinden sıçrayıp geçtiler.

Kediler ve kuşlar onların ardından akmaya başladılar.

“İşte şimdi başlıyor,” dedi Senuhet neşeyle, silahlarını, yani kıvrımlı iki bronz Mısır kılıcını kapıp arabadan inerken.

‘Ya da bitiyor,’ diye düşündü Dee, fakat korkularını kendine sakladı.

1 *Haziran* Cuma

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josh kadim ormanın kenarında kız kardeşiyle durmuş, şaşırtıcı derecede ejderhaları andıran ufacık kanatlı yaratıklardan bir üçlünün fırıl fırıl dönüp şafak vakti güneşinin ilk hüzmeleri arasında dans edişlerini seyreliyordu. Josh kız kardeşine baktı, sonra derhâl bakışlarını başka yöne çevirdi. “Bunu yapmanı istemiyorum,” dedi hemen.

Sophie elini kardeşinin koluna koydu. “Neden?” diye sordu. İkizinin önüne geçip onu kendisine bakmaya zorladı. Sol kolu üzerinden, akıl almaz Yggdrasill’in girişinin önünde Flamel, Scatty ve Hekate’nin kendilerini izlemekte olduğunu görebiliyordu. Her yanlarında, kâh insan kâh yarı-insan yarı-domuz biçimlerinde binlerce *torc allta*, etrafta koşuşturarak savaşa hazırlanıyordu. Domuz biçimindekiler sağrıları ve sırtları üzerine

deri zırhlar geçirmişlerdi, insansı *torc alltalar* ise bronz mızraklar ve kılıçlar taşımaktaydılar. Dev *nathair* sürüleri gökyüzünde, çalıların üzerinde pike yapıyordu. Uzun otların içindeyse görünmez, sürünen, kıvrılan, kaya kaya ilerleyen yaratıklarla bir hareketlenme vardı.

Muhafızlar, Yggdrasill'in her yanında mevzi alıyor, kocaman dallara tırmanıyor, her pencerede yaylar ve mızraklarla nöbetlerine başlıyorlardı.

Sophie erkek kardeşinin parlak mavi gözlerine baktı. İçlerinde kendi yansımasını görebiliyordu ve aniden Josh'un gözlerinin dökülmemiş yaşlarla irileşmiş olduğunu fark etti. Ona uzandı, ama Josh kız kardeşinin elini yakalaıp parmaklarını hafifçe sıktı. "Sana bir şey olmasını istemiyorum," dedi açıkça.

Sophie, konuşmak için kendine güvenmeye gönülsüz, başıyla onayladı onu. O da ikizi hakkında aynı şeyleri hissediyordu.

Devasa *pterosaur* benzeri *nathair*lerden üçü tepelerinde uçuyor, kanatlarının oluşturduğu hava akımı aşağıdaki toprağa toz demetleri salıyordu. Ne Sophie yukarı baktı, ne de Josh.

"Nicholas birtakım riskler var dedi," diye devam etti Josh. "Ama Hekate bunun tehlikeli olduğunu, hatta belki öldürücü bile olabileceğini söyledi. Olur da bir şeyler yolunda gitmezse diye; bu *uyandırılma* işlemin-den geçmeni istemiyorum." diye bitiriverdi sözlerini.

"Yapmak zorundayız. Nicholas dedi ki..."

"Ona güvendiğime tam olarak emin değilim," diye kardeşinin sözünü kesti Josh. "Bir iş çevirdiğine dair bir

his var içimde. Tüm tehlikelerine rağmen, Hekate'nin bizim güçlerimizi uyandırması konusunda fazla hevesli.”

Sophie, “Bunun tek şansımız olduğunu söyledi,” diye direndi.

“Dün bizi korumak için dükkândan uzaklaştırması gerektiğini söylüyordu; şimdiyse, birdenbire bizim kendimizi Dee ve bu Karanlık Atalardan korumak için eğitilmemiz gerekiyor. Güven bana Sophie, Nicholas Flamel kendi oyununu oynuyor.”

Sophie'nin bakışları Simyacı'ya doğru kaydı. Onu birkaç aydır tanıyordu. Aklına, blogunda onun çok havalı olduğunu düşündüğünü yazdığı geldi. Elbette, şimdi aslında onu gerçekte hiç tanımamış olduğunu anlıyordu. Nick Fleming diye tanıdığı adam aslında bir sahtekârdı. Bir yalan. Flamel gözlerini dikmiş dikkatle ona bakıyordu ve kısacık bir an için Sophie, adamın, kardeşiyle neler konuştuğunu bildiğini zannetti.

“İkimizin birden bu uyandırılmaya maruz kalmasına gerek yok,” diye devam etti Josh. “Bırak da ben yapayım.”

Sophie, bir kez daha kardeşinin gözlerine baktı. “Peki sana bir şey olsa, ben ne hissederim sanıyorsun?”

Bu sefer dilinin bağlandığını hisseden Josh'tu. Kız kardeşinin başına korkunç bir şeyin gelebileceği fikri daha az evvel aklına gelmişti. Bunun düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu.

Sophie erkek kardeşinin ellerini kendi ellerine aldı. “Doğduğumuz andan beri, her şeyi beraber yaptık,” dedi, sesi alçak ve ciddiye. “Annem ve babamın bu ka-

dar sık uzakta oluşu nedeniyle, her zaman aslında sadece sen ve ben vardık. Sen her zaman bana göz kulak oldun, ben de her daim seni iyiliğini gözettim. Bu işlem-den tek başına geçmene izin vermeyeceğim. Bunu, tıpkı başka her şeyi yaptığımız gibi, beraber yapacağız.”

Josh kız kardeşine dikkatle, uzun uzun baktı. “Emin misin?” diye sordu. Karşısında yeni bir Sophie görmeye başlıyordu.

“Hiç olmadığım kadar eminim.”

Her ikisi de söylenmemiş şeyleri biliyorlardı: *Uyandırılma* esnasında bir şey olursa, ikisi de arkada kalan olmak istemiyorlardı.

Josh nihayet başıyla onayladı. Sonra kız kardeşinin elini sıktı ve her ikisi birden Simyacı, Hekate ve Scatty’e döndüler.

“Hazırız,” dedi ikizler.

Scatty, Nicholas ve Hekate’yi takip ederek kocaman kapıdan ağacın merkezine doğru geçerlerken, “Morri-gan burada,” diye bilgilendirdi onları. Üzerini değiştirip; siyah pantolon, kollarını açıkta bırakan boğazlı, siyah bir tişört ve kalın tabanlı asker postalları giymişti. Sırtına kayışla bağlanmış iki kısa kılıç kuşanmıştı; kınları hafifçe omuzlarının üzerinden çıkıyordu. Ayrıca gözlerini ve elmacık kemiklerini siyah bir boyayla boyamıştı; bu da yüzüne irkiltici, bir kuru kafa görünümünü veriyordu. “Yanında Bastet’i de getirmiş. Gölge Alemi’nin içine akmaya başladılar bile.”

“Hekate onları durdurabilir, öyle değil mi?” diye

sordu Sophie. Tanrıçanın güçlerinin ancak bir zerresine şahit olmuştu, ama ondan daha da güçlü bir şey olabileceği fikri tümüyle dehşet vericiydi.

Scatty omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Tam kuvvet gelmişler, beraberlerinde ordularını da getirmişler.”

“Ordularını mı?” diye tekrarladı Josh. “Ne tip ordular bunlar? Yine çamur adamlar mı?”

“Bu sefer Golem yok. Beraberlerinde göğün kuşlarını ve yerin kedilerini getirmişler.”

Sophie tedirginlikle güldü. “Kuşlar ve kediler mi! Onlar ne yapabilir ki?”

Scatty kıza bir bakış attı; gözlerinin beyazları, siyah savaş boyalarının yanında ürkünç duruyordu. “Buraya gelirken kuşların arabaya ne yaptığını gördün.”

Sophie başını salladı, aniden midesi allak bullak olmuştu. Ön camı harap eden, metal tavanı gagalaya gagalaya delik deşik eden o kara kargaların görüntüleri, öldüğü güne dek gözünün önünden gitmeyecekti.

“Eh, ona göre on binlerce kuş bir araya toplanırsa neler olacağını hayal et.”

“On binler,” diye fısıldadı Sophie.

Scatty dar bir koridora saparak “Daha ziyade yüz binler gibi,” dedi. “*Nathair* keşif ekipleri yarım milyon kadar olduklarını tahmin ediyorlar.”

“Kediler de var demedin mi?” diye sordu Josh.

“Evet, dedim. Sayıları sayabileceğimizden daha fazla.”

Josh kız kardeşine baktı. Karşı karşıya oldukları tehlikeyi tüm boyutlarıyla ancak idrak ediyordu. Bu tuhaf

Gölge Alemi'nde ölebilirlerdi, kimsenin haberi bile olmazdı. Gözlerine batan yaşları hissetti ve gözlerini kırpıştırarak onları defetti. Anne babaları hayatlarının geri kalanını onlara ne olduğunu merak ederek geçirirlerdi.

İçinde ilerledikleri koridor, daha da dar başka bir geçide dönüştü. Tavan öyle alçaktı ki, her ikisinin de başlarını eğip de yürümesi gerekiyordu. Herhangi bir merdiven veya basamak yoktu, fakat koridor uzun, yumuşak bir helezon biçimiyle, aşağıya doğru kıvrılıyordu. İkizler ağacın altındaki toprağın derinliklerine doğru inmekte olduklarını anladılar. Duvarlar giderek karardı; daha evvelden pürüzsüz olan ahşap, sarmaşık gibi parmaklarıyla kıvrım kıvrım uzanarak ikizlerin saçlarına dolanan dağınık köklerle yarık yarıktı şimdi.

Hava rutubetli bir hâl aldı, balçık ve yaş toprağın, çürüyen yaprakların ve taze filizlerin kokusuna büründü.

Sophie, tümüyle tepelerinde yükselen koca ağacın yumru yumru, boğum boğum köklerinden meydana gelmiş kıvrımlı, sarmal gibi yeni bir koridora saparlarken, “Ev *gerçekten de* canlı,” dedi şaşkınlıkla. “Biz içinde hareket ederken bile, duvarlarına, pencerelerine ve havuzlarına rağmen canlı bir ağaç!” Bu fikri aynı zamanda hem hayret verici hem de korkutucu buluyordu.

“Bu ağaç Dünya Ağacı Yggdrasill'in bir tohumundan yetiştirildi,” dedi Scatty usulca, avcunu açığa çıkmış köklere sürterken. Avcunu yüzüne götürüp derin bir nefes alarak kokuyu içine çekti. “Binyıllarca önce *Danu Talis* dalgaların arasına gömüldüğünde, Atalar-

dan birkaçı bitki örtüsü ve hayvanlarının bir kısmını kurtarıp başka ülkelere taşımayı başarmıştı. Fakat Atalardan ancak ikisi, Hekate ve Odin, Yggdrasill tohumlarını bakıp büyüterek yaşatmayı başardılar. Odin'in de, Hekate gibi büyüünün üzerinde bir gücü var.”

Josh, Odin hakkında sahip olduğu kısıtlı bilgiyi hatırlamaya çalışarak somurttu. O şu tek gözlü İskandinav tanrısı değil miydi? Fakat o daha soramadan, Hekate düğüm düğüm kıvrımlı köklerle çerçevelenmiş bir açıklığın içinde kayboldu. Nicholas Flamel durup ikizlerle Scatty'nin onlara yetişmesini bekledi. Solgun gözleri derin halkalarla çevriliydi; kaşları arasında da ince, dikey bir kırışıklık belirmişti. Konuştuğunda, sözcüklerini özenle seçiyor, gerginliği Fransız aksanını daha da belirgin kılıyordu. “Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydınız,” dedi. “Ama başka herhangi bir yol olmadığını söylediğimde bana inanmak zorundasınız.” Uzanıp bir elini Sophie'nin sağ omuzuna, ötekini Josh'un sol omuzuna koydu.

Auraları gümüş ve altın renklerinde, bir anlığına parladı. Vanilyalı dondurma ve portakal kokuları yoğun havaya âdeta değdi geçti. “Korkarım Perenelle ile bana yardım ettiğinizde, kendinizi tüyler ürpertici bir tehlikenin içine atmış oldunuz. Eğer, Hekate büyü güçlerinizi uyandırırsa, daha doğrusu bunu yaptığında, büyüünün beş kadim biçiminde uzman olan, sizi götürebileceğim kişiler var. Onların sizin eğitiminizi tamamlayacağını umuyorum.”

“Büyücü olarak mı eğitileceğiz?” diye sordu Sophie.

Böyle bir durumda bundan daha heyecanlı olması gerekirdi herhâlde, ama Scatty'nin, bir kez Hekate güçlerini uyandırdı mı, çok ciddi tehlikede olacaklarına dair sözleri aklına gelip duruyordu.

“Büyücü ve efsuncu, ölü diriltici, kâhin hatta ruh çağırıcı olarak.” Flamel gülümsedi. Omuzu üzerinden arkasına bir bakış attı, sonra ikizlere döndü. “Şimdi içeri girin ve size ne derse yapın. Korktuğunuzu biliyorum, ama korkmamaya çalışın. İzin verin de size şunu söyleyeyim: Korkmakta utanılacak bir şey yok.” Dudaklarının kenarlarının yukarı doğru kıvrılışıyla gülümsedi, ama gülümsemesi bir türlü dertli gözlerine yansımadı. “O odadan çıktığınızda bambaşka insanlar olacaksınız.”

“Ben başka bir insan olmak istemiyorum,” diye fıslıladı Sophie. Her şeyin, tıpkı birkaç saat evvel olduğu gibi, sıradan ve sıkıcı hâlinde olmasını istiyordu. Şu anda, sıkıcı bir dünyaya geri dönebilmek için her şeyi verirdi.

Flamel kapı girişinden geriye bir adım attı ve ikizleri içeriye yönlendirdi. “Dee’yi gördüğünüz andan itibaren değişmeye başladınız. Ve bir başladı mı, değişim geri döndürülemez.”

Duvarları tümüyle düğüm düğüm, eğri büğrü köklerden oluşan odanın içi karanlıktı. Sophie erkek kardeşinin elini kendi avcunda hissetti ve Josh’un parmaklarını hafifçe sıktı. Karşılığında oğlanın eli de gerildi.

İkizler, başta görüldüğünden belli ki çok daha geniş olan boşluğun derinliklerine doğru ilerledikçe, gözleri

yavaş yavaş karanlığa alıştı ve oda yeşilimsi bir parıltıyla aydınlandı. Sık, tüylü bir yosun tabakası eğri büğrü kökleri kaplıyor ve yeşim taşı renginde, âdeta sulanmış bir ışık saçıyor ve her şeyin su altındaymış gibi görünmesini sağlıyordu. Hava nemli ve ağırdı; sıvı damlacıkları saçları ve derileri üzerinde minicik ter damlaları gibi toplanıyordu. İçerisi soğuk olmasa da, her ikisi de ürperdi.

“Şeref duymalısınız.” Hekate’nin sesi hemen önlerindeki yeşil loşluğun içinden geliyordu. “Kaç nesildir bir *humani* uyandırmadım.”

“Kim?..” diye söze başladı Josh, sonra sesi çatladı. Kuru kuru öksürüp tekrar denedi. “Uyandırdığın son insan kimdi?” Korkusunu belli etmemeye kararlıydı.

“Epey zaman önceydi; sizin *humani* zaman ölçülerine göre on ikinci yüzyılda. İskoç ülkesinden bir adamdı. Adını hatırlamıyorum.”

Sophie de, Josh da Hekate’nin yalan söylediğini hemen anladılar.

Sophie “Ne oldu ona?” diye sordu.

“Öldü.” Tuhaf, tiz bir kıkırtı duyuldu. “Bir dolu tanesi öldürdü onu.”

“Nasıl bir dolu tanesiymişse o,” diye fısıldadı Josh.

“Ah, hem de nasıl,” diye mırıldandı Hekate. Ve o anda, ikizler Hekate’nin bu gizemli adamın ölümünde parmağı olduğunu anladılar. O anda, tanrıça, Josh’a, kin güden bir çocuk gibi göründü.

“Peki şimdi ne oluyor?” diye sordu Josh. “Ayakta mı duruyoruz, oturuyor muyuz, yoksa uzanıyor muyuz?”

“Siz hiçbir şey yapmıyorsunuz,” diye çıkıştı Hekate.

“Ayrıca bu öyle hafife alınacak bir şey değil. Binlerce nesildir siz *humani* kasti olarak kendinizi alaylı alaylı “büyü” adını taktığınız şeyden uzaklaştırdınız. Oysa büyü yalnızca tüm duyu sahasından istifade edilmesinden ibarettir. *Humani* kendini duyularından uzaklaştırdı. Artık ancak görüntü sahasının ufacık bir kısmı içinde görüyor, ancak en yüksek sesleri duyuyorlar; koku alma duyuları ise şaşırtıcı derecede zayıf, ayrıca ancak tatların en tatlıları ve en ekşileri arasında ayırım yapabiliyorlar.”

İkizler, o sırada Hekate’nin onları kımıldatmakta olduğunun farkındaydılar. Tanrıçanın hareket edişini duyamıyorlardı, fakat onu sesi sayesinde takip edebiliyorlardı. Sesi arkalarından geldiğinde her ikisi de yerlerinde sıçradılar.

“Bir zamanlar, sırf hayatta kalabilmek için, insanlığının tüm o duyulara ihtiyacı vardı.” Uzun bir sessizlik oldu, sonra tekrar konuşmaya başladığında öyle yakınındaydı ki, nefesi Sophie’nin saçlarını dalgalandırdı. “Sonra dünya değişti. *Danu Talis* dalgalar arasında battı, Sürünenler Çağı geçti, Buz Zamanı geldi ve *humani* güya daha *donanımlı* bir hâl aldı. Bu son sözcükleri âdeta bir hakaret gibi söylemişti. “*Humani* giderek üşengeçleşti, giderek daha kibirli oldu. Tüm duyularına ihtiyaç duymadıklarını düşündüler ve zamanla o yetilerini kaybettiler.”

“Diyorsun ki tembelleştikimiz için büyü gücümüzü kaybettik,” dedi Josh.

Sophie homurdanmamak için kendini zor tuttu. Kardeşi bir gün saçlarını ciddi bir belaya sokacaktı.

Fakat Hekate cevap verdiğinde, sesi şaşırtıcı dere-

cede yumuşak, neredeyse şefkatliydi. “Büyü dediğiniz şey hayal gücünün duyular tarafından ateşlenen, sonra da *auranızın* gücüyle şekillendirilen bir hareketinden başka bir şey değil. *Aura* ne kadar güçlüyse, büyü de o kadar azametli olur. Siz ikinizin içinde olağanüstü bir güç var. Simyacı haklı: Siz dünyaya gelmiş en güçlü büyücüler olabilirsiniz. Ama sorun da burada işte,” diye devam etti Hekate. O sırada oda biraz daha aydınlandı ve odanın tam ortasında, tıpkı tavandan onu kavramak için uzanan bir el gibi görünen kök yumrusunun hemen altında duran kadının silüetini seçebildiler. “*Humani* duyuları olmaksızın yaşamayı öğrendi. Beyin, bilincinizden öyle çok veriyi süzüp eliyor ki, bir tür sisin içinde yaşıyorsunuz. Benim yapabileceğim şey sizin şu anda eylemsiz olan güçlerinizi *uyandırmak*, ama tehlike, o son derece ciddi tehlike bunun duyularınıza aşırı yükleme yapacak olmasında.” Durdu, sonra “Bu riski göze almaya hazır mısınız?” diye sordu.

“Ben hazırım,” dedi Sophie hemen, daha erkek kardeşi karşı çıkmadan. Eğer Josh hemen bir cevap yapıştırırsa, tanrıçanın oğlana bir şey yapacağından korkuyordu. Çirkin ve öldürücü bir şey.

Tanrıça dönüp Josh’a baktı.

Josh karanlığın içinde yoklayarak kardeşini bulmaya çalıştı. Yeşil ışık kızın yüzüne hastalıklı bir görünüm veriyordu. Uyandırılma tehlikeli, hatta belki öldürücü olacaktı, ama ne olursa olsun Sophie’nin buna tek başına atılmasına izin veremezdi. “Hazırım,” dedi meydan okurcasına.

“O hâlde başlayalım.”

YİRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Dee son kuşlar ve kedilerin de Hekate'nin Gölge Alemi'nin içine girerek gözden kaybolmasını bekleyip, ancak ondan sonra arabadan çıktı ve gizli açıklığı doğru ilerledi. Bastet'in hizmetkârı Senuhet daha önce çıkmış, şevkle hanımefendisinin peşinden Gölge Alemi'ne girmişti, fakat Dee o kadar hevesli değildi. Dövüşe ilk atılan olmak her zaman için kötü bir fikirdi. Hayatta kalanlar, geride savaşanlar arasından çıkardı. Hekate'nin muhafızlarının görünmez duvarın ardında toplanmış olduklarını tahmin ediyordu ve açıklıktan ilk geçen kişi olmaya hiç niyeti yoktu. Durumu şöyle bir tartıp bunun onun bir ödleğ olduğu anlamına gelmediğinde karar kıldı; bu sadece dikkatli kılıyordu onu, dikkatli olmak da onun bunca yüzyıldır hayatta kalmasını sağlamıştı. Fakat burada sonsuza dek oyalanamazdı; insan dışı

efendileri onu savaş alanında görmeyi beklerlerdi. Ufak tefek adam iki bin dolarlık deri ceketini sıkıca omuzları üzerine çekip hemen peşine aralığın içine doğru bir adım atarak, serin sabah havasını ardında bıraktı ve...

Bir savaş alanına daldı.

Her yanda bedenler vardı; hiçbiri de insan bedeni değildi.

Morrigan'ın kuşları Hekate'nin Gölge Alemi'ne girdiklerinde değişmiş, tam olarak olmamakla birlikte neredeyse insan hâlini almışlardı. Artık hanımefendileri gibi uzun boylu ve zayıftılar; kanatları esnemiş, uzun ve yarasamsı bir hâl almıştı. Bu kanatlar insan biçimli bedenlerine yarı saydam bir deriyle bağlıydı, uçlarında da öldürücü pençeler yer alıyordu. Başlarıysa hâlâ kuş başlarıydı.

Kuş tüyleriyle örtülü alana yer yer dağılmış birkaç kedi vardı. Onlar da Gölge Alemi'ne adım attıklarında hemen hemen insan biçimini almış ve Bastet gibi kedi başlarını korumuşlardı. Pençeleri insan eliyle kedi pençesi arası bir şeylerdi; uçlarında kıvrımlı, jilet gibi keskin tırnaklar vardı; bedenleriyse ince tüylerle kaplıydı.

Dee etrafına baktığında, Hekate'nin muhafızlarından herhangi birinin savaşta düştüğüne dair hiç bir işaret göremedi ve bir anda korktu: Tanrıçanın alemini koruyan neydi? Paltosunun altına uzandı, bir zamanlar *Excalibur* adıyla anılmış kılıcı çıkardı ve dev ağacın sabah sisi içinde yükseldiği noktaya giden patikada ilerlemeye koyuldu. Güneşin doğuşu o antika, siyah kılıcı kan kırmızısına boyadı.

“Kuş adamlar,” diye homurdandı Scathach ve peşine gençliğinin kadim Kelt dilinde bir küfür ekledi. Kuş adamlardan nefret ederdi; ona kurdeşen döktürürlerdi resmen.

Yggdrasill’in girişinde durmuş, yaratıkların ormandan çıkışını izliyordu. Her ırkın efsanelerinde, kuşa dönen insanlar veya yarı insan yaratıklara dönüşen kuşlar yer alırdı. Uzun yaşamı boyunca, Scatty yaratıkların çoğuyla karşı karşıya gelmiş ve bir keresinde de, bir *Sirin* ile, yani güzel bir kadının başına sahip bir baykuşla dövüştüğünde, ölümle burun buruna gelmişti. O dövüşten beri, kuş tüylerine alerjisi vardı. Derisi şimdiden kaşınmaya başlamıştı, genzinde de bir hapşırığın gelişini hissedebiliyordu. Morrigan’ın yaratıkları kamburu çıkmış insanlar gibi eklemelerini yerde sürükleyerek beceriksizce ilerliyorlardı. Bunlar zayıf savaşçılardı, fakat genellikle sayılarının çokluğu sayesinde başarıya ulaşırlardı.

Sonra Bastet’in kedi insanları belirdiler. Kimi iki ayak, çoğuysa dört ayak üzerinde, yavaşça, sinsice hareket ediyorlardı. Scatty biliyordu ki, Afrika ve Hindistan’ın müthiş kedi efsanelerinin kaynağı buradaydı işte. Kuşların aksine, kedi insanlar ölümcül savaşçılardı: Şimşek hızındaydılar, pençeleriye korkunç zarar verme becerisine sahipti. Scathach hapşırdı, kedilere de alerjisi vardı.

Muhtemelen, bir bina kadar büyük, akıl almaz ağacın karşısında duydukları şaşkınlıktan ya da açık kapıların önünde tek bir savaşçı görmenin verdiği kafa karı-

şıklığından olacak, tuhaf ordu birden durdu. Ortalıkta bir süre oyalandılar, sonra sanki tek bir emirle hareket edercesine uzun, düzensiz bir sıra hâlinde ileri atıldılar.

Savaşçı başını bir yandan diğerine esnetip omuzlarını yuvarladı ve sonra iki kısa kılıcı ellerinde belirdi. Onları başının üzerinde bir çarpı şeklinde kaldırdı.

Bu *torc allta* ve *nathairlerin* beklediği işaretti.

Nereden çıktıkları belli olmaksızın, dehşet verici sürüngenler, güneşi arkalarına alıp havadan son sürat düştüler ve ilerlemekte olan ordunun üzerine çullandılar. Kocaman, geniş daireler şeklinde uçuyorlar, dev kanatlarının hareketleri, yerden, kuşların ve kedilerin görüşlerini kısıtlayan, kafalarını karıştıran pütür pütür toz demetleri kaldırıyordu. Sonra uzun otların içinde ve Yggdrasill'in eğri büğrü köklerinin ardında saklanmış olan *torc alltalar* saldırganların orta yerinde yükseliverdi. Scatty evin derinliklerine doğru koşarken, çarpışma seslerinin, ona fazlasıyla San Francisco Hayvanat Bahçesi'nde hayvanların beslenme vaktini anımsattığını fark etti.

Koridorda koşarken “Zaman tükeniyor,” diye seslendi Scathach, Flamel’e.

“Kaç kişiler?” diye sordu Nicholas acı acı.

“Çok fazla,” diye yanıtladı Scatty. Bir anlığına durdu ve sonra ekledi: “*Torc allta* ve *nathairler* onları çok uzun bir süre idare edemeyecekler.”

“Morrigan ve Bastet’ten ne haber?”

“Onları görmedim. Fakat geleceklerine emin ola-

bilirsin ve geldiklerinde de...” Cümleyi yarım bıraktı. Hekate ikizleri uyandırmakla meşgulken, hiçbir şey iki Karanlık Ata’nın karşısında duramazdı.

“Gelecekler,” dedi Nicholas sertçe.

Scatty, Flamel’e bir adım daha yaklaştı. Birbirlerini üç yüz yıldan fazla zamandır tanıyorlardı ve Savaşçı her ne kadar Flamel’den yaklaşık iki bin yıl daha büyükse de, onu artık hatırlayamadığı babası gibi görür olmuştu. “İkizleri alıp kaç. Ben onları burada oyalarım. Sana mümkün olduğunca zaman kazanmaya çalışacağım.”

Simyacı uzanıp elini Savaşçı’nın omuzuna koydu ve omuzunu sıktı. Aralarında minicik bir enerji kabarcığı çatırdadı ve her ikisi de bir anlığına ışıldadılar. Flamel konuştuğunda, bilinci dışında gençliğinin dili olan Fransızca’ya dönmüştü. “Hayır bunu yapmayacağız. Buradan ayrılırken hep beraber gideceğiz. İkizlere ihtiyacımız var Scatty; sadece sen ve benim değil, tüm dünyanın. Karanlık Ataların karşısında yalnızca ikizlerin durabileceğine ve Ataları nihai hedeflerine ulaşıp dünyayı tekrar ele geçirmekten sadece onların alıkoyabileceğine inanıyorum.”

Scatty arkasına doğru karanlık odaya bir bakış attı. “Onlardan çok fazla şey istiyorsun. Ne zaman onlara tüm gerçekleri söyleyeceksin?” diye sordu.

“Zamanı gelince..” diye başladı Flamel.

“Zaman, artık elinde olmayan bir şey,” diye mırıldandı Scatty. “Yaşlanmaya başladın. Bunu yüzünde, gözlerinin çevresinde görebiliyorum; saçında da daha çok beyaz var.”

Flamel başıyla onayladı. “Biliyorum. Ölümsüzlük büyüsü bozuluyor. Perenelle ve ben ölümsüzlük formülü olmaksızın geçirdiğimiz her gün için bir yıl yaşlanacağız. Ay sonuna kadar ölmüş olacağız. Fakat o zaman artık bir şey fark etmeyecek zaten. Eğer Karanlık Atalar başarıya ulaşırlarsa, *humani* dünyasının varlığı sona ermiş olacak.”

“Böyle bir şeyin olmamasını sağlayalım.” Scatty, Flamel’e sırtını döndü, sonra yere çöktü; sırtı dik, bacakları çaprazlanmış, ayakları butları üzerinde tam bir bağdaş pozisyonunda, kolları uzatılmış, avuçları kucağına serilmiş kılıçların kabzalarını kavramış hâlde oturdu. Eğer kediler ya da kuşlar eve girip de koridoru bulurlarsa, Hekate’ye ulaşmak için önce onu aşmaları gerekecekti.

Savaşçı da bunu onlara fena ödetirdi.

Hekate, Flamel’e Yggdrasill’in bir dalından yapılma kısa bir asa vermişti. Simyacı bunu her iki eliyle tutarak içinde tanrıçanın ikizler üzerinde çalıştığı odanın kapısının hemen dışında konuşlandı. Eğer istilacılardan herhangi biri Scathach’ı geçmeyi başarır, o zaman onunla karşı karşıya geleceklerdi. Scatty kılıçları, elleri ve ayaklarıyla savaşırdı; fakat Simyacı’nın silahları – olanaklar dahilinde– daha bile tahrip ediciydi. Elini havaya kaldırdı ve *aurasının* titreşip bedeni etrafında yeşil yeşil canlanmasıyla birlikte dar alan nane kokusuyla ağırlaştı. Hâlâ güçlüydüyse de, her büyü kullanımı onu zayıflatıyor, yaşam gücünü eksiltiyordu. Görme duyusu bile bir gün önce olduğu kadar kuvvetli değildi. Eğer

güçlerini kullanmak zorunda kalırsa, bu yaşlanma sürecini hızlandıracaktı; ama Hekate'ye ihtiyacı olan tüm zamanı sağlamaya kararlıydı. Dönüp omuzu üzerinden bakarak karanlığın içine bakışlarıyla nüfuz etmeye çalıştı. Neler oluyordu orada?

“Daha büyük olanınızla başlayacağız,” diye ilan etti Hekate.

Sophie, Josh'un itiraz etmek üzere derin bir nefes aldığıı sezdi; fakat kardeşinin parmaklarını öyle sıktı ki, neredeyse oğlanın kemiklerinin birbirine sürtünüşünü hissedebiliyordu. Josh buna karşılık olarak kız kardeşinin ayak bileğine bir tekme savurdu.

“Âdettendir,” diye devam etti tanrıça. “Sophie,” duraksadı, sonra “Soyadın ve anne babanın adları nedir?” dedi.

“Newman... Annemin adı Sara, babamınki Richard.” Onları ‘anne’ ve ‘baba’ dışında bir adla anmak garip gelmişti.

Odadaki yeşil ışık parlaklaştı ve Hekate'yi aydınlanan duvarlar üzerinde beliren silüetiyle görebildiler. Her ne kadar yüzü karanlıktaysa da, gözleri cilalı ayna kırıkları gibi yeşil ışığı yansıtıyordu. Uzanıp avcunu Sophie'nin alnına koydu. “Sophie, Sara ve Richard'ın kızı, Newman kabilesinden, insan ırkından...”

İngilizce başladı, ama sonra insanoğlundan daha eski tarihli, şiirsel güzellikte bir dile kaydı. O konuştukça, Sophie'nin *aurası*, bedenini çevreleyen buğulu gümüş rengi bir ışık biçiminde parlamaya başladı. Serin bir esinti tenine değdi geçti ve aniden Hekate'yi duymadığının

bilincine vardı. Tanrıçanın ağzının kıpırdayışını görebiliyordu, ama kendi bedeninin, nefesinin tıslayarak burnuna girip çıkışı, kanın kulaklarına hücum edişi, kalbinin göğsündeki tok atışı gibi sesleri üzerinden, onun ne dediğini duyamıyordu. Şakaklarında, sanki beyni kafatası içinde genişliyormuş gibi bir baskı vardı. Bir sızı omurgası boyunca akıp tüm kemiklerine yayıldı.

Sonra oda aydınlanmaya başladı. Artık daha yaşlı görünen Hekate devamlı oynayan parlak ışık hatlarıyla çerçevelenmiş şekildeydi. Sophie birden tanrıçanın *aurasını* görmekte olduğunu fark etti. Işıkların Hekate'nin kolu etrafında kıvrılıp bükülmesini, parmaklarına doğru akmasını seyretti ve sonra tüylerini ürperten bir şaşkınlıkla, ışığın kafatasına nüfuz edişini gerçek anlamda *hissetti*. Bir anlığına başı döndü, aklı karıştı ve sonra, kulaklarındaki vızıltının içinden Hekate'nin sözcükleri aniden anlamlı gelmeye başladı.

“...İçindeki bu dehşetli gücü *uyandırıyorum...*” Tanrıça ellerini Sophie'nin yüzünde gezdirdi; dokunuşu buz ve ateş gibiydi. “Bunlar *humaninin* terk ettiği duyular,” diye devam etti Hekate. Başparmaklarını hafifçe Sophie'nin gözlerine bastırdı.

“Keskin gözlerle görebilmek için...”

Sophie'nin görüşü bir anda zenginleşti, karanlık oda alev alev bir ışığa büründü, her gölge ince ayrıntılarla seçilir oldu. Hekate'nin elbisesinin üzerindeki her ipliği, her dikişi görebiliyor, kafasındaki her saç telini seçebiliyor, gözlerinin kenarlarında belirgin bir şekilde gelişen harita gibi ufacık kırışıklıkların izini sürebiliyordu.

“Berraklıkla duyabilmek için...”

Bu sefer, sanki Sophie’nin kulağından pamuk parçaları çıkarılmış gibi oldu. Bir anda, artık *duyabiliyordu*. Bu, iPod’unun kulaklıklarında müzik dinlemek ve sonra aynı parçayı odasındaki müzik setinde duymak arasındaki fark gibiydi. Odadaki her ses büyüdü ve yoğunlaştı: Erkek kardeşinin nefesinin burun deliklerinden geçişindeki hırıltısı, tepelerindeki devasa ağacın, geliş yönü değişip duran gıcırtiları, kökler arasında kıpırdanan görünmez yaratıkların kazıma sesleri. Başını hafifçe eğdiğinde savaşın seslerini dahi duyabiliyordu: Kuşların ciyaklamaları, kedilerin gürlemeleri ve domuzların çığlıkları.

“Saflıkla tat alabilmek için...”

Hekate’nin parmakları Sophie’nin dudaklarına değdi ve kız bir anda dilinin sızladığının bilincine vardı. Dudaklarını yaladığında önceden yemiş olduğu meyvenin izlerini buldu ve havanın bile tadını alabildiğini keşfetti; yoğun ve toprağımsıydı.

Hatta atmosferdeki su damlacıklarını bile ayırt edebiliyordu.

“Hassasiyet ile dokunabilmek için...”

Sophie’nin teni hayat buldu. Cildine değen kumaşlar; tişörtünün yumuşak pamuklusu, kot pantolonun sert dokuması, boynunun etrafındaki, burç işaretini taşıyan altın zincir, sıcak tutan pamuklu çorapları – hepsi tenine farklı ve belirgin izler bırakıyorlardı.

“Yoğunlukla koku alabilmek için...”

Sophie kendisini istila eden ani, gözlerini yaşartan

koku patlamasıyla kelimenin tam manasıyla sarsıldı: Hekate'nin bu dünyanın dışından gelen baharatlı kokusu, etrafının tiksindirici topraksılığı, erkek kardeşinin belli ki işe yaramayan yirmi dört saat etkili deodorantı, yine Josh'un saçındaki güya kokusuz olan saç jölesi, Sophie'nin daha önce kullanmış olduğu diş macununun nanesi.

Sophie'nin *aurası* parlamaya başladı. Gümüş rengi buğu teninden, sisin bir göl üzerinde yükselişi gibi yükseliyordu. Kızın bedenini solgun, yumurta biçimli bir hatla çevreledi. Sophie gözlerini kapattı ve başını geriye attı. Renkler, kokular ve sesler üzerine üzerine geliyordu: O güne dek maruz kaldığı her şeyden daha parlak, daha güçlü, daha yüksektir. Hassaslaşmış duyularının etkisi neredeyse acı vericiydi. Yok, kesinlikle acı vericiydi. Acıtıyordu. Baş zonkluyor, kemikleri ağrıyor, hatta derisi kaşınıyordu; her şey açıkça çok fazlaydı. Sophie'nin başı geriye düştü, sonra kolları neredeyse kendiliğinden iki yana açıldı ve kız toprak yerden on santimetre kadar yükseldi.

“Sophie?” diye fısıldadı Josh, duyduğu dehşetin sesine yansımasını engellemekten acizdi. “Sophie...” Dalga dalga gümüşü bir parıltıyla sarmalanmış kız kardeşi, gözleri önünde havada asılı duruyordu.

Bedeninden çıkan ışık öyle kuvvetliydi ki, yuvarlak odayı gümüş rengi ve siyah tonlarına boyuyordu. Dehşet dolu bir korku filminden bir sahne gibiydi bu.

“Ona dokunma,” diye emir verdi Hekate sertçe.

“Bedeni bu algı seline uyum sağlamaya çalışıyor. Bu en tehlikeli dönem.”

Josh’un ağzı kurudu ve dili boğazını tıkıyor gibi hissetti. “Tehlikeli derken... Ne demeye çalışıyorsun?”

Kafasının içinde bir şey tıkırdadı ve sanki en derin korkuları gerçeğe dönmek üzereymiş gibi hissetti kendini.

“Birçok vakada beyin uyandırılmanın hassaslaştırdığı algılarla baş edemez.”

“Birçok vakada mı?” diye fısıldadı Josh, derinden sarsılmıştı.

“Hemen hemen her vakada,” dedi Hekate. Josh, tanrıçanın sesinde pişmanlık sezdi. “Zaten o yüzden bunu yapmaya gönülsüzdüm.”

Josh, aslında cevabını hiç istemediği soruyu sordu: “Ne oluyor peki?”

“Beyin fiilen devre dışı kalıyor. Kişi asla içinden çıkamayacağı bir koma evresinde kalıyor.”

“Ve Flamel bunun olabileceğini biliyordu, öyle mi?” diye sordu Josh. Karnına ağrı gibi giren bir öfke dalgası hissetti. Midesi bulandı. Simyacı, *uyandırılmanın*, büyük ihtimalle onu ve Sophie’yi komaya sokabileceğini başından beri biliyordu, ne var ki yine de onların bu işleminden geçmelerine izin vermeye hazırdı. Eşit oranda, korku ve berbat bir ihanete uğramışlık hissiyle ateşlenen öfkesi, içinde alev alev yanıyordu. Flamel’in arkadaşı olduğunu sanmıştı. Yanılmıştı.

“Elbette,” dedi Hekate. “Size bazı tehlikelerin bulunduğunu söylemişti, öyle değil mi?”

“Bize her şeyi söylemedi,” diye patladı Josh.

“Nicholas Flamel asla birine her şeyi söylemez.” Hekate’nin yüzünün bir yanı Sophie’den yayılan gümüş rengi ışıkla aydınlandı, ötekiyse kapkara bir gölgeyle kaplıydı. Bir anda Hekate’nin burun delikleri kızardı ve gözleri iyice açıldı. Başını kaldırıp köklerden oluşan tavana baktı. “Hayır,” diye bağırdı nefes nefese. “Hayır!”

Sophie’nin gözleri şak diye açıldı ve sonra kız ağzını açıp çığlık attı. “Yangın var!”

“Dünya Ağacı’nı yakıyorlar!” diye gürledi Hekate, yüzü yabani bir ifadeye bürünmüştü. Josh’u bir kenara itip oğlanı bir zamanlar ikizi olan kişiyle baş başa bırakarak koridora attı kendini. Josh ne yapacağını bilemeden, ona dokunmaya dahi çekinerek, gözleri önünde havada asılı duran kıza baktı. Tek bildiği, hayatlarında ilk kez olarak, daha anlamanın yakınından dahi geçmeyeceği şekillerde birbirlerinden farklı olduklarıydı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Gitmemiz lazım." Nicholas Flamel, Josh'u omuzundan yakalayıp sarsarak içinde bulundukları ana geri getirdi.

Josh dönüp Simyacı'ya baktı. Oğlanın yanaklarında gözyaşları vardı, ama kendisi bunun farkında değildi. "Sophie..." diye fısıldadı.

"Ona bir şey olmayacak," dedi Nicholas kararlılıkla. Dışarıdaki koridorda bağırışlar yankılandı; silahların ani şakırtısı, insan ve hayvanların gürlemelerine karışıyordu. Bunların hepsinin üzerinde de Scathach'ın memnuniyet dolu kahkahası yükseliyordu. Flamel, hâlâ yerden on santimetre kadar yukarıda asılı durmakta olan Sophie'ye uzandı; Simyacı'nın *aurası*, kızın elini tutmasıyla birlikte beyaz-yeşil bir renkte parladı. Nazikçe kızı yere indirdi. Sophie'nin ayakları yere değ

değmez, tüm gücü âdeta bedenini terk etti ve Flamel kıızı, bilinci kapalı bir hâlde yere yığılıvermeden hemen önce yakaladı.

Josh derhâl kız kardeşinin yanına geldi. Flamel'i itip ikizini kollarına aldı.

Enerji çatırdayarak Sophie'nin solmakta olan *aurasından* Josh'un tenine geçti; fakat çocuk, iğne batışı gibi sızıyı fark etmedi bile. Flamel'e baktı; yüzü öfkeyle şekillenmiş bir maskeydi sanki. "Biliyordun," diye suçladı onu. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordun. Kız kardeşim komaya girebilirdi."

Nicholas sakince "Öyle bir şeyin olmayacağını biliyordum," dedi, Josh'un yanına çömelerek. "Onun *aurası*, sizin *auralarınız*, fazlasıyla güçlü. Her ikinizin de bunu sağ salim atlatacağınızı biliyordum. Ne seni ne de onu bile bile tehlikeye asla sokmam. Buna yemin ederim." Nabzını ölçmek üzere Sophie'nin bileğine uzandı; fakat Josh, Flamel'in elini itti. Ona inanmamıştı. İnanmak istiyordu, ne var ki, bir şekilde, Flamel'in sözlerinde bir sahtelik hissediyordu.

Her ikisi birden, dışarıdaki koridordan gelen acı dolu, bir kedinininkini andıran cıyıklamayla sıçradılar. Bunun peşinden Scatty'nin sesi geldi. "Gerçekten gitmemiz lazım. Hemen şu an bunun için çok uygun bir zaman olur mesela!"

Yanan odun kokusu giderek kuvvetleniyor, tutam tutam gri bulutlar kıvrıla kıvrıla odaya girmeye başlıyordu.

"Gitmemiz gerek. Bu konuda daha sonra konuşabiliriz," dedi Flamel sertçe.

Josh “Konusacağımıza hiç şüphelen olmasın,” diye onu temin etti.

“Onu taşımana yardım edeyim,” diye teklif etti Simyacı.

Josh “Ben kendim yaparım,” dedi ve kardeşini kollarıyla kavradı. Sophie’yi kimselere bırakmayacaktı. Kardeşinin ne kadar hafif geldiğine şaşırırdı ve kendisini görüldüğünden daha kuvvetli kılan, futbol antrenmanlarıyla geçen, o ağırlı sızı dolu aylara şükretti.

Simyacı duvara yaslanmış olduğu kısa asayı alıp önünde, havada döndürdü.

Asanın ucu yeşil yeşil parladı ve havada en belli belirsizinden ince ince tüten zümrüt bir yol bıraktı. Flamel “Hazır mısınız?” diye sordu.

Josh, kız kardeşini sıkı sıkıya göğsüne dayamış tutar hâlde, başıyla onay verdi.

“Ne olursa olsun, ne görürsen gör, durma, geri dönme. Bu kapının dışındaki hemen hemen hiçbir şey seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir.”

Josh, Flamel’in peşinden kapıdan geçti ve anında durdu, şaşkınlıktan donup kalmıştı. Scatty dar koridorun orta yerinde duruyordu; iki kısa kılıcı ardında bir bulanıklıktı âdeta. Kılıçların ardında, o güne dek gördüğü yaratıkların en korkunçlarından bazıları toplanmıştı. Canavarlar göreceğini tahmin ediyordu, beklemediği şeyse, canavardan daha da korkunç olan yaratıklardı. Ne hayvan ne insan, ama ikisinin arasında bir yerde takılıp kalmış yaratıklar... Kedi başlı insanlar Scatty’e hırlıyor, tırmık atıyorlardı; pençeleriye Savaşçı’nın kı-

lıçları üzerinde kıvılcımlar çıkarıyordu. İnsan bedenli ama devasa, gagalı kuzgun kafalarına sahip başkaları da öte yandan Scatty’i dürterek onu yaralamaya, delip geçmeye çalışıyorlardı.

Flamel “Scatty, eğil!” diye bağırdı. Savaşçı’nın onu duyup duymadığını anlamayı beklemeksizin kolunu uzattı ve kısa asasını yere yatay biçimde öne doğrulttu. *Aurası* yeşil yeşil parladı ve hava aniden keskin nane kokusuna büründü. Asanın ucunda, fırıl fırıl dönen bir ışıktan oluşan zümrüt rengi bir küre vücut buldu, sonra da duyulur bir patırtıyla ileri atıldı. Scatty ancak eğilmişti ki, top havada cızırdayıp tavanın neredeyse başının hemen tepesine denk gelen noktasına çarpıp parçalandı. Parlak renkte, leke gibi bir iz bıraktı; bu da yapış yapış yeşil bir ışık damlatmaya, akıtmaya başladı. Açıklıktan tekir bir kedinin yara bere içindeki başı diğerlerini ite ite çıktı; ağzı açıktı, dişleri ışıldıyordu.

Scatty’i gözüne kestirip üzerine atıldı ve yapışkan ışıktan bir damla başının tepesine sıçradı. Kedi başlı insan çılgına döndü. Kendini tekrar koridora fırlatıp orada yoluna çıkan her şeye derhâl saldırmaya koyuldu. Kuş adamlardan biri bir adım atıp açıklığa çıktı ve damla damla akan yeşil ışıkla kaplandı. Kara kanatlarında aniden delikler ve yırtıklar oluştu ve yaratık takır takır bir gaklamayla sırtüstü düştü. Josh, bal yoğunluğundaki bu yeşil ışığın, yaratıkları yaksa da tahtayı etkilemediğini fark etti. Etrafına daha fazla dikkat etmesi gerektiğini biliyordu, ama tüm ilgisi kız kardeşi üzerine

yoğunlaşmıştı. Sophie hızlı hızlı nefes alıyor, kapalı göz kapaklarının ardındaysa gözleri âdeta dans ediyordu.

Scatty toparlanıp ayağa kalktı ve fırlayıp Flamel ve Josh'un yerine geldi. "Çok etkileyici, eminim," diye mırıldandı. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Flamel esasını bir baton gibi çevirdi. "Bu gücümü yoğunlaştırıyor."

Scatty etrafına baktı. "Kapana kısıldık gibi görünüyor."

"Hekate bu yöne gitti," dedi Nicholas, sağına dönüp görünüşte aşılabilir olan, düğüm düğüm köklerden ibaret bir kapıya işaret ederek. "Odadan koşarak çıktığını ve bunun içinden yürüyüp geçtiğini gördüm." Düğümlemiş köklerin yanına gidip kolunu uzattı. Kolu dirseğine kadar gözden kayboldu.

Scatty "İlk ben gideyim," dedi. Josh, kuşlar ve kedilerin ölümcül bir karışımıyla savaşmış olsa da, Savaşçı'nın vücudunda tek bir çizik bulunmadığını, tek bir saç telinin bile yerinden oynamamış olduğunu fark etti. Nefes nefese bile değildi; 'Gerçi eğer gerçekten bir vampirse, o zaman belki de nefes almaya ihtiyacı bile yoktur,' diye düşündü Josh.

Scatty ileri atıldı ve köklerden oluşan duvara ulaşmadan önceki son anında, kılıçları göğsü üzerinde çaprazlanmış hâlde doğrudan açıklığa dalıverdi.

Flamel ve Josh bunu takip eden anda birbirlerine baktılar.. Ve sonra sımsıkı görünen kök yumruları arasından Scatty'in başı fırladı. "Asayiş berkemal."

Flamel "Ben arkayı tutayım," deyip bir adım geri

çekilerek Josh'un önüne geçmesine izin verdi. "Peşimizden gelecek her tür şeyle ben ilgilenirim."

Josh başıyla onayladı, Flamel'le konuşmak konusunda kendine güvenemiyordu. Kız kardeşinin hayatını tehlike attığı için Simyacı'ya karşı hâlâ öfkeliydi, fakat aynı zamanda Flamel'in şu anda onlar için savaştığının, onları korumak için kendisini son derece ciddi tehlikelere attığının da farkındaydı. Josh kıvrım kıvrım kökler ve sıkıştırılmış topraktan oluşan duvara doğru bir adım attı, gözlerini kapadı... Ve içinden yürüdü geçti. Nemli bir serinliğin içinde bir an geçti ve sonra gözlerini açtığı anda hemen önünde Scatty'i gördü. Josh, alçak tavanlı, dar, bütünüyle Yggdrasill'in yumru yumru köklerinden yaratılmış bir odadaydı. Yeşil yosun kümeleri odaya donuk, yeşil bir ışık akıtıyordu; Josh, Scatty'nin, yukarıya, loşluğun içine doğru uzanan bir dizi dar, çarpık basamağın bitiminde durmakta olduğunu görebiliyordu. Scatty başını bir yana uzatmıştı; ama daha Josh, Savaşçı'ya neler duyduğunu soramadan duvardan Flamel çıktı. Gülümsüyordu; esasının tepesinden yeşil gaz kalıntıları salınıyordu. "Bu onları bir süre idare eder."

"Gidelim," diye seslendi Scatty, Simyacı belirir belirmez.

Merdiven öyle dardı ki, Josh, başı ve bacakları kaba tahta duvarlara çarpıp incinmesin diye Sophie'yi kendi bedenine yaslamış, başını da eğmiş hâlde, yengeç yürüyüşü gibi yan yan ilerlemek zorunda kalıyordu.

Her basamağı kontrol edip, adımını ancak ondan sonra atıyordu; zira düşmeyi ve kardeşini düşürme-

yi göze almak istemiyordu. Aniden bu basamakların devasa ağacın iç ve dış kabuğu arasına oyulmuş olduğunu fark ederek, Yggrasill büyüklüğünde bir ağacın gizli geçitler, saklı bölmeler, unutulmuş odalar ve kayıp merdivenlerle delik deşik olup olmadığını merak etti ister istemez. Öyle olmalıydı. Hepsinin nerede olduğunu Hekate dahi biliyor muydu? Sonra, aklında vızır vızır ilerleyen düşüncelerle, bu basamakları kimin yaratmış olduğunu merak etti. Her nedense, tanrıçanın canlı tahtanın içine bunları kendisinin oyduğunu hayal edemiyordu.

Tirmandıkça, yanan odunun acımsı kokusunu alabiliyorlardı; çatışma sesleri de giderek netleşiyordu. Kedi viyaklamaları daha da insansı bir hâl almış, kuş ciyaklamaları tümüyle korkunçlaşmıştı; üstüne üstlük bunların hepsi yaban domuzlarının hırıltılarına ve *nathairlerin* tıslamalarına karışıyordu. Kafile, yerin altından çıktığı anda, sıcaklık ve duman yoğunlaştı ve başka bir ses daha duymaya başladılar: Derinden gelen, boğuk, gurul gurul bir homurtu.

“Acele etmemiz lazım.” Scatty’nin sesi karanlığın içinden süzülüp geldi. “Artık gerçekten acele etmemiz gerek...” Her nasılsa Savaşçı’nın sesindeki zorlama sükunet, Josh’u çığlıklar atsa yapacağından daha fazla korkuttu. “Dikkatli olun, bir açıklığa ulaştık. Kalm bir kökün ucunda, ağacın ana gövdesinin otuz yarda kadar uzağındayız. Çarpışmaların iyice uzağındayız yani,” diye ekledi.

Josh bir köşeyi dönüp de Scatty’i gördüğünde, Sa-

vaşçı âdeta hemen ilerisindeki sarmaşık duvarın içinden parlayarak süzülen erken sabah güneşinin hüzmelerine bulanmış hâldeydi.

Savaşçı ona döndü; güneş ışığı kızıl saçlarını altın rengine döndürüp, kısa kılıçlarının bıçakları üzerinde boylu boyunca ışıldayadursun, Josh onu o ezeli, dehşet saçan Savaşçı hâliyle gördü. Çatışma sesleri her yanlarındaydı; fakat tüm diğer gürültülerin hepsinden daha da yüksek çıkan ses, yerin derinliklerinde titreşiyormuş gibi hissedilen o hırıl hırıl inlemeydi. “Bu ses nedir?” diye sordu.

Scatty acı acı “Yggdrasill’in haykırıışları,” dedi. “Hekate’nin düşmanları Dünya Ağacı’nı ateşe verdiler.”

“Ama neden?” Bunun düşüncesi bile ona korkunç gelmişti; bu kimseciklere zarar vermeyen çok yaşlı, canlı ağaç... Bununla birlikte bu hareketleri, Josh’a, Karanlık Ataların yaşama ne denli hor görerek yaklaştıklarına dair bir algı kazandırmış oldu.

“Hekate’nin güçleri kaçınılmaz bir şekilde ağaca bağlı; onu heybetli hayatına Hekate’nin büyüü getirdi, ağacın yaşam gücü de tanrıçanın kuvvetini korumasını sağlıyor. Ağacı mahvederek, onu da mahvedeceklerine inanıyorlar.”

Flamel merdivenleri nefes nefese çıkarak gelip Josh’un hemen arkasında durdu. Simyacı’nın sıska yüzü kıpkırmızıydı ve boncuk boncuk terle kaplıydı. “Yaşlanıyorum,” dedi buruk bir gülümsemeyle. Scatty’e baktı. “Plan nedir?”

“Gayet basit,” diye başladı Savaşçı, “Buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşacağız.” Sonra kılıcını sol eliyle çevirip bıçağı koluna uzunlamasına, yassı olarak dayanacak şekilde tuttu. Kabzayla bir şeye işaret etti. Flamel ve Josh ona yaklaşıp sarmaşık perdesinin içinden öteki tarafa baktılar. Arazinin öte yanında Dr John Dee belirmiş, çalıların arasından dikkatle ilerliyordu. Her iki eliyle birden tutmakta olduğu kara bıçaklı kısa kılıç soğuk, mavi bir ışıkla parlıyor ve titreşiyordu.

“Dee,” dedi Flamel. “Hayatımda bir gün onu görmekten memnun olacağımı hiç hayal etmemiştim. Bu gerçekten de iyi haber.”

Scatty de, Josh da ona şaşkınlık içinde baktılar.

“Dee bir insan; bu da buraya bir insan taşıtıyla geldi demektir,” diye açıkladı Simyacı.

Scatty ona katılarak “Muhtemelen Gölge Alemi’nin hemen dışında bıraktığı bir araba olmalı bu,” dedi.

Josh tam ona dışarıda bıraktığını nereden bildiğini soracaktı ki, aniden cevabı bildiğini fark etti. “Çünkü eğer arabayı içeri sürerse akünün boşalacağını biliyordu.”

“Bak,” diye mırıldandı Scatty.

Devasa, yaban domuzumsu *torc alltalar*dan birinin Dee’nin ardındaki uzun otların arasından beliriverişini izlediler. Yaratık hâlâ hayvan biçimde olsa da, arka ayakları üzerine kalkarak insan boyunun yaklaşık üç katına ulaşınca kadar yükseldi.

Josh “Onu öldürecek,” diye mırıldandı.

Dee’nin kılıcı parlak mavi renkte parladı, sonra ufak

tefek adam, kendini geriye, *torc alltaya* doğru atıp kılıcı hafif bir kavisle savurdu. Ani hareket yarattığı şaşırtmış gibi göründü, fakat yine de *torc allta* bıçağı kolaylıkla kenara itti... Ve o anda dondu. Yaratığın kolunda, bıçağın ona değdiği noktada, ince bir buz tabakası oluşmuştu; ufacık kristalleri sabahın erken ışıkları atında ışıldıyordu. Buz tabakası, *torc alltanın* göğsünü kaplayıp devasa bacaklarından aşağıya ve omuzlarından yukarı, başına doğru ilerleyerek yarattığı bütününü örttü. Birkaç kalp atışlık zaman içinde yaratık mavi damarlarla bezeli bir buz katmanıyla kaplanmıştı. Dee yerden kalktı, paltosunu silkeledi ve sonra, aniden, buza kılıcının kabzasını çekmiş gibi kullanarak vurdu.

Buz kütlesi milyonlarca ışıltılı parçaya bölündü; her birinde *torc alltadan* bir parçacık vardı.

“Doğanın temel kılıçlarından biri,” dedi Scatty acı acı. “*Excalibur*, Buz Kılıcı. Çağlarca evvel kaybolduğunu, Artorius öldüğünde göle geri atıldığını sanıyordum.”

Flamel “Doktor onu bulmuş gibi görünüyor,” diye mırıldandı.

Josh, Kral Arthur’un gerçek olduğunu duyduğuna artık şaşırmadığını fark etti. Kim bilir daha başka hangi efsanevi kişilikler gerçekte varolmuştu?

Dee’nin aceleyle tekrar otların arasına girerek dev ağaç evin, en yüksek çatışma seslerinin geldiği öteki yanına doğru yol alışı izlediler. Dumanın kokusu artık daha kuvvetliydi. O keskin, acı hâliyle, ağacın çevresinde kıvrılıp bükülüyor, beraberinde çok eski yerlerin

ve ne zamandır unutulmuş baharatların kokularını taşıyordu. Tahtalar çatırdıyor, kıtırdıyor, öz su kaynıyor, fokurduyordu; derinden gelen boğuk tıngırtı ise artık ağacın bütününe titreştirecek kadar güçlü bir hâl almıştı.

“Ben yolu açayım,” dedi Scatty sarmaşığın içine doğru atılırken. Neredeyse anında kuş adamlardan bir üçlü kanatlanarak ona doğru gelmeye başladılar, onları dört ayak üstünde koşan kedi adamlardan iki tanesi takip etti.

Josh çaresizce “Ona yardım etmeliyiz!” dedi, gerçi ne yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ya!

“O Scathach; bizim yardımımıza ihtiyacı yok,” dedi Flamel. “Başta onları bizden başka tarafa doğru yönlendirecektir.”

Scathach çalılarının arasında hafifçe koşar adım ilerliyor, ağır botları yumuşak toprak üzerinde hiçbir ses çıkarmıyordu. Kuşlar ve kediler de peşinden gidiyorlardı.

“Onları kendisine sadece tek bir taraftan saldırmak zorunda bırakacak şekilde sırtını bir şeye yaslayacak, sonra onlara yüzünü dönecek.”

Josh’un bakışları altında, Scatty sırtını yumru yumru bir meşe ağacına vererek olduğu yerde dönüp saldırganlarıyla yüz yüze geldi. Kedi yaratıklar pençelerinin hızla ilerleyişiyle ona çabucak ulaştılar, fakat Savaşçı’nın kısa kılıçları onlardan daha hızlıydı ve pençelerle çarpıştıkça kıvılcımlar çıkardılar. Kuş yaratıklardan biri, pençelerini öne uzatmış hâlde, kocaman kanatlarını çırparak aşağıya doğru süzüldü. Scatty sol elindeki kılıcı yere

saplayıp yaratığın uzanmış bileğini kaptığı gibi hızla çekiverdi, sonra hırıldanan kedilerin orta yerine fırlattı. Kuş içgüdüsel olarak kedilere saldırdı ve bir anda hayvanlar kendi aralarında bir mücadeleye tutuştular. Kuş insanlardan iki tanesi daha derhâl iğrenç ciyaklamalarla kedilerin üzerine çullandılar. Scatty kılıcını yerden çıkarıp Flamel ile Josh'a işaret etmekte kullandı.

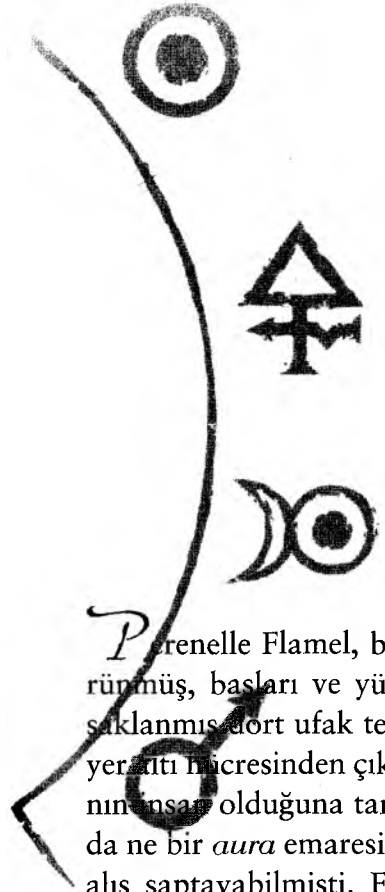
Flamel, Josh'un omuza dokundu. "Git. Scathach'ın yanına ulaş."

Josh dönüp Simyacı'ya baktı. "Ya sen?"

"Ben biraz daha bekleyeceğim, sonra peşinizden gelip sizi koruyacağım."

Her ne kadar Flamel onları korkunç bir tehlikeye atmış olsa da, Simyacı'nın arkalarını kollayacağına hiçbir şüphesi yoktu. Başıyla onayladı, sonra dönüp sarmaşık perdesinin içine daldı ve kız kardeşini sıkı sıkı göğsüne bastırarak koşmaya koyuldu. Ağacın korunaklılığından uzakta, savaş sesleri inanılmaz bir yükseklikteydi; fakat o hemen önündeki basacağı yere odaklanmış, toprakta, takılıp düşmesine yol açacak herhangi bir kök ya da başka çıkıntılara karşı gözünü açık tutuyordu. Sophie kollarında kımıldadı, gözlerini kırıştırdı ve hareket etmeye başladı. Josh onu daha sıkı kavradı. Kardeşinin kendisini duyabildiğine emin değildi ya, yine de hemen "Kıpırdamadan dur," dedi. Yönünü değiştirerek can çekişen yaratıklardan uzağa, sağa doğru yönelmişti; fakat yine de yaratıkların, ağır yaralandıklarında asıl kuş ve kedi hâllerine geri döndüklerini fark etmeden edemedi. Sersemlemiş görünen iki kedi ve hırpani tipli üç karga

toprağın, çamurun içinden doğruldular ve Josh'un yanlarından koşup geçişini izlediler. Josh, Flamel'in arkasında koştuğunu duyabiliyor; Simyacı büyüsünü uyguladıkça, sabah havasında nane kokusunu alabiliyordu. Bir on – on beş adım daha onu Scatty'e ulaştıracaktı ve Josh onun yanına vardı mı güvende olacağını biliyordu. Fakat Scatty'e ulaştığında, tam da Savaşçı'nın gözlerinin dehşetle fal taşı gibi açıldığı ana denk gelmişti. Omuzunun üzerinden arkasına baktığında Eski Mısır giysilerine bürünmüş, biçimli bir kedi başına ve pençelerine sahip uzun boylu bir kadının en azından altı metre kadar sıçrayarak doğruca Nicholas Flamel'in sırtına indiğini ve Simyacı'yı yere serdiğini gördü. Kıvrımlı, orak biçimli bir pençe fırlayıp Flamel'in kısa asasını düzgünce ikiye böldü. Sonra yaratık başını arkaya attı, tısladı ve zaferle tükürdü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Perenelle Flamel, bütünüyle siyah deri giysilere bürünmüş, başları ve yüzleri motosiklet kaskları ardına saklanmış dört ufak tefek muhafız tarafından küçücük yeraltı nücrsinden çıkarılmıştı. Perenelle, muhafızlarının insan olduğuna tam olarak emin değildi. Adamlarda ne bir *aura* emaresi, ne bir kalp atışı, ne de bir nefes alış saptayabilmişti. Etrafına toplandıklarında, çürük yumurta ve fazla olgun meyve gibi, çok eski ve ölü bir şeylere dair son derece hafif bir iz yakalamıştı. Onların *simulakra*, yani kokuşuk, kabarcık kabarcık sıvılarla dolu fiçılarda yetiştirilmiş yapay yaratıklar olabileceklerini düşündü. Perenelle, kendi takipçilerini kendisi yaratma fikrinin Dee'yi her daim büyülemiş olduğunu ve onun Golemler, *simulakra* ve minyatür insanlarla deneyler yapmaya on yıllarını vermiş olduğunu biliyordu.

Dört tip, tek kelime etmeksizin, kesik kesik el hareketleriyle onu hücrelerinden dışarıya, uzun, dar ve loş bir koridora yönlendirdiler. Perenelle kendine gücünü toplayacak ve mekâna dair izlenimlerini özümseyecek kadar zaman sağlamak için kasten yavaş yavaş ilerledi.

Güvenlik görevlisinin hayaleti Jefferson Miller, ona Enoch Holding'in bodrum katında, Telegraph Tepesi'nin batısında, ünlü Coit Kulesi'nin yakınında olduğunu söylemişti. Yer altının derinliklerinde olduğunu biliyordu: Duvarlar rutubetten yol yoldu, hava da öyle soğuktu ki yüzünün önünde duman bulutları belirliyordu. Artık hücreden çıkmış, onun koruyucu büyüleri ve tılsımlarından uzaklaşmış olduğundan, gücünün birazının bedenine geri dönmeye başladığını hissetti. Perenelle çaresizce muhafızlar üzerinde kullanabileceği bir büyü düşünmeye çalıştı, fakat Bay Miller'in hayaletiyle olan iletişimi onu bitkin düşürmüştü ve gözlerinin ardında, odaklanmasını zorlaştıran, zonklayan bir baş ağrısı vardı.

Önünde bir anda bir şekil titreşerek belirdi. Buz gibi havada sisli bir beyaz renk almış nefesi, bir anlığına bir yüz oluşturmuştu.

Perenelle her iki yanındaki muhafızlara baktı, fakat onlar herhangi bir tepki vermemişlerdi. Ciğer dolusu derin bir nefes çekti, içinde tutarak bedeninin nefesi ısıtmasına izin verdi, sonra uzun, yavaş bir üfleyle nefesi verdi. Beyaz sisin içinde bir yüz belirdi: Jefferson Miller'inki.

Perenelle somurttu. Miller'in hayaleti çoktan gitmiş olmalıydı. Tabii ona bir şey söylemek için geri gelmediyse.

Nicholas!

Anında, kocasının tehlikede olduğunu anladı. Perenelle derin bir soluk alarak ciğerlerini bir kez daha doldurdu ve nefesi içinde tuttu. Nicholas'a tüm gücüyle odaklandı, dar, hazin görünümlü yüzü, soluk renkli gözleri, kafasına yapışık saçlarıyla onu açık seçik hayalinde canlandırdı. Kocasının daha genç, koyu renk gür saçlarının da onunkinden daha uzun olduğu eski hâlini hatırlayarak gülümsedi.

Saçını hep ensesinde mor, kadife bir kurdeleyle toplardı. Nefesi verdi ve hava anında tekrar Jefferson Miller'ın yüzü hâlini alan beyaz bir buluta dönüştü. Perenelle hayaletin gözlerinin içine baktı ve orada, göz bebeklerindeki yansımada kocasının kedi başlı tanrıçanın patisi altına kısılıp kalmış olduğunu gördü.

İçinde öfke ve dehşet canlandı. Baş ağrısı ve yorgunluğu aniden bedenini terk etti. Gri tutamlarla bezeli siyah saçları, telleri boyunca çıtırdayan mavi ve beyaz durağan elektrikle, sanki kuvvetli bir esintiyle uçmuşçasına başından havaya yükseldi. Buz beyazı *aurası* bedeninin etrafında ikinci bir deri gibi ısıldıyordu. Muhafızlar bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmekte çok geç kalmışlardı. Ona uzandılar, fakat elleri Perenelle'in *aurasının* ılık ılık kenarlarına değdiği anda sanki bir elektrik şokuna maruz kalmışçasına mancınıkla fırlatılmış gibi yerlerinden uçtular. Hatta bir muhafız, kendini kadının vücudu üzerine attı, fakat daha ona tek bir parmağını dokunduramadan Perenelle'in *aurası* onu yakalayıp motosiklet kaskını başından uçurtmaya yetecek

kadar güçle duvarın tepesine sürükledi. Adam, kolları ve bacakları tuhaf pozisyonlarda kıvrılıp bükülmüş hâlde kayarak duvardan aşağıya indi. Perenelle yüzüne baktığında, yaratıkların gerçekten de *simulakra* olduklarını anladı. Önündeki bitirilmemiş bir örnekti: Yüzü ve başı sadece düz etten ibaretti, saçsız, gözsüz, burunsuz, ağızsız ve kulaksızdı.

Kadın koridorda hızla ilerleyerek, ancak yağlı gibi duran bir sıvı birikintisine geldiğinde durakladı. Birikintinin üzerine doğru çömelerek iyice odaklandı ve bulanık suya işaret parmağı ve küçük parmaklarıyla dokundu. Beyaz *aurası* sıvıya değdiğinde cızırdadı, su bir anlığına duman tüttürüp sonra hemen berraklaştı ve Perenelle kısacık bir an için hayaletin gözlerinde yakaladığı sahneye bakmakta olduğunu fark etti.

Kocası Bastet'in pençeleri altında yatmaktaydı. Arkalarında Scatty saldıran kedileri ve kuşları başından savmaya çabalıyor, Josh ise sırtını bir ağaca vermiş duruyor, bir ağaç dalını beyzbol sopası gibi beceriksizce tutuyor, fazla yaklaşan her şeye vuruyordu. Sophie ayaklarının dibinde yerde yatıyor, yavaşça kıpırdanıyor, kafa karışıklığı içinde gözlerini kırıştırıyordu.

Perenelle koridorda ileri geri göz attı. Uzaklardan gürültüler, taşın üzerinde adım sesleri duyabiliyordu; başka muhafızların yaklaşmakta olduğunu anladı. Koşup saklanabilir ya da muhafızlarla dövüşebilirdi; gücünün birazı geri gelmişti. Fakat bunun Nicholas ve çocuklara fayda edeceği yoktu.

Perenelle tekrar su birikintisine baktı. Uzaklarda

Hekate'nin, Morrigan ve kuşlarıyla Bastet'in kedilerinin karma saldırısına karşı koymakta olduğunu görebiliyordu. Perenelle ayrıca Dee'nin, Hekate'nin arkasında elindeki kılıcı o zehirli maviliğiyle ıslıl ıslıl parlayarak hareket etmekte olduğunu, öte yandan da arkalarında Yggdrasill'in kızgın, kızıl ve yeşil alevlerle yanmakta olduğunu kestirdi.

Yapabileceği tek bir şey vardı. Çaresizce ve tehlikeli bir şeydi bu; üstüne üstlük eğer başarıya ulaşırsa onu tamamen bitap düşürecek, savunmasız bırakacaktı. Dee'nin yaratıkları onu kolayca kaldırıp götürebileceklerdi.

Perenelle tereddüt etmedi.

Pis su birikintisinin üzerine çömelerek sağ elini avcu yukarı dönük hâlde sol elinin içine yerleştirdi ve tüm dikkatini yoğunlaştırdı. Perenelle'in *aurası* kayıp kıpırdanmaya, kollarından aşağıya dumanın tütüşü gibi akmaya, avcunda toplanmaya, teninin üzerindeki kıvrımlar ve kırışıklıklar boyunca sıvı gibi süzölmeye başladı.

Gümüşümsü beyazdan ufacık bir zerre cildinin kıvrımlarında belirdi. Katılaşıp kusursuz bir küre hâlini aldı, sonra küre fırıl fırıl dönmeye ve büyümeye koyuldu. Artık *aurasının* buz beyazı uzantıları kollarının üzerinden, daha süratli akıyordu. Tek bir kalp atışlık zamanda, küre bir yumurta ebadına ulaşmıştı. Sonra Perenelle aniden avcunu ters çevirdi ve saf *aura* enerjisinden vücut bulmuş topu suya fırlattı. İki kelime söyledi.

“Sophie. Uyan.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sophie. Uyan!"

Sophie Newman'ın gözleri şak diye açılıverdi. Ve sonra kız gözlerini tekrar sıkıca kapattı ve ellerini kulaklarına bastırdı. Işıklar öyle parlak, öyle canlı, çatışma sesleri öylesi inanılmaz bir açıklıkta ve benirginklikti ki...

"Sophie. Uyan!"

Sesi tekrar duymanın şaşkınlığı onu gözlerini açıp etrafına bakmaya zorladı. Perenelle Flamel'i sanki yanı başında duruyormuş kadar net duyabiliyordu, ne var ki kadın orada değildi. Kız, bir meşe ağacının sert kabuğuna dayalı yatıyordu, yanında da her iki eliyle kalın bir dalı kavramış olan Josh duruyor, birtakım korkunç yaratıklara çaresizce vura vura onları defetmeye çalışıyordu.

Sophie ağaçtan destek alarak yavaşça ayağa kalktı.

Açık seçik hatırladığı son şey yoğun yeşil odunun keskin yanma kokusuydu.

“Yangın var!” dediğini hatırladı. Sonrası, rüya olması da muhtemel bir dizi karmakarışık görüntüden ibaretti: Dar bir tünel, kuş başlı ve kedi kafalı yaratıklar.

Gözleri etrafa uyum sağlayıp da etrafa bakındığında, bunların rüya olmadığını anladı.

Tümüyle kuşlar ve kediler tarafından kuşatılmışlardı; yüzlercesiyle. Kedi başlı insanların kimileri uzun otların arasına gizlenip dört ayak ya da karınları üzerinde onlara doğru ilerlemeye çalışıyor, bir yandan da tükürüyor, pençeler savuruyorlardı. Tepelerindeki ağacın dalları üzerinde aşağıya atlayabilecek kadar yaklaşmak için çeşitli manevralar yapan kuş adamlar vardı; öte yandan başkaları da sıçraya sıçraya yaklaşıp duruyor, o uğursuz gagalarını Josh’a saplamaya çalışıyorlardı.

Arazinin öte yanında Yggdrasill yanıyordu. Çok yaşlı keresteleri çıtırdayıp kırılıyor, ergiyen sıcak, beyaz öz su fokurdayarak havai fişekler gibi tertemiz havada yükseliyordu. Fakat daha yanık odunlar düşerken bile, yerlerinde taze, yeşil yeni filizler belirliyordu. Sophie, başka bir sesin daha farkındaydı; duyduğunun Yggdrasill’in sesi olduğunu fark etti. Ve şimdi, akıl almaz hassasiyetteki işitme duyusuyla, duydukları arasında bazı ifadeler ve sözcükleri, şarkılardan bölümleri, şiirlerden beyitleri seçebiliyormuş gibi geldi ona. Uzaklarda, Hekate’nin çaresizce alevleri söndürmeye çabaladığını, bir yandan da aynı anda Morrigan, kediler ve kuşlarla savaştığını görebiliyordu. Sophie ayrıca gökyüzünde artık hiç *nat-*

hair olmadığını ve *torc alltalar*dan geriye kadim efendilerini korumak üzere pek azının kalmış olduğunu da fark etti.

Sophie'nin gözüne, daha yakınında Scatty'nin parlak kıvılcak saçları ilişti. O da düzinelerce kuş ve kediyle çevrelenmişti.

Savaşçı, karmaşık bir dansı andıran hareketlerle kımıldıyor, ikiz kılıçları hızla görünüp kaybolan yaratıkları inlete inlete savuşturuyordu. Scatty, savaşıyor, Nicholas Flamel'in yerde, Sophie'nin o güne dek gördüğü en korkunç yaratığın, yani Kedi Tanrıça Bastet'in pençeleri altında, yüzüstü yatmak olduğu noktaya doğru yol almaya çalışıyordu. O olağanüstü keskin görme duyusuyla, Sophie, Bastet'in kedi yüzündeki her bir bırıyığı ayrı ayrı seçebiliyordu, hatta bir damla tükürüğün yaratığın fazlasıyla iri dişlerinde toparlanıp aşağısında yatan adamın üzerine düşüşünü dahi gördü.

Flamel, Sophie'nin kendi yönüne doğru baktığını gördü. Derin bir nefes almaya çalıştı, fakat ağır yaratık üstünde dururken bu epey zordu. "Kaç buradan," diye fısıldadı, "Kaç."

"*Sophie, sadece birkaç saniyem var...*" Perenelle'in sesi kızın kafasının içinde yankılanıyor, onu âdeta sarsarak daha da yoğun bir farkındalık sağlıyordu. "*Yapman gereken şu. Senin üzerinden konuşmama izin vermelisin.*"

Josh, kız kardeşinin hafifçe yalpalayarak, sanki sesler katlanamayacağı kadar yüksekmiş gibi ellerini kulaklarına bastırarak, gözlerini sıkı sıkıya yummuş hâlde

ayağa kalkmakta olduğunu fark etti. Sophie'nin dudaklarının, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi oynadığını gördü. Josh, elindeki dalı kendisine doğru atılan alaycı kuş başlı iki insana doğru savurdu. Ağır dal yaratıklardan birinin tam da gagasına çarptı, yaratık arkaya doğru sendeledi; sersemlemiş, afallamıştı. Öteki, Josh'un çevresinde dönüp durmayı sürdürdü; bu arada Josh da yaratığın hedefinin kendisi olmadığını, asıl Sophie'ye ulaşmaya çalıştığını fark etti. Dönüp yaratığa doğru dalı savurdu, fakat tam da o sırada, uzun boylu, ince, tekir bir kedinin başına sahip bir adam sıçrayarak üzerine doğru geldi. Josh dalı üzerine doğru sallamayı denedi, fakat dengesini yitirdi ve kedi adam eğilip vuruştan kurtuldu.

Sonra ağzı açık, pençeleri uzanmış hâlde havaya sıçradı. Josh boğazının gerisinde bir yerde hissettiği ekşimsi tatla, başlarının amansız bir belada olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kardeşinin yanına ulaşması gerekiyordu, onu korumalıydı... Ne var ki o anda, bunu başaramayacağını anladı. Kedi başlı vahşi yaratık göğsüne inerken, tam o son anda gözlerini yumdu; yaratığın pençelerinin batışını hissetmeyi, o yaygara koparan kükreyişini yüzünde duymayı bekliyordu... Ne var ki duyduğu tek şey narin bir hırıltı oldu. Gözlerini kırptıştırarak açtı ve kollarında pofuduk bir kedi yavrusu tutmakta olduğunu gördü.

Sophie! Josh arkasını döndü ve şaşkınlık içinde kalakaldı.

Sophie'nin *aurası* bedeninin etrafında saf gümüş

renginde parlıyordu. Yer yer öyle yoğundu ki, güneş ışığını yansıtıyor, bir Orta Çağ zırhı gibi duruyordu. Kızın saçlarında gümüş rengi kıvılcıklar çıtırdıyor, parmaklarından bir sıvı gibi damlıyordu.

Josh sevinçle “Sophie?” diye fısıldadı. Kardeşi iyiydi.

Ve sonra Sophie yavaşça başını çevirip Josh’a baktı ve işte o zaman oğlan onu şaşkına çeviren, midesini bulandıran gerçeğin ayırdına vardı: Kardeşi onu tanımamıştı.

Kıza saldırmak için üzerine doğru gelen kuş aniden ileri atıldı, gagası kızın gözlerine saplandı. Sophie parmaklarını şakırdattı: Minicik gümüş damlacıkları ellerinden fırıl fırıl dönerek damladı ve yaratığa sıçradı. Anında, yaratık kendi bedeni üzerine katlanıp burkuldu ve şaşkın bir ardıc kuşuna döndü.

Sophie kardeşinin yanından geçip Bastet’e doğru bir adım attı.

Bastet pençesini havaya kaldırarak “Daha fazla yaklaşma küçük kız,” diye komut verdi.

Sophie’nin gözleri iyice açıldı, kız gülümsedi ve Josh bir anda, hayatında ilk kez olmak üzere, kendi kız kardeşinden korktuğunu fark etti.

Bunun kendi Sophie’si olmadığını anlamıştı. Bu dehşet verici yaratık onun ikizi olamazdı.

Kız konuşmaya başladığında sesi boğuk bir kurbağa vıraklaması gibiydi. “*Sana neler yapabileceğime dair en ufak bir fikrin bile yok.*”

Bastet’in devasa kedi gözleri şaşkınlıkla kırıştı. “Sen bana hiçbir şey yapamazsın küçük kız.”

“*Ben kız filan değilim. Sen çok eski çağlardan kalma*

olabilirsin, ama yaşamın boyunca benim gibi bir şeyle hiç karşılaşmadın. Ben senin büyüünü hükümsüz kılacak saf güce sahibim. Onu, kuşları ve kedileri doğal biçimlerine dönüştürmekte kullanabilirim.” Sophie’nin başı tek yana doğru eğildi. Bu, Josh’un çok iyi bildiği bir hareketti; kız kardeşi bunu birini pürdikkat dinlerken yapardı. Sonra kız ellerini öne, Karanlık Ata’ya doğru uzattı. “Sana uzanıp dokunsam sence ne olur?”

Bastet tıslayarak bir emir verdi ve dev kedi adamlardan üçü kıza doğru atıldı. Sophie kolunu salladı ve uzun, kamçı gibi, kıvrım kıvrım gümüş enerji demetleri ellerinden akmaya başladı. Enerji kedilerin herbirine değip omuzlarına doğru çatırdadı ve yaratıklar anında tökezleyip durdular, yerde yuvarlanıp kıvrılarak, ikisi kısa tüylü birer kedi, biri de hırpani tipli bir İran kedisi olmak üzere alelade kedilere dönüştüler. Kediler ayağa kalkıp acınası uluyuşlarla, aceleyle uzaklaştılar.

Sophie kamçıyı başının üzerinde savurarak her yöne sıvı gümüşten damlalar saçtı. “Haydi sana yapabileceklerimden şöyle bir tadımlık sunayım..” Kız Bastet’e yaklaşıırken gümüş kamçı çatırdıyor, şakırdıyordu.

Scatty bir anda saldırganlarının üçünün birer Amerikan nar bülbülüne, evcil sakaya ve ötücü serçeye dönüşmüş olduğunu fark etti. Hemen önündeki egzotik tipli kedi adamsa eğilip bükülüp şaşkına dönmüş bir Siyam kedisi hâlini almıştı.

Sophie gümüş kamçısını tekrar tekrar şaklatarak, her yana saçılan gümüş damlacıklarıyla saldırganlarını alt et-

meye devam etti ve giderek daha çok sayıda kuş ve kedi adam doğal biçimlerini aldı. Kız “Nicholas’ı bırak,” dedi. Dudakları dudaklarının kıpırtısı kelimelerle uyumlu değildi. “Yoksa, ayrı anda Maşdet, Sekhmet ve Menhit olan Bastet, serin de gerçek şeklin neymiş öğreneceğiz.”

Bastet yavaşça Flamel’den geri bir adım attı ve tüm endamıyla doğruldu. Daracık göz bebekli gözleri irice açılmış, ağzı sımsıkı kapanmıştı. “Herhangi biri bana bu adlarla hitap etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kimsin sen? Günümüzden bir *humani* kızı olamazsın!”

Sophie’nin ağzı kıpırdadı, sözcüklerin hareketi takip etmesi bir an aldı. “Kıza dikkat et Bastet. O senin sonun olacak.”

Bastet’in kürkü diken diken oldu ve çıplak kolları ürperdi. Sonra tanrıça yavaş yavaş geri çekildi ve dönüp yanmakta olan Yggdrasill’e doğru koşmaya başladı. Binyıllardır ilk kez korkmuştu.

Nicholas güçlkle ayağa kalktı ve sendeleye sendeleye Sophie, Josh ve Scatty’nin yanına gitti. Sophie’ye doğru bir adım attı. “Perenelle?” diye fısıldadı.

Sophie başını ona doğru çevirdi, gözleri ifadesizdi, belli ki görüş yetisinden yoksundu. Ağzı hareket etti ve dublajı kötü yapılmış bir film gibi, sözcükler ancak sonra çıktı. “*San Francisco’dayım. Enoch Holding’in bodrum katında tutuluyorum. Sağ salimim, iyiyim.*

Çocukları alıp güneye götür Nicholas.” Uzunca bir sessizlik anı oldu, sonra tekrar konuştu. Sözcükler Sophie’nin dudaklarının kıpırdayabildiğinden daha çabuk çıkıyordu, kızın gümüş aurası da solmaya ve gözleri kapanmaya başladı. “Onları Cadı’ya götür.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dr John Dee çıldıracak gibiydi. Her şey mahvoluyordu, üstelik şimdi savaşta etkin bir rol oynama mecburiyeti de gayet muhtemel görünüyordu.

Flamel, Scatty ve ikizler Yggdrasill'in iç kısmından çıkıp kaşmayı başarmışlar, şimdi sahanın öteki yanında savaşıyorlardı. Aralarındaki mesafe iki yüz yardan fazla değildi fakat Dee onlara ulaşamıyordu; zira bu bir savaş alanını katetmesi anlamına gelirdi. *Torc alltalardan* geriye kalanlar –hem insan, hem de yaban domuzu biçimlerinde– kedi ve kuş adamlarla bir koşuşturma hâlinde dövüşüyorlardı. *Nathairler* çoktan yenilgiye uğratılmışlardı. Kanatlı yılanlar, başlangıçta kediler ve kuşlar arasında karmaşa ve kafa karışıklığına yol açmışlardı; ne var ki karada beceriksiz ve hantaldılar, çoğu yere iner inmez bu nedenle öldürülmüştü. Devasa

torc allta ordusu kayda değer bir biçimde seyrelmişti, Dee'nin tahminine göre bu gidişle bir saat içinde Kuzey Amerika'da domuz-adam kalmayacaktı.

Fakat durumu o kadar beklemeye elverecek gibi değildi. Flamel'e hemen şimdi ulaşması gerekiyordu. Codex'in sayfalarını derhâl ele geçirmeliydi.

Dee, bir çalı yığını ardında saklandığı yerden Ataları izledi. Hekate ağaç evinin girişinde, şahsi *torc allta* muhafızlarından geriye son kalanlarla kuşatılmış hâlde duruyordu. Yaban domuzları kediler ve kuşlarla dövüşedursunlar, Morrigan ve Bastet'in birleştirilmiş güçlerine karşı Hekate tek başına karşılık veriyordu.

Bu üçü etraflarında dövüşen yaratıkları yok sayıyorlardı. Dışarıdan bakan birine bu manzara sanki üç Ata yalnızca birbirlerine öylece bakıyorlarmış gibi görünürdü. Halbuki Dee, sadece Yggdrasil'in tepesinde toplanmış olan mor-gri bulutları fark etti; dev ağacın etrafını kaplayan beyaz ve altın rengi narin çiçeklerin solup ölüşünü, bir anda kapkara bir macuna dönüşüverişini gördü; cilalı taştan patikanın üzerinde beliren o çirkin küf mantarı ışıltısı da gözüne ilişmişti. Dee gülümsedi; artık bundan sonrası çok uzun süremezdi. Hekate, iki Ata'ya, teyze ve yeğene karşı ne kadar ayakta kalabilirdi ki?

Fakat tanrıçada hiçbir zayıflama belirtisi görülüyordu.

Ve sonra karşılık verdi.

Artık yanan ağacın kokusuyla dolmuş olan hava her ne kadar durgunduysa da, Dee görünmez, hissedilmez

bir esintinin Morrigan'ın pelerinini omuzlarında uçuşturuşunu ve dev Bastet'i sarsarak onu başını eğip öne, rüzgârın istikametine göre uzanmaya zorlayışını seyretti. Hekate'nin madeni elbisesinin desenleri kör edici bir hızla fırıl fırıl döndü; renkleri bulanıklaşıp birbirine karışıyordu.

Dee telaşlanarak, karanlık bir gölgenin giderek pörsüyen çimenlerin üzerinden âdeta aktığını gördü ve sonra minicik kara sineklerden bir sürünün Bastet'in kürkü üzerine yerleşmesini, kulaklarının ve burnunun içlerine doğru emekleyerek girişlerini izledi. Kedi Tanrıça inleyerek geriye doğru yalpaladı; çılgınca yüzünü ovuşturuyordu. Yere düştü, kendini böceklerden kurtarma çabası içinde uzun çimenlerin arasında yuvarlanmaya koyuldu. Giderek daha çoğu geliyordu, üstelik onlara çimenlerin içinden çıkıp bedenini istila eden ateş karıncaları ve zehirli keşiş örümcekleri de katılmıştı. Dört ayak üzerinde çömelip başını geriye doğru fırlatarak acı dolu bir çığlık attı, sonra dönüp sahanın öbür yanına doğru koşmaya başladı; bir yandan da çimenlerde yuvarlanıyor, sürünüyor, ufak bir su birikintisinde sulara dalıyor, bu şekilde kendini bedeni üzerindeki böceklerden arındırmaya çalışıyordu. Yoğun, fırıl fırıl bulut onu ancak arazinin yarı boyundan fazlasını katettikten sonra terk etti. Öfkeyle yüzünü ve kollarını ovuşturarak derisinde upuzun sıyrıklara yol açtı. Sonra ayağa kalkıp büyük adımlarla Yggdrasill'e doğru ilerlemeye koyuldu. Ve o anda, artık daha da kalabalık olan sinek sürüsü hemen önünde tekrar toplanıverdi.

O anda, Dee bir ihtimal, ama sadece uzak bir ihtimal olarak, Hekate'in kazanabileceğini göz önünde bulundurdu. Bastet ve Morrigan'ı birbirlerinden ayırmak ustaca bir hareket olmuştu; Bastet'in geri dönmemesini temin etmekse tek kelimeyle dâhiceydi.

Yggdrasill'e dönemeyeceğini anlayan Bastet öfkeyle tısladı, sonra dönüp Flamel, Scatty ve ikizlerin kendilerini savunmaya çabalamakta olduğu noktaya doğru hızla ilerledi. Dee tanrıçanın inanılmaz bir mesafeyi sıçrayarak katedişini ve Simyacı'yı yere yapıştırışını gördü. En azından bu onu biraz olsun tatmin etti ve hafifçe gülümsedi. Ama bu hemencecik soluverdi.

Hâlâ arazinin bu yanında kapana kısılmış hâldeydi. Hekate'yi nasıl aşacaktı?

Yggdrasill bazı yerlerinde tam parçalar hâlinde alev almıştı, kavrulan yapraklar ve kararmış dal parçaları döne döne yere savruluyor, yapışkan özsu şeritleri yıkılan dallardan patlayarak aka aka, cayır cayır yanıyordu. Bununla birlikte, görünüşe göre Hekate'nin gücü azalmamıştı. Dee düş kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı; tüm araştırmaları Hekate'nin, ağacı kendi yaşam gücünün bir parçacığıyla aşılayarak hayata geçirdiğini gösteriyordu. Buna karşılık, ağaç da büyüdükçe onun gücünü yeniliyor, tazeliyordu. Ağacı yakmak Dee'nin fikriydi. Ağaç yandıkça, tanrıçanın gücünü yitireceğini hayal etmişti. Fakat aksine, ağacı ateşe vermek ancak tanrıçayı öfkeden kudurtmaya yaramış, öfkesi de onu daha da ölümcül kılmıştı. Dee, Hekate'nin dudaklarının gülümsemeyi andıran bir ifadeyle seğirdiğini,

Morrigan'ın ise sendeleyip geriye bir adım attığını görünce; Üç Yüzlü Tanrıça'nın kendi Gölge Alemi içinde olduğu sürece, onlar için fazla güçlü olduğunun farkına varmaya başladı.

Dee o zaman harekete geçmesi gerektiğini anladı.

Ağaçların ve yüksek otların gölgelerinden şaşmaya-rak, devasa Yggdrasill'in gövdesi etrafında ilerledi. Bir *torc allta*, yaban domuzu biçimiyle, üzerine asılmış en az bir düzine kedi adam ve onun iki katı kadar da kuş adamla hemen önündeki bitkilerin içine yuvarlandığında, çömelip saklanmak zorunda kaldı.

Dee, ağacın, Hekate ve Morrigan'ın dövüşmekte olduğu tarafından değil de onun aksi yönündeki çalıların arasından açığa çıktı. Sağında Flamel'in grubuyla bir şeyler olduğunu görebiliyordu.

Kuşlar ve kediler her yöne doğru saçılmaktaydı... Ve o anda, kaçıştığını gördüklerinin yarı insan yaratıklar değil de *sıradan* kuşlar, *alelade* kediler olduğunu fark etti. Morrigan ve Bastet'in dönüşüm büyülerini bozuluyordu: Hekate bu denli mi güçlüydü? Buna derhâl bir son vermeliydi.

Dr John Dee kısa bıçaklı kılıcını havaya kaldırdı. Pis bir mavi ışık dökülüp kılıca boylu boyunca yayıldı ve bir anlığına kadim taş bıçak görünmez bir esintinin keskin yüzünde ilerleyişiyle uğuldadı. Kabzaya oyulmuş kıvrımlı yılanlar kıvrıla büküle, tıslayarak canlandı.

Dee, kabzayı sıkıca kavrayarak bıçağın ucunu o yaşlı ağacın yumru yumru kabuğuna bastırıp içeri doğru ittirdi.

Excalibur rahatlıkla tahtanın içine doğru kayıverdi, herhangi bir direnç görmeksizin kabzasına dek gövdenin içine battı. Bir an hiçbir şey olmadı, ama sonra Yggdrasill inlemeye başladı. Bu, acıyla kıvranan bir hayvaninkini andıran bir sestti: Derinlerden gelen bir mırıltı gibi başlıyor, çabucak tiz bir iniltiye dönüşüyordu. Kılıcın kabzasının ağaçtan çıktığı yerde mavi bir leke belirdi. Damlayan mürekkep gibi, ağaçtan akıp toprağa sızdı, sonra yağlı, mavi bir ışık tahtanın damarları boyunca süzüldü. Yggdrasill'in çığlıkları gidecek kadar yükseldi. Hayatta kalmış *torc alltalar* yere yuvarlandılar; acıdan kıvranıyor, kulaklarını tıkamaya çalışıyorlardı. Kuş adamlar şaşkınlık için dönüp duruyorlardı, kedi adamlarsa hep bir ağızdan tıslayıp ulumaya koyulmuşlardı.

Mavi leke ağacın gövdesine hızla yayılıp her şeyi, ışığı yansıtan ıslıl ıslıl buz kristallerinden incecik bir cilayla kapladı.

Mavi-siyah ve mor-yeşil gökkuşakları havada titrekçe ıslıladı.

Yağlı leke ağaç boyunca yükseldi ve dallara uzanarak değdiği her şeyi kristallere dönüştürdü. Yangın bile ona dirençli değildi. Alevler donuverdi; ateş karmaşık, girift desenlere hapsoldü, sonra bir göletin yüzeyindeki buz gibi ağ şeklinde damarlandı ve sonunda çözünerek ıslıl ıslıl bir toz hâlini aldı. Yapraklar, mavi lekenin değdiği yerlerde sertleşip dallardan koptular. Yere döne döne süzülerek inmediler: Daha ziyade, hızla düşüp ufak bir

tingirtıyla parçalandılar. Artık katı buz parçaları hâlini almış olan dallarsa, ağacın gövdesinden kopup yere çakıldılar. Dee, aşağı yukarı bir metre boyunda donuk bir dal ile kazığa oturtulmamak için kendini bir yana attı. Excalibur'un kabzasını yakalayıp taş bıçağı yaşlı ağaçtan çıkardı ve saklanmak üzere kaçtı.

Yggdrasill ölüyordu. Kabuğundan kocaman parçalar, bir buzuldan kopan buz dağları gibi dökülüyor, yere çakılarak o güzelim Gölge Alemi manzarasını jilet gibi keskin, kırık buz parçalarıyla karman çorman ediyordu.

Dee uzakta kalıp düşen dallara karşı tedbirli davranarak, ağacın etrafında hızla ilerledi. Hekate'yi görmesi gerekiyordu.

Üç Yüzlü Tanrıça ölüyordu.

Ufalanmakta olan Yggdrasill'in önünde gayet hareketsiz duran Hekate'nin siması, her bir kalp atışıyla genç, olgun ve yaşlı olmak üzere üç yüzü arasında hızla değişip duruyordu. Değişim öyle hızla oluyordu ki, bedeninin uyum sağlayacak vakti kalmıyor, tanrıça safhalar arasında takılıp kalıyordu: Yaşlı bir yüzde genç gözler, bir kadının bedeninde bir genç kızın başı, bir çocuğun kollarına sahip kadın gövdesi gibi.

Her daim değişen elbisesi tüm renklerini kaybetmişti, artık teniyle aynı kesintisiz siyahlıktaydı.

Dee, Morrigan'ın yanı başında durdu ve olanları sessizlik içinde izlediler. Bastet de onlara katıldı ve üçü birlikte Hekate ve Yggdrasill'in son anlarını seyrettiler.

Dünya Ağacı artık neredeyse tümüyle maviydi; bir buz tabakasıyla kaplıydı. Donuk kökler yerden fırla-

arak toprakta geniş oluklar açıp yerin mükemmel simetrisini bozmuştu. Devasa ağaç gövdesinde kocaman delikler belirmişti. Bunlar, içerideki, mavi buzla eğilip bükülmüş, lekelenmiş dairesel odaları açığa çıkarıyordu.

Hekate'nin değişimleri yavaşladı. Değişimler vücut bulmakta giderek daha fazla zaman alıyordu, zira artık mavi leke yavaş yavaş bedenine tırmanmakta, tenini sertleştirmekte, onu buz kristallerine çevirmekteydi.

Morrigan, Dee'nin elindeki bıçağa bir göz atıp bakışlarını hemen oradan uzaklaştırdı. "Hizmetimizde bunca yıldan sonra bile Dr Dee, bizi hâlâ şaşırtabiliyorsun," dedi usulca. "Buz Kılıcı'na sahip olduğunun farkında değildim."

"İyi ki yanımda getirmişim," dedi Dee ona doğrudan yanıt vermeksizin. "Anlaşılan Hekate'nin gücü bizim sandığımızdan daha fazlaymış. En azından tahminim, yani gücünün ağaca bağlı olduğu, doğru çıktı."

Artık Yggdrasill'den geriye sadece tek bir buz kütlesi kalmıştı. Mavi kristallerin ardında tereyağı rengi gözleri hâlâ parlak ve canlıydıysa da, Hekate de tümüyle donuk bir tabakayla kaplanmıştı. Ağacın tepesi erimeye başladı; pis sular ağaç kabuğu üzerinden akıyor, üzerinde derin oluklar açıyordu.

"Sizin sihirlerinizi hükümsüz kılacak güce sahip olduğunu fark ettiğimde, bir şeyler yapmam gerektiğini anladım," dedi Dee. "Kedilerin ve kuşların nasıl da doğal biçimlerine geri döndüklerini gördüm."

"O, Hekate'nin işi değildi," diye gürlledi Bastet aniden; şivesi ağır, sesi canavarcaydı.

Morrigan ve Dee dönüp Kedi Tanrıça'ya baktılar. Yaratık tüylü pençelerinden birini kaldırıp arazinin öte yanına işaret etti. "Kızın işiydi. Biri onun üzerinden benimle konuştu. Benim gerçek isimlerimi bilen, kızın *aurasını* kullanarak bir katıksız enerji kamçısını ustalıklı savuran biri: Büyülerimizi tersine çeviren buydu."

Dee, arazinin daha evvel Flamel, Scatty ve ikizlerin meşe ağacının etrafında toplandığını görmüş olduğu öte yanına doğru baktı. Fakat onlardan eser yoktu. Tam geride kalan kuşlara ve kedilere onları bulma komutu vermek üzere arkasına dönüyordu ki, Senuhet'in sendeleyerek yaklaştığını gördü. Yaşlı adam çamur ve kanla kaplıydı, gerçi kanlar ona ait değildi anlaşılan. Üstüne üstlük kıvrımlı bronz kılıçlarından birini de yitirmişti. İkincisiyse ortadan kırılmıştı.

"Flamel ve ötekiler kaçtılar," dedi nefes nefese. "Onları Gölge Alemi'nin dışına kadar takip ettim. Arabamızı çalışıyorlar," diye ekledi utançla.

Dr John Dee öfkesini uluyarak arkasına döndü ve Excalibur'u Yggdrasill'e doğru savurdu. Taş bıçak yaşlı Dünya Ağacı'na saplandı ve ağaç dev bir çanın heybetli sesiyle çınladı. Tek bir nota; tiz ve yalın, havada titreşe titreşe asılı kaldı... Ve sonra Yggdrasill çatırdamaya başladı. Ağacın boyunda uzun çatlaklar ve yırtıklar belirdi.

Bunlar başta küçüktü, fakat zikzaklı desenler hâlinde hızla yükselirken giderek genişlediler. Birkaç saniye içinde ağacın tümü delice zikzaklarla kaplanmıştı. Sonra Yggdrasill çatlayarak, Hekate'nin buz heykeli üzerine devrildi ve onu toza çevirdi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Josh Newman siyah dört çeker spor arabanın kapısını çekip açtı ve bir rahatlama dalgasının bedenini sardığını hissetti. Anahtarlar kontakta idi. Arka kapıyı açıp Nicholas Flamel kollarında Sophie'yi taşıyarak arabaya doğru koştururken açık tuttu. Flamel içeri utanıp kızı nazikçe arka koltuğa yerleştirdi. Scatty yapraklardan oluşan duvarın içinden fırladı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle patikadan son sürat onlara doğru geldi.

“Ne yalan söyleyeyim,” dedi dört çeker aracın arkasına biniverirken, “son bin yılda bu kadar eğlenmemiştim.”

Josh sürücü koltuğuna çıktı, koltuğu ayarladı ve anahtarı çevirdi. Kocaman V6 motoru gümbür gümbür hayata geldi.

Flamel yolcu koltuğuna sıçrayıverdi ve kapıyı çarptı. “Haydi çıkar bizi buradan!”

Josh vites kolunu sürüş konumuna getirdi, deri direksiyonu her iki eliyle kavradı ve gaza sonuna dek bastı.

İri araba, Josh'un aracı bir daire biçimiyle döndürüşüyle taş ve toprak saçarak silkelenip ileri atıldı, sonra, ağaç dalları ve çalılar kenarlarını çizip pürüzsüz boyası üzerinde gedikler açadursun, dar yolda tekerlek izleri üzerinde salınıp sekerek yola koyuldu.

Her ne kadar güneş hem Gölge Alemi hem de gerçek dünyada doğmuş olsa da, yol hâlâ karanlık gölgeler içindeydi ve Josh nereye bakarsa baksın bir türlü ışıkların kontrol düğmelerini bulamadı. Her an Morrigan ya da Kedi Tanrıça'nın arkalarındaki bitki duvarı içinden fırlayışlarını göreceği endişesiyle yan aynaya ve dikiz aynasına bakıp duruyordu.

Gaz pedalının üzerindeki ayağını, ancak yol güneş ışığıyla dolu bir noktada son bulduğu vakit, dört çeker arabayı dar, kıvrımlı bir asfalt yola çıkardığında gevşetti. Araç anında hız kaybetti.

Titrek bir sesle "Herkes iyi mi?" diye sordu.

Arkadakileri görebilmek için ikiz aynasını öne eğdi. İkizi, başı Scatty'nin kucağında, geniş deri koltukların üzerine uzanmış yatıyordu. Savaşçı tişörtünden yırtılmış bir kumaş parçasını kullanarak kızın alnını siliyordu. Sophie'nin teni ölü gibi bembeyazdı ve her ne kadar gözleri kapalıydıysa da, göz kapaklarının altında göz yuvarları düzensizce kıpırdanıyordu; bedeni de sanki bir kâbus görüyormuş gibi seğirmekteydi. Scatty, Josh'un aynadan onlara attığı bakışı yakaladı ve cesaretlendirircesine gülümsedi. "O iyileşecek," dedi.

"Yapabileceğin herhangi bir şey var mı?" diye ısrarla sordu Josh, yanında oturan Flamel'e bir bakış atarak.

Simyacı'ya karşı hisleri artık tümüyle karman çorman olmuştu. Flamel bir yandan onları korkunç bir tehlikeye atmıştı, ne var ki Josh, onları savunmak için ne denli vahşice dövüştüğünü de görmüştü.

Flamel bitkin bitkin "Yapabileceğim bir şey yok," dedi. "Sadece çok yorgun düştü, o kadar." Nicholas da harap olmuş gibi duruyordu. Giysileri çamura ve kan gibi görünen bir şeye bulanmıştı. Saçlarına kuş tüyleri yapışmıştı, her iki eliyse kedilerle dövüşmesinin sonucu olarak sıyrıklar içindeydi. "Bırak uyusun, birkaç saat sonra uyandığında iyileşmiş olacak. Söz veriyorum."

Josh başıyla onayladı. Simyacı'yla konuşmasını sürdürmeye gönülsüz, önündeki yola odaklandı. Kız kardeşinin bir daha tekrar tümüyle iyileşeceğinden şüpheliydi. Nasıl bomboş gözlerini ona dikip de baktığını görmüştü: Onu tanımamıştı. Josh, kardeşinin ağzından çıkan sese kulak vermişti: Tanıdığı bir ses değildi. Kız kardeşi, ikizi tümüyle değişmişti.

Mill Vadisi'ni işaret eden bir levhaya vardılar ve oradan sola döndü. Nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu; sadece Gölge Alemi'nden uzaklaşmak istiyordu. Bundan da öte, eve gitmek, normal hayata dönmek, babasının eve getirdiği üniversite dergisinde o ilanı görmüş olduğunu dahi unutmak istiyordu.

Kitapçı için eleman aranıyor.

Okur değil iş arkadaşları arıyoruz.

Özgeçmişini göndermiş, birkaç gün sonra da iş görüşmesine çağırılmıştı. Sophie'nin o gün yapacağı başka

hiçbir şey yoktu, o yüzden o da kendisine eşlik etmişti. Beklerken sütlü, baharatlı Hint çayı içmek üzere yolun karşısındaki kafeye gitmişti.

Josh Küçük Kitap Dükkânı'ndan, işi aldığı için memnuniyetle ıslıl ıslıl bir hâlde çıktığında, Sophie'nin de Kahve Fincanı'nda bir iş bulmuş olduğunu öğrenmişti. Birbirlerinin karşısında iş yerlerinde çalışacaklardı – bu mükemmeldi! Tüm bu çılgınlığın başladığı düne değin öyle de olmuştu. Bunların ancak dün başladığına inanmakta zorlanıyordu. Aynadan tekrar Sophie'ye baktı. Şimdi sessizce dinleniyordu, bütünüyle hareketsizdi; yine de Josh kardeşinin yanaklarına azıcık renk geldiğini görünce biraz olsun rahatlamıştı.

Hekate ne yapmıştı? Hayır – Flamel ne yapmıştı? Her şey dönüp dolaşıp Simyacı'da bitiyordu. Bu onun suçuymdu. Tanrıça ikizleri *uyandırmak* istememişti, tehlikeli olduğunu biliyordu. Fakat Flamel ısrar etmişti ve şimdi Simyacı yüzünden Hekate'nin cennet gibi Gölge Alemi saldırı altındaydı, kız kardeşi ise Josh için bir yabancuya dönüşmüştü.

Josh, o zamanlar Nick Fleming olarak bildiği adamın yanında kitapçıda çalışmaya başladığında, adamın biraz garip, alışılmışın dışında, hatta belki biraz da tuhaf bir tip olduğunu düşünmüştü. Fakat onu tanıdıkça adamı samimiyetle sevmeye ve ona hayran olmaya başlamıştı. Josh'un babasında olmayan ne varsa, Fleming'de vardı. Komikti, Josh'un ilgilendiği neredeyse her şeye ilgi duyuyordu ve ıvır zıvır konularda bildiği şeyler inanılmazdı. Josh, babası Richard'ın ancak öğ-

rencilerle dolu bir amfide bulunduğunda ya da dizine kadar toprağa gömülmüş hâlde olduğunda, gerçek anlamda mutlu ve rahat olduğunu bilirdi.

Fleming farklıydı. Josh ona Bart Simpson'dan bir alıntı yaptığında, Fleming Groucho Marx'la karşılık vermiş ve sonra daha ileri giderek Josh'u Marx kardeşlerin filmleriyle tanıştırmıştı.

Zevkleri farklı olsa da, müzik sevgisini de paylaşıyorlardı: Josh, Nick'i *Green Day*, *Lamb* ve *Dido*'yla tanıştırmış, Fleming ona *Peter Gabriel*, *Genesis* ve *Pink Floyd*'u önermişti. Josh, Fleming'e iPod'unda *ambient* ve *trance* türlerinde müzikler dinlettiğinde, Fleming ona *Mike Oldfield* ve *Brian Eno* diskleri ödünç vermişti. Josh, Nick'i blog dünyasıyla tanıştırmış, ona kendisi ve Sophie'nin tuttuğu blogu göstermişti. Hatta dükkânın stok listesini internet ortamına aktarmaktan bahsetmeye bile başlamışlardı.

Zaman içinde Josh, Fleming'i hep sahip olmuş olmayı dilediği ağabey gibi görmeye başlamıştı. Ve işte şimdi o adam kendisine ihanet etmişti.

Aslında, başından beri Josh'a yalan söylemişti. Nick Fleming değildi. Ve Josh'un aklının bir köşesinde hiç de hoş olmayan bir soru şekillenmeye başladı. Sesini alçak, gözlerini de önündeki yolun üzerinde tutarak sordu: "Tüm bunların olacağını biliyor muydun?"

Flamel derin deri koltuğun içine çöktü ve dönüp Josh'a baktı. Simyacı yarı yarıya gölgedeydi ve emniyet kemerini göğsünün üzerinde her iki eliyle tutuyordu. "Neyin olacağını?" diye sordu dikkatle.

"Biliyorsun işte, çocuk değilim ben," dedi Josh, sesi

yükseliyordu. “O yüzden benimle öyleymişim gibi konuşma.” Arka koltukta Sophie uykusunda hafifçe mırıldandı, Josh bunun üzerine kendini zorlayıp sesini alçalttı. “O pek kıymetli kitabın tüm bunları öngörmüş müydü?” Scatty’nin arka koltukta kıpırdandığı gözüne ilişti ve onun da Simyacı’nın yanıtını duymak üzere öne uzandığını fark etti.

Flamel cevap verene kadar epey bir zaman geçirdi. Nihayet konuştu. “Öncelikle, Büyücü Abraham’ın Kitabı’na dair bilmen gereken bazı şeyler var.”

Josh’un ağzını açtığını gördü ve hemen sözüne devam etti. “İzin ver bitireyim. Codex’in çok eski olduğunu her zaman biliyordum,” diye söze başladı. “Fakat tam olarak ne kadar eski olduğunu bilmiyordum. Dün Hekate, Abraham Kitap’ı yarattığında kendisinin orada olduğunu söyledi... Bu da en azından on bin yıl önce demek. Dünya o zamanlar çok farklı bir yerdi. Yaygın olarak kabul edilen görüşe göre insanoğlu Taş Çağı’nın ortalarında belirdi. Fakat gerçek bundan çok çok farklı. Ata Irk dünyaya hükmetmekteydi. Mitolojimizde ve efsanelerimizde gerçeğin parçaları mevcut,” diye devam etti. “Eğer hikâyelere inanırsan, onlar uçuş gücüne sahiptiler, okyanusları geçecek araçları vardı, hava durumunu kontrol edebiliyorlardı ve hatta bizim klonlama dediğimiz şeyde mükemmelleşmişlerdi. Başka bir deyişle, öyle ileri bir bilime erişimleri vardı ki, biz buna büyü diyecektik.”

Josh başını sallamaya başladı. Bunların hepsi, sindiremeyeceği kadar fazlaydı.

“Tüm bunların olanaksız olduğunu dile getirmeden önce sadece insan ırkının son on yılda ne kadar yol kattığını bir düşün. Örneğin, eğer biri anne babana tüm müzik koleksiyonlarını ceplerinde taşıyabileceklerini söylese, inanırlar mıydı buna? Şimdi uzaya ilk roketi gönderen programlama gücünden daha fazlasına sahip cep telefonlarımız var. Atomları tek tek görmemizi sağlayan elektron mikroskoplarımız var. Sadece elli yıl önce ölümcül kabul edilen hastalıkları gündelik bir biçimde iyileştiriyoruz. Ve bu değişimin hızı da artıyor. Bugün anne babanın imkânsız, büyükannenlerin büyüden pek de farklı olmadığı kanısıyla geçiştireceği şeyleri yapabilecek hâldeyiz.”

Josh “Soruma cevap vermedin,” dedi.

Hızına dikkat ediyordu; polis tarafından çevirilmeyi göze alamazlardı.

“Sana demeye çalıştığım şu ki, Ata Irk’ın neler yapabileceğini bilmiyorum. Abraham, Codex’te tahmin mi yürütüyordu, yoksa her nasılsa gördüğü bir şeyleri öylece yazıya mı geçiriyordu? Gelecekte haberdar mıydı, geleceği aslında görebiliyor muydu?” Koltuğunda dönüp Scatty’e baktı. “Sen biliyor musun?”

Scatty omuz silkti, dudakları kıvrılıp hafif bir gülümseme hâlini aldı. “Ben İkinci Nesil’im. Ataların dünyasının büyük kısmı ben daha doğmadan yitip gitmişti, *Danu Talis* de çoktan dalgalar arasında batıp kaybolmuştu. Neler yapabileceklerine dair hiçbir fikrim yok. Geleceği görebilirler miydi?” Durup düşündü. “Bu beceriye sahip Atalar tanıdım. Sibyl kesinlikle

görebiliyordu, elbette Themis ve Melampus da. Ama dedikleri doğrudan çok yanlış çıkardı. Eğer seyahatlerim bana bir şey öğrettiyse, o da şu ki, biz kendi geleceğimizi yaratıyoruz. Dünyayı sarsan olayların, kimse onlar hakkında tahmin filan yürütmeden gelip geçişini izledim. Nihayetinde fos çıkan, dünyanın sonuyla ilgili birçok kehanet de gördüm.”

Bir araba dar taşra yolunda onları solladı; bu, o sabah gördükleri ilk araçtı.

Josh sesini güçlkle alçak tutarak “Sana soruyu bir kez daha soracağım,” dedi. “Bu sefer, bana sadece doğrudan evet ya da hayır şeklinde cevap ver: Bu, olan her şey Codex’te öngörölmüş müydü?”

Flamel hemen “Hayır,” dedi.

Scatty “Bunun ardından bir ama gelecek gibi geliyor bana.”

Simyacı onayladı. “Ufak bir ama var gerçekten de. Kitapta Hekate veya Gölge Alemi hakkında, Dee, Bastet veya Morrigan hakkında hiçbir şey yok. Ama...” İç geçirdi. “İkizler hakkında birkaç kehanet var.”

“İkizler,” dedi Josh; gergindi. “Yani genel olarak ikizler hakkında mı, yoksa belirli olarak Sophie ve bana dair mi?”

“Codex gümüş ve altın ikizlerden bahsediyor: ‘İkisi tektir, tek de her şey!’

Sizin *auralarınızın* saf altın ve gümüş olması tesadüf değil. O yüzden evet, Codex’in sen ve kız kardeşinden bahsettiğine inanıyorum.” Öne eğilip Josh’a baktı. “Ve eğer bunu ne zamandan beri bildiğimi soruyorsan cewa-

bı şu: Daha ancak dün, sen ve Sophie dükkânda yardımına koştuğunuzda şüphelenmeye başladım. Bundan birkaç saat sonra, Hekate *auralarını* görünür kıldığında şüphelerimi doğrulamış oldu. Sana yemin ederim ki, yaptığım her şey sizi korumak içindi.”

Josh başını sallamaya başladı. Flamel’e inanıp inanmadığına emin değildi. Bir soru sormak üzere ağzını açtı, ama o daha konuşmadan Scatty elini Josh’un omuzuna koydu. “İzin ver tek bir şey söyleyeyim,” dedi. Sesi alçak ve ciddiye, Kelt aksanı bir anda belirginleşmişti. “Nicholas Flamel’i çok uzun zamandır tanıyorum. İlk tanıştığımızda Amerika doğru dürüst kolonileşmemişti bile. Onun hakkında birçok şey söylenebilir; tehlikeli ve sinsidir, kurnaz ve öldürücü, iyi bir dost ve amansız bir düşman... Ama şu da var ki, insanın ettiği yeminin gerçekten de kıymetli olduğu bir çağın adamı o. Eğer sana tüm bunları sizi korumak için yaptığını söylüyorsa, ona inanmanı öneririm.”

Josh ayağını frenin üzerinden hafifçe çekti ve araba bir köşeyi dönerken yavaşladı. Nihayet başıyla onayladı, iç geçirerek derin bir nefes verdi.

“Sana inanıyorum,” dedi yüksek sesle. Fakat aklının bir köşesinde, Hekate’nin kendisine sarf ettiği son sözlerini duyup duruyordu: “Nicholas Flamel asla kimseye her şeyi anlatmaz.” Ayrıca Simyacı’nın hâlâ bildiği her şeyi söylemediğine dair belirgin bir izlenimi de vardı.

Bir anda Nicholas Flamel, Josh’un koluna dokundu. “Burada. Dur burada.”

Scatty kılıçlarına uzanıp “Neden? Ne oldu?” diye sordu.

Josh sinyal verip dört çeker aracı yol kenarında bir lokantanın yanıp sönen levhasının önüne çekti.

Flamel sırıttı. “Yok bir şey, sadece kahvaltı vakti.”

“Harika, açlıktan ölüyorum,” dedi Scatty. “Kocaman bir atı bile yiyebilirim. Tabii vejetaryen olmasam... Bir de at yemeyi sevsem...”

Josh, ‘Tabii bir de vampir olmasan,’ diye düşündü, ama çenesini kapalı tuttu.

Scatty ve Flamel paket yapılmak üzere kahvaltı siparişi verirken, Sophie uyandı. Bir an uyurken, bir sonrakinde arka koltukta doğrulmuş oturuyordu. Josh yerinde sıçradı ve dudaklarından ufacık, telaşlı bir çığlığın kaçışını engelleyemedi.

Sürücü koltuğunda arkasına dönüp, arkaya uzanmak üzere dizlerinin üzerine çıktı. Dikkatlice “Sophie?” diye sordu. Tuhaf ve çok eskilerden bir şeyin kız kardeşinin gözleri içinden bir kez daha ona bakacağından korkuyordu.

“Gördüğüm rüyaları hiç duyma en iyisi,” dedi Sophie kollarını uzatıp esnetirken. Boynu, çevirirken çatırdadı. “Off. Her yanıma ağrıyor.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” Neyse ki ses kardeşinindi.

“Grip oluyormuşum gibi.” Sophie etrafına bakındı. “Neredeyiz? Bu kimin arabası?”

Josh sırıttı, dişleri gölgelerin içinde bembeyazdı. “Dee’den çaldık. Mill Vadisi dışında bir yerlerde yolda-
yız, sanırım San Francisco’ya doğru yol alıyoruz.”

“Neler oldu?.. Orada neler oldu?” diye sordu Sophie.

Josh’un gülümesemesi genişleyip kocaman bir sırıtış hâlini aldı. “Sen yeni *uyandırılmış* güçlerinle bizi kurtardın. İnanılmazdın: Gümüş rengi, enerji kırbaç gibi bir şeyin vardı ve kedilerden veya kuşlardan birine değdiğinde onları asıl biçimlerine çeviriyordu.” Sophie başını sallamaya başlayınca sesini kesti. “Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?”

“Birazcık hatırlıyorum. Perenelle’in benimle konuştuğunu, bana ne yapmam gerektiğini söylediğini duyabiliyordum. *Aurasını* benim içime döküşünü hissedebiliyordum aslında,” dedi şaşkınlık içinde. “Onu duyabiliyordum, hatta onu görebiliyordum gibi bir şey.” Aniden tüylerini ürperten derin bir nefes aldı. “Sonra onu yakalamaya geldiler. Hatırlayabildiklerimin hepsi bu kadar.”

“Kim geldi?”

“Yüzü olmayan adamlar. Bir sürü yüzsüz adam. Onu sürükleyip götürüşlerini izledim.”

“Yüzsüz adam derken ne demeye çalışıyorsun?”

Sophie’nin gözleri iyice açılmış, dehşet içindeydi. “Yüzleri yoktu.”

“Maske gibi mi?”

“Hayır Josh, maske değil. Yüzleri düzdü, göz, burnun, ağız yoktu, sadece düz deri.”

Josh’un aklında canlanan görüntü son derece rahatsız ediciydi; hemen konuyu değiştirdi.

“Kendini eskisinden farklı hissediyor musun?” Sözüüklerini özenle seçmişti.

Sophie bir anlığına bunu değerlendirdi. Josh’un nesı vardı, neden bu kadar endişeliydi? “Farklı mı? Nasıl yani?”

“Hekate’nin güçlerini *uyandırışını* hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“Nasıl bir histi?” diye sordu çekine çekine.

Sophie’nin gözleri bir an için soğuk, gümüşı bir ışıkla titreşti. “Sanki biri kafamda bir düğmeyi çevirmiş gibiydi Josh. Yaşadığımı *hissettim*. Hayatımda ilk kez yaşadığımı *hissettim*.”

Josh aniden, açıklanamaz bir kıskaçlık sızısı hissetti. Gözünün ucuyla Flamel ve Scatty’nin kolları torbalarla yüklü hâlde lokantadan çıktığını gördü. “Peki ya şimdi kendini nasıl hissediyorsun?”

“Aç,” dedi Sophie. “Aşırı derecede aç.”

Sessizlik içinde yediler: Kahvaltılık dürüm, yumurta, sosis, mısır lapası ve ekmek, yanında da gazoz. Scatty meyve yiyip su içti.

Josh sonunda ağzını bir peçeteyle silip, kot pantolonu üzerindeki ekmek kırıntılarını silkti. Önceki günün öğleninden beri yediğı ilk doğru dürüst yemekti. “Tekrar insan gibi hissediyorum,” dedi. Yan gözle Scatty’e baktı, “Kusura bakma.”

“Bakmıyorum,” diye temin etti onu Scatty. “İnan bana, insan olmayı hiç istemedim, gerçi anladığım kadarıyla bazı olumlu yönleri de var,” diye ekledi gizemli bir ifadeyle.

Nicholas kahvaltıdan arta kalanları toparlayıp bir kese kâğıdının içine sokuşturdu. Sonra öne uzanarak kontrol paneline oturtulmuş uydu navigasyon sisteminin ekranına parmağıyla vurdu. “Bunun nasıl çalıştığını biliyor musun?”

Josh başını salladı. “Teoride, sanırım. Gideceğimiz yeri giriyoruz ve bize oraya gitmenin en iyi yolunu söylüyor. Daha önce hiç kullanmadım ama. Babamın arabasında yok,” diye ekledi. Richard Newman beş yıllık bir Volvo kamyonet kullanırdı.

Flamel, “Baksan çalıştırabilir misin?” diye ısrar etti.

Josh kuşkuyla “Belki,” dedi.

Sophie arka koltuktan gururla “Tabii ki yapar. Josh bilgisayar konusunda bir dâhidir.”

İkizi öne uzanıp açma düğmesine basarken “Bu pek de bilgisayar sayılmaz,” diye söylendi. Büyük kare ekran canlandı ve inanılmaz derecede kendini beğenmiş bir ses onları bir yandan araba sürerken sisteme adres girmeme konusunda uyardı ve sonra uyarıyı duyduğunu ve anladığını teyit etmek için Josh’a TAMAM düğmesine basma komutu verdi. Ekran titreşti ve anında dört çeker otomobilin bulunduğu noktayı, isimsiz arka yolu gösterdi. Tamalpais Dağı ekranın tepesinde ufak bir üçgen olarak belirmişti, oklar da güneyde San Francisco’ya işaret ediyordu. Hekate’nin Gölge Alemi’ne giden dar yol gösterilmemişti.

Flamel “Güneye gitmemiz gerekiyor,” diye devam etti.

Josh ana menüye ulaşınca dek düğmeleri denedi. “Pekâlâ. Bir adres gerekiyor.”

“Ojai’de, Signal Sokağı ile Ojai Caddesi’nin köşesindeki postanenin adresini koy.”

Arka koltukta, Scatty kıpırdandı. “Ah, Ojai olmasın. Lütfen bana oraya gitmeyeceğimizi söyle.”

Flamel koltuğunda döndü. “Perenelle bana güneye gitmemi söyledi.”

“Güneyde Los Angeles var, Meksika var, hatta Şili var... Buranın güneyinde kalan bir sürü güzel yer var.”

“Perenelle çocukları Cadı’ya götürmemi söyledi,” dedi Flamel sabırla. “Ve Cadı da Ojai’de.”

Sophie ve Josh hızla birbirlerine baktılar, ama bir şey söylemediler.

Scatty arkasına yaslanıp abartıyla iç geçirdi. “Gitmek istemediğimi söylesem bir şeyi değiştirir mi?”

“Hiçbir şeyi değiştirmez.”

Sophie ufak ekrana bakmak üzere iki ön koltuğun arasına tünedi. “Ne kadar sürecek? Ne kadar uzakta-yız?” diye sordu.

Josh gözlerini kısıp ekrana bakmak üzere öne eğilerek, “Günün büyük kısmını alacak,” dedi. Saçları kız kardeşininkine değdiğinde aralarında ufacık bir kıvılcım belirdi. “Bir numaralı otoyola çıkmamız gerekiyor. Richmond Köprüsü’nü geçiyoruz...” Parmaklarıyla renkli çizgileri takip etti. “Sonra I-580 karayoluna çıkıyoruz, o da bir noktada I-5’e dönüşüyor.” Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “O yolda iki yüz yetmiş milden fazla devam ediyoruz.” Başka bir düğmeye basarak toplamları hesapladı. “Tüm yolculuk dört yüz milden azıcık daha fazla ve en az altı buçuk saat sürecek. Bugüne kadar en fazla on mil kadar araba kullandım ben!”

“Eh, o hâlde bu senin için çok iyi bir antrenman olacak,” dedi Simyacı gülümseyerek.

Sophie bakışlarını Flamel’dan Scatty’e çevirdi. “Görmeye gittiğimiz bu Cadı kim?”

Flamel emniyet kemerini taktı. “Endor Cadısı’nı görmeye gidiyoruz.”

Josh anahtarı kontakta çevirdi ve arabayı çalıştırdı. Dikiz aynasından Scatty’e bir bakış attı. “Dövüştüğün başka biri mi?” diye sordu.

Scathach suratını ekşitti. “Daha beteri,” diye homurdandı. “Büyükannem.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gölge Alemi paramparça olmaktaydı.

Batıda, bulutlar yok olmuş ve gökyüzünün kocaman parçaları çoktan ortadan kaybolmuş, geriye gökyüzünde sadece titreşen yıldızlar ve o haddinden büyük ayı bırakmışlardı. Birer birer yıldızlar da sönüp varlıklarını yitiriyorlardı, ayın ise kenarları aşınmaya başlamıştı.

Morrigan gökyüzünü izleyerek “Çok vaktimiz yok,” dedi.

Yere çömelmiş, Hekate’nin buzlu parçacıklarından mümkün olduğunca fazlasını toparlamaya çalışan Dee, Morrigan’ın sesinde bir korku notası duyar gibi oldu. Sakince “Vaktimiz var,” dedi.

“Gölge Alemi ortadan kalktığında burada olmayı göze alamayız,” diye devam etti tanrıça, ifadeden yoksun bir yüzle Dee’ye tepeden bakarak. Fakat Dee, tanrı-

çanın omuzundaki karga tüylerinden pelerinine sarmalanışından endişeli olduğunu anlayabiliyordu.

“Ne olur ki?” diye merak etti yüksek sesle Dee. Daha önce Karga Tanrıça’yı hiç böyle görmemişti ve rahatsızlığından zevk alıyordu.

Morrigan başını kaldırıp onlara doğru sokulan karanlığa baktı; kapkara gözleri ufacık noktalar hâlindeki yıldızları yansıtıyordu. “Ne mi? Biz de kayboluruz. Hiçliğin içine çekiliriz,” diye ekledi usulca; uzaklardaki dağların toz gibi bir şeye dönüşünü seyrediyordu. Toz daha sonra helezonlar çizerek kara göklere yükseldi ve gözden kayboldu. Morrigan “Gerçek bir ölüm,” diye mırıldandı.

Dee, Yggdrasill’in erimekte olan kalıntıları arasına çömelmişken; öte yanda Hekate’nin zarif ve güzel dünyası toza dönüyor, görünmez rüzgârlarla savruluyordu. Tanrıça Gölge Alemi’ni hiçlikten yaratmıştı ve şimdi onun bu alemi bir arada tutacak varlığı olmayınca, her şey bir kez daha hiçliğe dönüşüyordu. Dağlar kaybolmuş, kum tanecikleri gibi uçuşmuşlardı. Koskoca orman alanları yavaşça solup söndürülen ışıklar gibi varlıklarını yitiriyor; gökte, alçak bir noktada duran fazlasıyla büyük o ay ise şeklini ve netliğini kaybediyordu. Şimdiden niteliksiz bir topa dönüşmüştü bile. Doğuda, doğmakta olan güneş, altın gibi bir ışık küresiydi ve gökyüzü hâlâ maviydi.

Karga Tanrıça teyzesine döndü. “Bunların hepsi yok oluncaya dek ne kadar zaman var?” diye sordu.

Bastet homurdandı ve geniş omuzlarını silkti. “Kim

bilir? Ben bile bir Gölge Alemlerinin bütününü ölümüne şahit olmadım bugüne dek. Herhâlde ancak dakikalar...”

“Bu bana yeter.” Dee kılıcı Excalibur’u yere koydu. Batıdan yaklaşan siyahlık, pürüzsüzce cilalanmış taş bıçağın üzerine yansiyordu.

Dee, bir zamanlar Hekate olan buzun en iri parçalarından üçünü bulup bunları bıçağın üzerine yerleştirdi.

Morrigan ve Bastet, Dee’nin omuzları üzerinden uzanarak gözlerini kılıca diktiler; yansımaları dalga dalga ve çarpılmış hâldeydi. Bastet “İlle burada yapman gerekecek kadar önemli olan şey nedir?” diye sordu.

Dee “Burası Hekate’nin eviydi,” diye yanıt verdi. “Ve burada, tam burada, ölüm yerinde, ona bağlantı en güçlü olacaktır.”

“Bağlantı...” Bastet homurdandı, sonra başıyla onayladı. Bir anda Dee’nin neye kalkışmak üzere olduğunu anlamıştı: Karanlık sanatların en karanlık ve en tehlikelisi.

“Ruh çağırma,” diye fısıldadı Dee. “Ölü tanrıçayla konuşacağım. Burada o kadar uzun yıllar yaşadı ki, burası onun bir parçası. Bilincinin hâlâ etkin olduğuna ve buraya bağlı kaldığına bahse girerim.” Uzanıp kılıcın sapma dokundu. Siyah taş sarı bir ışıqla parladı ve oyma yılanlar bir anlığına can buldu; öfkeyle tısladılar, dilleri titreşti ve sonra tekrar katılaştılar. Buz erirken, sıvı siyah taşın üzerinden akarak onu yağlı bir ışıltıyla kapladı. “Şimdi ne görecekseniz göreceğiz,” diye mırıldandı Dee.

Bıçağın üzerindeki su fokurdayıp kabarcıklanmaya,

cızırdamaya, çatırdamaya başladı. Ve her bir kabarcığın içinde bir yüz belirdi: Hekate'nin yüzü. Yüz üç biçimi arasında değişip durdu; ona yakıcı bakışlarla bakarken aynı kalan tek şey tereyağı rengi, nefret dolu gözleriydi.

Dee “Konuş benimle,” diye bağırdı. “Sana emir veriyorum. Flamel buraya neden geldi?”

Hekate'nin sesi fokur fokur, sulu bir çıtırtıydı. “Senden kaçmak için.”

“Bana insan çocuklardan bahset.”

Kılıcın bıçağında beliren görüntüler şaşırtıcı derecede ayrıntılıydı. Hepsi Hekate'nin bakış açılarından. Flamel'in ikizlerle beraber oraya varışını, iki çocuğun korku içinde, benizleri atmış bir hâlde, haşadı çıkmış, çizikler içindeki arabada oturuşunu gösteriyorlardı.

“Flamel onların Codex'te bahsedilen efsanevi ikizler olduğuna inanıyor.”

Morrigan ve Bastet, hızla yaklaşan hiçliği yok sayarak yaklaştılar. Gökte batı yönünde artık hiçbir yıldız kalmamıştı, ay gitmiş, gökyüzünden koskoca kısımlar bütünüyle kaybolmuş, arkalarında sadece karanlık bırakmışlardı.

Dee “Öyleler mi peki?” diye sordu.

Kılıcın üzerindeki bir sonraki görüntü ikizlerin aura-
larının gümüş ve altın olarak parlamış olduğunu gösterdi.

Dee “Ay ve Güneş,” diye mırıldandı. Dehşete mi düşmeli, kıvanç mı duymalı bilemiyordu. Kuşkuları doğrulanmıştı. Onları ilk olarak beraber gördüğü andan beri, o gençlerin ikiz olup olmadığını merak etmişti.

Bir kez daha “Bunlar efsanede öngörülen ikizler mi?” diye sordu.

Bastet devasa başını Dee'ninkinin yanına getirdi. Bir ayak uzunluğundaki bıyıkları doktorun yüzünü gıdıklıyordu; ama tanrıçanın dişleri böyle yakınındayken, Dee onları itmeyi göze alamadı.

Islak kedi ve tütsü kokuyordu; Dee genzinde bir hapşırığın şekillenmeye başladığını hissetti. Kedi Tanrıça bıçağa doğru uzandı, ama Dee onun elini yakaladı. Bu, bir aslanın patisini kavramak gibiydi ve içeriye çekilmiş pençeleri aniden Dee'nin parmaklarına fazlasıyla tehlikeli bir yakınlıkta belirdi. "Lütfen bıçağa dokunmayın; bu çok hassas bir büyü. Herhalde bir-iki soruya daha zaman vardır," diye ekledi ve batı ufkuna, dünyanın kenarlarının parçalanmakta olduğu, rengârenk tozlar gibi uçtuğu yana doğru başıyla işaret etti.

Bastet siyah bıçağa düşmanca baktı; dar göz bebekleri alev alevdi. "Kız kardeşimin çok özel bir yeteneği vardır, daha doğrusu vardı demeliyim. Başkalarının güçlerini *uyandırabilirdi*. Ona bunu şu insan ikizleriyle yapıp yapmadığını sor."

Dee ani bir anlayışla bunu onayladı. Flamel'in ikizleri neden buraya getirdiğini merak etmişti. Şimdi hatırlıyordu: Eski dünyada, Hekate'nin büyüler ve sihirler üzerinde bir gücü olduğuna inanılıyordu. "İkizlerin sihirli becerilerini *uyandırdın* mı?" diye sordu.

Tek bir kabarcık patlayıverdi. "Hayır."

Dee şaşırarak topukları üzerinde sallandı. Evet demesini bekliyordu. O hâlde, Flamel başarısız mı olmuştu?

Bastet gürlledi. "Yalan söylüyor."

"Söyleyemez," dedi Dee. "Ne sorarsak ona cevap verir."

“Kızı kendi gözlerimle gördüm,” diye gürledi Mısır tanrıçası. “Saf *aura* enerjisinden bir kamçıyı kullanışını gördüm. Böyle bir gücü Atalar zamanından beri görmemiştim.”

Dr John Dee ona keskin bir bakış attı. “Kızı gördünüz... Peki ya oğlanı? O ne yapıyordu?”

“Onu fark etmedim.”

“Hah!” dedi Dee zaferle. Kılıca geri döndü.

Morrigan’ın pelerini uyarı verircesine hışırdadı. “Bu son sorun olsun Doktor.”

Üçlü yukarıya bakıp neredeyse üzerilerine varmış olan katıksız karanlığı gördüler. On ayaktan daha az ilerilerinde, dünya hiçlikle son buluyordu. Dee kılıca geri döndü. “Kızı *uyandırdın* mı?”

Bir kabarcık yükseldi ve kılıçta Sophie’nin aurası gümüş rengin parlayarak yerden yükseldiği görüldü. “Evet.”

“Peki ya oğlan?”

Kılıç, Josh’u karanlık odanın bir köşesine sinmiş hâlde gösterdi. “Hayır.”

Morrigan’ın pençemsi elleri Dee’nin omuzlarını kavradı ve onu tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Dee kılıcını yakalayıp fokurdayan su damlalarını hızla yaklaşan karanlığa doğru silkeledi.

Dev Bastet, kapkara Morrigan ve ufacık insandan oluşan uyumsuz üçlü, dünya arkalarında hiçliğe doğru yitip giderken hızla ilerlediler. Ordularının, yani kuş ve kedi adamların artıkları da amaçsızca ortalıkta dolanır hâlde öylece kalmışlardı. Liderlerinin kaçışını görünce

dönüp onu takibe koyuldular. Kısa zamanda her yarattık, Gölge Alemi'nin son parçalarının varolduğu doğruya doğru hızla yol almaya başladı. Senuhet, Bastet'in ardından topallayarak koşuyor, ona seslenerek durup kendisine yardım etmesi için yalvarıyordu.

Fakat dünya fazla hızlı dağıldı. Kuşları ve kedileri yuttu, yaşlı ağaçları ve nadide orkideleri, büyülü yaratıkları ve efsanevi canavarları aldı götürdü. Hekate'nin büyüsünün son damlalarını da tüketti.

Sonra boşluk güneşi de ele geçirdi, dünya karardı ve ondan sonra – artık yoktu...

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Morrigan ve Bastet, John Dee'yi ortalarında taşıyarak karmakarışık çalılarının arasından fırladılar. Hemen sonra bitki duvarı yok oldu ve yerinde Tamalpays Dağı'na uzanan çok sayıda kıvrımlı yoldan biri beliriverdi. Yere yuvarlandılar, Dee boylu boyunca toz yığının içine serildi.

Bastet “Şimdi ne olacak?” diye homurdandı. “Biz yenildik mi? Onlar kazandılar mı? Hekate'yi alt ettik, ama bu arada kızı uyandırmış.”

John Dee yalpalayarak ayağa kalktı ve haşat olmuş paltosunu silkeledi. Kol kısımlarında yırtıklar ve kesikler vardı, ayrıca bir şey astarında yumruk büyüklüğünde bir delik açmıştı. Excalibur'u özenle silip temizleyerek, gizli kınına yerleştirdi. “Şu anda üzerine yoğunlaşmamız gereken kız değil. Oğlan. Burada anahtar oğlan.”

Morrigan başını iki yana salladı, tüyleri hışırdandı.

“Bilmece gibi konuşuyorsun.” Berrak sabah göğüne bir bakış attı ve neredeyse hemen tepesinde gri bir bulut belirdi.

“Kız kardeşinin muazzam büyümlü güçlerini gördü; sizce şu anda oğlan neler hissediyor? Korku, öfke, kıskançlık? Yalnızlık?” Bakışlarını Morrigan’dan Kedi Tanrıça’ya çevirdi. “Oğlan da en az kız kadar güçlü. Bu kıtada Flamel’in yeteneklerini *uyandırmak* için onu götürebileceği başka kimse var mı?”

Morrigan sesinde açıkça işitilen bir tedbir tınısıyla, “Kara Annis, Catskills’de,” diye önerdi.

Dee “Sağı solu hiç belli olmaz,” dedi. “Büyük ihtimalle yer onu.”

Bastet “Persephone’nin Kuzey Kanada’da olduğunu duydum,” dedi.

Dee başını salladı. “Yeraltı Dünyası’nda geçirdiği yıllar onu delirtti. Tahmin edemeyeceğimiz kadar tehlikeli o.”

Morrigan pelerinini omuzları etrafına daha bir sıkıca doladı. Başının üzerindeki bulut yoğunlaştı ve alçaldı. “O hâlde Kuzey Amerika’da kimse yok. Nocticula ile Avusturya’da karşılaşmışım, ayrıca Erichtho’nun da hâlâ Tesalya’da saklandığını biliyorum...”

“Yanılıyorsun,” diye araya girdi Dee. “Oğlanı *uyandırabilecek* biri daha var.”

Bastet somurta somurta, yüzünü buruşturarak “Kim?” diye gürledi.

Dr John Dee, Karga Tanrıça’ya döndü. “Sen yapabilirsin.”

Morrigan, Dee'den bir adım geri çekildi. Kara gözleri şaşkınlıkla iyice açılmış, sivri dişleri ince dudaklarının çürüyüp morarmış gibi duran etine sıkıca saplanmıştı. Siyah pelerini dalgalanarak üzerindeki tüm tüyleri kabarttı.

“Yanılıyorsun,” diye tısladı Bastet. “Yeğenim İkinci Nesil'dir, onda öyle bir güç yok.”

Dee yüzünü Karga Tanrıça'ya döndü. Tehlikeli, hat-ta muhtemelen ölümcül bir oyun oynamakta olduğunu biliyorsa bile, bunu hiç açık etmiyordu. “Bir zamanlar, muhtemelen bu doğrudur. Ama Morrigan'ın güçleri, bir zamanlar olduğundan çok, çok, çok daha fazla.”

Bastet “Yeğen, neden bahsediyor bu?” diye sorgu-ladı.

Karga Tanrıça “Çok, çok dikkatli ol *humani*,” diye gırtladı.

“Burada söz konusu olan benim sadakatim değil,” deyiverdi Dee. “Atalara yarım binyıldan fazla süredir hizmet ediyorum. Ben sadece amacımıza ulaşmanın bir yolunu arıyorum.” Morrigan'a doğru bir adım attı. “Bir zamanlar, Hekate gibi senin de üç yüzün vardı: Sen Morrigan, Macha ve Badb'dın. Hekate'den farklı ola-rak, sen ve iki kız kardeşin üç farklı bedene sahiptiniz. Birbirine bağlı olan bilinçlerinizdi. Ayrı ayrı hepiniz güç-lüydünüz, ama birlikte olduğunuzda, yenilmezsiniz.” Bir an duraksadı; sanki düşüncelerini toparlamaya ça-lışıyormuş gibi görünüyordu, ama aslında, paltosunun altından, Excalibur'u sıkıca kavradığından emin olmaya çalışıyordu. “Kız kardeşlerini öldürmeye ne zaman ka-rar verdin?” diye sordu sıradan bir şey sorar gibi.

Morrigan, korkunç bir çığlıkla Dee'nin üzerine doğru sıçradı.

Ve durdu.

Şimşek çakışı gibi, Excalibur'un kara taş bıçağı tanrıçanın boğazında belirmişti; mavi ışık bıçağın üzerinde vızıldıyor, ıslıl ıslıl akıyordu. Yılan canlanıp tanrıçaya tısladı.

Dee dudaklarının tüyler ürperten bir kıvrılışıyla "Lütfen," dedi. "Bugün bir Ata'nın ölümünden sorumlu oldum zaten.

Bilançoma bir ikinciye eklemeyi istemiyorum." Konuşurken, bir yandan da arkasında kıpırdanan Bastet'i seyrediyordu. Çabuklukla "Morrigan'ın oğlanı *uyandıracak* gücü var," dedi. "İki kız kardeşinin bilgi ve gücüne de sahip. Eğer oğlanı *uyandırıp* kendi tarafımıza geçirebilirsek, kendimize olağanüstü güçte bir müttefik edinmiş oluruz. Kehaneti hatırlayın: "İkisi tektir, tek de her şey. Biri dünyayı kurtaracak, öteki mahvedecek."

Bastet "Peki oğlan hangisi?" diye sordu.

"Biz ne yaparsak o," dedi Dee bakışları Morrigan'dan Bastet'e, ondan tekrar Karga Tanrıça'ya sekiverirken.

Ansızın Bastet, Dee'nin yanında belirdi; dev pençesi doktorun boğazını kuşatmıştı. Onu hafifçe havaya kaldırarak Dee'yi parmak uçlarında kalkmaya ve onun ürpertici gözlerine bakmaya zorladı. Tek bir kalp atışı kadar kısa bir süreliğine kılıcını savurmayı düşündü Dee; ama Kedi Tanrıça'nın ondan daha hızlı, onun ne yaparsa yapsın olabileceğinden çok daha hızlı olduğunu biliyordu. Omuzlarının kıpırdanışını görür ve kolayca başını koparıverirdi.

Bastet ateş püsküren gözlerle yeğenine baktı. “Bu doğru mu? Macha ve Badb öldüler mi?”

“Evet.” Morrigan, düşmanca Dee’ye baktı. “Ama onları ben öldürmedim. Kendi rızalarıyla öldüler, hâlâ da içimde yaşıyorlar.” Bir anlığına gözleri sarı, kırmızı ve mat siyah renklerde ışıldadı, yani üç kadim tanrıçanın renklerinde.

Dee’nin içinden, nasıl olup da onun içine girdiklerini sormak geçti; ama aslında yanıtı hiç de bilmek istemediğine ve ayrıca bunun da soruyu sormak için muhtemelen hiç de uygun bir zaman olmadığına karar verdi.

Bastet “Oğlanı *uyandırabilir* misin?” diye sordu.

“Evet.”

“O hâlde yap bunu yeğen,” diye komut verdi Kedi Tanrıça. Dikkatini tekrar Dee’ye çevirdi. Başparmağını adamın çenesinin altına bastırarak, Dee’nin başını geriye itti. “Ve eğer Ata Irk’tan birine bir daha silah çekersen, gelecek binyılı kendi yarattığım Gölge Alemi’nde geçirmeni sağlayacağım. Ve güven bana, orası hiç hoşuna gitmeyecek.” Onu bırakıp ileriye doğru savurdu ve toprağın üzerine serilecek şekilde uçurdu. Dee hâlâ kılıcını kavramış hâldeydi.

“Söyle bana,” diye komut verdi Bastet, Dee’nin tepesine dikilerek. “Flamel ve ikizler şu anda neredeler? Nereye gittiler?”

Dee titreye titreye ayağa kalktı. Paltosundan toz toprağı silkeledi ve yumuşak derinin üzerinde bir yırtık daha saptadı. Bir daha asla deri giysi satın almayacaktı. “Kızı eğitmeye başlaması gerekir. Hekate onu uyan-

dırdı, ama ona herhangi bir koruyucu büyü öğretecek vakti olmadı. Fiziksel dünyanın uyarıcıları onu çıldırtmadan önce kendini korumasının ve güçlerini kontrol etmesinin ona öğretilmesi gerek.”

“O hâlde nereye gidecekler?” diye gürledi Bastet. Kollarını bedenine doladı ve ürperdi. Morrigan’ın toparladığı bulut alçaldıkça giderek yoğunlaşmış ve kararmıştı, şimdi de hemen ağaç tepelerinin üzerinde asılı duruyordu. Havada nem vardı, bir de tanımlanamayan baharatlardan hafif bir esinti.

“San Francisco’da kalmayacaktır,” diye devam etti Dee. “Şehrin içinde ve etrafında çok sayıda ajanımız olduğunu biliyor.”

Morrigan gözlerini kapatıp yavaşça döndü, sonra kolunu kaldırdı. “Güneye gidiyorlar; kızın aurasının gümüş rengi hatlarını zar zor da olsa ancak seçebiliyorum. İnanılmaz güçlü.”

“Buranın güneyindeki en güçlü Ata kim?” diye soruverdi Dee. “Temel büyülerde usta biri?”

“Endor,” diye cevap verdi Bastet anında. “Ojai’de. Ölümçül Endor Cadısı.”

Morrigan “Havanın Hanımefendisi,” diye ekledi.

Bastet eğildi, nefesi ufak tefek adamın yüzüne pis pis kokuyordu. “Nereye gitmen gerektiğini biliyorsun. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Codex’in sayfalarını ele geçirmemiz gerekiyor.”

Dee, mümkün olduğunca nefes almamaya çalışarak gergin gergin, “Peki ya ikizler?” diye sordu.

“Yakalayabilirsen yakala onları. Yakalayamazsan Flamel’i onların güçlerini kullanmaktan alıkoymak için ikizleri öldür.” Sonra hem Bastet hem de Karga Tanrıça giderek yoğunlaşan buluta girip gözden kayboldular. Nemli grilik döne döne uzaklaşarak, Dr John Dee’yi ıssız yolun üzerinde bir başına bıraktı.

“Ama Ojai’ye nasıl gideceğim?” diye seslendi.

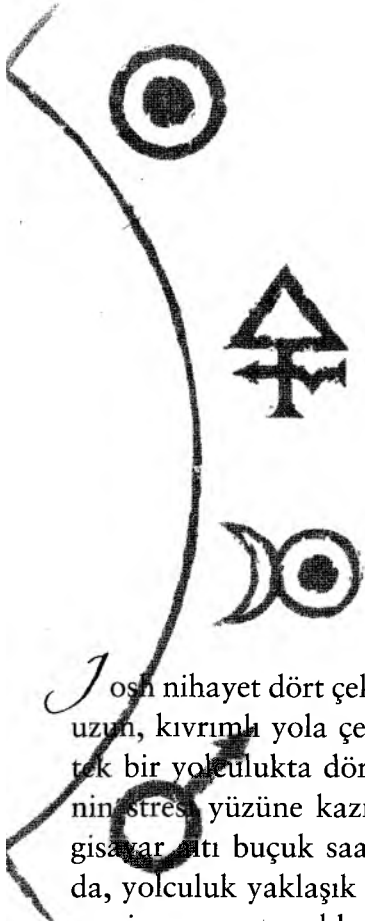
Ama hiçbir yanıt gelmedi.

Dee ellerini haşat olmuş deri paltosunun ceplerine sokup dar yolda yürümeye koyuldu. Bunu yapmalarından nefret ediyordu, onu sanki bir çocukmuş gibi savuşturup gitmelerinden.

Fakat işler değişecekti.

Atalar, Dee’nin kendilerinin kuklası olduğunu düşünüyorlardı, onların bir aracı. Bastet’in nasıl da yanında en az bir yüzyıldır çalışan Senuhet’i bir kez geri dönüp bakmaksızın kaderine terk ettiğini görmüştü. İmkânları olsa tıpatıp aynısını ona da yapacaklarını biliyordu.

Fakat Dr John Dee’nin, bu fırsatın asla ellerine geçmemesini sağlama alacak planları vardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josh nihayet dört çeker aracı ufak Ojai şehrine ulaşan uzun, kıvrımlı yola çevirdiğinde akşamüstüydü. Uzun, tek bir yoleülukta dört yüz mil boyunca araba sürmenin stres, yüzüne kazınmıştı; ayrıca her ne kadar bilgisayar altı buçuk saat kadar süreceğini söylemiş olsa da, yolculuk yaklaşık dokuz saati bulmuştu. Kocaman arazi aracını otoyolda kullanmak şaşırtıcı derece kolaydı: Otomatik hız sabitleyiciyi açıp kontrolü ona bırakmıştı. Sıkıcıydı, ama arazi aracını otoyolun dışında ve başka her tür yolda kontrol etmekse tam bir kâbustu. Bilgisayar oyunlarının hiçbirine benzemiyordu. Öyle büyüktü ki! Ayrıca bir şeyleri ezecek diye korkuyordu hep. Koskoca simsiyah araç ayrıca çok da dikkat çekiyordu; karartılmış pencerelere sahip olduklarına bu kadar sevineceğini hiç tahmin etmezdi. Aracın on beş

yaşında biri tarafından kullanıldığını bilseler insanların ne düşüneceğini merak etti.

Yol sağa kıvrıldı ve Ojai'nin uzun, düz ana caddesi önünde belirdi.

Medyum Butik ve Ojai Tiyatrosu'nu geçerken yavaşladı; sonra Signal Sokağı'nda ışıklar değişti ve durdu, direksiyonun üzerinden eğilip lekeli, börtü böceklerle bezeli ön camdan dışarıya baktı. Boş sokağa bakarken edindiği ilk izlenim, Ojai'nin şaşırtıcı derecede yeşil olduğuydu. California'da Haziran ayıydı; çoğu şeyin kahverengi bir renk alıp solduğu ay. Buradaysa her yerde binaların beyaz taşlarıyla zıtlık oluşturan ağaçlar vardı. Hemen önünde, sağında, alçak, süslü beyaz taştan bir kule postanenin üzerinden parlak masmavi gökyüzüne yükseliyordu; solundaysa yoldan geride kalan bir dizi dükkân bir sıra beyaz taştan kemerin altında korunaklı bir şekilde uzanıyordu.

Dikiz aynasına bir bakış attığında, Scatty'nin gözlerini üzerinde bulunca şaşırdı.

“Uyuduğunu sanıyordum,” dedi usulca. Birkaç saatlik sürüşten sonra yanındaki yolcu koltuğuna geçmiş olan Sophie kıvrılmış uyuyor, Flamel ise Scatty'nin yanında usul usul horluyordu.

“Benim uyumaya ihtiyacım yok,” dedi basitçe Scatty.

Aslında sormak istediği bir sürü soru vardı, ama Josh onların yerine, sadece “Nereye gittiğimizi biliyor musun?” dedi.

Scatty öne eğildi, kollarını Josh'un koltuğunun arkasına, çenesini de kolları üzerine yerleştirdi. “Düz git,

postaneyi geç, tepesinde kule olan binayı yani. Libbey Park'tan sonra Fox Sokağı'nda sağa dön. Orada bir park yeri bul.” Başıyla soluna, beyaz kemerler altına dizilmiş bir dizi dükkânı işaret etti. “Şuraya gidiyoruz.”

“Büyükannenin olduğu yer orası mı?”

“Evet,” dedi Scatty kısaca.

“Peki gerçekten o bir cadı mı?”

“Öyle herhangi bir cadı değil sadece. O esas Cadı.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Sophie. Kaldırımında ayakta dikilip, parmak uçlarında durup sırtını bükerek bir esneme hareketi yaptı. Boynunda bir şey tık etti. Yüzünü hâlâ nar bülbulü yumurtası kadar mavi bulutsuz gökyüzünün yükseklerinde bulunan güneşe çevirip, gözlerini yumarak “Bu iyi geliyor,” diye ekledi.

Josh, arabadan çıkarak “O soruyu benim sana sormam lazım,” dedi. Esnedi ve başını bir yandan ötekine çevirerek gerindi. “Bir daha asla araba kullanmak istemiyorum,” diye ekledi. Sesi iyice, ancak fısıltıdan biraz daha yüksek olacak kadar alçaldı. “İyi olduğuna memnunum.” Duraksadı. “İyisin, öyle değil mi?”

Sophie uzanıp erkek kardeşinin kolunu sıktı. “Öyle sanıyorum.”

Flamel arabadan çıkıp kapısını çarptı. Scatty çoktan arabadan uzaklaşıp bir ağacın gölgesine sığınmıştı. Cebinden aynalı bir güneş gözlüğü çıkarıp yüzüne geçirivermişti. Simyacı onun yanma doğru giderken, Josh da anahtarlıktaki alarm düğmesine bastı. Araba bir kez bipledi ve ışıkları yanıp söndü.

Flamel, ara sokağın bütünüyle boş olmasına rağmen sessizce “Konuşmamız gerek,” dedi. Parmaklarını kısa kesilmiş saçlarından geçirdi ve parmaklarında saç telleri kaldı. Bir an için onlara baktı, sonra ellerini kot pantolonuna sildi. Bir yıl daha yüzüne kazınmış, gözleri etrafındaki çizgileri ve ağzının iki yanındaki yarım daire şekilli olukları daha da derinleştirmişti.

“Göreceğimiz bu kişi zaman zaman...” duraksadı ve sonra “epey zor biri olabilir.”

Scatty “Bana mı anlatıyorsun,” diye homurdandı.

Josh telaşla “Zor derken ne kastediyorsun?” diye sordu. Karşılaştıkları şeylerden sonra, zor aşağı yukarı her türlü anlama gelebilirdi.

“Huysuz, aksi, hırçın... O da keyfi yerindeyken hani,” dedi Scatty.

“Peki ya keyfi yokken?”

“Onunla aynı şehirde bulunmayı bile istemezsin!”

Josh’un kafası karışmıştı. Simyacı’ya döndü. “O hâlde neden onu görmeye gidiyoruz?”

“Çünkü Perenelle bana böyle yapmamı söyledi,” dedi sabırla, “Çünkü o Havanın Hanımefendisi ve Sophie’ye hava büyülerinin esaslarını öğretebilir ve Sophie’ye kendini koruması konusunda bazı tavsiyeler verebilir.”

“Kimden koruması konusunda?” diye sordu Josh irkilerek.

Flamel gerçekçi bir edayla “Kendinden koruması,” dedi ve arkasını dönüp geriye, Ojai Caddesi’ne doğru ilerlemeye başladı. Scatty gölgeden çıkıp ona yetişti.

“Keşke güneş kremi getirmiş olsaydım. Güneşte çok kolay yanıyorum,” diye homurdandı yürüyerek uzaklaşırken. “Sabahleyin çillerimi görün şimdi.”

Josh kız kardeşine döndü; kendisini ikizinden ayıran koskoca idrak uçurumuna dair yavaş yavaş bir fikir edinmeye başlıyordu. “Neden bahsettiğine dair bir fikrin var mı? Seni kendine karşı korumak derken? O da ne demek oluyor?”

“Sanırım ben biliyorum.” Sophie somurttu. “Etrafımdaki her şey öyle... Öyle gürültülü, öyle parlak, öyle keskin, öyle yoğun ki... Sanki biri sesi yükseltmiş gibi. Duyularım öyle hassas ki, neler duyabildiğime inanamazsın.” Yolda yavaşça ilerleyen haşadı çıkmış, kırmızı bir Toyota’yı gösterdi. “Şu arabanın içindeki kadın telefonda annesiyle konuşuyor. Akşam yemeğinde balık istemediğini söylüyor.” Sokağın karşı yanındaki alana park etmiş kamyoneti işaret etti. “Kamyonetin arkasında bir çıkartma var; üzerinde ne yazdığını söylememi ister misin?”

Josh gözlerini kısıp baktı; plakayı bile okuyamıyordu.

“Birkaç saat önce yemek yediğimizde, yemeğin tadı öyle yoğundu ki, neredeyse kusacaktım. Sandviçin üzerindeki tuz taneciklerinin her birinin tadını alabiliyordum.” Eğilip yerden bir pelesenk ağacı yaprağı aldı. “Bu yaprağın üzerindeki her bir damarı gözlerim kapalı hâlde takip edebiliyorum. En kötüsü de ne biliyor musun? Kokular,” dedi, bile bile erkek kardeşine bakarak.

“Hey, dur bakalım...” Ergenliğe adım attığından beri çarşıda satılan her deodorantı denemişti.

Sophie sırtarak, “Yok, sadece sen değilsin. Gerçi cidden deodorantını değiştirmen lazım, ayrıca bence çoraplarını ateşe vermen filan gerekecek ya! Benim dediğim, her an, varolan her koku. Havada gaz kokusu korkunç, yoldaki sıcak lastik kokusu, yağlı yemeğinki, hatta şu çiçeklerin kokusu bile fazla baskın.” Yolun orta yerinde durdu, ses tonu aniden değişmişti. Erkek kardeşine baktı ve nereden çıktığını bilemediği gözyaşları gözlerinden akmaya başladı. “Hepsi çok fazla Josh. Gerçekten çok fazla.

Midem bulanıyor, başım zonkluyor, gözlerim acıyor, kulaklarım ağrıyor, boğazımsa açık bir yara gibi.”

Josh beceriksizce kollarını kardeşine dolayarak ona sarılmaya çalıştı, fakat Sophie onu itti. “Lütfen, dokunma bana, buna katlanamıyorum.”

Josh karşılık vermek için doğru sözleri bulmaya çabaladı, ama söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey yoktu. Kendini çaresiz hissediyordu. Sophie bugüne dek her zaman öyle güçlüydü, her şey o denli kontrolü altındaydı ki! Josh’un, başı belada olduğunda yardım istediği kişiydi o. Cevaplar her zaman ondaydı.

Şu ana dek.

Flamel! Josh öfkesinin yeniden kabarışını hissetti. Bu Flamel’in suçuydu. Yaptığı şey için Simyacı’yı asla affetmeyecekti. Başını kaldırıp baktığında, Flamel ve Scathach’ın yanlarına geri dönmekte olduklarını gördü.

Savaşçı aceleyle yanlarına geldi. “Sil gözlerini,” diye komut verdi sertçe. “Üzerimize dikkat çekmeyelim.”

Josh “Kardeşimle böyle konuşa...” diye söze girdi, fakat Scatty bir bakışıyla onu susturdu.

“Haydi seni büyükannemin dükkânına götürelim; o sana yardım edebilir. Hemen sokağın karşısında. Haydi.”

Sophie itaatkârca gömleğinin koluyla gözlerini sildi ve Savaşçı’yı takip etti. Kendini öyle çaresiz hissediyordu ki. Nadiren ağlardı; Titanik filminin sonunda gülmüştü bile! O hâlde şimdi niçin ağlıyordu?

Büyülü güçlerini uyandırmak müthiş bir fikir gibi görünmüştü başta. İradesini kontrol edebilme ve şekillendirebilme, *aurasının* enerjisini büyü yapma yolunda yönlendirme düşüncesine bayılmıştı.

Ama işler hiç de öyle gelişmemişti. Tüm bunlar onu harap etmiş, uyarımlar onu bitkin düşürmüştü. Ona acı çektiyorlardı. İşte bu yüzden ağlıyordu.

Ve bu acının bir yere gitmeyeceğinden korkuyordu. Ve eğer gitmezse, o zaman ne yapardı? Ne yapabiliirdi ki?

Sophie başını kaldırınca erkek kardeşinin, endişeyle irice açılmış gözlerini kendisine dikmiş bakmakta olduğunu gördü. “Flamel, Cadı’nın sana yardım edebileceğini söyledi,” dedi Josh.

“Ya edemezse, Josh? Ya edemezse?”

Josh’un buna verebilecek bir yanıtı yoktu.

Sophie ve Josh, Ojai Caddesi’nin karşısına geçip sokak boyunca uzanan kemerli yürüyüş yoluna girdiler. Sıcaklık aniden tahammül edilebilir bir seviyeye düştü ve Sophie gömleğinin beline yapışmış olduğunu, omurgasının üzerinde buz gibi hissetti.

Yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle ufak bir antika-cı dükkânının önünde durmuş olan Nicholas Flamel'e yetiştiler. Dükkân kapalıydı. Tek kelime etmeksizin, Flamel kapının iç yanına bantlanmış kâğıttan saate parmağıyla hafifçe vurdu. Saatin kolları iki buçuğa ayarlanmıştı, hemen altındaki el yazısı notta ise *Öğle yemeğindeyim, 2.30'da döneceğim* diyordu.

Saat o sırada üç buçuğa yaklaşmaktaydı.

Flamel ve Scatty kapıya yaslanıp içeriye göz atarken, ikizler de pencereden içeriye bakıyorlardı. Ufak dükkân görüldüğü kadarıyla sadece cam eşya satıyordu: Kâseler, sürahiler, tabaklar, kâğıt ağırlıkları, süsler ve aynalar. Çok sayıda ayna.

Ufacık dairelerden devasa dikdörtgenlere her şekil ve boyutta, her yandalardı. Camların çoğu modern görünümliydü, ama vitrindeki parçalardan birkaçı belli ki antikaydı.

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Flamel. “Nerede olabilir ki?”

Scatty “Herhâlde öğle yemeğine gidip geri gelmeyi unutmuştur,” deyip sokağı kolaçan etmek üzere döndü. “Bugün ortalık hiç de kalabalık sayılmaz, öyle değil mi?” Cuma akşamüstü olsa da ana caddede araç trafiği hafifti, örtülü yolun altında yürüyen yayaların sayısı da bir düzineden azdı.

“Lokantaları kontrol edebiliriz,” diye önerdi Flamel. “Ne yemeyi sever?”

“Sorma,” deyiverdi Scatty, “Duymak dahi istemezsin.”

Nicholas “Belki ayrılıp hepimiz farklı yönlere gidersek...” diye lafa girdi.

Sophie ani bir dürtüyle öne eğildi ve kapının kulbunu çevirdi: Bir çan ahenkle çingıldadı ve kapı ardına kadar açıldı.

“İyiymiş!”

“Bir keresinde bir filmde böyle yapıldığını görmüş-tüm,” diye mırıldandı Sophie. “Hu huu?” diye seslenip dükkâna girdi.

Yanıt gelmedi.

Antikacı dükkânı ufacıktı; uzun, dikdörtgen şekilli bir odadan az daha büyüktü, ama kimileri tavandan dahi sarkan yüzlerce aynanın etkisi burayı gerçekte olduğundan çok daha büyük gösteriyordu.

Sophie başını geriye attı ve derin bir nefes aldı; bunun delikleri yanıyordu. “Kokuyu alıyor musun?”

İkizi başını iki yana salladı. Aynaların fazlalığı onu tedirgin ediyordu; kendi yansıması her yandan gözüne ilişip duruyor, üstelik her aynada görüntüsü farklı, kırık ya da çarpılmış oluyordu.

Scatty “Ne kokusu alıyorsun?” diye sordu.

“Şey gibi...” Sophie duraksadı. “Kış vakti odun yakıldığında çıkan duman gibi.”

“O hâlde buradaymış.”

Sophie ve Josh ona boş boş baktılar.

“Bu Endor Cadısı’nın kokusudur. Tekinsiz sihirin rai-yihasıdır bu.”

Flamel kapıda durmuş, sokağın bir bu yanma bir öteki yanına bakıyordu. “Dükkânı kilitlemeden bırak-

tığına göre çok uzağa gitmiş olamaz. Gidip onu arayacağım.” Scatty’e döndü. “Onu nasıl tanırım?”

Scatty sırtıttı; gözleri parlak, bakışları hınzırcaydı. “Güven bana, onu görünce tanırsın.”

“Az sonra dönerim.”

Tam Flamel sokağa çıktığı anda, kocaman bir motosiklet neredeyse dükkânın tam önüne gelip park etti. Sürücü bir anlığına orada oturup kaldı, sonra motora gaz verdi ve gürleyerek uzaklaştı. Gürültü inanılmazdı. Ufacık dükkândaki bütün o cam eşyalar, sesin etkisiyle kıpırdanıp titreşti. Sophie her iki elini birden kulaklarına bastırdı. Ağlamaklı ağlamaklı “Buna daha ne kadar katlanabilirim bilemiyorum,” diye fısıldadı.

Josh kız kardeşini düz, tahta bir sandalyeye götürüp oturttu. Yanına çömeldi; elini tutmak istiyor fakat ona dokunmaktan korkuyordu. Kendini fazlasıyla işe yaramaz hissediyordu.

Scatty, Sophie’nin hemen önünde, yüzleri aynı hizarda olacak şekilde diz çöktü. “Hekate seni *uyandırdığında*, sana uyandırılmış duyularını nasıl açıp kapatacağını öğretecek vakti olmadı. Duyuların açık durumda takılmış hâlde şu anda, ama sana söz veriyorum, bu hep böyle olmayacak. Biraz eğitim ve birkaç temel koruyucu büyüyle, duyularını sadece kısacık dönemler için açmayı öğreneceksin.”

Josh iki kıza baktı. Bir kez daha, kız kardeşinden uzak hissetti kendisini: Gerçekten de uzak. Çift yumurta ikiziydiler; dolayısıyla genetik olarak özdeş değillerdi. Tek yumurta ikizlerinin sık sık bahsettiği o hisleri;

diğer ikiz yaralandığında acı hissetme, başları bela olduğunda bilme gibi şeyleri paylaşmıyorlardı. Ama şu anda kardeşinin içinde bulunduğu sıkıntıyı hissedebiliyordu. Bir de acısını hafifletebilmek için yapabileceği bir şey olsaydı...

Sanki aklını okurmuşçasına, Scatty bir anda “Yapabileceğim, belki işe yarayabilecek bir şey var.” İkizler sesindeki tereddütü sezmişlerdi. “Acıtmayacak,” diye ekleyiverdi hemen.

Sophie “Şu anda hissettiğimden daha fazla acı veremez zaten,” diye fısıldadı. “Yap,” deyiverdi hemen.

“Önce senin iznine ihtiyacım var.”

Josh “Soph...” diye söze başladı, fakat kız kardeşi ona kulak asmadı.

“Yap,” diye tekrarladı Sophie. “Lütfen,” diye yakardı.

“Sana siz *humanilerin* vampir dediğiniz türden olduğumu söylemiştim...”

Josh dehşet içinde “Onun kanını emmeyeceksin!” diye bağırırdı. Düşüncesi bile midesini alt üst etmişti.

“Sana daha önce de söyledim, benim kavmim kan içmez.”

“Ben anlamam...”

“Josh,” diye öfkeyle sözünü kesti Sophie; aurası öfkesiyle bir anlığına kırpışarak beliriyor, dükkânın içini aniden vanilyalı dondurmanın tatlı kokusuyla dolduruyordu. Cam rüzgâr çanlarından oluşan bir tanzim hissedilmez bir esintiyle tıngırdadı, çınladı ve tıkırdadı. “Josh, kes şunu.” Sophie, Scatty’e bakmak üzere koltuğunda döndü. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Sağ elini bana ver.”

Sophie hemen elini uzattı ve Scatty kendi her iki eliyle onu tuttu. Sonra özenle kendi sol elinin parmaklarını, başparmak başparmağa, işaret parmağı işaret parmağına, serçe parmağı serçe parmağına denk gelecek şekilde kızın parmaklarına yerleştirdi. Ellerini hizalamaya odaklanmış bir hâlde, dalgın dalgın “Kan içici vampirler,” dedi, “Aslında kavmimizin en zayıf, en aşağılık bireyleridir. Hiç neden kan içtiklerini merak ettiniz mi? Aslında ölümler onlar; kalpleri atmaz, yemek yemeye ihtiyaçları yok, o yüzden de kan onlara herhangi bir besin sağlamıyor.”

Sophie tam da Josh’un sormak üzere olduğu soruyu sordu: “Sen ölü müsün?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

Josh aynalara baktı, fakat Scathach’ın yansımasını camların üzerinde açıkça görebiliyordu. Scatty onu bakarken yakaladı ve gülümsedi. “Vampirlerin yansıması olmadığına dair o eski saçmalığa da inanma: Elbette yansımamız var, bir cismimiz var sonuçta.”

Scathach parmaklarını kız kardeşininkilere bastırırken, Josh dikkatle seyretti. Herhangi bir şey oluyormuş gibi görünmüyordu. Sonra Scatty’nin arkasındaki aynada bir gümüş parıltı gözüne ilişti ve camda Sophie’nin elinin gümüş rengi soluk bir ışık gibi parlamaya başladığını fark etti.

“Benim ırkım, Vampir Kavmi,” diye devam etti Scatty, Sophie’nin avcuna bakarak usulca, “İkinci Nesil’dendi.”

Josh aynada, gümüş rengi ışığın Sophie'nin avcunda birikmeye başladığını gördü.

“Biz Atalardan değildik. *Danu Talis*'in yıkımından sonra doğan bizler, hiçbir şekilde ebeveynlerimiz gibi değildik; bizler akıl almaz şekillerde farklıydık onlardan.”

Sophie uykulu uykulu “*Danu Talis*'ten daha önce de bahsettin,” dedi. “Nedir o, bir yer mi?” Kolundan yukarı, karıncalanmadan çok da farklı olmayan, fakat hafif bir gıdıklanma gibi, hoş, ılık, yatıştırıcı bir his akıyordu.

“Orası Atalar döneminde dünyanın merkeziydi. Ata Irk bu gezegeni *Danu Talis* diye bilinen bir ada kıtadan yönetiyordu. Şimdiki Afrika kıyılarından, Kuzey Amerika sahillerine ve Meksika Körfezi'nin içine doğru uzanıyordu.”

Sophie “*Danu Talis*'in bahsini hiç duymadım,” diye fısıldadı.

“Aslında duyduğun,” dedi Scathach. “Keltler ona *De Danann Adası* diyorlardı, bu modern dünya da Atlantis diye biliyor onu.”

Josh aynada, Sophie'nin elinin artık gümüş-beyaz bir renkte ışık saçtığını görebiliyordu. Sanki bir eldiven giymiş gibi duruyordu. Ufacık, ıslıl ıslıl gümüş sürgünleri Scatty'nin parmakları etrafına şatafatlı yüzükler gibi dolanıyor, Scatty de irkiliyordu.

“*Danu Talis* hükümdar ikizler, yani Güneş ve Ay, Yüce Piramit'in üzerinde savaştığı için darmadağın oldu. Saldıkları inanılmaz sihirli güçler doğanın denge-

sini altüst etti. Dediklerine göre, sonraki nesildeki de-
ğişikliklere atmosferin etrafında fırıl fırıl dönen o aynı
yabani büyü yol açmış. Bazılarımız canavar olarak doğ-
duk, kimilerimiz farklı biçimler arasında sıkışıp kaldık,
bir kısmımız ise olağanüstü dönüşüm güçlerine sahipti,
kendi iradeleriyle hayvana dönüşebiliyorlardı.

Sonuç olarak, Vampir Kavmi'ni oluşturan kimile-
rimizse, hissetme kabiliyetinden yoksun olduğumuzu
fark ettik.”

Josh keskin bir bakışla Scathach’a baktı. “*Hissetmek*
derken neyi kastediyorsun?”

Savaşçı gülümseyip ona baktı. Bir anda dişleri ağzın-
da çok uzun göründü. “Çok az duygumuz vardı ya da
hiç yoktu. Korku hissetme, sevgiyi duyumsama, mutlu-
luk ve memnuniyet hislerinin tadına varma yetilerinden
yoksunduk. En iyi savaşçılar, sadece korkuyu bilmeyen-
ler değil de öfkeden de yoksun olanlardır.”

Josh, Scatty'den bir adım geriye çekildi ve derin derin
nefes aldı. Bacaklarına kramp girmeye başlıyor, ayak
parmaklarında karıncalanma hissettiyordu. Fakat vam-
pirden de uzaklaşması gerekiyordu. Artık dükkândaki
tüm aynalar ve cilalı cam yüzeyler, Sophie'nin elinden
Scatty'nin koluna doğru akan gümüş rengi ışığı yansıtı-
yordu. Işık Savaşçı'nın dirseğine ulaşmadan etinin içine
doğru gözden kayboluyordu.

Scatty başını çevirip Josh'a baktı ve oğlan Savaşçı'nın
gözlerinin beyazlarının gümüş rengine dönmüş oldu-
ğunu fark etti. “Kan emen vampirlerin kana ihtiyacı
yoktur. Onlar kanda taşınan duygulara, algılara ihtiyaç
duyarlar.”

“Sen Sophie’nin hislerini çalıyorsun,” diye fısıldadı Josh; dehşete düşmüştü. “Sophie, durdur onu...”

“Hayır!” diye çıkıştı ikizi, gözlerini ardında kadar açarak. Gözlerinin beyazları, tıpkı Scatty’ninkiler gibi aynamsı bir gümüş rengine döndü. “Acının akıp gidişini hissedebiliyorum.”

“Algılar kardeşinin katlanamayacağı kadar fazla.

Acı verecek seviyeye geliyorlar; bu da onu korkutuyor. Ben sadece o acı ve korkuyu alıyorum ondan.”

Josh yüksek sesle “Biri neden acı veya korku hissetmek ister ki?” diye merak etti. Fikir başlı başına hem ilgisini çekmiş hem de onu tiksindirmişti. Ona bir şekilde yanlışı geliyordu.

“Yaşadığını hissedebilmek için,” dedi Scatty.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*P*erenelle Flamel, daha gözlerini açmadan dahil çok daha yüksek güvenli bir hapisaneyeye aktarılmış olduğunu anlamıştı. Derin, karanlık ve uğursuz bir yere. Duvarlardaki yıllanmış kötülükleri hissedebiliyor, havadan neredeyse tatlarını duyumsayabiliyordu. Kıpırdamadan yattığı yerden duyularını genişletmeye çalıştı, fakat kötülük ve çaresizlik örtüsü fazlasıyla güçlüydü; büyü kullanamadığını fark etti. Dikkatle kulak kesildi ve ancak odada başka kimsenin olmadığından emin olunca açtı gözlerini.

Bir hücredeydi.

Duvarların üçü yekpare betondandı, dördüncüyse demir parmaklıklardan oluşuyordu. Parmaklıkların ötesinde bir dizi hücre daha görebiliyordu.

Bir hapisane bloğundaydı!

Perenelle bacaklarını dar karyoladan dışarı attı ve yavaşça ayağa kalktı.

Giysilerinin hafiften deniz tuzu koktuğunu fark etti ve çok da uzakta olmayan okyanusun seslerini duyar gibi oldu.

Hücre bomboştu; hatta boş bir kutudan pek de farklı değildi. Üç metreye bir metre boyutlarındaydı; üzerinde ince bir döşek ve yumru yumru bir yastık bulunan bir karyola vardı içinde. Karton bir tepsi yerde, parmaklıkların hemen içinde duruyordu. Üzerinde su dolu plastik bir sürahi, plastik bir bardak ve kâğıt bir tabağa koyulmuş kalın bir dilim esmer ekmek duruyordu. Yemeği görmek tam da ne kadar aç olduğunu fark ettirdi ona, fakat bunu bir anlığına göz ardı ederek parmaklıkların yanı başına gitti ve dışarıya göz attı. Sola ve sağa bakınca, tek görebildiği hücrelerdi ve bunların hepsi de boştu.

Hücre bloğunda yalnızdı. Ama nerede?..

Ve sonra, uzaklarda bir geminin dertli ve yitik düdüğü öttü. Perenelle, bir ürpertiyle bir anda Dee'nin adamlarının onu nereye getirmiş olduğunu anladı: Alcatraz Adası hapishanesindeydi.

Odanın içine bakındı, özellikle de madeni kapının çevresindeki alana dikkat etti. Daha önceki hapishanesinden farklı olarak kapının üst eşiğine veya yere boyanmış büyülg gözetim sembolleri ya da koruyucu simgeler görmedi. Perenelle ufacak da olsa gülümsemeden edemedi. Dee'nin adamları ne düşünüyorlardı ki? Bir kez gücünü toparladı mı, *aurasını* yükler, sonra da bu metali macun gibi bükerek ve buradan öylece çıkar giderdi.

Başta su damlaması sandığı tıp-tıp sesinin aslında yavaşça, temkinle hareket ederek yaklaşan bir şey olduğunu ancak biraz sonra anladı. Parmaklıklara dayanarak koridorun ilerisini görmeye çalıştı. Bir gölge ilerliyordu. Dee'nin yüz­süz gölgelerinden miydi yine acaba? Onu uzun süre tutamazlardı.

Devasa ve biçimsiz gölge karanlığın içinden çıkıp koridora ayak bastı ve Perenelle'in hücresinin önünde durdu. Perenelle aniden kendisini bu korkunç varlıktan ayıran parmaklıklara minnet duydu.

Koridoru dolduran, dünya üzerinde en son ilk piramit Nil Nehri üzerinde yükselmeden binyıl önce kadar yürümüş bir yaratıktı. Bir *sfenksti* bu; kartal kanatlarına, güzel bir kadının başına sahip, dev bir aslan. Sfenks gülümsedi ve başını tek yana eğdi, uzun, çatallı kara bir dil hafifçe belirdi. Perenelle yaratığın göz bebeklerinin yassı ve yatay olduğunu fark etti.

Bu Dee'nin eserlerinden biri değildi. Ataların en fenalarından, kendi ırkı tarafından dahi, Karanlık Atalarca bile dışlanmış, onların bile korktuğu Echidna'nın kızlarından biriydi. Perenelle bir anda meraka kapıldı: Dee tam olarak kimlere hizmet ediyordu acaba?

Sfenks yüzünü parmaklıklara dayadı. Uzun dili dışarı fırlayıp havanın tadını aldı, Perenelle'in dudaklarını da neredeyse sıyırdı geçti. Nil dilinde "Bilmem sana hatırlatmama gerek var mı Perenelle Flamel; benim ırkımın özel becerilerinden biri *aura* enerjisini emmektir?" diye sordu. Dev kanatları çırpılarak neredeyse koridoru doldurdu. "Benim çevremde hiçbir sihirli gücün yok."

Dee'nin tam olarak ne denli zeki olduğunu fark ederken buz gibi bir ürperti Perenelle'in omurgasından aktı geçti. Alcatraz'da savunmasız, güçsüz bir mahkûmdu; kimsenin buradan kaçıp kurtulmayı başaramamış olduğunu da biliyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Nicholas Flamel kapıyı itip gayet sıradan görünümlü, düzgün gri bir bluz ve gri bir etek giymiş yaşlı bir kadına önünden dükkâna girmesi için yol verirken, çan şingirdadı. Kadın kısa boylu ve toplucaydı, saçları sık buklelere kıvrılmış ve hafifçe bir mavi tonuyla renklendirilmişti, onu dikkat çekici kılan tek şey yüzünün büyük kısmını kaplayan, fazlasıyla geniş siyah camlı gözlükleriydi. Sağ elinde katlanmış, beyaz bir baston tutuyordu.

Sophie ve Josh anında kadının kör olduğunu anladılar.

Flamel öksürdü. “İzninizle sizlere...” Durup kadına baktı. “Affedersiniz, size nasıl hitap edeyim?”

“Dora de bana, herkes öyle der.” İngilizceyi belirgin bir New York aksanıyla konuşuyordu. Aniden “Scat-

hach?” dedi. “Scathach!” Sonra sözleri bolca tükürü-
ğümsü sestten oluşurmuş gibi gelen bir dile dönüştü.
Sophie bu dili anlayabildiğine şaşırırdı.

“Scatty’nin neden son üç yüz yetmiş iki yıl, sekiz ay,
dört gün içerisinde onu hiç ziyarete gelmemiş olduğunu
bilmek istiyor,” diye tercüme etti Josh’a. Dikkatle yaşlı
kadına bakmaktaydı, o yüzden Josh’un yüzünde titre-
şen korku ve kıskançlığı görmedi.

Yaşlı kadın dar odanın içinde, asla Scatty’e bakmak-
sızın, başı bir sağa bir sola fırlaya fırlaya çabuklukla
hareket ediyordu. Görünüşe göre nefes almak için dahi
durmaksızın, konuşmayı sürdürüyordu.

“Scatty’e diyor ki, bu ana dek ölmüş olabilirmiş ve
bundan kimsenin haberi bile olmazmış. Ya da umusa-
mazmış. Zira daha geçen yüzyıl vahim bir hastalığın
pençesine düşmüş ve kimse aramamış, sormamış...”

“Nine...” diye başladı Scatty.

“Nine mine deme bana,” dedi Dora tekrar İngilizce-
ye dönerek. “Mektup yazabilirdin, hangi dil olsa olur-
du. Telefon açabilirdin...”

“Telefonun yok ki.”

“E-postanın nesi varmış? Ya da faksın?”

“Nine, senin bilgisayarın ya da faks makinen var mı?”

Dora durdu. “Hayır. Ne ihtiyacım olacak ki onlara?”

Dora’nın eli hareket etti ve birden beyaz bastonu bir
çatırtıyla tam boyuna ulaştı. Sıradan, kare bir aynanın
camına vurdu. “Bunlardan bir tane var mı sende?”

“Evet, Nine,” dedi Scatty perişan bir hâlde. Solgun
yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu.

“Öyleyse bir aynaya bakıp da benimle konuşacak vakit bulamadın. O kadar meşgulsün yani bugünlerde? Erkek kardeşinden duyuyorum ancak. Peki ya annenle en son ne zaman konuştun?”

Scathach ikizlere döndü. “Bu benim büyükannem, efsanevi Endor Cadısı. Nine, bunlar da Sophie ve Josh. Nicholas Flamel ile tanıştın zaten.”

“Evet, çok nazik bir adam.” Başını döndürüp duruyor, burun delikleri yanıyordu. “İkizler,” dedi nihayet.

Sophie ve Josh birbirlerine baktılar. Nereden bilmişti? Nicholas mı söylemişti bunu ona?

Kadının başını oynatıp duruş biçimi Josh’un merakını uyandırmıştı. Onun bakışının yönünü takip etmeye çalıştı... Ve o sırada neden yaşlı kadının başının sağa sola oynayıp durduğunu anladı: Her nasılsa, onları aynaların içinden görüyordu. Josh âdeta istemi dışında kız kardeşinin eline dokundu ve aynaya doğru başıyla işaret etti. Sophie aynaya bir bakış attı, sonra yaşlı kadına, sonra tekrar aynaya baktı ve sonra erkek kardeşine başıyla onay vererek sessizce ona katıldı.

Dora, Scathach’a doğru bir adım attı; başını bir yana çevirip tam boy bir cıvalı cama dikkatle baktı. “Zayıflamışsın. Doğru dürüst yemek yemiyor musun?”

“Nine, iki bin beş yüz yıldır böyle görünüyorum ben.”

Yaşlı kadın “Yani şimdi de körleşiyorsun diyorsun, öyle mi?” diye sordu ve sonra şaşırtıcı derecede gürültülü bir kakhaha kopardı. “Yaşlı nineni bir kucakla bakayım.”

Scathach dikkatle yaşlı kadına sarıldı ve yanağını öptü. “Seni görmek güzel Nine. İyi görünüyorsun.”

“Yaşlı görüyorum. Yaşlı mı görüyorum?”

“On binden bir gün bile yaşlı değil.” Scatty gülümsemi.

Cadı, Scathach’ın yanağından bir makas aldı.

“Benimle dalga geçen son kişi bir vergi müfettişiydi. Onu bir kâğıt ağırlığına çevirdim,” dedi. “Buralarda bir yerdeydi hâlâ.”

Flamel ihtiyatla öksürdü. “Madam Endor...”

“Bana Dora de,” diye çıkıştı yaşlı kadın.

“Dora. Bugün erken saatlerde Hekate’nin Gölge Alemi’nde olanlardan haberdar mısınız?” Cadı’yla daha önce tanışmamıştı, onu sadece namından tanıyordu, ama kendisine azami tedbirle davranılması gerektiğini biliyordu. O *Danu Talis*’ten, daha ada dalgalar arasında batmadan yüzyıllar önce *humani* ile yaşamak ve onları eğitmek için ayrılan efsanevi Ata’ydı. Kadim Sümer’de ilk *humani* alfabesini yarattığına inanılıyordu.

“Bana bir iskemle getir,” dedi Dora belli bir kişiye hitap etmeksizin. Sophie daha evvel üzerinde oturduğu sandalyeyi çekti ve Scatty büyükkannesinin bunun üzerine oturmasına yardım etti. Yaşlı kadın öne eğildi; her iki eli birden beyaz bastonunun tepesine dayanmıştı. “Ne olduğunu biliyorum. Eminim bu kıtadaki her Ata onun ölümünü hissetmiştir.” Diğerlerinin şaşkınlık dolu bakışlarını gördü. “Bilmiyor muydunuz?” Başını yana çevirip gözlerini, doğrudan Scatty’nin karşısına denk gelecek şekilde bir aynaya dikti. “Hekate öldü

ve Gölge Alemleri de artık yok. Anladığım kadarıyla ölümlünden İkinci Nesil'den bir Ata ve ölümsüz bir insan sorumluymuş. Hekate'nin öcünün alınması gerekecek. Şimdi değil, belki yakında da değil; ama o ailedendi ve bu, ona borcum. İcabına bak." Scatty başını eğdi.

Endor Cadısı bu ölüm fermanını gayet sakin bir edayla vermişti; Flamel bir anda bu kadının hayal ettiğinden bile tehlikeli olduğunu anladı.

Dora yüzünü başka bir yöne çevirdi ve Flamel kendini şatafatlı, gümüş çerçeveli bir aynada kadının yanmasına bakar buldu. Cadı cama hafifçe vurdu. "Bu sabah olanları bir ay önce gördüm."

"Ve Hekate'yi uyarmadın ha!" diye haykırdı Scatty.

"Olası geleceğin bir hattını seyrettim. Birçoğundan birini. Bazı başkalarında Hekate, Bastet'i öldürüyor; Morrigan da Dee'yi katlediyordu. Bir başkasında Hekate sizi öldürdü Bay Flamel, kendisi de Scathach tarafından öldürüldü. Tüm olası gelecekler yani. Bugünse, bunlardan hangisinin gerçekleştiğini keşfetmiş oldum." Yüzünü aynanın birinden cilalı bir vazoya, oradan bir resim çerçevesinin camına çevirerek odanın her yanını süzdü. "O yüzden neden burada olduğunuzu, ne yapmamı istediğinizi biliyorum. Yanıtım üzerine de uzun uzun, etraflıca düşündüm. Düşünecek bir ayım vardı ne de olsa."

Sophie "Peki ya biz?" diye sordu. "Biz de o gelecek hatlarında var mıydık?"

Cadı "Evet, bazılarında," dedi.

"Ötekilerde ne oluyordu bize?" Soru, daha düşün-

meye fırsatı olamadan Josh'un ağzından çıkıvermişti. Cevabı bilmeyi aslında hiç mi hiç istemiyordu.

"Hatların çoğunda Dee ile Golemleri ya da sıçanlar ve kuşlar sizi öldürüyordu. Bazı başkalarında arabayı çarpıyordun. *Uyandırılma* sırasında ölüyor ya da Gölge Alemi'yle birlikte yok oluyordunuz."

Josh güçlkle yutkundu. "Sadece bir gelecek hattında mı hayatta kalıyorduk yani?"

"Sadece birinde."

"Bu iyi değil, öyle değil mi?" diye fısıldadı Josh.

"Hayır," dedi Endor Cadısı açıkça. "Hiç iyi değil."

Dora, yandan yandan gümüş bir çanağın cilalı yüzeyine bakarken uzun bir duraksama oldu. Sonra aniden konuşmaya başladı.

"Öncelikle bilin ki oğlanı *uyandıramam*. O iş başkalarına bırakılmalı."

Josh çabucak başını kaldırıp baktı. "Beni *uyandırabilecek* başkaları mı var?"

Endor Cadısı ona aldırış etmedi. "Kızda yüzyıllardır karşılaştığım en saf *auralardan* biri var. Eğer *uyandırılma* sürecinin geri kalanından canlı çıkacaksa, kendisine bazı kişisel koruma büyülerinin öğretilmesine ihtiyacı var. Bunca saat sonra hâlâ aklı başında ve tek parça hâlinde olması iradesinin gücüne bir kanıt." Başı hafifçe geriye doğru yattı ve Sophie'nin gözüne, yaşlı kadının kendisine tavandan sarkıtılmış bir ayna üzerinden bakan yüzü ilişti. "Onu yaparım işte."

"Teşekkürler," dedi Nicholas Flamel derin bir iç geçişle. "Şu son birkaç saatin onun için ne kadar zor geçmiş olduğunu biliyorum."

Josh kız kardeşinin yüzüne bakmadığını fark etti. Bu *uyandırılma* işinin dahası da vardı demek. Bu, Sophie'nin daha da fazla acı çekmek zorunda kalacağı anlamına mı geliyordu? Yürek parçalayıcıydı bu.

Scathach büyükannesinin sandalyesinin yanı başına çömeldi ve elini yaşlı kadının koluna koydu. “Nine, Dee ve onun efendileri Codex’in ellerinde eksik olan iki sayfasının peşindeler,” dedi. “Sophie ve Josh’un Abraham’ın Kitabı’nda geçen ikizler olduğunu şimdiye kadar çözdüklerini ya da en azından bunun öyle olabileceğinden şüphelendiklerini tahmin ediyorum.”

Dora başıyla onayladı. “Dee biliyor.”

Scathach, Flamel’e kaçamak bir bakış attı. “O hâlde sadece sayfaları ele geçirmesi değil de, ikizleri ya kaçırması ya da öldürmesi gerektiğini de biliyor, öyle mi?”

“Bunu da biliyor,” diye onayladı Dora.

“Ve eğer Dee başarıya ulaşırsa, o hâlde bu dünya son bulacak, öyle mi?” dedi Scathach, o basit tümceyi bir soruya çevirerek.

“Dünya daha önce de sona erdi,” diye cevap verdi Cadı, gülümseyerek. “Eminim Güneş kapkara olunca ya dek birçok kez daha da sona erecek.”

“Dee’nin Karanlık Ataları geri getirmeye niyetli olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Codex’te Karanlık Ataların ancak Gümüş ve Altın tarafından durdurulabileceğini yazıyor,” diye devam etti Scatty.

“Codex’te ayrıca, eğer hafızam beni yanıltmıyorsa,

elmaların zehirli olduğu ve kurbağaların prenslere dönüŖebileceđi de yazıyor. Codex'te okuduğun her Ŗeye inanmasan iyi olur," diye çıkıştı Cadı.

Flamel, Codex'te elmalarla ilgili bölümü okumuştu. Bunun muhtemelen kilolarca yerseniz gerçekten de zehirli olan elma çekirdeklerine ilişkin olabileceğini düşünmüştü. Kitabı yüzlerce kez okumuş olmasına karşın kurbağalar ve prenslerle ilgili bölüme hiç rastgelmemişti. Cadı'ya sormak istediği sayısız soru vardı, ama orada bulunmalarının nedeni bu değildi. "Dora, Sophie'ye Hava Büyüsü'nün esaslarını öğretir misin? Bunu en azından kendini saldırılara karşı koruyacak kadar öğrenmesi gerekiyor."

Dora omuz silkti ve gülümsedi. "Bunu kabul etme hakkım var mı?"

Flamel bu yanıtı beklemiyordu. "Elbette hakkın var."

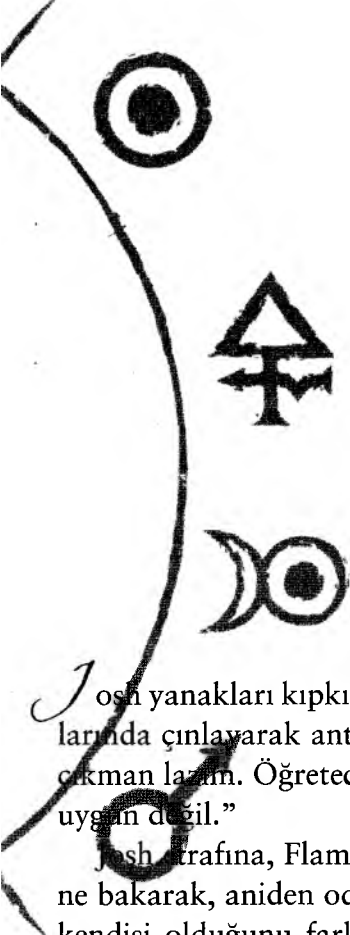
Endor Cadısı başını iki yana salladı. "Bu kez yok." Uzanıp koyu renk gözlüklerini çıkardı. Scatty'nin kılı kıpırdamadı, Flamel'in şaşkınlığını ancak çenesinde seğiren bir kas ele verdi. İkizlerse ürkerek geriye çekildiler; yüzleri duydukları dehşeti dışa vuruyordu. Endor Cadısı'nın gözü yoktu.

Gözlerin olması gereken yerde sadece iki oyuk göz çukuru vardı; çukurların içineyse kusursuz birer yumurta biçiminde aynalar oturtulmuştu. O aynalar, doğrudan ikizlere döndüler. "Ben gözlerimden Görüş için, yani zamanın, geçmiş, şimdiki ve olası gelecek zamanın akışlarını görebilmek için vazgeçtim. İnsanların sandığı

kadar fazla olmasa da, olası geleceğin birçok şekli, birçok sürümü var. Son birkaç yılda, akışlar benzeşmeye, giderek daha sık bir şekilde örülmeye başladılar. Artık sadece birkaç olası gelecek var. Çoğu da korkunç,” diye ekledi acı acı. “Ve hepsi de siz ikinizle bağlantılı.” Eli yolundan şaşmaksızın uzanarak Sophie ve Josh’u gösterdi. “Hâl böyle olunca, başka ne seçeneğim var ki? Burası benim de dünyam. Ben *humaniden* önce buradayım, onlara ateş ve dili verdim. Şimdi onları terk edecek değilim. Kızı eğiteceğim, ona kendini korumayı öğreteceğim ve Hava Büyüsü’nü kullanmayı aşılayacağım ona.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sophie, bunu takip eden uzun sessizliğin içine doğru.

“Bana teşekkür etme. Bu bir hediye değil. Sana verdiğim şey bir lanet!”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Josh yanakları kıpkırmızı, Cadı'nın son sözleri kulaklarında çınlayarak antikacı dükkânından çıktı. "Dışarı çıkmam lazım. Öğreteceğim şey *humaninin* kulaklarına uygun değil."

Josh etrafına, Flamel, Scatty ve nihayet ikiz kardeşine bakarak, aniden odadaki son katıksız insanoğlunun kendisi olduğunu fark etti. Belli ki, Endor Cadısı'nın gözünde, Sophie artık tümüyle insan değildi.

"Sorun değil. Beklerim..." diye başladı, sesi birden çatladı. Öksürüp tekrar denedi. "Yolun karşısındaki parkta beklerim." Ve sonra, ardına bakmadan dükkândan ayrıldı; kapıyı kapatırken zilin şingirtisi âdeta onunla alay ediyordu.

Ne var ki aslında bu bir sorundu. Kocaman bir sorun.

Sophie Newman erkek kardeşinin dükkândan çıkışını izledi ve *uyandırılmış* duyularının dışında bile, Josh'un keyifsiz ve kızgın olduğunu biliyordu.

Onu durdurmak, ardından gitmek istedi fakat Scatty, gözleri onu uyarırcasına iri iri açılmış, parmağı dudaklarına yaslanmış, başının en hafifinden bir sallanışıyla Sophie'yi hiçbir şey dememesi için ikaz eder gibi hemen önünde oturuyordu. Sophie'yi omuzundan yakalayıp Endor Cadısı'nın önüne doğru götürdü. Yaşlı kadın ellerini kaldırdı ve şaşırtıcı yumuşaklıktaki şefkatli parmaklarını Sophie'nin yüz hatları üzerinde gezdirdi. Kızın *aurası* her dokunuşla titreşiyor ve cızırdıyordu.

"Şu anda kaç yaşındasın?" diye sordu Cadı.

"On beş. Daha doğrusu on beş buçuk." Sophie yarım yılın bir fark yaratıp yaratmayacağını bilemedi.

"On beş buçuk," dedi Dora başını sallayarak. "O kadar eskiyi hatırlayamıyorum." Başını önce eğdi, sonra Scatty'e doğru çevirdi. "Sen on beş yaşında olduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Açık ve seçik," dedi Scathach tatsızca. "Seni Babil'de ziyaret ettiğim, senin de beni Kral Nebukadnezar ile evlendirmeye çalıştığın sıralar değil miydi?"

"Eminim yanılıyorsun," dedi Dora neşeyle. "Bence o daha sonraydı. Gerçi mükemmel bir koca olurdu ya," diye ekledi. Başını kaldırıp Sophie'ye baktı ve kız Cadı'nın gözlerini oluşturan aynalarda yansımalarını gördü. "Sana öğretmem gereken iki şey var: Birincisi kendini korumak; bu kısım son derece basit. Ama Hava Büyüsü konusunda sana yol göstermek biraz daha çet-

refilli. Son olarak bir *humanîye* Hava Büyüsü konusunda yol gösterdiğimde esaslarda ustalaşması altmış yılını aldı; kaldı ki o zaman bile ilk uçuşunda yere çakıldı.”

“Altmış yıl,” diyerek yutkundu Sophie. Bu bir ömrü, bu gücü kontrol etmeye çalışarak geçirmeye mahkûm olduğu anlamına geliyordu?

“Nine, bizim öyle bir vaktimiz yok. Altmış dakikamız olduğundan bile şüpheliyim.”

Dora bir aynaya öfkeyle baktı ve yansıması boş bir resim çerçevesinin camından bir bakış fırlattı. “O hâlde neden sen yapmıyorsun bu işi? Madem bu kadar uzmanısın, ha?”

“Nine...” diyerek iç çekti Scathach.

“O ses tonuyla nine mine deme bana,” dedi Dora onu uyarırcasına. “Bu işi kendi tarzımda yapacağım.”

“Geleneksel yoldan yapacak kadar vaktimiz yok.”

“Bana gelenekten bahsetme. Gençler gelenekten ne anlıyor ki? Güven bana, işim bittiğinde, Sophie Temel Büyüler konusunda benim bildiğim her şeyi biliyor olacak.” Tekrar Sophie’ye döndü. “Her şeyden önce; annen baban hayatta mı?”

“Evet,” dedi kız şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak. Bu işin nereye gideceğinden emin olamıyordu.

“Güzel. Annenle konuşuyor musun?”

“Evet, neredeyse her gün.”

Dora, Scatty’e bir yan bakış attı. “Duyuyor musun? Neredeyse her gün.” Sophie’nin ellerinden birini kendi eline aldı ve üzerini okşadı. “Belki sen Scathach’a birkaç şey öğretilsen iyi olacak. Peki bir büyükannen var mı?”

“Ninem, evet, babamın annesi. O günün Cuma olduğunu ve Newman Nine’nin kendisinden telefon bekleyeceğini fark etmesiyle içinde uyanan suçluluk duygusuyla “Onu genellikle Cuma günleri ararım,” diye ekledi.

Endor Cadısı manidar manidar “Her Cuma,” dedi ve Scatty’e tekrar bir bakış attı. Fakat Savaşçı kasten öteki tarafa dönüp, şatafatlı kâğıt ağırlığına odaklandı. İçinde donmuş hâlde, minicik, takım elbiseli bir adam olduğunu görünce ağırlığını bıraktı.

Adamın bir elinde evrak çantası, ötekindeyse bir deste kâğıt vardı. Gözlerini hâlâ kırpıp durmaktaydı.

“Bu acıtmayacak,” dedi Cadı.

Sophie şimdiye dek katlandığının daha fenası olacağını sanmıyordu zaten. Burnu yanık odun kokusuyla buruştu, elleri üzerinde serin bir esinti hissetti. Aşağıya baktı. Tül gibi ince bir örümcek ağı Endor Cadısı’nın parmaklarından kıvrıla büküle dokunuyor ve Sophie’nin parmaklarının her biri etrafına bir sargı gibi dolanıyordu. Avcunun üzerinde kıvrılıp orayı tümüyle kapladı, sonra bileğine dolandı ve kolundan yukarıya doğru sürünerek ilerledi. Sophie, Cadı’nın onu sorularıyla oyalamaya çalıştığını fark etti. Cadı’nın aynalı gözlerine baktı ve sorularını sözcüklere dökemediğini duyumsadı. Âdeta konuşma yetisini yitirmişti. Ayrıca, korkmaktan ziyade, Cadı elini tuttuğu andan itibaren, bir huzur ve dinginlik dalgasının bedenini kaplamış olmasına da şaşırılmıştı. Scatty ve Flamel’e yandan bir bakış attı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı;

Scathach ayrıca yüzünde dehşet benzeri bir ifadeyle, süreci seyrediyordu.

“Nine... Bu konuda emin misin?” diye ısrarla sordu Scathach.

“Elbette eminim,” diye çıkıştı yaşlı kadın, sesinde bir öfke tınısıyla.

Ve her ne kadar Endor Cadısı, Scathach ile konuşuyorduyse da; Sophie kadının sesinin kendi kafasının içinde, onunla konuştuğunu, çok eski gizemler fısıldadığını, eski zamanlarda kalmış büyüler mırıldandığını, bir kalp atışlık yahut tek bir nefeslik zaman dilimlerinde bir ömürlük bilgiyi ortaya döktüğünü duyabiliyordu.

Dora, öne eğilmiş dikkatle Sophie’nin kolları etrafında örülen ağlara baktığını gördüğü, sersemlemiş, sesi kesilmiş Flamel’e, “Bu bir örümcek ağı değil,” diye açıkladı. “Benim kendi *auramla* karışık yoğunlaştırılmış hava. Benim tüm bilgim, deneyimim, hatta ilimim bu hava ağında toplanmış hâlde. Ağ tenine değdiği zaman, Sophie tüm o bilgiyi emmeye başlayacak.”

Sophie derin bir nefes alarak kereste kokan havayı iyice akciğerlerine çekti. Görüntüler aklından inanılmaz bir hızla geçiyordu; iyice geçmişte kalmış zamanlar ve yerler, devasa taş duvarlar, som altından gemiler, dinozorlar ve ejderhalar, buz dağına oyulmuş bir şehir ve yüzler... Yüzlerce, binlerce, insanoğlunun her ırkından, her dönemden, insan ve yarı insan, hayvan ve canavar yüzleri. Endor Cadısı’nın o ana dek gördüğü herkesi görüyordu Sophie.

“Mısırlılar işi yanlış anlamışlardı,” diye devam etti

Dora; elleri Flamel'in göremeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. "Ölüleri sarmaladılar," diye devam etti. "Benim canlıları sarmaladığımı anlayamadılar. Bir zamanlar kendimden ufacık bir parçayı seleflerimin içine koyar, onları, bilgeliği benim adıma başkalarına öğretmeleri için dünyaya salardım. Belli ki kadim zamanlarda biri bu işlemi gördü ve taklit etmeye çalıştı."

Sophie bir anda kendisi gibi sarmalanmış bir düzine insan ve Dora'nın onların aralarında dolaşan, bir Eski Babil kostümü kuşanmış daha genç görünümlü hâlini gördü. Her nasılsa, Sophie bunların Cadı'ya tapan kültün rahip ve rahibeleri olduğunu anladı. Dora bilgisinin birazını onlara iletliyordu ki, onlar da dünyaya açılıp başkalarına öğretebilsinler.

Beyaz, ağımsı hava şimdi de Sophie'nin bacaklarından aşağıya doğru akarak onları birbirlerine yapıştırdı. Bilinç dışı bir hareketle kız ellerini göğsü üzerinde, sağ eli sol omuzunun, sol eli de sağ omuzunun üzerine gelecek şekilde kavuşturdu. Cadı başıyla onayladı.

Sophie gözlerini kapadı ve bulutlar gördü. Nasıl olduğunu bilmeksizin, her birinin ismini bildi: *cirrus*, *cirrocumulus*, *altostratus* ve *stratocumulus*, *nimbostratus* ve *cumulus*. Hepsi farklıydı, hepsinin kendilerine özgü nitelikleri, vasıfları vardı. Birdenbire onların nasıl kulanılacağını, nasıl şekillendirileceğini ve yönlendirilip hareket ettirileceğini anladı.

Görüntüler titreşti.

Yanıp söndü.

Berrak, mavi gökyüzünün altında ufak tefek bir kadının tek elini kaldırıp hemen tepesinde bir bulutun meydana gelmesini sağladığını gördü. Yağmur kupkuru bir tarlayı sulayıverdi.

Tekrar yanıp söndü.

Muazzam bir denizin kenarında duran uzun boylu, sakallı bir adam ellerini kaldırdı ve kükreyen bir rüzgâr suları böldü.

Tekrar yanıp söndü.

Genç bir kadın hiddetli kasırgayı tek bir el hareketiyle sarsarak durdurdu, içinde bulunduğu anda dondurdu, sonra derme çatma tahta bir eve girip bir çocuğu kapıp çıktı. Hemen bir an sonrasında fırtına evi yuttu.

Sophie görüntüleri izledi ve onlardan öğrendi.

Endor Cadısı, Sophie'nin yanağına dokundu ve kız gözlerini açtı. Gözlerinin beyazları gümüş rengi kıvılcımlarla benek benekti. "Sana Ateş ya da Su, hatta Toprak Büyülerinin en güçlü büyü olduğunu söyleyenler çıkacaktır. Yanılıyorlar. Hava büyüğü tüm ötekilerden üstündür.

Hava, ateşi söndürebilir. Suyu çalkalayarak buhara çevirebilir ve toprağı yarıp parçalayabilir. Fakat aynı zamanda hava ateşi hayata geçirir, bir tekneyi durgun suda itebilir, toprağı şekillendirebilir. Hava bir yarayı temizleyebilir, bir parmak ucundan kıymığı çekebilir. Hava öldürebilir."

Beyaz ağımsı havanın son kısımları Sophie'nin yüzü üzerinde birleşip onu tamamıyla kaplayarak bir mumya gibi sarmaladı.

“Bu sana verdiğim dehşetengiz bir beceri. Artık senin içinde bir ömürlük, çok uzun bir ömürlük deneyim var. Umarım bazıları önümüzdeki uğursuz günler içinde sana faydalı olur.”

Sophie, Endor Cadısı’nın önünde tümüyle beyaz, sargımsı havayla kuşatılmış hâlde duruyordu. Bu *uyandırılma* gibi değildi. Bu daha şefkatli, daha incelikli bir süreçti. Birçok şey, birçok inanılmaz şey bildiğini keşfetti Sophie. İmkânsız zamanlara ve olağanüstü yerlere dair anıları vardı. Bir yandan, kendi düşünceleri de bu anılar ve duygulara karışmış hâldeydi. Daha şimdiden bunları birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordu.

Sonra, duman kıvrıla kıvrıla tütmeye, tıslamaya ve buhar salmaya başladı.

Dora aniden Scatty’i bulabilmek için döndü. “Gel de bana bir sarıl evladım. Seni bir daha göremeyeceğim.”

“Nine?”

Dora kollarını Scathach’ın omuzları etrafına doladı ve ağzını kulağının yakınına götürdü.

Sesi bir fısıltıdan pek az daha yüksek olacak kadar alçaldı. “Bu kıza ender ve müthiş bir güç verdim. Bu gücün iyi işler için kullanılmasını sağla.”

Scathach başıyla onay verdi; yaşlı kadının neyi kastettiğinden tam olarak emin değildi.

“Ve bir de anneni ara. Senin için endişeleniyor.”

“Arayacağım Nine.”

Mumyamsı koza aniden, Sophie’nin *aurasının* ışıltılı bir gümüş rengine parlayışıyla çözünüp buhar ve buğuya dönüştü. Sophie kollarını uzatıp esnetti, par-

maklarının araları iyice açıldı ve dükkânın içinde en belli belirsizinden bir rüzgârın fısıltısı tıngırdadı.

“Dikkatli ol. Bir şey kırarsan parasını ödersin,” diye uyardı Cadı.

Sonra aniden Scathach, Dora ve Sophie dönüp, gide-
rek kararan akşamüstü havasına baktılar. Hemen sonra
Nicholas Flamel o şüphe götürmez çürük yumurtamsı
sülfür kokusunu aldı. “Dee!”

“Josh!” Sophie’nin kulakları açılıverdi. “Josh dışa-
rıda, orada!”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Dr John Dee günün son ışığı da çevredeki Topa Topa Dağları üzerinde muhteşem pembe tonlarıyla yiterken nihayet Ojai'ye vardı. Bütün gün yol almıştı: yorgun ve asabiydi, birini yaralamaya yer arıyordu.

Hekate'nin Gölge Alemleri cep telefonunun pilini tü-
müyle bitirmişti ve ofisini aramak için bir telefon bul-
ması tam bir saatini almıştı. Sonra, şoförlerden oluşan
bir takım, Mill Vadisi'nin arka sokaklarında fellik fellik
kendisini ararken bir doksan dakika daha yolun kenar-
ında burnundan soluyarak oturmak zorunda kalmıştı.
Şehrin merkezindeki Enoch Holding'deki ofisine niha-
yet döndüğünde saat neredeyse dokuz buçuktu.

Orada Perenelle'in çoktan Alcatraz'a aktarılmış ol-
duğunu öğrenmişti. Şirketi yakınlarda adayı devletten
satın almış ve restorasyon çalışmalarının gerçekleştiri-
leceği süre için halkın ziyaretine kapatmıştı.

Gazetelerde bir yaşayan tarih müzesine dönüştürüleceği doğrultusunda sözler geçiyordu. Gerçekteyse, doktor, burayı ilk kullanım amacına yani dünyanın en korunaklı hapishanelerinden birine çevirmek istiyordu. Doktor kısa bir süre için, Perenelle’le konuşmak üzere adaya uçmayı düşündü, fakat sonra bu fikri bir zaman kaybı olarak görüp savuşturdu. Codex’in eksik sayfaları ve ikizler öncelikleriydi. Bastet, ikizleri kaçıramadığı takdirde onları öldürmesini söylemiş olsa da Dee’nin başka fikirleri vardı.

Dee, Büyücü Abraham’ın Kitabı’ndaki ünlü kehanetten haberdardı. Atalar ikizlerin gelmekte olduğunu biliyorlardı: “İkisi tektir, tek olan da her şey.” Biri dünyayı kurtaracak, öteki yok edecek. Ama hangisi hangisiydi? Merak ediyordu. Ve de güçleri aldıkları eğitim doğrultusunda şekillenip bükülebiliyor muydu? Oğlanı bulmak Codex’in eksik sayfaları bulmak kadar önemli bir hâle geliyordu. Dee, o altın *auraya* sahip olmalıydı.

Dr John Dee yirminci yüzyılın başında, içlerindeki ganimetler için çevredeki Chumash mezarlıklarını talan ettiği sıralar, kısa bir süreliğine Ojai’de yaşamıştı. O zamanlar buraya hâlâ Nordhoff şehri deniliyordu. Nefret etmişti buradan: Ojai fazlasıyla küçük, dış dünyadan fazla kopuk ve yaz aylarında da ona göre fazlasıyla sıcaktı. Dee her zaman için, içlerinde âdeta görünmez ve meçhul olabilmesini daha kolay kılan büyük şehirlerde çok daha mutlu olmuştu.

San Francisco’dan Santa Barbara’ya şirket helikop-

teriyle uçmuş ve ufak havalimanında alelade bir Ford kiralamıştı. Santa Barbara'dan güneye arabayla inmiş, Ojai'ye tam da güneş, kenti muhteşem bir gösteriyle uzun, zarif gölgelere boyayarak batarken varmıştı.

Ojai, burayı son gördüğü zaman olan aşağı yukarı yüz yıl öncesine göre çarpıcı bir biçimde değişmişti... Ama Dee kenti yine de sevmemişti.

Arabayı Ojai Caddesi'ne soktu ve yavaşladı. Flamel ve diğerleri yakındalardı; bunu hissedebiliyordu. Fakat şimdi dikkatli olması gerekiyordu. Kendisi onların varlığını hissedebiliyorsa, o zaman onlar da, özellikle de Simyacı ve Scathach, onunkini duyumsayabilirler demektir. Ve hâlâ Endor Cadısı'nın neler yapmaya kadir olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Son derece kıdemli bir Ata'nın California'da bunca zamandır yaşıyor olması, kendisininse bundan tümüyle habersiz oluşu son derece endişe verici bir durumdu. Dünyadaki önemli Ataların ve ölümsüz insanların çoğunun bulundukları yerleri bildiğini sanıyordu. Dee, gün boyunca Morrigan'a ulaşamamış olmasının dikkate alınmaya değer bir durum olup olmadığını değerlendirdi. Onu araba yolculuğu sırasında ısrarcı bir sıklıkla aramıştı, fakat Morrigan cep telefonuna cevap vermiyordu. Ya eBay üzerinden alışveriş yapıyor ya da şu bağımlısı olduğu bitmek bilmez çevrimiçi strateji oyunlarından birini oynuyor olmalıydı. Bastet'in nerede olduğunu da bilmiyor ve umursamıyordu. Bastet, Dee'yi korkutuyordu; Dee de genel olarak kendisini korkutan kişileri yok etme eğilimindeydi.

Flamel, Scathach ve ikizler kentin herhangi bir yerinde olabilirlerdi. Ama nerede?

Dee azıcık bir enerjinin *aurasına* akmasına izin verdi. Gözleri ani yaşlarla bulandı. Gözlerini kırptırdı, sonra görüşünü berraklaştırabilmek için bunu tekrarladı. Aniden, yanındaki arabadaki insanlar, karşıdan karşıya geçmekte olanlar ve kaldırımın üzerindeki yayalar, çok renkli, hareketli *auralarla* kuşatıldılar. Bazı *auralar* yarı saydam, hafifçe renkli duman demetlerinden ibaretti. Başkalıyysa opak, bulanık renklerde kopkoyu benekler veya levhaları andırıyorlardı.

Sonunda, onları tümüyle tesadüfen buldu: Ojai Caddesi üzerinde ilerliyordu ve tam Libbey Park'ı geçmişti ki, gözüne Fox Sokağı üzerine park etmiş siyah Hummer ilişti. Arabayı onun arkasına çekip park etti. Arabasından çıktığı anda, katıksız altın bir *auranın* son derece hafif izini yakaladı havada. Bu, parktan, fiskiye-nin oradan geliyordu. Dee'nin ince dudakları, nükteden nasibini hiç mi hiç almamış bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu sefer kaçamayacaklardı.

Josh Newman, antikacı dükkânının hemen karşı-sındaki Libbey Park'ın içindeki uzun, alçak fiskiye-nin yanında oturmuş suya bakıyordu. Çiçek biçimli, biri diğ-gerinden büyük iki tas dairesel bir havuzun merkezine oturtulmuştu. Su üstteki tasta fışkırıp kenarları üze-rinden altındaki daha büyük tasa akıyordu. Buradan da havuza dökülüyordu. Fiskiye-den çıkan ses, hemen öteden gelen trafik gürültüsünü bastırıyordu.

Josh kendini yalnız ve hiç de azımsanmayacak derecede kaybolmuş gitmiş gibi hissediyordu.

Cadı onu antikacı dükkânından çıkarttığında, gölgelik yürüyüş yolunda yürümüş ve bir dondurmacının önünde durmuştu; buraya onu çeken çikolata ve vanilya kokuları olmuştu. Dışarıda durup egzotik tatlarla dolu menüyü okudu ve neden kız kardeşinin *aurasının* vanilyalı dondurma, kendisininkininse portakal koktuğunu merak etti. Sophie dondurma sevmezdi bile, dondurmaya asıl bayılan oydu.

Parmağıyla menüye hafifçe vurdu: Yaban mersini ve çikolata parçacıklı.

Josh elini kot pantolonunun arka cebine soktu ve cüzdanının orada olmadığını fark ederek giderek artan bir telaşa kapıldı. Arabada mı bırakmıştı, yoksa?.. Durdu.

Tam olarak nerede bıraktığını çok iyi biliyordu.

Cüzdanı, pili bitik telefonu, iPod'u ve dizüstü bilgisayarıyla beraber, son gördüğünde Yggdrasill'deki odasında yatağının yanında, yerdeydi. Cüzdanını kaybetmek yeterince kötüydü, ama bilgisayarını kaybetmesi tam bir felaketti. Tüm e-postaları oradaydı, ders notları, yarısı yazılmış yaz ödevi, Noel'deki Cancun gezisinin kiler de dahil olmak üzere son üç yılın fotoğrafları ve en azından altmış gigabayt kadar MP3. Bunları en son ne zaman yedeklediğini hatırlayamıyordu, ama kesinlikle yakınlarda değildi. Gerçekten de bedensel olarak hasta hissetti kendini. Bir anda, artık dondurmacının kokuları hiç de o kadar tatlı ve cazip gelmiyordu.

İyiden iyiye perişan bir hâlde, köşeye yürüyüp postaneye dönük ışıklardan karşıya geçti, sonra sola dönüp parka doğru yol aldı.

iPod anne babasının Noel hediyesiydi. Kaybettiğini nasıl açıklayacaktı onlara? Ayrıca o minik sabit sürücünün üzerinde yaklaşık bir otuz gigabaytlık daha müzik vardı.

Fakat iPod, cüzdan veya hatta bilgisayarını bile kaybetmekten daha kötüsü telefonunu kaybetmekti. Bu tam bir kâbustu. Tüm arkadaşlarının numaraları telefonunda kayıtlıydı ve bunları başka bir yere not etmediğini gayet iyi biliyordu. Anne babaları çok sık seyahat ettiğinden, ikizler nadiren aynı okulda bir ya da iki dönemden fazla kalırlardı. Kolayca arkadaş edinirlerdi, hele de Sophie! Üstelik Amerika'nın dört bir yanına dağılmış okullarda daha önceki senelerde tanıştıkları arkadaşlarıyla iletişimlerini hâlâ koruyorlardı. O e-posta adresleri ve telefon numaraları olmadan, onlarla nasıl haberleşecekti, onları bir daha nasıl bulacaktı?

Parkın girişinin hemen öncesinde ufak bir girintide bir çeşme vardı, Josh sudan içmek için eğildi. Madeni bir aslan başı, bezeme olarak çeşmenin yukarısındaki duvara yerleştirilmişti; hemen altında da *Sevgi yaşamın suyudur, kana kana için*, sözlerinin yazılı olduğu küçük bir levha vardı. Buz gibi suyun dudaklarına sıçramasına izin verdi ve doğrulup dükkâna doğru bakarak, içeride neler olduğunu merak etti. Kız kardeşini hâlâ seviyordu, peki ya Sophie onu seviyor muydu? Onu hâlâ sevebilir miydi, artık... Artık Josh ona kıyasla böylesi sıradan biriymiş?

Libbey Park sessizdi. Josh yakınlarda bir oyun parkında çocukların koşuşturduğunu duyabiliyordu, fakat sesleri incecik bir tonda duyuluyor, çok uzaklardan geliyordu. Bir örnek, kolsuz gömlek, bermuda şort, beyaz çorap ve sandalet giymiş üç yaşlı adam gölgelik bir bankın üzerine yerleşmişlerdi. Adamlardan biri şişman ve tembel bir güvercin dörtlüsünü ekmek kırıntılarıyla besliyordu. Josh alçak fıskiye'nin kenarına oturdu ve eğilip elini suda gezdirdi. Boğucu sıcaktan sonra, hari-kulade bir serinlik hissettiriyordu bu; ıslak parmaklarını saçlarında gezdirip, su damlacıklarının ensesinden akışını hissetti.

Ne yapacaktı?

Yapabileceği herhangi bir şey var mıydı?

Sadece yirmi dört saat içinde yaşamı, ayrıca kardeşinin de yaşamı bütünüyle, anlaşılamaz bir şekilde değişmişti. Bir zamanlar öylesine hikâyeler diye düşündüğü şeylerin gerçekliğin çeşitli yorumları olduğu ortaya çıkmıştı. Söylenceler tarihe, efsaneler gerçeklere dönüşmüştü. Scatty daha evvel gizemli *Danu Talis*'e Atlantis de denildiğini söylediğinde, neredeyse Savaşçı'nın yüzüne karşı gülecekti. Josh'un gözünde, Atlantis her zaman için bir masaldı. Fakat eğer Scathach ve Hekate, Morri-gan ve Bastet gerçekse, o hâlde *Danu Talis* de öyleydi.

Ve böylece anne babasının hayatlarını adadıkları iş, yani arkeoloji, bir anda anlamsız bir hâl alıyordu.

Josh bunun yanında, kalbinin derinliklerinde bir yerde, hayatının yegâne değişmezi, her daim güvenebileceği tek insan olan ikizini kaybettiğini de biliyordu.

Kendisinin anlamaya dahi başlayamayacağı şekillerde değişmişti Sophie. Neden kendisi de *uyandırılmamıştı* ki? Hekate'nin önce kendisini uyandırması için ısrar etseydi... O güçlere sahip olmak nasıl olurdu? Karşılaştırabileceği tek şey bir süper kahraman olmaktı. Sophie'nin yeni *uyandırılmış* duyuları onu hasta ederken bile, Josh kız kardeşinin yetilerini kıskanmıştı.

Gözünün ucuyla, Josh bir adamın çeşmenin öteki tarafına oturduğunu gördü, ama onu görmezden geldi. Dalgın dalgın çeşmeyi kaplayan mavi fayanslardan birinin kırık parçasını kurcalamaya koyuldu.

Ne yapacaktı?

Ve cevap hep aynıydı: Ne yapabilirdi ki?

“Sen de mi bir kurbansın?”

Sağında oturan adamın kendisiyle konuştuğunu ancak bir an sonra anladı. Tuhaf tiplere karşı altın kural onlara karşılık vermemek ve ne olursa olsun onlarla sohbete girmemek olduğundan, ayağa kalkmaya girişti.

“Görünen o ki, hepimiz Nicholas Flamel'in kurbanlarıyız.”

Josh irkilerek başını kaldırdı... Ve bir daha asla görmeyeceğini umduğu Dr John Dee'yle karşı karşıya kaldı. Dee'yi son olarak Gölge Alemi'nde görmüştü. O sırada Excalibur kılıcını elinde tutmaktaydı. Şimdiyse yüzü ona dönük oturmuştu; görünümü, kusursuz dikimli gri takım elbisesiyle, bulundukları ortamda abes kaçıyordu.

Josh, Golemler, sıçanlar, hatta gölgelerin içine tüne-miş Morrigan'ı görmeyi bekleyerek hızla etrafına bakındı.

Dee kibarca gülümseyerek, “Tek başımayım,” dedi şirinlikle.

Josh’un aklından düşünceler vızır vızır geçiyordu. Flamel’e ulaşması, Dee’nin Ojai’de olduğunu söyleyip onu uyarması gerekiyordu. Gayet gelişigüzel bir şekilde, kalkıp koşmaya başlasa ne olurdu acaba? Dee bunca insanın önünde büyüyle onu durdurmaya çalışır mıydı? Josh üç yaşlı adama baktı ve Dee onu Ojai’nin merkezinin orta yerinde bir file dönüştürse bile insanların büyük ihtimalle bunun farkında olmayacaklarını anladı.

“Nicholas Flamel’in ya da Nick Fleming’in ya da kullandığı yüzlerce sahte isimden herhangi birinin ne kadar zamandır peşindeyim biliyor musun?” diye devam etti Dee usulca, sohbet havasında. Arkaya doğru yaslandı ve parmaklarını suda gezdirdi. “En azından beş yüz yıldır. Her seferinde de elimden kaydı gitti. Öyle hilebaz ve tehlikelidir işte. 1666’da, Londra’da tam çevresini kuşatıyordum ki, şehri neredeyse küle çeviren bir yangın başladı.

“Büyük Londra Yangını’na senin yol açtığını söyledi bize,” diye yumurtlayıverdi Josh. Korkusuna rağmen, merakı uyanmıştı. O sırada, birden Flamel’in kendilerine verdiği ilk tavsiyelerden birini hatırladı: “Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Her şeyi sorgulayın.” Josh acaba tavsiye Simyacı’nın kendisi için de geçerli mi diye merak etmeden duramadı. Güneş batmıştı, akşam havasında belirgin bir serinlik vardı. Josh ürperdi. Üç yaşlı adam –teki bile onların yönüne doğru bir bakış

atmaksızın- ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştılar ve Josh'u büyücüyle baş başa bıraktılar. Tuhaftır ki, oğlan adamın varlığından korku duymuyordu.

Dee'nin ince dudaklarında bir gülümseme belirecek oldu. "Flamel asla kimseye her şeyi anlatmaz," dedi. "Eskiden derdim ki, dediği lafların yarısı yalandır, öteki yarısına da tümüyle doğru denemez."

"Nicholas senin Karanlık Atalar için çalıştığını söylüyor. Codex'in tamamı bir eline geçti mi, onları tekrar bu dünyaya getirecekmişsin."

"Her ayrıntısıyla doğru," dedi Dee, onu şaşırtarak. "Gerçi Nicholas'ın hikâyeyi az çok çarpıttığına şüphe yok. Evet, ben Atalar ile çalışıyorum," diye devam etti. "Ve evet, Büyücü Abraham'ın, yaygın olarak Codex diye bilinen Kitabı'nın son iki sayfasının peşindeyim. Ama bunun tek nedeni Flamel ve karısının onu Louvre'daki orijinal Roi Kütüphanesi'nden çalmış olması."

"Çaldı mı?"

"İzin ver de sana Nicholas Flamel'den biraz bahsedeyim," dedi Dee sabırla. "Eminim kendisi sana ben-den bahsetmiştir. O yaşamı süresince birçok şey oldu: Doktor, aşçı, kitapçı, asker, dil ve kimya öğretmeni, hem bir kanun adamı, hem de bir hırsız. Ama o şimdi -ki aslında hep öyleydi- bir yalancı, şarlatan ve dolandırıcı. Kitap'ın sadece ölümsüzlük iksirinin değil, Felsefe Taşı'nın da reçetesini içerdiğini keşfettiğinde Kitap'ı Louvre'dan çaldı. Perenelle ve kendisini tam olarak ilk içtikleri yıldaki yaşlarında tutmak için her ay ölümsüzlük iksirini demliyor. Felsefe Taşı formülünü de ucuz

bakır ve kurşunu altına, adi kömür parçalarını da elmasa çevirmekte kullanıyor.

Dünyadaki en olağanüstü bilgi birikimlerinden birini kişisel çıkarlar için kullanıyor. Gerçek bu işte.”

“Peki ya Scatty ve Hekate? Onlar Atalardan mı?”

“Ah, elbette. Hekate bir Ata’ydı, Scathach ise İkinci Nesil. Fakat Hekate herkesçe bilinen bir suçluydu. Hayvanlar üzerinde yaptığı deneyler yüzünden *Danu Talis*’ten sürülmüştü. Herhâlde ona bir nevi genetik mühendisi diyebiliriz: Yarı insan yarı hayvan kabilelerini yarattı mesela ve kurt-adam lanetini insanlık üzerine saldı. Deneylerinden bazılarını dün gördün sanırım; domuz-adamlar. Scathach ise kiralık bir hayduttan başka bir şey değil; işlediği suçlar yüzünden hayatının geri kalanı boyunca bir ergenin bedenini taşımaya lanetli. Flamel kendisine yaklaştığımı hissettiğinde, yardım isteyebileceği tek canlılar onlardı.”

Josh’un kafası çaresizce karışmıştı. Kim doğruyu söylüyordu? Flamel mi, Dee mi?

Artık üşümeye başlamıştı. Gece tamamıyla çökmemiş, fakat alçaklara sinen bir sis kentin içine süzülmüştü. Havada nemli toprak ve çok hafif bir çürük yumurta kokusu vardı. “Peki ya sen? Gerçekten de Ataları geri getirmeye mi çalışıyorsun?”

“Elbette ki,” dedi Dee, sesi şaşırılmış gibi çıkıyordu. “Büyük olasılıkla bu, bu dünya için yapabileceğim en önemli şey.”

“Flamel diyor ki, Atalar, o onlara Karanlık Atalar diyor, bu dünyayı yok edeceklermiş.”

Dee omuz silkti. “Sana yalan söyledi dediğimde inan

bana. Atalar bu dünyayı daha iyi bir hâle getirebilirler...” Dee’nin parmakları suda oynayarak durgun, büyüleyici halkalar oluşturunuyordu.

Josh irkilerek, suda Dee’nin yatıştırıcı sözlerine eşlik eden görüntüler belirdiğini gördü. “Çok eski çağlarda, dünya bir cennetti. İnanılmaz düzeyde gelişmiş bir teknolojiye sahipti, ama hava temiz, su saf, denizler kirletilmemiş hâldeydi.”

Bulutsuz, masmavi gökyüzünün altına yerleşmiş bir ada görüntüsü, suda halka halka belirdi. Uçsuz bucaksız tarlalar dolusu altın buğday, uzaklara doğru uygun adım ilerledi. Ağaçlar çeşit çeşit egzotik meyvelerle bezeliydi.

“Ata Irk bu dünyayı şekillendirmekle kalmadı, ilkel bir insansıyı evrim yolunda iteklediler bile. Fakat Atalar bu cennetten deli Abraham’ın budalaca batıl inançları ve Codex’teki büyüler yüzünden uzaklaştırıldılar. Atalar ölmediler; zira Ata ırktan biri öyle kolay kolay ölmez, yalnızca beklemeye koyuldular. Bir gün insanoğlunun aklının başına geleceğini ve dünyayı kurtarmaları için kendilerini çağıracağını biliyorlardı.”

Josh gözlerini ıslıl ıslıl sudan alamıyordu. Dee’nin dediklerinin çoğu kulağa gayet akla yatkın geliyordu.

“Eğer onları geri getirebilirsek, Atalar zaten bu dünyayı yeniden şekillendirecek güçlere ve becerilere sahipler. Çölleri yeşertebilir...”

Suda bir görüntü belirdi – rüzgârla süpürülen devasa kumullar, gür otlarla yeşeriyordu.

Bir görüntü daha belirdi. Josh, dünyaya, tıpkı *Google Earth*'de olduğu gibi uzaydan bakıyordu. Yoğun bulutlardan dev bir anaför Meksika Körfezi tepesinde şekillenmiş, Teksas'a doğru ilerliyordu. "Hava durumunu kontrol edebilirler," dedi Dee ve fırtına dağılıverdi.

Dee'nin parmakları kıpırdadı ve oracıkta bir hastane koğuşu olduğu şüphe götürmez bir odanın, bir dizi boş yatakla dolu görüntüsü ortaya çıktı.

"Ve hastalıkları iyileştirebilirler. Unutma, bu yaratıklara güçleri yüzünden tanrı olarak tapınılırdı vaktiyle. Ve işte Flamel'in dünyaya geri getirmemizi engellemeye çalıştığı yaratıklar onlar."

Tek kelimelik bir soruyu dillendirmesi Josh'un epey vaktini aldı. "Neden?" Flamel'in böyle bariz ilerlemele-re neden engel olmak isteyeceğini çözememişti.

"Çünkü onun -Hekate veya Endor Cadısı gibi- dünyanın karmaşa ve başıboşluğa sürüklenmesini isteyen Ata efendileri var. Bu gerçekleşirse, onlar gölgelerden çıkıp kendilerini dünyanın hâkimleri ilan edebilecekler." Dee üzüntüyle başını salladı. "Bunu söylemek acı veriyor, ama Flamel seni ya da kız kardeşini umursamıyor. Bugün onun güçlerini kabaca *uyandırmak* için kız kardeşini açıkça korkunç bir tehlikeye attı. Benim birlikte çalıştığım Atalar, birini *uyandırma* sürecinden geçirmek için üç gün harcarlar."

"Üç gün," diye mırıldandı Josh. "Flamel Kuzey Amerika'da beni *uyandırabilecek* başka kimsenin olmadığını söylemişti." Dee'ye inanmak istemiyordu. Ne var ki, adamın dedikleri son derece makuldü.

“Bir yalan daha. Benim Atalarım seni *uyandırabilirler*. Üstelik bunu düzgün ve güvenli bir şekilde yaparlar. Ne de olsa, gayet tehlikeli bir işlem.”

Dee yavaşça ayağa kalkıp çeşmenin etrafından dolaşıp Josh’un yanına çömeldi ve oğlanın yüzüyle göz hizasına geldi.

Sis yoğunlaşmaya ve Dee kımıldadıkça yer değiştirip girdaplar oluşturarak çeşmenin etrafında fırıl fırıl dönmeye başladı. Dee’nin sesi ipek gibi yumuşaktı; dalga dalga suyla mükemmel bir uyum içinde, uysal bir tek-düzelikteydi. “Adın ne?”

“Josh.”

“Josh,” diye tekrarladı Dee. “Nicholas Flamel şu anda nerede?”

O sersemlemiş hâlinde bile, Josh’un beyninde, son derece belli belirsiz ve çok uzaklarda olsa da, bir tehlike çanı çaldı. Dee’ye güvenemezdi; Dee’ye *güvenmemeliydi*... Öte yandan adamın dediklerinin öyle büyük kısmı kulağa doğru geliyordu ki...

Dee “O nerede Josh?” diye ısrar etti.

Josh başını sallamaya başladı. Dee’ye inanıyorsa da –ne de olsa dediği her şey gayet mantıklıydı– öncelikle Sophie’yle konuşmak istiyordu; onun tavsiyesini ve fikrini alması gerekiyordu.

“Söyle bana.” Dee, Josh’un gevşek elini eline aldı ve havuzun içine koydu. Oğlanın elinden dalgalar yayıldı. Bu dalgalar Libbey Park’m hemen karşısında, cam işleriyle dolu ufak bir antikacı dükkânının görüntüsü hâlini aldılar. Zaferle sırttan Dee ayağa kalktı ve arka-

sına dönüp gözlerini yolun karşı tarafına dikerek duyularını etkinleştirdi.

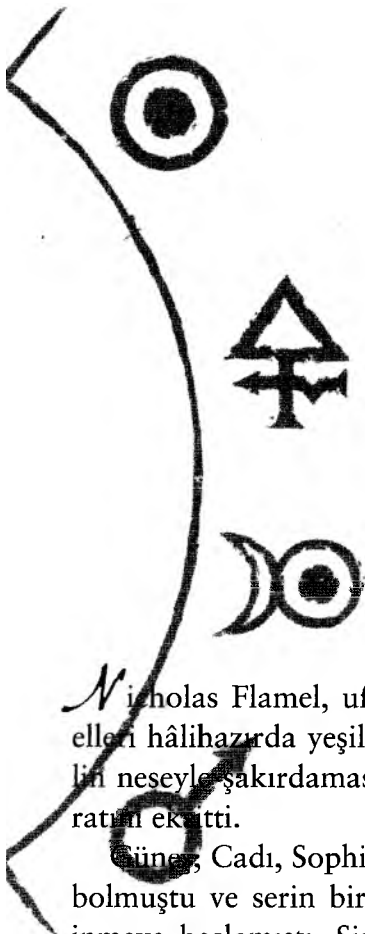
Onların *auralarını* hemen saptadı. Flamel'in yeşili, Scathach'ın grisi, Endor'un kahverengisi ve kızın saf gümüşü... Elindeydiler; bu kez hiçbir hata olmayacak, kaçışları mümkün olmayacaktı.

"Sen burada otur, bu güzel resimlerin keyfini çıkar," diye mırıldandı Dee, Josh'un omuzunu sıvazlayarak. Su tuhaf, geometrik şekillerde büyüleyici, hipnotize edici desenler hâlini aldı.

"Ben çok geçmeden geleceğim." Sonra, tek bir kasını kıpırdatmaksızın, hazırda bekleyen ordusunu çağırdı.

Aniden, duman yoğunlaştı ve karardı. Çürük yumurta ve başka bir şey daha kokuyordu: Toz ve kuru toprak, rutubet ve küf.

Ve dehşet Ojai üzerine çöktü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicholas Flamel, ufak dükkânın kapısını açtığında, elleri hâlihazırda yeşil ışıqla parlamaya başlamıştı. Zili neyle şakırdamasından duyduğu rahatsızlıkla suratını ekşitti.

Güneş, Cadı, Sophie üzerinde çalışırken ufukta kaybolmuştu ve serin bir sis kıvrıla kıvrıla vadiye doğru inmeye başlamıştı. Sis Ojai Caddesi boyunca ağaçlar arasında fırıl fırıl dönerek değdiği her şeyi nemden boncuk boncuk bırakarak ilerledi. Arabalar, farları dev hallerle çevrili hâlde, loşluğun içinde zar zor ilerleyerek, emeklercesine yol alıyorlardı. Sokakta kimse yoktu; daha evvel dışarıda olan insanların hepsi yaz havasına uygun giyinmişlerdi, dolayısıyla nemden kaçınmak için içerilere kaçmışlardı.

Scatty kapıda Flamel'e katıldı. Bir elinde kısa bir kı-

lıç, diğesinde zinciri ucunda gevşekçe sallanan nunçaku vardı. “Bu iyi değil. Hem de hiç iyi değil.” Derin bir nefes aldı. “Kokuyu alıyor musun?”

Flamel başıyla onayladı. “Kükürt. Dee’nin kokusu.”

Scatty nunçakuyu şakırdattı. “Beni cidden kızdırma-ya başlıyor artık.”

Uzaklarda bir yerlerde, iki arabanın çarpışmasıyla madeni bir patırtı duyuldu. Bir araba alarmı arkalarında bir yerde sahipsizce yankılandı. Tiz ve dehşet verici bir çığlık duyuldu, sonra bir başkası ve bir başkası...

“Geliyor. Her ne ise,” dedi Nicholas Flamel acı acı.

“Burada kapana kısılıp kalmayalım,” dedi Scatty. “Haydi Josh’u bulup arabaya geri dönelim.”

“Katılıyorum. Geri çekilen daha uzun yaşar.” Dönüp dükkâna baktı. Endor Cadısı, Sophie’yi kolundan tutmuş, aceleyle ona bir şeyler fısıldıyordu. Beyaz duman demetleri hâlâ kızıdan kıvrılarak yükseliyor, beyaz hava filizleri parmaklarından açılıveren sargılar gibi dökülüyordu.

Sophie öne eğilip yaşlı kadını yanağından öptü, sonra dönüp aceleyle dükkânın uzunluğu boyunca aceleyle ilerledi. Nefes nefese “Gitmemiz lazım,” dedi. “Buradan uzaklaşmamız lazım.” Onları dışarıda nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu, fakat yeni edindiği bilgiler hayal gücünün sisi bir sürü canavarca yaratıkla doldurmasına yol açıyordu.

“Kapıyı da arkanızdan kapatın,” diye seslendi Cadı.

Tam o sırada ışıklar titreşip söndü. Ojai karanlığa gömülmüştü.

Üçlünün artık bomboş olan sokağa adım atışıyla zil şangırdadı. Sis öyle yoğun bir hâl almıştı ki, sürücüler araçlarını yolun kenarına çekmek zorunda kalmışlardı; artık ana yolda ilerleyen bir araç trafiği yoktu. Doğaüstü bir sessizlik çökmüştü etrafa. Flamel, Sophie'ye döndü. "Josh'un nerede olduğunu saptayabiliyor musun?"

"Bizi parkta bekleyeceğini söylemişti." Gözlerini kıstırıp sisin içinden görmeye çalıştı, fakat sis öyle yoğundu ki yüzünün birkaç karış önünü bile zar zor görüyordu. Flamel ve Scatty birer yanında, kaldırımdan indi ve boş yolun orta yerine doğru ilerledi. "Josh?" Sis sözlerini yutmuş, onları bir fısıltıdan pek de fazlası kalmayacak derecede boğmuştu. "Josh," diye tekrar seslendi.

Yanıt yoktu.

Aklına aniden bir fikir geldi ve sağ elini parmakları açık hâlde havaya kaldırdı. Elinden bir hava kabarcığı kıvrılarak yükseldi, ancak bunun, sisi fırl fırl döndürmek ve dans ettirmek dışında bir etkisi olmadı. Sophie tekrar denedi ve buz gibi bir rüzgâr sokağı döverek boylu boyunca ilerledi, sisin içinde düzgün bir koridor açtı ve yolun orta yerinde terk edilmiş bir arabanın arka kanadını yakalayarak metalin üzerinde pütür pütür bir çentik açtı. "Tüh! Sanırım biraz pratik yapmam gerek," diye mırıldandı Sophie.

Bir yaratık sisin içindeki açıklığa doğru bir adım attı. Sonra bir ikinci ve üçüncü. Hiçbiri de canlı değildi.

Sophie, Flamel ve Scatty'nin en yakınındaki, Amerikan süvarilerinin mavi üniformalarının yırtık pırtık kalıntıları içinde dimdik duran, eksiksiz bir iskeletti.

Kemik kemik parmaklarında bir kılıcın paslı kabzasını tutuyordu. Başını onlara doğru çevirdiğinde kafatasının dibindeki kemikler çıtladı ve çatırdadı.

Flamel “Ölü diriltme,” diyerek aldı nefesini. “Dee ölüleri diriltmiş.”

Sisin içinden başka bir tip çıktı: Bu, kocaman bir balyoz taşıyan bir adamın kısmen mumyalanmış bedeni idi. Arkasından, geride kalan etleri, kösele kıvamına gelinceye dek yanmış başka bir adam geliyordu.

Kalçası üzerinden, alçaktan, pörsümüş bir çift deri tabanca kemeri geçiyordu. Grubu karşısında görünce iskelet parmaklarıyla eksik silahlara uzandı.

Sophie şaşkınlıktan donmuş kalmıştı; rüzgâr parmaklarından yitti gitti. “Ama bunlar ölü,” diye fısıldadı. “İskeletler. Mumyalar. Hepsi ölü.”

“Aynen öyle,” dedi Scatty sakın bir ifadeyle. “İskeletler ve mumyalar. Ne tür toprağa gömüldüklerine bağlı. Toprak nemliyse, iskelet olur.” İleri bir adım attı, nunçakuyu savurdu ve paslı tüfeğini omuzuna kaldırmaya yeltenen başka bir silahlı soyguncunun kafasını uçurdu. “Toprak kuruyorsa, mumya olur. Gerçi ne tür oldukları her halükârda sana zarar vermelerini engellemez ya...” Kırık kılıçlı, iskelet hâlindeki süvari ona doğru atıldı ve Scatty de kendi kılıcıyla karşılık verdi. İskeletin paslı bıçağı toza döndü. Scatty’nin kılıcı tekrar savruldu ve başı bedenden ayırdı; bunu takiben de vücut yere yığıldı.

Paytak paytak yürüyen tipler tam bir sessizlik içinde ilerliyorlardı gerçi, ama artık her yanda çığlıklar duyul-

luyordu. Her ne kadar sisin içinde boğuluyorlarsa da, çığlıklarda korku ve umutsuz bir dehşet açıkça seçilebiliyordu. Ojai'nin sıradan sakinleri, sokaklarında ölüle-
rin yürümekte olduğunu fark etmişlerdi.

Sis artık yaratıklarla doluydu. Her yandan geliyor, üçlünün etrafını kuşatıyor, onları yolun orta yerinde çevreliyorlardı. Kıvrım kıvrım nem tabakaları girdaplar hâlinde akarken, giderek daha çok sayıda iskelet ve mumya kalıntısı ortaya çıkıyordu: İç Savaş üniformalarının yırtık pırtık mavileri ve grileri içinde askerler; eski moda tulumlar giymiş çiftçiler; aşınmış deri pantolonlar ve yırtık kotlar içinde kovboylar; artık küflü ve yırtık olan uzun, uçuşan etekler içinde kadınlar; eski püskü güderi pantolonlar içinde madenciler...

“Eski, terk edilmiş kasabalardan birinin Vahşi Batı dönemi mezarlığını boşaltmış!” diye haykırdı Scatty, sırtı Sophie'ye dönük, etrafına darbeler savuruyordu. “Üzerinde 1880 sonrasına ait giysiler olan kimse yok.” Birbiriyle uyumlu başlıklar takmış, en iyi elbiselerinin paçavraları içinde, iskelet hâlinde iki kadın, kollarını açmış Ojai Caddesi üzerinden kemikten ibaret ayaklarını şakırdata şakırdata ona doğru ilerliyorlardı. Scatty'nin kılıcı döne döne savrulurak kolları kesip attı; ne var ki bu, kadınları yavaşlatmadı bile. Karate sopasını tekrar kemerine soktu ve ikinci kılıcını çıkardı. İki kılıcı birden havada bir çarpı işareti oluşturacak şekilde tekrar saldırdı ve iki kafayı birden uçurup sisin içine doğru seke seke yuvarlanmalarına izin verdi. İskeletler karman çorman bir kemik öbeği hâlinde yere yığıldılar.

“Josh” diye tekrar seslendi Sophie; sesi çaresizlikten iyice yüksek çıkmaya başlamıştı. “Josh. Neredesin?” Belki de mumyalar ve iskeletler Josh’a onlardan önce ulaşmışlardı! Belki de gözleri boş boş bakar hâlde, başı tuhaf bir açıyla bükülmüş, her an sisin içinden belirecekti. Sophie bu korkunç düşünceleri savuşturmaya çalışarak başını salladı.

Flamel’in elleri soğuk, yeşil ateşle yandı ve nemli sisin içinde nane kokusu yoğunlaştı. Parmaklarını şakırdattı ve sisin içine doğru, alev alev, yeşilimsi bir ateş tabakası fırlattı. Sis katmanları zümrüt ve camgöbeği tonlarında ışıldadı, fakat büyüünün bunun dışında hiçbir etkisi olmadı. Flamel bu kez önünde beliriveren, sallanıp duran iki iskeletin hemen önüne küçük bir yeşil ışık topu fırlattı. Ateş yaratıkların üzerinde alev alarak, gri Konfederasyon üniformalarından geri kalan parçaları yakıp kavurdu.

Kemikleri sokağın taşlarında takırdadayadursun ilerlemeye devam ederek Flamel’i kuşattılar; üstelik arkalarında yüzlercesi daha vardı.

“Sophie, Cadı’yı çağır! Onun yardımına ihtiyacımız var.”

“Ama o bize yardım edemez ki,” dedi Sophie çaresizce. “Yapabileceği başka hiçbir şey yok. Hiç gücü kalmadı: Her şeyi bana aktardı.”

“Her şeyi mi?” dedi Flamel soluk soluğa, eğilip kendisine doğru sallanan bir yumruktan kaçarken. Elini ölü adamın göğüs kafesinin orta yerine koydu ve iterek iskeleti kalabalığın içine fırlattı; iskelet oracıkta bir ke-

mik karmaşası hâlinde yere yapıştı. “Pekâlâ Sophie, o hâlde sen bir şey yap!”

“Ne?” diye seslendi Sophie. Bu dirilmiş ölüler ordusu karşısında ne yapabilirdi ki? On beş yaşında bir kızdı o.

“Ne olursa!”

Mumyalanmış bir kol sisin içinden fırlayıp Sophie’nin omuzuna çat diye vurdu. Bu, ıslak bir havluyla vurulmak gibiydi.

Korku, tikslenme ve öfke ona güç verdi. Ne var ki tam o anda Cadı’nın kendisine öğrettiği hiçbir şeyi hatırlayamadı. Neden sonra içgüdüleri ya da Cadı’nın kendisine aktardığı bilgiler, işi ele aldı. Öfkesinin *aurasına* sızmasına mahsus izin verdi. Aniden, Sophie’nin *aurasının* saf gümüş rengine parlayışıyla, hava vanilyanın kaymağımsı ağırlığıyla doldu. Sağ elinin avcunu yüzüne yaklaştıırıp kıvrıp yuvarladığı parmaklarının içine doğru üfledi, sonra yakaladığı nefesi ölülerin orta yerine fırlattı. Aşağı yukarı iki metre boyunda bir hortum, minyatür bir kasırga yerden yükselerek vücut buldu. Merkezine en yakın duran ölüyü içine çekti, kemikleri öğütüp un ufak etti ve sonra da kıymığa dönmüş kalıntıları âdeta tükürerek çevresine saçtı.

Sophie sonra ikinci ve üçüncü bir hava topu daha fırlattı. Üç hortum iskeletlerin ve mumyaların arasında, bir yıkım hattı açarak dans etmeye, ilerlemeye koyuldu. Sophie, hortumları sadece belli bir yöne doğru bakarak idare edebileceğini, bunun üzerine hortumların o yöne doğru itaatle süzüleceğini fark etti.

Birden, sisin içinde Dee'nin sesi yankılandı. "Ordumu beğendin mi Nicholas?" Sis sesi kalınlaştırıyor, nereden geldiğini saptamayı imkânsız kılıyordu. "Ojai'ye son gelişimde -ki yüzyıldan eski bu dediğim- Üç Kız Kardeş Tepeleri'nin hemen dibinde, harikulade, ufak bir mezarlık keşfetmiştim. Yanı başına yapıldığı kasaba çoktan yok oldu gitti, ama mezarlar ve içlerindeki duruyor."

Flamel yumrukların savruluşu, tırnakların pençe atışı, ayakların tekmeleyişi içinde, çılgına dönmüş bir hâlde dövüşüyordu. İskeletlerin darbelerinde ya da mumyaların tokatlarında doğru dürüst bir kuvvet yoktu; fakat güçteki eksikliklerini sayılarıyla kapatıyorlardı. Sayıları bariz bir şekilde çok fazlaydı. Gözünün altında bir morluk koyulaşmaya, elinin üzerinde uzunca bir çizik belirmeye başlamıştı. Scatty, Sophie'nin etrafında dolanarak, hortumları yönetmekte olan kızı kolluyordu.

"O mezarlık ne süreyle kullanılmış bilmiyorum. Birkaç yüzyıl boyunca olduğu kesin. Kaç cesede sahip bilmiyorum. Yüzlerce, belki binlerce. Ve Nicholas, onların hepsini çağırdım."

"Nerede o?" dedi Flamel gıcırdattığı dişlerinin arasından. "Bu kadar çok sayıda cesedi kontrol edebilmek için yakında, çok yakında olmalı. Herhangi bir şey yapabilmek için nerede olduğunu bilmem gerek."

Sophie bir bitkinlik dalgasının bedenini ele geçirdiğini hissetti; aniden hortumlardan biri titreşti ve sonra da yok oldu.

Geriye kalan ikisi, Sophie'nin bedensel gücünün gelgitleriyle bir yandan ötekine salınıyorlardı. Hortumlardan biri daha kayboldu, geriye kalansa hızla güç kaybe-

diyordu. Bu bitkinlik büyü yapmanın bedeliydi; bunu fark etmişti Sophie. Fakat biraz daha devam etmesi gerekiyordu; kardeşini bulmalıydı.

“Buradan uzaklaşmamız lazım.” Scathach, Sophie’yi yakalayıp onu dik tuttu. İskelet türünden ölümler öne atıldılar ve Scatty onları kılıcının düzgün, kesin hareketleriyle savuşturdu.

“Josh,” diye fısıldadı Sophie, yorgunlukla. “Josh nerede? Josh’u bulmamız lazım.”

Sis, Dee’nin sesini hislerinin çoğundan arındırıyordu, fakat şu sözleri söylerken ses tonundaki neşe son derece belirgindi: “Bir de başka ne keşfettim biliyor musun? Dağlar son bin yıl boyunca insan dışı başka yaratıkları da kendine çekmiş meğer. Buradaki topraklar kemiklerle dolu. Yüzlerce kemik. Unutma ki Nicholas, ben her şeyden önce bir ölü dirilticiyim.”

Gri sis yığının içinde belirip yükselen ayı, en az iki buçuk metre boyundaydı. İskeletin üzerinde yer yer postundan parçalar kalmış olsa da, uzun zaman önce ölmüş olduğu belliydi. Kar beyazı kemikleri devasa, hançer gibi pençelerini ancak daha da öne çıkarıyordu.

Ayının arkasında, kılıç gibi dişleriyle bir kaplanın iskeleti belirdi. Sonra bir dağ aslanı, sonra bir ayı daha – bu sefer daha küçük ve önceki kadar çürümemiş bir tanesi.

“Tek bir kelimem onları durdurur,” diye inledi Dee’nin sesi. “Codex’in sayfalarını istiyorum.”

“Hayır,” dedi Flamel acı acı. “Nerede? Nerede saklanıyor?”

“Erkek kardeşim nerede?” diye seslendi Sophie çare-

sizce ve sonra ölü bir elin saçlarına dolanışıyla bir çığlık attı. Scathach eli bilekten kesti, ama el tuhaf bir toka gibi saçında asılı kaldı. “Kardeşime ne yaptın?”

“Kardeşin önündeki seçenekleri değerlendiriyor. Sizinki bu savaştaki tek taraf değil. Ve şimdi, artık oğlan benimle olduğuna göre, tek ihtiyacım olan o sayfalar.”

“Asla.”

Ayı ve kaplan, bedenlerden oluşan kalabalığın içine atılıp onları kenarlara iterek, üçlüye ulaşma şevki içinde önlerindeki ezdi geçti. Üçlüye ilk ulaşan kılıç dişli kaplan oldu. Işıldayan, iskeletsel başı dev büyüklükteydi, aşağıya doğru uzanan iki dişinin her biriye en azından yirmi santimetre uzunluğundaydı. Flamel, Sophie ile yaratığın arasına konuşlandı.

“Sayfaları bana ver Nicholas, yoksa bu dirilmiş canavarları kente salarım.”

Nicholas yaratığı durduracak bir büyü bulabilmek için hafızasında arandı durdu. Büyü üzerine daha fazla çalışmamış olmaktan acı bir pişmanlık duyuyordu şimdi. Parmaklarını şaklattı ve ufacık bir ışık kabarcığı yere, kaplanın önüne fırladı.

“Elinden gelen ancak bu mu Nicholas? Bak şu işe, gerçekten de güç kaybediyorsun.”

Kabarcık patladı ve serin, zümrüt yeşili bir leke gibi yere yayıldı.

“Bizi görebilecek kadar yakınımızda,” dedi Nicholas. “Tek ihtiyacım olan, gözümün ucuyla dahi olsa onu bir görebilmek.”

İskeletsel kaplanın devasa sağ ön patisi bir adımla

yeşil ışığın içine girdi. Ve yapıştı kaldı. Yaratık bacağını kaldırmaya çalıştı, fakat yapışkan, yeşil ipliklerden kalın tutamlar onu yola bağlıyordu. Ve şimdi sol patisi de ışığın içine bir adım attı ve yapıştı kaldı.

“O kadar da zayıf değilmişim, ha Dee?” diye bağırdı Flamel.

Fakat kılıç dişli kaplanın ardındaki bedenlerin oluşturduğu baskı yarattığı öne itip duruyordu. Aniden kemikten ibaret bacakları çatırdayıp koskoca yarattığı ileriye fırlattı. Flamel, canavar açık ağzı, kocaman dişleri ve tüm yabaniliğiyle üzerine çökmeden önce ancak kollarını kaldırmayı başarabildi.

“Elveda Nicholas Flamel,” diye seslendi Dee. “Sayfaları kolayca üzerinden alırım artık.”

“Hayır,” diye fısıldadı Sophie. Hayır, bu iş böyle sonlanmayacaktı. Uyandırılmıştı, Endor Cadısı ona onu tüm bilgisini aşlamıştı da. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Sophie ağzını açıp çığlık attı, *aurası* gümüş rengi parlaklıkla alev alev tutuştu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

*J*osh, kız kardeşinin çılgınlığının kulaklarında çınlayışıyla uyandı.

Nerede olduğunu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı: Libbey Park'taki çeşmenin kenarında oturuyordu; çevresindeyse yoğun, pis kokulu sis katmanları, yer yer gözüne ilişen paçavralar içinde iskeletler ve mumyalanmış bedenlerle kıpırdanıyor, kıvrılıp bükülüyor, ilerliyordu.

Sophie!

Kız kardeşinin yanına gitmeliydi. Sağında, gri-siyah sisin orta yerinde yeşil ışık parıltıyor; gümüş rengi alev alev titreşiyor; sisi bir anlığına içten aydınlatarak canavarca gölgeler ortaya çıkarıyordu. Sophie oradaydı; Flamel ve Scathach da. Bu canavarlarla dövüşmekteydiler. Onların yanında olması gerekiyordu.

Bitkinlikle ayağa kalktı ve Dr John Dee'nin hemen önünde durmakta olduğunu fark etti.

Dee mide bulandırıcı, sarı bir *aurayla* çevriliydi.

Bu *aura* ışıldıyor, etrafa yağın yanarken yaptığı gibi bir şeyler sıçratıyor ve tıslıyor, bir yandan da o ekşi çürük yumurta kokusunu salıyordu. Adamın sırtı ona dönüktü. Josh'un önceden su içtiği çeşmenin yanındaki alçak taş duvara her iki kolunun alt kısmıyla yaslanmış hâlde duruyordu Dee. Dikkatle sokakta yaşanan olayları izliyordu; dikkatini öylesine yoğunlaştırmıştı ki, önünden geçip giden, görünüşe göre sonsuz sayıda sıralar hâlindeki iskelet ve mumya yaratıkları kontrol etmekte sarf ettiği çabayla sarsılıyordu. Josh ayağa kalktığı anda, sisin içerisinde başka yaratıklar da olduğunu gördü. Ayılar ve kaplanların, yaban kedileri ve kurtların kalıntılarını görebiliyordu.

Flamel'in bağırdığını ve Sophie'nin bir çılgılık attığını duydu ve ilk düşüncesi Dee'nin üzerine atılmak oldu. Fakat ona yaklaşabileceğini bile sanmıyordu. Bu güçlü büyücü karşısında ne yapabilirdi ki? O, ikiz kardeşi gibi değildi: Herhangi bir özel gücü yoktu.

Ama bu bütünüyle işe yaramaz olduğu anlamına da gelmiyordu.

Sophie'nin çılgınlığı kılıç dişli kaplanı toza çeviren ve en yakınındaki iskeletleri devirip geçen, buz gibi havadan vücut bulan bir şok dalgası ortaya çıkardı. Dev ayı yere yapışarak gövdesi altında kalan bir düzine kadar iskeleti ezdi. Hava akımı ayrıca sisin içinde bir hat açmıştı ve böylece Sophie ilk defa, karşı karşıya oldukları şeyin inanılmaz boyutlarını bütünüyle kavrayabildi. Sokak-

ta, Vahşi Batı'nın düzinelerce, hatta yüzlercesi de değil, binlerce ölüsü üzerilerine doğru uygun adım ilerliyordu. Kalabalığın içine serpiştirilmiş hâlde, çevre dağları yüzlerce yıl mesken tutmuş hayvanların kalıntıları da vardı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Bu son büyü kullanımı onu tümüyle tüketmişti; Scathach'ın üzerine doğru yığılmıştı; neyse ki Savaşçı sağ elinde kılıcını tutarken sol koluyla kızı yakalamıştı.

Flamel yorgun yorgun ayağa kalktı. Büyü kullanmak onun da son güç dayanağını tüketmişti; üstüne bir de şu son birkaç dakikada gözle görünür biçimde yaşlanmıştı da. Gözlerinin çevresindeki çizgiler daha derin, saçları daha seyrek. Scathach, onun pek de fazla uzun süre dayanamayacağını anlamıştı.

“Sayfaları ver ona Nicholas,” diye onu teşvik etti Scathach.

Nicholas inatçı inatçı başını salladı. “Vermeyeceğim. Veremem. Hayatımı Kitap'ı koruyarak geçirdim ben.”

“Geriye çekilen daha uzun yaşar,” diye hatırlattı ona Savaşçı.

Flamel başını salladı. İki büklüm olmuş, derin, göğsünü şişiren nefeslerle havayı içine çekiyordu. Teni bir ölününki gibi solgundu, yanaklarındaysa hiç de doğal olmayan iki parlak kırmızı nokta vardı. “Bu bir istisna Scathach. Ona sayfaları verirsem o zaman hepimizi, Perry'yi ve tüm dünyayı kıyıma mahkûm etmiş olacağım.” Doğruldu ve hepsinin artık sonuncu kez olduğunu bildiği bir kere daha yaratıklara döndü. “Sophie'yi buradan uzaklaştırabilir misin?”

Scathach başını salladı. “Bir yandan onlarla dövüşüp bir yandan da onu taşıyamam.”

“Tek başına buradan uzaklaşabilir misin?”

“Savaşa savaşa çıkabilirim buradan,” dedi dikkatle.

“O hâlde git Scatty. Kaç buradan. Öteki Atalara ulaş, ölümsüz insanlarla bağlantıya geç, burada olanları anlat onlara, çok geç olmadan Karanlık Atalar ile savaşmaya başlayın.”

“Seni ve Sophie’yi burada bırakamam,” dedi Scathach kendinden emin. “Bu işin içinde sonuna dek beraberiz. Sonumuz ne olursa olsun.”

“Ölüm vakti geldi Nicholas Flamel,” diye seslendi Dee karanlığın içinden.

“Bu anı Perenelle’e en ince ayrıntısına dek anlatmaya özen göstereceğim.”

İskelet insan ve hayvan bedeni yığınının içinde bir kıpırtı oldu. Ve sonra hepsi bir anda ileri atıldılar.

Ve sisin içinden bir canavar çıktı.

Kocaman, kapkara, vahşice uluyan, iki devasa sarı-beyaz gözü ve daha küçük düzinelercesi alev alev parlayan yaratık doğrudan Libbey Park çeşmesine doğru ilerledi, fıskiye tuzla buz etti, süs vazolarını kırdı geçti ve Dr John Dee’nin üzerine çullandı.

Ölü diriltici Dee, siyah arazi aracı, toslayışıyla duvarı toza çevirmeden önce bir yana atılmayı başardı. Araç burun önde, arka tekerlekleri havada asılı, motoru gümbür gümbür hâlde, duvarın kalıntıları arasına saplandı. Kapı açıldı ve Josh dışarı çıkıp dikkatle yere

doğru eğildi. Eli göğsünde, emniyet kemerinin kestiği yerdeydi.

Ojai Caddesi, uzun zaman önce ölmüş bedenlerin kalıntılarıyla kaplıydı. Dee, onları kontrol etmek için ayakta olmayınca, yalnızca çok sayıda kemikten ibaretti bunlar.

Josh sendeleyerek sokağa çıktı ve kemiklerle paçavralar arasında yol aldı. Ayakları altında bir şeyler çatırdadı, ama o başını eğip bakmadı bile.

Bir anda tüm ölümler yok olmuştu.

Sophie ne olduğunu anlayamamıştı. Korkunç bir kükreme, ezilen metal sesi, bir taş çatırtısı duyulmuş, sonra sessizlik çökmüştü.

Ve o sessizliğin içinde, cesetler, rüzgârla savrulan otlar gibi yere serilmişlerdi. Dee bu sefer neler çağırıyordu?

Kıvrım kıvrım dumanın içinde bir şekil kıpırdandı.

Flamel son enerjisini toplayıp yeşil camdan katı bir küre yarattı. Sophie doğruldu ve enerjisinin son süpürüntülerini toparlamaya çalıştı. Scathach parmaklarını esnetti. Bir keresinde kendisine egzotik bir yerlerde öleceği söylenmişti; acaba Ventura Bölgesi'ndeki Ojai yeterince egzotik sayılır mıydı?

Şekil daha da yaklaştı.

Flamel elini kaldırdı, Sophie rüzgârları topladı ve Scathach tırtıklı kılıcını havaya kaldırdı. Gecenin karanlığı içinden Josh çıktı. "Arabayı mahvettim," dedi.

Sophie bir sevinç çığlığı attı. Erkek kardeşine doğru

koştu ve o anda ılığı bir dehşet ılığına dönüştü. İskelet ayı Josh'un tam arkasında yükselmişti; pençeleri bir hamle yapmak için hazır konumdaydı.

Scathach atılıp Josh'a hızla vurarak onu yoldan çekti ve bir kemik yığınının üzerine fırlattı. Savaşçı'nın kılıçları, ayının okkalı hamlesine karşılık verdi ve sisin içinde kıvılcımlar titreşti.

İskelet hayvanlar birer birer ayaklanıyorlardı. Birinin kemikten fazla pek de bir şeyi kalmamış, öteki ise buruş buruş etten ibaret iki dev kurt sisin içinden belirdi.

"Bu taraftan. Buraya! Bu tarafa." Cadı'nın sesi so-kağın öbür yanından boğuk bir yankıyla duyuldu ve açık bir kapıdan gelen dikdörtgen biçimli ışık geceyi aydınlattı. Scatty, Flamel'e omuzunu vermiş, Josh da yarı yarıya kardeşini taşır hâlde sokağın dükkânın olduğu yanına doğru hızla ilerlediler. Endor Cadısı kapı girişinde durmuş, elinde havaya kaldırdığı eski moda yağ lambasıyla kör kör gecenin içine doğru bakıyordu.

"Sizi buradan uzaklaştırmamız gerek." Kapıyı kapatıp sürgüleri kilide geçirdi. "Bu onları çok uzun süre uzak tutmaya yetmeyecek," diye söylendi.

"Ama sen... Geriye kalan hiç gücün olmadığını söylemiştin," diye mırıldandı Sophie.

"Yok gerçekten de." Dora bir anlığına sırtarak mükemmel beyazlıktaki dişlerini gözler önüne serdi. "Ama bu mekânın var." Onları dükkânın öteki yanına götürüp minicik bir arka odaya soktu. "Ojai'yi böylesi özel kılan nedir biliyor musunuz?"

Bir şey kapıya güm güm vurdu ve dükkândaki tüm cam eşyalar takırdayıp çingirdadı.

“Geçici güç hatlarının kesişimi üzerine kurulu.”

Josh ağzını açmış tam güç hattı sözcüklerini dilendirecekti ki, kız kardeşi konuştu. “Dünyayı çapraz çizgilerle kateden enerji hatları,” diye fısıldadı Sophie kardeşinin kulağına.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Bilmem, herhâlde Cadı öğretmiş olmalı. Dünyadaki ünlü binaların ve kadim kentlerin çoğu güç hatlarının kesiştiği yerlerde kuruludur.”

“Aynen öyle,” dedi Dora, sesinde memnuniyet vardı. “Ben bile daha güzel dile getiremezdim.” Küçük depo duvara yaslanmış, *Ojai Vadisi’nden Haberler* gazetesinin sararmış eski nüshalarıyla kaplanmış uzun bir dikdörtgen dışında boştu.

Yeni darbeler dükkânın vitrinini sarstı; kemiklerin cama çarpışından çıkan ses ekibin sinirlerini iyice geri yordu.

Dora gazete kâğıtlarını sıyırıp bir ayna açığa çıkardı. Kabaca iki metre yüksekliğinde, bir metre genişliğindeydi.

Cam pis, benek benek ve eğrilmiş hâldeydi, gösterdiği görüntüler çarpılmış ve bulanıklaşmış hâldeydi. “Beni ilk olarak Ojai’ye çeken neydi biliyor musun?” diye sordu. “Yedi ana güç hattı burada kesişiyor. Birlikte bir geçici geçiş kapısı oluşturuyorlar.”

“Burada mı?” diye fısıldadı Flamel. Güç hatları hakkında bilgisi vardı ve eskiler tarafından dünyanın öbür yanına bir anda seyahat etmek için kullanılan geçiş kapılarının bahsini duymuştu. Gerçekte varolduklarını ise hiç düşünmemişti.

Dora ayağıyla yere vurdu. “Burada. Bir geçiş kapısının nasıl kullanılacağını biliyor musun peki?”

Flamel başını salladı.

Dora, Sophie’ye uzandı. “Elini bana ver çocuğum.” Cadı, Sophie’nin elini tutup camın üzerine koydu. “Bu iş için bir ayna kullanılır.”

Ayna anında alev alev canlandı, cam önce gümüş rengi parladı sonra berraklaştı. Aynaya baktıklarında, artık yansımalarını değil de boş, kilerimsi bir odayı göstermekteydi.

“Nerede?” diye sordu Flamel.

“Paris,” dedi Dora.

“Fransa.” Gülümsedi. “Memleketimiz.” Tereddüt etmeksizin aynanın içine bir adım attı. Şimdi onu aynanın içinde görebiliyorlardı. Dönüp el sallayarak onları çağırdı.

“Geçiş kapılarından nefret ediyorum,” diye mırıldandı Scatty. “Tutuyor beni.”

Kapının eşiği üzerinden sıçradı ve Flamel’in yanında doğruldu. İkizlere tekrar yüzünü döndüğünde, gerçekten de kusacakmış gibi görünüyordu.

İskelet ayı hantal hantal menteşelerinden söküp kopartarak dükkân kapısını yıktı geçti. Kurtlar ve dağ aslanları onu takip etti. Hayvanlar hantal hantal dükkânın içinde ilerledikçe cam eşyalar yerlere yuvarlandı, aynalar çatladı, süs eşyaları parçalandı.

Dee yara bere ve çizikler içinde, hayvanları bir yana iterek dükkâna girdi. Bir dağ aslanı ona kafa tuttu, Dee

de hayvanın burnuna bir tokat savurdu. Eğer hayvanın gözleri hâlâ yerinde olsaydı, şaşkınlıktan kırıpştırırdı onları.

“Kapana kısıldılar,” dedi neşeyle. “Kapana kısıldılar, gidecek bir yerleri de yok!”

Fakat kilere girdiğinde, bir kez daha elinden kaçtıklarını anladı. Büyük aynayı, camın içinden dışarı bakan iki kişiyi, kızın yanında durmuş, onun elini yüzeye bastıran yaşlı kadını görmesi... Hepsi bir kalp atışı kadar vakitte oluverdi. Oğlan tek başına durmuş çerçeveyi kavramıştı. Dee anında bunun ne olduğunu anladı. “Bir geçiş kapısı,” diye fısıldadı huşu içinde. Aynalar her zaman kapı görevi görürlerdi. Güç hattının öteki ucunda onları birbirine bağlayan başka bir ayna olmalıydı.

Yaşlı kadın kızı yakaladı ve onu aynanın içine doğru itekledi. Sophie, Flamel’in ayaklarının dibine, yere yuvarlandı. Sonra çömelip ardına baktı. Ağzı kıpırdadı fakat ses çıkmadı. Josh.

“Josh,” diye buyurdu Dee oğlana bakarak. “Olduğun yerde kal.”

Oğlan cama döndü. Aynadaki görüntü şimdiden bulanıklaşmıştı.

Dee aceleyle “Flamel hakkındaki gerçekleri söyledim sana,” dedi. Tüm yapması gereken oğlanı birkaç saniye daha oyalamaktı; bu arada ayna gücünü kaybedecekti.

“Benimle kal. Seni *uyandırabilirim*. Seni güçlü kılabilirim. Dünyayı değiştirmemize yardım edebilirsin Josh. Değiştirip daha iyi bir yer yapmaya!”

“Bilmiyorum...” Teklif çekiciydi; hem de öyle çekiciydi ki! Fakat eğer Dee’nin yanında yer alırsa kız kardeşini bütünüyle kaybedeceğini biliyordu. Ama gerçekten öyle miydi? Eğer Dee onu *uyandırır*sa, o zaman tekrar birbirlerinin benzeri olacaklardı. Belki ikiziyle bağlarını onarmasının bir yoluydu bu.

“Bak,” dedi Dee zaferle, aynada giderek solan görüntüyü göstererek. “Seni geride bıraktılar, bir kez daha terk ettiler seni, çünkü sen onlardan biri değilsin. Mühim değilsin artık.”

Ayna gümüş renginde parladı... Sophie camdan dışarıya bir adım attı. “Josh? Acele et,” dedi aceleyle, Dee’ye bakmaksızın.

“Ben...” diye söze başlayacak oldu Josh. “Benim için geri döndün.”

“Tabii ki döndüm! Sen benim kardeşimsin. Seni asla terk etmem.” Sonra, kardeşinin elini yakalayıp kendi parmaklarını onunkilerin etrafına dolayarak Josh’u camın içine çekti.

Dora aynayı itti, ayna paramparça kırıklar hâlinde yere yığıldı. “Tüh!” Yüzünü Dee’ye döndü ve koyu renk gözlüklerini çıkarıp göz aynalarını açığa çıkardı. “Şimdi gitsen iyi olacak, aşağı yukarı üç saniyen var.”

Dee daha tam olarak içinden çıkamadan dükkân havaya uçtu.

KIRKINCI BÖLÜM

FİLM ŞİRKETİ SEVİMLİ OJAI KASABASINDA KARGAŞA YARATTI

Enoch Stüdyoları'nın uzun korku serisinin son filmi dün Ojai merkezinde trafikte karmaşaya ve hiç de küçük sayılamayacak bir karışıklığa neden oldu. Özel efektler, bölge sakinlerinin kimilerine göre fazla gerçekçiydi ve acil durum hizmetleri sokaklarda ölümlerin gezdiğini iddia eden kişilerin telefonlarıyla kilitlendi.

Enoch Holding'in bir parçası olan Enoch Film'in genel kurul başkanı John Dee, karmaşa için tekrar tekrar özür dileyerek, elektrik kesintisini ve tam yeni filmlerinin bir sahnesini çekeceklerken bastıran mevsim dışı sisi suç-

ladı. Dee'nin basın sözcüsü "Bunların, figüranları olduğundan da korkunç göstermiş olduğuna şüphe yok," dedi. Durumla bağlantılı bir vakada, sarhoş bir sürücü Libbey Park'ın tarihi çeşmesine ve yakınlarda restore edilmiş olan kameriyesine şiddetle çarptı. Dee, çeşme ve kameriyenin tamir ettirilerek eski ihtişamlarına kavuşturulacağı sözünü verdi.

Ojai Vadisi'nden Haberler

ANTİKACI DÜKKÂNI PATLAMAYLA HARAP OLDU

Dün gece geç saatlerde bir gaz sızıntısından kaynaklanan patlama yılların Ojai sakini Dora Witcherly'nin antikacı dükkânını mahvetti. Bir elektrik arızası, dükkân sahibinin antikalarını temizlemek, cilalamak ve tamir etmek amaçlı kullandığı çözücü maddeleri ateşe verdi. Patlama gerçekleştiğinde Bayan Witcherly dükkânın arka odasında bulunuyordu ve herhangi bir yara almadı. Ayrıca, görüldüğü kadarıyla ölümle burun buruna gelmiş olmaktan pek de endişe duymuyordu: "Benim kadar uzun yaşadığınız zaman pek bir şey insanı şaşırtmıyor," dedi ve dükkânını tatil dönemine kadar tekrar açmaya söz verdi.

Ojai Net

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Alcatraz'ın derinliklerinde, Perenelle Flamel, yüzü hücresinin arka duvarına dönük, dar bir karyola üzerinde yatıyordu. Arkasında, dışarıdaki koridorda Slocums'ın soğuk, taş yer döşemeleri üzerinde ileri geri takırtı tutturarak yürüdüğünü duyabiliyordu; hava yılan ve aslanların özgü misk kokusuyla ağırlaşmıştı. Hücre buz gibiydi, yüzünün hemen birkaç santimetre ötesinde, yeşile bakan bir su duvarın üzerinden damla damla akıyordu.

Nicholas neredeydi?

Neler oluyordu?

Perenelle korkuyordu, ama kendisi için değil. Hâlâ hayatta olması, Dee'nin bir şey için ona ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu ve er ya da geç onunla karşı karşıya gelecekti. Ve eğer Dee'nin bir zayıflığı varsa, o da kibiriydi. Perenelle'i hafife alacaktı... Kadın da tam

o sırada yapacaktı hamlesini! Transilvanya'da Karpat Dağları'nın eteklerinde öğrendiği, Dee için sakladığı, bilhassa fena bir büyü vardı.

Nicholas neredeydi?

Nicholas ve çocuklar adına korkuyordu. Ne kadar zamanın geçmiş olduğunu kestirebilmesi zordu, ama ellerinin üzerinde oluşan kırışıklıkları inceleyerek en az iki yıl yaşlanmış olduğuna kanaat getirdi, demek ki iki gün geçmişti. Ölümsüzlük iksiri olmaksızın, Nicholas ve kendisi günde bir yıl hızıyla yaşlanacaklardı. Yaşlılığa, büsbütün yaşlılığa yenik düşmelerine bir aydan az kalmıştı.

Ve karşılarında duracak kimse olmayınca, Dee ve onun gibi ötekiler Karanlık Ataları dünya üzerine tekrar salacaklardı. Bu tam bir kargaşa yaratırdı; uygarlık çökerdi.

Nicholas neredeydi?

Perenelle gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını savuşturdu. Sfenkse, onu ağlarken görme zevkini yaşatacak değildi. Atalar, insan hisleri karşısında iğrenme dışında bir şey duymazlar, bunu insanların en büyük zayıflığı addederlerdi. Perenelle ise duyguların, insanoğlunun en büyük gücü olduğunu biliyordu.

Tekrar gözlerini kırpıttı ve gördüğü şeyi kavraması bir anını aldı.

Duvarın üzerinden akan pis su bir anlığına bir kıvrım oluşturmuş, bir desen meydana getirmişti. Bakışlarını odaklayarak gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Sıvı kıvrılıp bükülerek bir yüze dönüştü: Koruma görevlisinin hayaleti, Jefferson Miller. Su damlaları, yosunlarla yol yol olmuş duvarın üzerinde kıvrılıp bükülerek harfler hâlini aldı.

Flamel. Çocuklar.

Sözcükler ancak bir kalp atışlık zaman içinde var olup sonra akıp gittiler.

Güvendeler.

Bu sefer görüşünü berraklaştırabilmesi için Perenelle'in gözlerini hızla kırıştırması gerekti. Flamel ve çocuklar güvendeydiler!

Ojai. Geçiş kapısı. Paris.

"Teşekkürler," diye dedi sessizce Perenelle, Jefferson Miller'ın yüzü çözünüp sıvı hâlinde duvardan akarken. Sormak istediği öyle çok soru vardı ki! Ama en azından şimdi birkaç yanıtı sahipti. Nicholas ve çocuklar güvendeydiler. Belli ki Ojai'ye ulaşmış Endor Cadısı'yla buluşmuşlardı. O da onları Paris'e götürmek için geçiş kapısını açmış olmalıydı; bu da Cadı'nın onlara yardım ettiği ve muhtemelen Sophie'yi Hava Büyüsü konusunda eğittiği anlamına geliyordu.

Perenelle, Cadı'nın Josh'un güçlerini *uyandırma-yacağı* biliyordu. Fakat Paris'te ve Avrupa'nın her yanında onlara yardım edebilecek, Josh'u *uyandırabilecek* ve her ikisini birden beş temel büyü konusunda eğitebilecek Atalar ve ölümsüz insanlar vardı.

Sırtüstü dönüp şimdi hücresinin hemen dışına konuşlanmış, insan başını devasa aslan pençeleri üzerine yaslamış, kanatlarını arkasında toplamış olan Sfenks'e

baktı. Yaratık tembel tembel gülümsedi; uzun, siyah, çatallı dili titreşti.

“Son yaklaştı, ölümsüz,” diye fısıldadı Sfenks.

Perenelle’in gülümsemesi dehşet vericiydi. “Aksine,” diye yanıt verdi. “Her şey daha yeni başlıyor.”

Birinci Kitabın Sonu

Ψazarın Notu

Nicholas ve Perenelle Flamel gerçek kişilerdi. Dr John Dee de öyle. Hatta, ikizler haricinde, Simyacı'daki tüm karakterler gerçek tarihsel kişiler ya da efsanevi varlıklara dayanıyor.

Simyacı'nın temelindeki fikir aklıma ilk geldiğinde, kahramanın Dr John Dee olacağını düşünmüştüm.

John Dee her zaman çok ilgimi çekmiştir. Elizabeth Çağı'nda, yani alışılmamış olayların çağında, istisnai bir kişiydi Dee. Zamanının en zeki adamlarından biriydi; *Simyacı*'da geçen yaşamına dair tüm ayrıntılar da doğru: O bir simyacı, matematikçi, coğrafyacı, gök bilimci ve bir astrologdu. Gerçekten de Kraliçe Elizabeth'in taç giyme töreninin gününü o seçmişti, Kraliçe'nin casus ağının bir parçasıyken de şifreli mesajlarını "007" diye imzalıydı. İki sıfır Kraliçe'nin gözlerini temsil ediyordu, 7 rakamını andıran simgeyse Dee'nin kişisel damgasıydı. Shakespeare'in, *Furtuna* oyununda Prospero karakterini yaratırken Dee'den ilham aldığına dair kanıtlara da rastlanır.

Bir simyacı üzerine kurulu bir kitap dizisi fikri yıllar içinde aklımda ve yığınlarca defterin sayfalarında giderek büyüdü; bunun Dee'nin dizisi olması son derece

doğal görünüyordu. Başka kitaplar yazdıkça dönüp do-laşıp bu fikre geri geldim, yeni öğeler ekleyip dünya mi-tolojilerinin tümünü bir arada dokuyarak hikâyelerin dev, karmaşık zeminini yarattım. Farklı yerler için araş-tırmalar yapmayı, oraları tekrar tekrar ziyaret etmeyi ve dizide kullanmayı tasarladığım her mekânı fotoğraf-lamayı sürdürdüm.

Her öykü bir fikirle başlar, fakat o fikri ilerleten karakterlerdir. Aklımda ilk şekillenen ikizlerin karak-terleri oldu. Hikâyem başından beri birer kız ve erkek kardeş hakkındaydı; ayrıca ikizler mitolojide de ayrı bir yere sahip. Neredeyse her ırk ve mitolojide ikizlere dair bir hikâyeye rastlanıyor. Hikâyem ilerledikçe Scathach ve Morrigan, daha sonra da Hekate ve Endor Cadısı gibi ikincil karakterler ortaya çıktı. Ama bir şekilde kahramanı, ikizlerin akıl hocasını, onları eğitecek kişiyi tam olarak oluşturamamıştım. Dr John Dee, muhteşem bir karakter olmasına karşın –bir şekilde– doğru karak-ter değildi.

Sonra, 2000 yılında, sonbaharın sonlarına doğru bir gün, iş nedeniyle Paris'teydim. Seine Nehri'nin nerede olduğunu bildiğiniz sürece Paris'te kaybolmak zordur, Eyfel Kulesi, Sacré-Coeur ya da Notre Dame gibi ünlü binaları da genellikle görebilirsiniz; ama her nasılsa ba-şarmıştım bunu. Kısa süre öncesinde Notre Dame'dan çıkmış, Pont d'Arcole üzerinden Seine'i geçmiş, Cent-re Pompidou'ya doğru ilerliyordum ki Boulevard de Sebastopol ile Rue Beaubourg arasında bir yerlerde kayboldum. Tam olarak kaybolmamıştım aslında, ne-

rede olduğumu kabaca biliyordum, ama karanlık da çökmeye başlamıştı. Rue Beaubourg'dan dar Rue du Montmorency'ye saptım ve kendimi AUBERGE NICOLAS FLAMEL yazan bir tabelaya bakar buldum; yani Nicholas Flamel Otel. Binanın üzerinde, Flamel ve eşinin bir zamanlar içinde yaşadığın bu evin, 1407 yılından kalma olduğunu gösteren bir levha vardı. Öyleyse burası Paris'teki en eski evlerden biri olmalıydı.

İçeri girdim ve karşımda çok hoş bir restoran buldum, o gece de orada yedim yemeğimi. Efsanevi Nicholas Flamel'in yaşamış ve içinde çalışmış olduğu odada yemek yemek tuhaf bir deneyimdi.

Tavandaki çıplak kirişler orijinal görünüyordu; demek ki bunlar Nicholas Flamel'in gördüğü kirişlerin ta kendileriydi. Nicholas ve Perenelle, herhâlde o zamanlarda yiyeceklerini ve şaraplarını ayaklarının altında kalan kilerde saklıyorlardı, başımın hemen üzerindeki ufak odaysa yatak odaları olmalıydı.

Ünlü Nicholas Flamel hakkında epey bir şey biliyordum. İngiltere'deki en büyük kütüphanelerden birine sahip olan Dee, Flamel'in kitaplarını edinmiş, eserleri üzerinde çalışmıştı.

Nicholas Flamel zamanının en ünlü simyacılarından biriydi. Simya, kimya, botanik, tıp, gök bilim ve astrolojinin özgün bir bileşimidir. Uzun ve seçkin bir tarihe sahiptir; Antik Yunan ve Eski Çin'de kullanılmıştır, çağdaş kimyanın kökeni olduğuna dair savlar da mevcuttur. Simyacı'da Dee'nin durumunda olduğu gibi, Nicholas Flamel'e dair geçen tüm bilgiler doğru. Onun

hakkında epey fazla şey biliyoruz, çünkü kendi yazılarının günümüze kalmış olmasının yanında, yaşamı süresince birçok başka kişi de onun hakkında yazılar yazmış.

1330 yılında doğmuştu, bir kitapçı ve kâtip olarak, müşterileri için mektup yazıp kitap kopyalayarak kıt kanaat geçiniyordu. Bir gün çok özel bir kitap satın aldı: Abraham'ın Kitabı. Bu kitap da gerçekte var olmuştu ve Nicholas Flamel bizlere bakır ciltli, görünüşe göre ağaç kabuğu üzerine yazılmış bu kitabın son derece ayrıntılı bir tarifini bırakmıştı.

Perenelle eşliğinde, Nicholas yirmi yıldan fazla vakitini, kitabın yazıldığı dili tercüme etmeye çalışarak Avrupa'nın dört bir yanında dolaşarak geçirdi.

Kimse o seyahat sırasında Nicholas Flamel'e neler olduğunu bilmiyor.

Teyit edilmiş bir şey varsa, o da on dördüncü yüzyılın sonlarına doğru Paris'e döndüğünde, Flamel'in olağanüstü derecede zengin olduğuydu. Kısa sürede Abraham'ın Kitabı'nda simyanın iki büyük sırrını, yani sıradan metalleri altına çeviren Felsefe Taşı'nın nasıl yaratılacağını ve ölümsüzlüğün nasıl elde edileceğini keşfettiğine dair söylentiler yayıldı. Nicholas veya Perenelle hiçbir zaman söylentileri doğrulamadılar, nasıl böylesi zengin olduklarını da hiçbir zaman açıklamadılar.

Her ne kadar Nicholas ve Perenelle sakin, mütevazı bir hayat yaşamayı sürdürseler de paralarının çoğunu yardım kuruluşlarına verdiler, hastaneler, kiliseler ve yetimhaneler yaptırılar.

Kayıtlar ilk önce Perenelle'in öldüğünü gösteriyor, çok geçmeden, 1418'de de Nicholas Flamel'in ölümü kayıtlara geçmiştir. Evi satılmış ve alıcılar Flamel'in yüklü servetinin bir kısmını bulma umuduyla evin altını üstüne getirmişler. Hiçbir şey bulunamamış.

Sonra, gecenin kör karanlığında, Nicholas ve Perenelle'in mezarları açılmış ve mezarların boş olduğu o zaman keşfedilmiş. Gizli mezarlara mı gömülmüşlerdi, yoksa hiç ölmemişler miydi? Paris söylentilerle dalgalanmış ve ölümsüz Flameller söylentisi neredeyse hemen efsaneleşmiş.

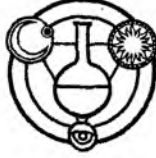
Bunu takip eden seneler içinde, Avrupa'nın dört bir yanında Flameller'in görüldüğüne dair iddialar ortaya atılmış.

O akşam, Auberge Nicolas Flamel'den çıktığımda arkama dönüp o eski eve bir baktım. Altı yüz yıl önce, dünyadaki en ünlü simyacılardan biri orada yaşamış ve çalışmıştı. Kendini bilime adanmış, devasa bir servet yaratıp bunu elden çıkarmış, evi onun ve karısının isimlerini birer sokaklarına bile veren Paris'in vefalı insanlarınınca korunmuş bir adamdı bu. (4. Bölge'de yer alan Rue Nicolas Flamel ve Rue Perenelle)

Bir ölümsüz!

Ve o anda anladım ki ikizlerin akıl hocası Dee değildi. Sophie ve Josh, Nicholas ve Perenelle tarafından eğitileceklerdi. O sonbahar akşamı Nicholas ve

Perenelle'in evinin önünde dururken, kitabın tüm parçaları bir araya geldi ve *Ölümsüz Nicholas Flamel'in Sırları* şekillendi.

Auberge Nicolas Flamel'in
(Nicholas Flamel Otel) ön girişi,
Rue du Montmorency, Paris.

Michael Scott Hakkında

İrlanda doğumlu Michael Scott, yazmaya yirmi beş yıldan uzun süre önce başladı. Fantastik yazın, bilim kurgu ve halk bilgisi dahil birçok farklı türde yüzden fazla çalışmaya imza atmış olan Michael Scott, günümüzde İrlanda'nın en başarılı ve üretken yazarlarından biridir. Hem yetişkinler hem de gençler için yazan yazarın kitapları, otuz sekiz ülkede, yirmi farklı dilde yayınlandı.

Michael Scott'un altı bölümden oluşan destansı fantastik dizisi *Ölümsüz Nicholas Flamel'in Sırları*'nın altı kitabının her biri New York Times çok satanlar listesinde yer aldı.

Michael Scott, Kelt topraklarının halk bilgisi konusunda belli başlı uzmanlardan biri kabul ediliyor. *Irish Folk & Fairy Tales* (İrlanda Halk Öyküleri ve Masalları), *Irish Myths & Legends* (İrlanda Mitleri ve Efsaneleri) ve *Irish Ghosts & Hauntings* (İrlanda'nın Hayaletleri ve Hayaletli Mekânları) gibi derleme çalışmaları son yirmi yıldır tekrar baskı yapıyor ve eserler artık konu üzerine nihai kaynaklar ve en sık başvurulanan çalışmalar arasında yer alıyor.

Irish Times gazetesinin “fantastik yazının bu adalar-
daki kralı” diyerek övdüğü yazar, Guide to Children’s
Books tarafından da “çocuk edebiyatına benzersiz kat-
kısı” vurgulanarak methedildi. Michael Scott ayrıca
Dublin’in 1991 Avrupa Kültür Kenti etkinliklerinde
Konuk Yazar olarak yer aldı ve *Who is Who in Ireland*’ın
(İrlanda’da Kim Kimdir?) 2006 baskısında “en önemli
1000 İrlandalı” arasında gösterildi.

Serinin ikinci kitabı
BÜYÜCÜ
çok yakında!..

GENÇLİK SERİSİ

Dünyayı yok edebilecek sırrı saklıyor
olsan ne yapardın?

İkiz kardeşler Josh ve Sophie bu yaz tatilini çalışarak geçirmeye karar vermişlerdi. Araba almak için para biriktirmek istiyorlardı. O gün yine işyerlerinde sıradan bir gün gibi başlamıştı. Fakat tüm dünyaları değiştirmek üzereydi.

İkizlere katılın ve...

- Büyü ve kehanetlerle dolu bir dünyayı keşfedin
- Ölümsüz varlıklar ve tehlikeli yaratıklarla savaşın
- Başka alemlere ve uzak ülkelere seyahat edin

Bazen efsaneler gerçektir!..

New York Times çok satanlar listesine girmiş serinin heyecan dolu ilk kitabıyla, tüm zamanların en müthiş efsanesine adım atın.

9 786053 320821

KDV dahil fiyatı
22 TL

